

Giới thiệu Nhật Ký Sau Khi Chết

Truyện Nhật Ký Sau Khi Chết của tác giả Hồ Đầu Miêu Diện là một tác phẩm thuộc thể loại truyện ma-kinh dị hay với nhiều tình tiết rùng rợn lạnh gáy, đưa người đọc vào một thế giới ma quỷ mơ hồ.

"Hôm nay, tôi đã chết".\

Một quyển nhật ký rơi ở cạnh đường cái, ghi lại chuyện xảy ra sau khi người đó chết.

Nàng, đã chết đi vì tai nạn xe cộ vào ngày Cá tháng tư, nhưng vẫn lưu lại ở nhân gian, ngỡ ngàng chần chờ.

Nàng ấy, từng là một người múa ba lê nổi tiếng ở dưới ánh đèn sân khấu, nhưng chỉ vì chấn thương mà rút khỏi vũ đài.

Hai người rốt cuộc gặp nhau, nhưng lại đã âm dương xa cách.

Người ta sau khi đã chết, thật sẽ có linh hồn sao?

Người ta sau khi đã chết, còn có thể yêu người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Hôm nay, tôi đã chết".

Mở bìa sổ màu nâu ra, đập vào mắt không ngờ là tự bạch quý dị như thế. Tôi nhú mày, không biết nên làm ra vẻ mặt gì đối với những lời này. Sở dĩ có mẫu thuẫn như vậy, là vì cầm trên tay tôi cũng không phải tiểu thuyết thể loại ma quái hay huyền hoặc gì, mà là một cuốn nhật ký tôi nhặt được ở bên cạnh đường.

Bìa sổ cứng màu nâu, hơi dày, nét bút xinh xắn, không đề tên.

Lúc ấy đang mưa phùn bay bay, một cô gái xa lạ dáng người cao gầy đột nhiên dừng lại ở cạnh đường cái, nàng xoay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó dừng tầm mắt ở trên mặt tôi, nàng hỏi:

"Cô... gọi tôi?"

Khoảnh khắc cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, gương mặt xinh đẹp kia khiến tôi sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó lắc đầu với nàng - miệng tôi vẫn luôn ngậm chặt, từ lúc này tới tận bây giờ. Có lẽ nàng đã nghe nhầm, bởi vì tôi cũng thường gặp tình huống như vậy. Một chiếc xe tải phóng nhanh qua, gió kéo theo trong nháy mắt thổi mái tóc đen dài của cô gái lạ phất lên, tôi vội đưa tay lên che mũi, để tránh hít vào quá nhiều bụi. Cô gái lạ kia nhú đôi mày đẹp của nàng, cũng giơ tay lên che miệng mũi lại. Đợi khi xe tải đi xa, nàng vén mấy lọn tóc dài bị thổi tán loạn ra sau tai, không hiểu sao, tôi cảm thấy động tác này của nàng có chút quyến rũ. Lúc này, tôi mới nhìn thấy dưới góc mắt phải của nàng có một nốt ruồi đen nhỏ, dưới sự tôn lên của màu da trắng nõn lại càng nổi bật.

Cô gái lạ cũng không vội xoay người rời đi, nàng chỉ chỉ trên đất, nói khẽ với tôi:

"Cô rớt đồ".

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một cuốn sổ màu nâu đang nằm im lìm trên nền đất xi măng ngấm nước mưa, có điều cũng không phải là đồ tôi làm rơi. Nhưng đợi tôi ngẩng đầu lên lại, cô gái lạ đã sớm mở cái ô thuần màu đỏ của nàng đi tới đường cái đối diện. Nhặt cuốn sổ kia lên, tôi đứng ở lề đường tùy ý lật xem thử, trong sổ toàn là chữ chi chít. Sở dĩ tôi có thể đoán đây là một cuốn nhật ký, đều là vì mở đầu của một số trang ghi thời tiết và ngày chính xác, đây là cách ghi nhật ký rất phổ biến. Nhưng tôi tìm tới tìm lui, lại phát hiện cuốn nhật ký này chỉ có nội dung, không ghi tên. Nó cứ nằm im lìm ở ven đường như vậy, thật giống cô nhi (trẻ mồ côi).

Chỗ kẻ trên, chính là quá trình tôi tình cờ gặp gỡ cuốn nhật ký này.

Không ghi tên, tôi cũng không cách nào trả cuốn nhật ký này cho chủ của nó. Lại nhìn xung quanh, hình như không có ai chú ý tới bên này, tôi liền giữ im lặng mà đặt cuốn sổ lại chỗ cũ. Vừa đi được hai bước, một người vệ sinh liền gọi tôi lại:

"Này... đừng vứt rác bậy chứ?"

Vì vậy, tôi đành lau sạch cuốn nhật ký, bỏ vào trong túi của mình.

Tôi là một nhân viên công ty bình thường, vẫn luôn trải qua cuộc sống bình thường. Cho dù hôm nay là chủ nhật nhưng vẫn phải làm thêm giờ, tôi nằm sấp ở trên bàn làm việc, sự bẽ bặt của công việc khiến tôi quên mất sự tồn tại của cuốn nhật ký. Đợi tới buổi tối trở về nhà trọ, lúc tắm rửa xong nằm trên ghế sa lon xem TV, mới đột nhiên nhớ tới vụ này. Có lẽ nếu xem nội dung bên trong một chút, tôi có thể tìm được chút đầu mối để tìm chủ nhân của cuốn nhật ký. Tôi lấy cuốn nhật ký từ trong túi xách ra, nằm nghiêng ở trên ghế sa lon, bắt đầu lật xem tùy ý.

Chính ngay lúc đó, tôi thấy câu "Hôm nay, tôi đã chết" này.

Mang theo vẻ nghi ngờ, tôi nhìn thoáng qua đầu trang, chỗ đó viết "Ngày 1 tháng 4 năm 2011, trời mát". Sừng sốt một hai giây, tôi ngẩng đầu nhìn lịch treo trên tường, hôm nay là ngày 24 tháng 4. Theo bản năng, tôi lật số tới đằng sau, tìm được nhật ký ngày cuối cùng. Chỗ đầu trang viết... "Ngày 6 tháng 8 năm 2011, trời mưa to". Trong một lát, tôi nằm ngáy người trên ghế sa lon không phản ứng kịp. Cuốn sổ này rốt cuộc là nhật ký hay là tiểu thuyết ma quái vậy? Nếu chỉ là một cuốn tiểu thuyết bình thường, sao tác giả lại tùy tiện vứt bên cạnh đường cái, hơn nữa còn không ghi tên? Nếu là nhật ký, sao lại viết tới tận ngày 6 tháng 8 chứ? Bây giờ mới là ngày 24 tháng 4 mà. Đột nhiên, tôi lại nhớ tới cái gì đó, vừa lật rất nhanh, vừa nhìn kỹ đầu trang. Độ dài của "nhật ký" mà người này viết mỗi ngày đều rất dài, cho nên tôi phải lật xem đặc biệt cẩn thận.

Rốt cuộc cũng tìm được - "Ngày 24 tháng 4 năm 2011, trời mưa nhỏ".

Trong đầu đột nhiên hiện ra cái ô thuần đồ mà cô gái cao gầy kia cầm trong tay, hôm nay... đúng là trời đã mưa, hơn nữa còn là mưa nhỏ - mưa phùn lất phất.

Chẳng lẽ là trùng hợp? Tôi không khỏi cười khẽ, nhưng sau đó lại cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn. Là hưng phấn? Hay là sợ hãi? Dù sao, cuốn sổ không biết là nhật ký hay là tiểu thuyết này cũng đã khơi dậy hứng thú cực lớn trong tôi. Vội lật tới trang đầu, tôi nôn nóng muốn xem tiếp trong này rốt cuộc viết những gì.

"Hôm nay, tôi đã chết.

Trùng hợp lại chết vào ngày Cá tháng tư, nhưng tôi không phải tự sát, càng không phải bị giết... mà là bị xe tông. Ở Trung Quốc, mỗi năm ước chừng có mười vạn người chết vì tai nạn xe cộ. Bài hát lưu hành có thể hát tới nát đường, mà chết kiểu này... hóa ra cũng có thể chết nát đường. Thật không ngờ, tôi cũng có may mắn chết nát đường một lần".

Đọc tới đây, tôi nhin không được bật cười, thay vì nói đây là một cuốn nhật ký hay là một cuốn tiểu thuyết ma quái, chi bằng nói là một bài văn dở tệ do nhân sĩ nhảm chán nào đó viết.

Đang chuẩn bị xem tiếp, di động đặt trên bàn trà lại vang lên. Tôi nghiêng người qua, vươn tay cầm di động, chẳng buồn xem màn hình, trực tiếp bấm nút thông. Không đợi tôi nói, đối phương liền giành nói: "Nhạc Phạm, ngày mai gặp ở chỗ cũ, ăn mặc dễ coi một chút". Nói xong, liền cúp điện thoại cực nhanh. Sừng sốt nửa ngày, tôi bất đắc dĩ để di động lại trên bàn. Cô nàng có thể được thuyết minh lâu lâu là "Tối cũng vội vàng, đi cũng vội vàng" này, tên Tà Y Y. Đừng thấy cái tên rất thực nữ, thật ra nàng là một cô nàng cay độc chính tông, quê ở Tứ Xuyên. À, phải rồi, Tà Y Y là một DJ radio có chút danh tiếng, giọng nói rất ngọt ngào.

Tôi nằm lại trên ghế sa lon, cầm cuốn sổ đọc tiếp.

"... Mà có một điểm tôi muốn nói rõ chính là, cái chết của tôi mặc dù chưa thể nói là nặng như Thái sơn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là nhẹ tựa lông hồng. Đúng vậy, bây giờ tôi đang rất tự hào ở trong nhật ký ngày đầu tiên sau khi chết đi, ghi lại kỹ càng nguyên nhân tôi chết. Tôi, Lâm Tấu, vào tới ngày Cá tháng Tư năm 2011, anh dừng mà đây một cô bé khoảng 7, 8 tuổi ở trên đường cái ra, còn chính mình lại bị xe tải trước mặt phóng nhanh đến hất văng. Từ trạng của bản thân rất đáng sợ, xung quanh có không ít người vây xem, hơn nữa còn xen lẫn đủ loại hét chói tai, ở trước lúc xe cứu hộ tới tôi đã tắt thở bỏ mạng..."

Đang tập trung xem, di động lại vang lên.

Thở dài một hơi, tôi lại vươn tay ra cầm di động áp bên tai, vừa ấn nút nghe đã nghe tiếng đối phương quát: "Nhạc Phạm chết bầm! Cậu sao không gọi lại cho tớ!"

"Hà?" Tôi nhất thời không kịp phản ứng.

"Vừa nãy cậu tiếp điện thoại của tớ rồi phải không?" Tà Y Y hạ giọng hỏi.

Tôi sừng sốt hai giây, đáp: "Ừ".

Nàng lại bắt đầu cao giọng: "Cậu còn 'ừ' à? Thế sao cậu không gọi lại cho tớ?! Cậu..." Nàng lại đột nhiên giảm thanh âm, giống như đang nói chuyện với người xung quanh, "Xin lỗi, gây ồn các người, xin lỗi", sau đó, lại nhỏ giọng nghiêng rằng nói với tôi, "Cậu hại tớ bị người ta trừng mắt đó, cậu có biết không hả?!"

"Thật xin lỗi". Tôi thành thoi nằm trên ghế sa lon, nhìn lên trần nhà.

Tà Y Y lại hỏi: "Cậu còn nhớ ngày mai phải làm gì không đấy?"

"Ngày mai tớ phải đi làm đó, Tà tiểu thư..." Không đợi tôi nói xong, đối phương vội vàng ngắt lời tôi, giành nói: "Sau khi tan việc lập tức tới chỗ cũ, 6h gặp. Tớ muốn cậu nhất định phải chết... Còn nữa, nếu còn dám không gọi lại cho tớ, vậy cậu chết chắc rồi".

Sau đó, nghe tiếng tút tút.

Tình huống như thế cũng không phải là lần đầu tiên, ở thời trung học cũng đã bị cá tính như ớt cay của nàng dạy ra một thân gan hồ. Chỉ cần là đe dọa bay ra từ miệng nàng thì chẳng sao cả, bởi vì nàng là một người "Nghe tiếng sấm lớn mà hóa ra mưa nhỏ" điển hình, nói cách khác - Tà tiểu thư rất hay tức giận, nhưng hậu quả lại không nghiêm trọng. Cảnh cáo ầu ơ "Chết chắc rồi" như vậy, tôi chỉ coi nó như gió thoảng bên tai, nghe qua liền quên.

Ngày mai sau khi tan việc gặp ở chỗ cũ? Tôi thờ dài một hơi, thật không hiểu Tà đại tiểu thư này lại định bày ra cái trò đùa gì đây. Đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, tôi đứng dậy vào phòng bếp rót một ly nước sôi, vừa uống vừa xem tiếp "Nhật ký" nhốt ở bên đường hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nhưng, chỉ có dùng giọng điệu như vậy để viết, mới có thể hơi giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng tôi.

Khi tôi vừa đẩy cô bé kia ra, đụng mạnh vào xe tải phía trước xong, chỉ cảm thấy thân thể mình trong nháy mắt bay khỏi mặt đất. Giống như con rối, tôi trượt một độ cong xinh đẹp trên không trung, tiện đà rơi xuống. Tôi nghe được một âm thanh trầm muộn vang lên, sau đó liền cảm thấy đầu có chút choáng váng. Đau không? Tôi không biết. Lúc đó, má trái tôi dính chặt trên mặt đất lạnh như băng, thấy có rất nhiều người chạy tới đây. Dần dần, thị giác của tôi càng ngày càng mơ hồ, nghe được tiếng hét của cả đám người bên tai, tiếng còi xe, tiếng chạy vội... hết thảy đều hỗn loạn như vậy. Sau đó, trước mặt đột nhiên tối sầm - tôi còn nhớ rất rõ, lúc đó trong lòng tôi đã nghĩ là "Nhất định là chết rồi, đều bị tông thành như vậy mà".

Chuyện liền xảy ra chính lúc đó.

Chỉ chốc lát sau, trước mắt lần nữa sáng lên. Nhưng tôi phát hiện mình đang đứng ở ven đường, giống người bên ngoài đang nhìn cái xác vô cùng thê thảm nằm ở trên đường cái, bị một vùng chất lỏng đỏ tươi bao quanh. Tôi có chút hoảng hốt, chỉ cảm thấy người xung quanh rất ồn, tiếng còi rất chói tai. Cứ đứng trong đám người như vậy, tôi nhìn thân thể đầy máu kia được xe cứu hộ mang đi, nhìn đám người hồi hả xung quanh dần dần tản đi, nhìn đèn xe cảnh sát nhấp nháy xanh đỏ phóng tới, thấy vẻ kinh hoàng, hiểu kỳ, đứng đung trên mặt mỗi người vậy xem, nhìn vũng máu lớn trên đất kia biến thành màu đen. Tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn, không biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Có lẽ, tất cả mọi chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác của tôi, xảy ra tai nạn chỉ là một người xa lạ nào đó mà tôi không nhận ra, còn tôi chỉ là trùng hợp đi qua nên thấy thôi. Nghĩ như vậy, tôi xoay người định rời khỏi nơi này, bởi vì tiếng còi xe và tiếng la hét ầm ĩ của đám người khiến tôi không cách nào chịu được nữa.

Mới đi được hai bước, tôi thấy một thím đang chạy về bên này. Vừa định nghiêng người đi nhường đường cho thím, đối phương lại chẳng thèm liếc nhìn tôi một cái, tiếp tục chạy thẳng tới. Sau đó... thím xuyên qua thân thể tôi.

Đúng vậy, "Xuyên qua" thân thể tôi.

Tôi vội quay đầu lại, nhìn chằm chằm thím dần dần chạy xa. Thím chạy rất nhanh, nhưng rất cẩn thận mà tránh người đi trên đường. Trong đầu tôi lại xuất hiện quá trình xe tông vừa bị mình cho là "ảo giác": đẩy cô bé ra, văng khỏi mặt đất, trong nháy mắt rơi xuống. Tôi không tự chủ mà giơ tay ra, một người đàn ông trung niên lại như không nhìn thấy mà đi qua, thân thể của ông ta xuyên qua bàn tay tôi đang duỗi ra kia. Lúc này, tôi mới bắt đầu cảm giác được có một thứ gọi là sợ hãi đang từ từ ăn mòn thân thể tôi - nếu tôi còn có thân thể.

Tôi bắt đầu giống như phát điên mà đi loạn khắp nơi, mỗi người đi đường đi ngang qua đều giống như hình ảnh xuyên qua tôi, không có bất cứ sự va chạm nào. Tôi lại nổi điên mà gào lớn, nhưng mỗi người đi ngang qua đều làm lơ, tiếp tục về mặt hồ hững vì cuộc sống của mình mà đều mang bận rộn riêng. Xoay người lại, tôi thấy tiếng ồn ào trên đường cái đã im ắng trở lại. Xe cảnh sát không biết đã rời đi từ lúc nào, chiếc xe đâm phải tôi cũng đã được kéo đi, nhóm người vây xem đã sớm tản đi, cả cô bé được tôi cứu cũng không thấy bóng dáng. Chỗ vừa mới xảy ra tai nạn có một người vệ sinh, gã đang đeo khẩu trang, tây cầm bàn chải cúi xuống đất chùi kỹ một ít vết máu đỏ sẫm khô quánh - chứng cứ duy nhất có thể chứng minh tôi từng chết ở chỗ này.

Thấy hết thảy những thứ này, tôi có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ, đây chính là kết cục cuối cùng của hai mươi sáu năm tôi sống? Phần cuối tính mạng của tôi chỉ đơn giản là đi cô đơn ở trên đường cái trung tâm chợ náo nhiệt như vậy sao? Cơ thể của tôi bị mang đi đâu? Bệnh viện? Nhà tang lễ? Hay là nghĩa địa?

Nhưng tôi bây giờ vẫn đứng ở chỗ này như cũ, giống như chưa xảy ra chuyện gì cả. Là nằm mơ sao? Nhất định là thế, bởi vì trên thế giới không có cái gọi là "Linh hồn". Tôi nhất định là đang nằm mơ, tôi rất nhanh... có thể tỉnh lại, chỉ cần kiên nhẫn thêm chút nữa.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh tôi bắt đầu tụ tập mấy bác gái, bọn họ đang thảo luận sôi nổi màn kinh điển của Hollywood vừa xảy ra kia, diễn viên chính là tôi.

"Vừa rồi ở đây có người bị xe tông phải không?"

"Là một cô gái, vì cứu một cô bé chạy tới giữa đường nên bị xe tông chết".

"Tôi đoán là chính cô ta vượt đèn đỏ ấy chứ, xe chạy nhanh như vậy, chuyện bị tông chết cũng đành chịu..."

"Chà chà... chết thật rồi à?"

"Tôi tận mắt thấy cô gái đó bị đụng văng ra ngoài, cả người toàn là máu, không chết... cũng tàn phé".

Tôi cố không để ý tới lời rảnh rỗi của họ, nhưng trong lòng vẫn có chút không dễ chịu. Sinh mạng mỗi người, cho dù là nổi danh ngàn dặm hay là vô danh, ở trong mắt mình đều vô cùng quan trọng. Chúng ta đều đã cười, đã khóc, cho dù là siêu phàm hay là bình thường, chúng ta đều luôn là vai chính trong cuộc đời mình. Nhưng sau khi chết đi, lại có thể trở thành chủ đề cho những người nhiều chuyện đơn giản như thế, thật là trêu ngươi mà.

Mấy bác gái bắt đầu thảo luận vấn đề óc của tôi bị tông có văng ra không, tôi thật sự nghe không rõ, quyết định chuyển mình rời khỏi nơi này.

Nếu đây là một giấc mơ, bây giờ tôi nên đi đâu? Nếu tôi thật đã chết rồi, vậy phải làm sao? Nhưng nếu như tôi đã chết, sao tôi còn đứng ở đây? Hiện giờ tôi rốt cuộc là dạng tồn tại gì? Người? Quỷ? Hay là linh hồn? Trong thế giới tin khoa học, thật có dạng "Quỷ" hoặc "Linh hồn" này tồn tại sao... Trong đầu một mảnh hỗn loạn, tôi hít vào một hơi thật sâu, bức bách mình tỉnh táo lại. Ở trước khi tai nạn xảy ra, tôi vốn định làm gì? Đúng rồi, tôi vốn định... về nhà. Trở về ngôi nhà cô đơn của một mình tôi trong thành phố này.

Vậy bây giờ, tôi muốn tiếp tục về nhà - thật giống như chưa xảy ra chuyện gì cả.

Không biết bản thân làm sao xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, không biết bản thân làm sao xuyên qua nam nam nữ nữ trên phố, tôi chỉ biết, tôi muốn về nhà. Trên đường đi, tôi luôn thăm quan sát xem có ai có thể thấy được tôi không. Nhưng mà, chẳng có người nào thấy tôi cả. Bình thường không hề phát hiện, giờ phút này, không ngờ tôi lại phát hiện mỗi người vội vã đi trên đường, trên mặt bọn họ là vẻ hồ hững như thế. Trong lòng bọn họ rốt cuộc đang nghĩ gì?? Lúc ăn cơm tối sẽ đi đâu? Tối nay có thể làm xong việc không? Có thể chạy về nhà xem phim truyền hình vẫn luôn theo dõi kịp không?

Đã từng, tôi cũng đã từng mang vẻ mặt như vậy, nghĩ tới chuyện như vậy, đi vội trên đường như vậy.

Không lâu sau, rốt cục trở về căn nhà chỉ thuộc về một mình tôi.

Không cần chìa khóa, tôi xuyên thẳng qua cánh cửa đã cẩn thận khóa kỹ lúc sáng, đi thẳng vào trong phòng. Trong không gian nhỏ nhỏ không bật đèn tối đen một mảnh, nhưng tôi phát hiện, cho dù không bật đèn tôi cũng có thể thấy rõ... Không đúng, là cảm giác được tất cả sự vật trong phòng. Tôi có thể cảm giác được ly thủy tinh đặt trên bàn chưa kịp rửa lúc sáng, bên trong còn chứa chút cặn sữa uống còn dư, bên cạnh ly thủy tinh đặt một cuốn sổ mới mới mua về tối qua, vẫn nguyên si chưa động vào, tạp chí tôi lật xem bị vứt tùy tiện trên ghế sofa, dừng lại ở giữa trang 28 và trang 29; chăn trên giường trong phòng ngủ do buổi sáng tôi đi quá vội, cũng không gấp gọn như ngày thường, mà chùng bừa xộc xệch một bên... Tôi càng ngày càng sợ hãi, bởi vì loại cảm giác này chân thực như vậy, cũng không giống năm mơ khiến người ta có cảm giác mộng lung mơ hồ.

Tôi không có cách nào chạm được bất cứ đồ gì trong phòng. Hiện giờ hết thấy đối với tôi mà nói đều giống như hình chiếu 3D vậy... chỉ có thể nhìn, lại không chạm vào được. Cho dù là ly thủy tinh trên bàn, hay là tạp chí trên ghế sofa, hay là chăn xộc xệch trên giường kia... Tôi càng ngày càng cảm giác như mình đang sống trong một đồng hình ảnh, còn tôi, dường như cũng là một trong những hình ảnh.

Nhưng bắt đầu từ thời điểm này, tôi có chút tin mình quả thật đã "Chết"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sau khi có ý nghĩ như vậy, tôi bắt đầu mù quáng mà quanh quẩn khắp nơi trong phòng, hoặc là bay khắp nơi - bởi vì tôi không cần lại sợ đụng cái gì như góc bàn hoặc tường, hết thấy đều xuyên qua thân thể tôi. Đột nhiên cảm thấy căn phòng nhỏ này lớn hơn ngày xưa rất nhiều, nhưng tôi không vui về được tí nào. Nếu đây là mơ, chỉ hy vọng bản thân mau tỉnh lại để trở lại với thực tế; Nếu không phải, tôi thật không biết nên làm gì cho phải. Một người chết, đại khái là không cần biết kế tiếp mình nên làm gì cả.

Đột nhiên, một hồi chuông gọi tôi từ trong lo lắng trở về. Tôi đi tới hướng truyền ra thanh âm, hóa ra là lúc sáng tôi rời đi quá vội nên để quên đi động trong chăn, bây giờ đang đổ chuông không ngừng. Hôm nay tôi tìm nó cả ngày, còn tưởng là bị người ta trộm rồi chứ. Cúi người xuống, tôi thấy là An Nghiên gọi điện thoại tới.

An Nghiên, bạn gái của tôi, đã chia tay ngày hôm qua".

Đọc tới đây, tôi không khỏi lại nhủ mảy. Để ly nước trong tay xuống, tôi có chút sốt ruột mà lật lại mấy trang trước kiểm tra. Quả nhiên, theo như người này viết mà xem, "Tôi" hẳn là con gái đúng chứ. Nhưng mà, những lời này là sao - "An Nghiên, bạn gái của tôi, đã chia tay ngày hôm qua". Một cô gái, nhưng lại có một người bạn gái đã chia tay? Đang tự hỏi, lại cảm giác lòng bàn chân của mình có chút lạnh, hóa ra vừa rồi tôi chạy chân trần vào phòng bếp uống nước. Nhón chân chạy về phòng khách, tôi phóc lên trên ghế sofa, nằm nghiêng xuống tiếp tục xem cuốn "Nhật ký" càng ngày càng quý giá này.

"... Không ngờ An Nghiên lại gọi điện, tôi vẫn còn nhớ rõ ngày hôm qua nàng gào lên với tôi. Theo bản năng vươn tay ra muốn cầm di động, nhưng không ngờ lại chụp vào khoảng không. Trong một lát tôi sững sờ ngay tại chỗ, sau đó mới hồi phục tinh thần lại, bây giờ tôi chính là đã sống ở trong thế giới hình chiếu 3D.

Nhưng di động vẫn vang lên không ngừng, giống như đợi tới khi tôi nghe điện mới có thể dừng lại. An Nghiên sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Bọn tôi không phải đã chia tay sao, sao còn muốn gọi điện cho tôi? Tiếng chuông càng vang lên gay gắt, tôi lại càng lo lắng. Làm sao bây giờ? Tôi không tiếp được điện thoại nên làm gì bây giờ? Vươn tay ra hết lần này tới lần khác, nhưng lại chụp vào khoảng không hết lần này tới lần khác. Trong lòng càng ngày càng cuống, nhưng tôi lại như cũ không cách nào tiếp điện thoại được.

Rốt cuộc, tiếng chuông cũng dừng lại.

Đối mặt với sự yên tĩnh trong phòng, tôi nhìn không được gào to tức giận, tiếng gào vang vang ở trong phòng ngủ nhỏ hẹp, nhưng vẫn phí công. Tiếng gào của tôi, không ai nghe thấy cả. Cho tới bây giờ cũng không có hề cảm giác mình cô độc như vậy, mà ngay cả vừa nãy đứng ở cạnh đường cái nghe cả đám bác gái lấy tôi làm đề tài câu chuyện cũng không khiến tôi bất lực giống như bây giờ. Rốt cuộc tôi đã xảy ra chuyện gì? Tôi thật đã chết như vậy sao? Tôi thật không còn chút liên hệ gì với thế giới này sao? Tôi chỉ muốn tiếp một cuộc điện thoại thôi mà, sao ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được?

Ngay khi tôi gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, di động lại vang lên, vẫn như cũ là An Nghiên gọi tới. Tôi lại vội vươn tay ra, rồi như cũ chỉ chụp vào khoảng không. Nhìn chằm chằm nút nhận nghe nhỏ dưới góc màn hình kia, tôi chỉ cảm giác mình giống như đũa ngọc, không làm được chuyện gì cả. Trong ngày thường, tôi chỉ cần ấn nhẹ một cái liền có thể thông được điện thoại bất cứ ai gọi cho tôi, muốn nghe, không muốn nghe, cho tới bây giờ đều tùy tôi. Nhưng bây giờ, tôi chỉ có thể nhìn sững di động, không tiếp được điện thoại mà bất cứ ai gọi cho tôi. Tôi vô lực mà nhìn nút nghe trên di động, chờ tiếng chuông dừng lại lần nữa.

Rốt cuộc, một tiếng "Tích" - tiếng chuông đã ngừng. Nhưng ở lúc tôi khẽ cười mặc kệ, định xoay người rời khỏi phòng ngủ, không ngờ thấy trên màn hình di động xuất hiện ba chữ "Đang thông thoại". Điện thoại đã thông?! Tôi giật mình một cái, phản xạ có điều kiện mà vươn tay ra muốn cầm di động, nhưng vẫn chụp vào khoảng không.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của An Nghiên: "... Tiểu Tẩu?"

Tôi sững sờ tại chỗ.

"Là cậu sao? Tiểu Tẩu?"

Lúc này tôi mới phản ứng lại, vội nói: "An Nghiên, tớ..." Nói mấy chữ rồi, tôi lập tức ý thức được bây giờ không ai có thể nghe được tôi nói.

Cúi người xuống, tôi nghe được người trong điện thoại khỏ sở cầu xin tôi: "Tiểu Tẩu, cậu đừng mặc kệ tớ".

Tôi buồn bực gãi đầu, liếc nhìn hô vào trong di động: "An Nghiên, cậu có thể nghe được tớ nói không?"

"Tiểu Tẩu, tớ biết cậu giận tớ..." Có điều đối phương vẫn tự nói, "Nhưng lời tớ nói với cậu hôm qua, đều chỉ là xúc động nhất thời... Tớ không muốn cứ chia tay với cậu như vậy".

Ba năm, đoạn tình cảm giữa tôi và An Nghiên đã được ba năm. Ở trong mắt người khác, tình cảm của bọn tôi là cảm kỳ như thế, nhưng bọn tôi vẫn đã yêu được ba năm, kiên trì đã ba năm. Nếu nói buông liến có thể buông xuống, đây tuyệt đối là giả. Nhưng hôm nay cho dù tôi nghe được điện thoại, thì vẫn không làm được chuyện gì cả. Bởi vì tôi, đã chết rồi.

"Tiểu Tẩu?" An Nghiên vẫn gọi tôi, gọi một người đã chết.

Tôi đứng thẳng người dậy, không để ý tới An Nghiên ở đầu bên kia điện thoại vẫn còn đang nói chuyện, tự chủ trương từ từ đi ra khỏi phòng. Sự tuyệt tình của nàng hôm qua, tôi vẫn còn nhớ rõ. Nếu đây là mơ, vậy đây chính là cảnh trong mơ do tôi lưu luyến An Nghiên mà ra; nếu đây không phải là mơ, vậy tôi nghe tiếp cũng chỉ phí công, bởi vì tôi đã chết. Tôi không biết An Nghiên đã nói những gì sau đó, cũng không biết nàng cúp điện thoại lúc nào, chỉ biết là đợi tôi phục hồi tinh thần lại, trong phòng lại chìm vào khoảng lặng. Tôi tiếp tục di chuyển loạn trong phòng một cách vô thức, có lẽ là đang chờ khoảnh khắc tỉnh mộng, có lẽ là đang chờ xảy ra chuyện gì khác.

Nhưng không có, không xảy ra chuyện gì cả.

Tôi nhìn cuốn sổ bên cạnh ly thủy tinh đặt trên bàn, đó là cuốn nhật ký vừa mua ngày hôm qua. Tôi có thói quen viết nhật ký, từ nhỏ đến lớn. Thói quen này chưa bao giờ gián đoạn, thậm chí đã trở thành "Chứng bắt buộc" nào đó, ngày nào không viết nhật ký, tôi sẽ thấy cả người không thoải mái. Nghĩ tới đây, tôi không nhìn được mà bật cười. Bây giờ tôi đã chết rồi, còn cần viết nhật ký sao? Cho dù muốn viết, cũng không viết được, hiện giờ tôi chính là đang sống ở trong một đồng hình ảnh 3D... Chờ chút, tôi vừa mới... làm sao thông điện thoại được? Đều không đụng gì mà, chỉ nhìn nút thông thoại kia, tiếp theo liền... Tôi có chút sốt ruột mà trở lại phòng ngủ lần nữa, di động vẫn nằm im lìm trên giường, màn hình của nó đã đen kịt một mảnh, điện thoại sớm đã cúp. Tôi vươn tay ra, không sờ được nửa điểm đồ vật. Chẳng lẽ là, bây giờ tôi không thể lấy tay đụng vào vật thể xung quanh, nhưng lại có thể dùng ý niệm để khống chế? Việc này có khả năng sao?

Tôi cười lắc đầu, trợn trắng mắt vì mình có ý nghĩ như vậy, ngay sau đó liền định xoay người rời đi.

Nhưng... nếu thật có thể thì sao? Nếu tôi thật có thể dùng ý niệm của mình nói thông được cuộc gọi của An Nghiên thì sao? Khoa học nói cho chúng ta

biết, trên thế giới không có hồn ma. Vậy tôi là tồn tại dạng gì? Thật là mơ sao? Nếu đang ở trong mơ, có thể làm được chuyện như vậy cũng không phải là không có không có khả năng nhỉ? Dù sao rảnh thì cũng đang rảnh...

Tôi quay đầu lại nhìn chăm chăm di động kia, không tự chủ mà nói thì thào: "Ấn vào, ấn vào, ấn vào..."

Không có động tĩnh.

Buồn bực mà hít một hơi, tôi tiếp tục nhìn chăm chăm nút ấn ở góc dưới màn hình di động, liều mạng mà nghĩ phải ấn chỗ đó xuống. Không biết qua bao lâu, ngay khi tôi nhú mày nhăn mặt, ngay cả đầu cũng bắt đầu đau nhức, định bỏ hành động ngu ngốc này, lại nghe một tiếng "Tích" - màn hình đã sáng. Tôi thật sự, dùng ý niệm của tôi ấn sáng di động rồi.

Ngay người một lúc, một loại cảm xúc kích động nhanh chóng tràn ngập toàn thân tôi. Tôi bắt đầu ý thức được, có lẽ tình huống hiện giờ cũng không bết bát như trong tưởng tượng. Nếu tôi có thể ấn phím ở di động, có lẽ tôi còn có thể làm chuyện khác. Ví dụ như mở cửa, bật đèn, mở TV, vân vân. Nhưng mà, ở sau khi thử đi thử lại một lượt, tôi phát hiện đã phỏng đoán sai lực lượng của mình. Tôi có thể lật tạp chí trên ghế sa lon tới trang 30, cũng có thể khiến quả cầu lông trong tủ lăn xuống đất, nhưng tôi không cách nào nâng tạp chí lên giữa không trung, không cách nào khiến quả cầu lông trên mặt đất trở lại trong tủ. Tôi chỉ có thể làm một số động tác rất nhẹ, rất nhẹ.

Ví dụ như, viết nhật ký.

Cũng giống như bây giờ, tôi không chế được việc lật từng trang từng trang của cuốn nhật ký, lại không chế một cây bút ghi hộ tôi chuyện xảy ra sau khi bị tai nạn - chuyện sau khi tôi chết, hoặc có thể là chuyện trong mơ. Không biết làm như vậy có ý nghĩa gì, không biết ngoại trừ viết nhật ký tôi còn có thể làm gì, chỉ là thói quen, bắt buộc phải viết.

Coi như tôi thật đã chết rồi đi.

Tình cảm ba năm vừa kết thúc hôm qua, hôm nay liền chết đi.

Như vậy, đây chính là ngày đầu tiên trong nhật ký sau khi chết của tôi".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đầu tiên, người viết cuốn "Nhật ký" này đều là nữ giống tôi, tên là "Lâm Tấu". Nàng bởi vì xe tông mà chết vào ngày 1 tháng 4 năm 2011, cũng chính là tối ngày Cá tháng Tư. Như trong văn mô tả, "Lâm Tấu" là một cô gái đồng tính luyến ái, có một bạn gái kết giao ba năm, nhưng vào ngày 31 tháng 3 đã chia tay. Hơn nữa, sau khi "Lâm Tấu" chết, vẫn đang dùng hình thái nào đó tồn tại ở thế giới này, thứ thường được gọi là "Quỷ" hoặc là "linh hồn". Càng quý dị chính là, sau khi "Lâm Tấu" chết đi mặc dù không cách nào đụng vào vật thể quanh mình, nhưng lại có được một loại năng lực đặc thù khác - dùng ý niệm để khống chế sự vật.

Cho nên, kết luận tôi cho ra là - đây là một cuốn tiểu thuyết thần quái.

Tâm tình hưng phấn vừa nãy bắt đầu dần dần khôi phục lại bình tĩnh, tôi ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, 11h35. Tuy nói tôi cầm trong tay chính là một cuốn tiểu thuyết thần quái "rất thú vị", nhưng tôi cảm giác mình đã sớm qua tuổi vì đọc một cuốn tiểu thuyết "thú vị" mà thức suốt đêm.

Nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, tôi liền ngáp dài, đứng lên duỗi thẳng cái lưng mỏi, chuẩn bị đi ngủ. Trước khi tôi để cuốn "Nhật ký sau khi chết" kia xuống, không biết tại sao, lại không tự chủ mà lật đến phía sau cuốn sổ, tìm được trang mà tôi muốn xem kia - "Ngày 25 tháng 4 năm 2011, trời mưa to". Nhíu mày, tôi vô ý thức mà nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh đen kịt. Mưa to? Vậy tôi có phải nên thu quần áo phơi trên ban công lại không? Sau khi ý nghĩ như vậy nảy ra, tôi liền tròn mắt. Chẳng lẽ tôi thật tin cuốn "Nhật ký sau khi chết" này quả thật là một cuốn nhật ký? Thật sự tin tưởng sau khi chết sẽ còn có tồn tại "Quỷ" Hoặc là "Linh hồn"? Thật sự tin tưởng có thể dùng ý niệm để lật trang một cuốn sách?

Tuy nói mấy ngày qua đều mưa phũn kéo dài liên tục, nhưng tôi cảm giác ngày mai sẽ là một ngày nắng, mưa to gì đó... chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi. Chẳng muốn đi tra dự báo thời tiết ngày mai, tôi tùy tiện để cuốn gọi là "Nhật ký sau khi chết" lên bàn trà, sau đó xoay người trở về phòng ngủ.

Nằm ở trên giường, tôi cảm di động định đặt chuông báo thức để ngày mai dậy, lại phát hiện có một tin nhắn tới từ Đại tiểu thư Tà Y Y.

"Ngày mai đến trễ, cậu liền chết chắc rồi".

Lại là "Chết chắc rồi", cái gì cũng là "Chết chắc rồi". Tính tình của nàng lúc nào mới có thể sửa đổi chút nhỉ? Từ trung học cho tới bây giờ đều không hề thay đổi.

"Nhạc Phạm, nếu cậu dám không đợi tớ, tự chạy tới căn tin ăn cơm, cậu liền chết chắc rồi".

"Nhạc Phạm, cuối tuần này nếu cậu không cùng tớ ra ngoài dạo phố, cậu liền chết chắc rồi".

"Nhạc Phạm, nếu cậu dám trong mười phút còn chưa xuất hiện trước mặt tớ, cậu liền chết chắc rồi".

Tôi đã quen đủ loại "Chết chắc rồi" phát ra từ miệng nàng, thậm chí có thể xem thành một loại kiểu câu đặc biệt - "Nhạc Phạm, nếu cậu dám XXXX, cậu liền chết chắc rồi" (Phần chữ X là chỗ điền ý)

Sau khi kết thúc trung học, bởi vì bản thân thi đại học khác nhau, tôi rốt cục có thể thoát khỏi sự đe dọa thống khổ như thế. Mãi đến sau khi tốt nghiệp đại học, Tà Y Y nhiều năm không gặp đột nhiên gọi điện thoại tôi nói với tôi, nàng tìm được một công việc đãi ngộ có chút không tệ ở trong thành phố tôi sống, làm DJ của một radio nào đó. Tôi cười gượng về phía di động, thật không biết đây là duyên phận hay là phân vụn. Tà Y Y nói, ở trong thành phố lớn hiểm ác như vậy, hai cô gái chúng tôi có thể giúp đỡ chiếu cố (chăm sóc) lẫn nhau. Nàng nói không sai, dù sao người nhà của chúng tôi cũng không ở đây.

Tôi tùy tiện nhấn lại một chữ "Ừ" cho Tà đại tiểu thư, sau đó phi thường sáng khoái mà tắt máy, đi ngủ. Một ngày nay liên tục thức đêm làm việc, hiếm khi hôm nay có thể ở ngủ trước 12h, tôi nằm ở trên giường rất nhanh liền thiêm thiếp, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, tôi bị từng trận tiếng vang có chút lớn đánh thức.

Nằm ở trên giường mơ mơ màng màng, tôi có chút mộng mị, vươn tay chụp lấy di động, mở ra. Tiếng "ầm ầm" ngoài cửa sổ truyền đến không hề gián đoạn, hình như là tiếng sấm. Tôi mở hé hai mắt, thấy trong phòng ngủ tối tăm do tia chớp ngoài cửa sổ mà sáng bừng lên. Nghiêng đầu đi, trên điện thoại di động hiện ra bây giờ là 7strong0 sáng, đồng hồ báo thức sẽ vang lên ở mười phút sau. Lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi sững sờ một chút, đây là trời mưa sao?... Nguy rồi! Quần áo! ! Mơ hồ cảm giác không ổn, cũng chẳng thèm mang dép lê, tôi chạy chân trần ra ban công. Mưa ngoài phòng "bộp bộp" rơi xuống mặt đất, tôi bối rối mà giặt mấy bộ áo quần mắc trên giá áo xuống, vội chạy vào trong phòng.

Tia chớp ngoài cửa sổ chiếu sáng phòng khách nhỏ hẹp, tôi đứng ở trên sàn nhà lạnh buốt, dựa vào ánh sáng thấy "Nhật ký sau khi chết" đang nằm im lìm ở trên bàn trà. Trong đầu đột nhiên hiện lên ghi chép ở đầu trang: "Ngày 25 tháng 4 năm 2011, trời mưa to". Đột nhiên có chút cảm giác tóc gáy dựng thẳng lên, nẩy ra từ trong lòng.

Trùng hợp, tuyệt đối là trùng hợp.

Lắc đầu, đồng thời vứt đi suy nghĩ miên man trong lòng, tôi tranh thủ thời gian chạy vào buồng vệ sinh đánh răng rửa mặt, nếu không sẽ bị muộn mất.

Không biết đã có bao nhiêu ngày trôi qua thế này -- đồng hồ báo thức vang lên, rời giường, đánh răng rửa mặt, ăn sáng, bắt xe bus đi làm, bận rộn ở trên bàn làm việc, ăn cơm trưa, ngủ trưa, tiếp tục bận rộn ở trên bàn làm việc, tối về nhà, ăn cơm tối, tắm rửa, xem TV, đi ngủ. Thỉnh thoảng sẽ tăng ca, hoặc là sẽ có đồng nghiệp hẹn cùng đi hát Karaoke, nhưng những gấp gáp nhàm chán như vậy đơn giản đều không khơi dậy nổi chút hứng thú nào của tôi. Tôi đại khái chính là dạng người vì người ta bận rộn mà bận rộn theo.

Sáng hôm nay lại hợp, nhưng nói đều là mấy việc râu ria, loại bình tôm tướng của như tôi đây lại càng không được chen miệng vào, chỉ cần ngồi im là được rồi. Ngồi ở trong phòng hợp, tôi nhìn thấy tổng giám đốc đổi di động mới. Tuần trước còn thấy hắn dùng Sony Ericsson, lúc này đã đổi thành Nokia, còn là bộ cảm ứng, kiểu mới nhất.

"Dùng ý niệm để khống chế" -- không biết tại sao, tôi đột nhiên nghĩ đến điều này. Đã có thể dùng ý niệm để ấn phím điện thoại, ... thế điện thoại cảm ứng cũng có thể dùng ý niệm để khống chế à? Nghĩ như vậy, tôi lại không khỏi bắt đầu nhủ mảy, hai mắt nhìn chăm chăm Nokia kiểu mới nhất đặt ở trên bàn, sau đó thử sử dụng ý niệm của tôi để khống chế điện thoại. Ý đồ ngu xuẩn như vậy sau đó liền bị tiêu Luru ngồi ở bên cạnh thúc nhẹ vai tôi làm gián đoạn, càng hết biết là, hắn còn tiến đến bên cạnh người tôi hỏi tôi có phải thêm di động mới của tổng giám đốc không, tôi gượng cười hai tiếng coi như là trả lời.

Buổi sáng bận rộn qua đi, tôi vừa ăn cơm trưa ở trong căn tin, vừa lấy từ trong túi ra cuốn "Nhật ký sau khi chết" nhật được ngày hôm qua. Sáng nay trước lúc ra cửa tôi không nhìn được, liền cầm nó theo. Tôi nghĩ, lời tiên đoán "mưa to" kia, quả thật có chút dao động ý nghĩ kiên định không tin nó là một cuốn nhật ký của tôi.

Trong căn tin rất ít người, rất yên tĩnh, tôi dứt khoát không đi đâu cả, coi như là đọc tiểu thuyết đi, dù sao tôi cũng đang rảnh rỗi.

"Ngày 2 tháng 4 năm 2011, trời quang.

Tối hôm qua, tôi không ngủ khấc nào, thật ra căn bản chính là không hề buồn ngủ. Không uống trà, không uống cà phê, nhưng mà cảm giác mình so với vầy máu gà còn có tinh thần hơn. Nhắm mắt lại, cảnh tai nạn tái hiện hết lần này tới lần khác trong đầu tôi: đây cô bé ra, bị xe tải trước mặt hất văng giữa không trung, sau đó ngã xuống. Mặc dù cảnh đó không oanh liệt cho lắm, nhưng cảm giác cho tôi lại chân thật như vậy, sự khủng hoảng và sợ hãi từ trong nội tâm dần dần lan ra, như một sợi dây nhỏ buộc chặt tôi từng chút một, cuối cùng không có chỗ nào có thể trốn. Tôi bắt đầu càng ngày càng tin tưởng, chuyện đó cũng không phải một giấc mơ. Có lẽ, tôi thật sự đã chết rồi.

Mỗi lần sau khi ý nghĩ như vậy xuất hiện, tôi đều cố gắng đè nó xuống. Cho dù toàn bộ thế giới đều cảm giác tôi đã chết, tôi cũng không thể tin mình đã chết, tuyệt đối không thể.

Dù cho trong đầu có tư tưởng đấu tranh kịch liệt như thế, tối hôm qua tôi cũng không nhàn rỗi. Đối với dạng thế giới hình chiếu 3D này, nội tâm của tôi ngoại trừ sợ hãi, còn có sự hiếu kỳ -- cho nên, ở dưới tình huống hoàn toàn không hề bị người phát hiện, tôi tự tiện vào trong nhà hàng xóm dạo quanh vài vòng.

Đơn giản xuyên qua vách tường kiên cố, căn hộ đầu tiên được tôi thăm hỏi bố cục giống chỗ ở của tôi. Khác biệt chính là, căn hộ này được quét dọn ngăn nắp, trên tường treo mấy bức tranh thủy mặc, trên bàn trà trong phòng khách bày biện một cái radio nhỏ nhỏ. Khi tôi đi vào phòng ngủ, liếc mắt liền thấy hai cụ già ngủ trên giường đôi rất to. Bây giờ tôi mới phát hiện, hóa ra cách vách phòng tôi là một đôi vợ chồng già, bộ dạng chừng sáu, bảy mươi 60, 70 tuổi. Tôi nhớ từng gặp họ, nhưng không ngờ hai cụ già này sẽ ở cách vách tôi. Bây giờ bọn họ đều tự nằm ở hai bên giường, không hề ôm nhau, mà chỉ đang ngủ.

Căn hộ này làm cho tôi có một loại cảm giác rất yên ổn thanh thản, nhưng không hiểu tại sao, loại cảm giác thanh thản này lại khiến tôi bất an cực độ, cho nên tôi cũng không nán lại trong căn hộ này quá lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau đó tôi lại đi lượn quẩn trong một căn hộ khác. Được một lát như vậy, tôi liền tự hỏi dạng hành vi này của mình có tính là "Tự tiện xông vào nhà dân" không, nhưng cho dù là thế, thì có ai tới bắt tôi chứ? Dù sao đây cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, đều là cảnh giả do đại não tạo ra mà thôi - nhưng mà tôi từng xem "Không gian trộm mộng". Hết thấy hiện tại đều là giả, cho dù là tai nạn, điện thoại do An Nghiên gọi tới, hay là năng lực dùng ý niệm không chế sự vật, tất cả đều là do chính mình bịa ra thôi, nhất định là vậy.

Đi vào một căn hộ khác, bên trong hình như không có ai. Trong phòng khách vắng vẻ một vùng tối tăm, nhưng tôi vẫn có thể thấy người nhà này bố trí trong phòng vô cùng tao nhã. Không giống căn hộ vừa rồi, ở đây khiến người ta có một loại cảm giác rất nhu hòa. Trên bàn trà trong phòng khách bày biện một bình hoa thủy tinh, bên trong cắm một bó hoa mà tôi không biết tên. Sô pha đôi bằng sợi da, thuần màu trắng. Bên cạnh TV có một giá nhỏ chuyên chứa CD, do thói quen nghề nghiệp, tôi có ý đi tới trước xem thử chủ nhân căn hộ này thích nghe loại nhạc gì. Phần lớn CD trong giá là nhạc nhẹ, còn có mấy album Trương Quốc Vinh - tôi lại nghĩ tới ngày Cá tháng Tư chết tiệt.

Tiếp tục đi lượn quẩn trong phòng, lúc này tôi mới biết ở đây không phải là "Một gia đình", mà hẳn là nhà trọ của cô gái nào đó ở một mình. Bởi vì tôi thấy trong nhà vệ sinh chỉ có một bàn chải đánh răng, bên cạnh còn bày không ít loại kem dưỡng da không ít phụ nữ dùng. Rất nhiều thứ khác đều là đồ dùng đơn giản, ví dụ như khăn mặt, ví dụ như dép lê. Trong phòng ngủ dọn dẹp rất ngăn nắp, gần cửa sổ có một cái tủ làm bằng gỗ, bên trong chứa rất nhiều thứ. Hộc cuối bày biện chính là... tôi nhủ mảy, sau khi tới gần, xác định mình thấy là một đôi giày, loại giày mang lúc mùa ba - lê. Chủ nhân căn hộ này... là một người khiêu vũ sao?

Tôi còn phát hiện cô gái ở chỗ này rất thích màu trắng, cho dù là ghế sa lon hay là rèm cửa, hoặc là ga giường, chăn, toàn bộ đều là trắng, trắng, trắng. Nghe nói, người thích màu trắng rất tự luyến (tự yêu mình).

Có chút nhàm chán, vì vậy tôi quyết định dẹp đường hồi phủ.

Trở lại trong phòng mình, không gian tối như mực khiến cho tôi có loại cảm giác không thở nổi - nếu tôi còn cần hít thở. Không biết tại sao, nguyện vọng muốn "Tĩnh lại" trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, càng như vậy, tôi lại càng cảm giác mình không phải ở trong mơ, mà ngay cả "Không gian trộm mộng" cũng không cách nào cứu tôi. Bây giờ, tôi chỉ có thể bị động mà đợi, đợi khoảnh khắc tỉnh mộng. Nhưng mà, nếu tôi thật đã chết rồi, vậy thì thể của tôi giờ ở đâu? Không ai biết tôi đã chết rồi sao? Nghĩ tới những thứ như có như không này, tôi nhìn đêm đen ngoài cửa sổ từ từ được mặt trời nhô lên chiếu sáng.

Buổi sáng lúc hơn 8h, tôi nghe được di động trong phòng ngủ lại vang lên. Lần này gọi tới không phải An Nghiên, mà là Đường Tĩnh. Đường Tĩnh là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của An Nghiên, về sau An Nghiên giới thiệu nàng cho tôi, chúng tôi còn cùng ăn mấy bữa cơm. Tôi và Đường Tĩnh coi như là loại bạn bè không thân lắm, cho nên tôi không nghe điện thoại, hơn nữa không biết nghe có ích lợi gì. Đợi qua hồi lâu, tiếng chuông mới chịu dừng lại, sự kiên trì của Đường Tĩnh khiến tôi có chút kinh ngạc. Chỉ chốc lát sau, di động nhận được một tin nhắn, là Đường Tĩnh nhắn tới.

"Nghiên Nghiên rất nhớ cô, mau gọi điện cho cậu ấy!!!"

Thấy mấy chữ này, còn có ba dấu chấm than vô cùng cảm thán kia, tôi không biết nên làm thế nào cho phải. Chuyện giữa chúng tôi đã bị Đường Tĩnh biết, là An Nghiên nói cho nàng biết. Nhưng cho dù bây giờ tôi có thể gọi điện thoại cho An Nghiên thì sao chứ, tôi không cách nào khiến cho nàng nghe được giọng của tôi, gọi cũng chỉ là gọi không. Lại thấy Đường Tĩnh gửi tới một tin nhắn trong di động, trong đầu đột nhiên chấn động.

Mặc dù không thể gọi điện thoại, nhưng tôi vẫn có thể nhắn tin mà!! Tin nhắn không cần lên tiếng, chỉ cần ấn mấy phím mà thôi! Sao tôi lại ngu như vậy chứ, sống uống phí hai mươi lăm năm! Tôi nhìn chằm chằm di động, từng bước từng bước ấn hình để viết tin nhắn, khi hết thấy đều chuẩn bị xong, tôi lại đột nhiên không biết phải viết gì mới tốt. Chẳng lẽ muốn nói cho nàng biết, tôi đang đứng ở một loại trạng thái giống chết lại không giống chết, vừa rồi còn tự tiện xông vào mấy căn nhà dân sao?

Thấy màn hình trắng phau phau, tôi nghĩ tới ngày hôm trước, mấy lời nàng nói với tôi kia.

"Tiểu Tấu, tớ cảm thấy tớ có chút mệt mỏi".

"Cậu vì sao cứ không hiểu chứ? Thứ tớ muốn không phải là những thứ này!"

"Tớ không muốn tiếp tục như vậy nữa".

"Chúng ta chia tay đi".

Sau khi nghe nàng nói hai chữ kia ra khỏi miệng, tôi cũng không quá giật mình. Rốt cuộc đã nói ra rồi - đây lại chính là chuyện tôi nghĩ tới trước tiên. An Nghiên yêu tôi, tôi biết. Cho tới nay, An Nghiên đều rất sợ hãi quan hệ giữa chúng tôi sẽ bị cha mẹ của nàng biết. Đối với tôi thì không sao cả, nàng thích sao cũng được. Lúc mới bắt đầu, chúng tôi yêu đương lén lút như vậy, hình như không có vấn đề gì. Nhưng về sau, cha mẹ An Nghiên càng thường xuyên sắp xếp gặp mặt cho nàng, mà nàng cũng càng ngày càng bực bội, quan hệ của chúng tôi do vậy mà trở nên khắt khe. Tôi nghĩ, An Nghiên đại khái là không chịu nổi việc yêu đương với tôi phải lén lút như vậy nữa, cho nên mới quyết định chia tay. Còn tôi cũng không phải là một người cố nín kéo, cho tới bây giờ đều không phải. Vì vậy tôi gật đầu, đồng ý rồi. Nếu nàng muốn chia tay, vậy thì chia tay.

Thật ra tôi cảm giác mình có thể gật đầu đáp ứng dễ dàng như vậy, tất cả đều là vì quá nhu nhược, nhu nhược đến không dám nắm phần tình cảm này trong tay. Lại có lẽ là do tôi yêu không đủ sâu đậm, không có khiến tim mình yêu nàng đến tận xương tủy, yêu nàng tới mức không ở cùng một chỗ thì không thể - cho nên, chia tay vậy.

Còn hiện giờ, nàng lại nói cho tôi biết, lời nói ra khi đó chẳng qua là xúc động nhất thời. Tôi nhìn ngoài cửa sổ, không biết tại sao, thậm chí có chút muốn khóc. Sau đó tôi thử nhũu mày, nín thở. Qua hồi lâu sau, lại vẫn không có cách nào rót ra một giọt nước mắt, nửa giọt cũng không có. Có lẽ ở trong mơ thì không có cách nào rơi lệ, hoặc có lẽ, người sau khi chết đã mất đi năng lực khóc.

Đứng vào lúc này, tôi lại nghe được tiếng chuông cửa vang lên. Ban đầu còn tưởng là ảo giác của mình, mãi cho tới khi tiếng chuông cửa kia rốt cuộc dừng lại, rồi lại truyền đến tiếng gõ cửa, lúc này tôi mới hồi phục tinh thần lại. Là ai mới sáng sớm đã tìm tôi? Suy nghĩ một hai giây, cuối cùng tôi quyết định bỏ qua người ngoài cửa, dù sao bây giờ tôi không có cách nào mở cửa, huống chi cho dù mở cửa, đối phương cũng không nhìn thấy tôi.

Nhưng mà, người nọ lại giống như là cố ý đối nghịch với tôi, không chỉ không bỏ qua, hơn nữa còn gõ nhanh hơn, càng gõ càng dùng sức.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng người nào đó nói: "Nghiên Nghiên, cậu đừng như vậy".

Là Đường Tĩnh.

Lúc này tôi mới ý thức được, người gõ cửa có thể là An Nghiên. Không biết là dùng bay hay dùng đi, tôi xuyên thẳng qua vách tường, đi ra ngoài phòng. Quả nhiên, An Nghiên đang đứng ở bên cạnh hành lang dùng sức gõ cửa phòng tôi, còn Đường Tĩnh cũng vẻ mặt sốt ruột mà đứng bên cạnh nàng. Các nàng giống như đang cãi vã gì đó, còn sự xuất hiện của tôi cũng không khiến bọn họ chú ý chút nào.

"Tiểu Tẩu, là tớ, mau mở cửa!" An Nghiên dùng sức gõ cửa sắt nhà tôi, nhưng không có chút đáp lại nào.

Đây là điều đương nhiên, bởi vì tớ bây giờ đang đứng bên cạnh cậu mà.

Đường Tĩnh liền túm cánh tay An Nghiên, nói: "Nghiên Nghiên, cậu không cần ngu như vậy, cậu ta sẽ không mở cửa cho cậu đâu".

Lời của nàng khiến tôi không khỏi sửng sốt, "Cậu ta sẽ không mở cửa cho cậu?" "Cậu ta" đó là ai? Tôi sao? Sao tôi sẽ không mở cửa cho nàng? Trong nháy mắt, tôi thậm chí cho rằng Đường Tĩnh biết tình cảnh hiện tại của tôi, nàng biết tôi đang đứng ở giữa trạng thái nửa chết nửa không, cho nên mới không cho An Nghiên mở cửa.

Đường Tĩnh tựa hồ rất giận, nàng tiếp tục quát An Nghiên: "Cậu vì cậu ta cả đêm đều không ngủ, nhưng cậu ta thì sao? Cậu ta cũng không thèm để ý tới cậu, như vậy đáng sao?"

Tâm tình chờ mong trong nháy mắt bị những lời này của Đường Tĩnh dội sạch không còn một mảnh, Đường Tĩnh không phải là thần, nàng cũng không biết tình huống bây giờ của tôi.

"Không đâu", An Nghiên lắc đầu, nàng nhỏ giọng nói, "Tiểu Tẩu sẽ không đối với tớ như vậy, cậu ấy..."

Đường Tĩnh đã có chút nổi điên: "Không à?! Tôi hôm qua cậu gọi cho cậu ấy, nhưng cậu ta không nói gì cả, điện thoại của tớ cậu ta càng không tiếp. Sau đó tớ còn gửi tin nhắn bảo cậu ấy gọi cho cậu, bây giờ thì sao? Cậu ấy ngay cả cửa cũng không mở cho cậu, cậu còn nói cậu ta sẽ không đối với cậu như vậy à?!"

An Nghiên không nói gì, chỉ xoay người lại muốn tiếp tục gõ cửa.

"Vừa rồi tớ nhận được tin nhắn của cậu ta", Đường Tĩnh cắn răng, tiếp tục nói, "Lâm Tẩu nói, giữa cậu ta và cậu đã kết thúc rồi, bảo cậu không nên làm phiền cậu ta nữa... Nghiên Nghiên, cậu tỉnh lại đi".

Tôi còn tưởng mình nghe lầm. "Lâm Tẩu" trong miệng Đường Tĩnh kia là tôi sao? Tôi có nhắn tin lại cho nàng, nói với nàng là giữa tôi và An Nghiên đã kết thúc rồi sao?

An Nghiên lắc đầu: "Cậu gạt tớ, tiểu Tẩu cậu ấy sẽ không nói như vậy..."

Tôi không có nghe lầm, Đường Tĩnh đích thật là đang nói sáo. Sao nàng phải nói vậy? Sao bịa lung tung như vậy chứ? Tôi nên tức giận không? Tôi hẳn

phải tức giận chứ, tôi rõ ràng chưa từng gửi tin nhắn nào cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nhưng không biết tại sao, đối với lời nói dối của Đường Tĩnh, tôi lại không tức giận chút nào. Tối hôm qua tôi quả thật có tiếp điện thoại An Nghiên nhưng không nói gì, thậm chí không nghe xong lời An Nghiên nói. Còn cuộc điện thoại Đường Tĩnh gọi tới sáng nay, tôi ngay cả tiếp cũng không muốn tiếp. Vừa rồi rõ ràng có thể gửi tin nhắn cho An Nghiên, nhưng tôi lại không biết nên nói gì mới phải.

Có lẽ, tôi cũng đã mệt mỏi.

"Nghiên Nghiên", Đường Tĩnh cúi đầu, ngay cả giọng cũng trầm xuống, "Sao trong mắt cậu chỉ nhìn thấy Lâm Tấu, chỉ nhìn thấy một người không quan tâm cậu như vậy chứ?"

An Nghiên nhìn Đường Tĩnh, giống như không hề hiểu nàng đang nói gì.

"Tớ yêu cậu", Đường Tĩnh đột nhiên nói, "An Nghiên, tớ yêu cậu".

An Nghiên sững sờ ngay tại chỗ, còn tôi đứng ở một bên cũng há mồm ngo ngác.

"Cậu nói hươu nói vượn gì thế", An Nghiên lui về phía sau một bước, sững sờ nói, "Đừng nói giỡn".

"Là thật", Đường Tĩnh ngẩng đầu lên, vẻ mặt thành thật nói, "Từ thật lâu thật lâu trước kia tớ đã bắt đầu thích cậu, còn lâu hơn cả tên khốn Lâm Tấu kia!"

Bây giờ tôi rốt cuộc mới hiểu vì sao mỗi lần gặp Đường Tĩnh, nàng luôn sẽ dùng ánh mắt phi thường khó chịu nhìn tôi, hơn nữa ngữ khí nói chuyện với tôi vĩnh viễn cứng nhắc như vậy. Không đợi tôi phục hồi tinh thần lại, Đường Tĩnh đột nhiên tiến lên một bước kéo An Nghiên đứng ở trước cửa vào lòng, ngay sau đó liền nhướn qua hôn môi nàng. Đầu óc tôi một mảnh trống rỗng, trong nháy mắt ngưng trệ. An Nghiên bị ôm lấy lập tức bắt đầu giãy dụa, nhưng Đường Tĩnh lại ôm chặt lấy nàng, giống như cho dù như thế nào cũng không nguyện buông ra.

Tôi vội vươn tay muốn đẩy Đường Tĩnh ra, nhưng vẫn không chạm được gì. Ngay khi tôi càng ngày càng lo lắng, một màn khiến tôi không thể tin được xuất hiện.

An Nghiên từ từ ngưng giãy dụa, nàng vươn tay ra ôm Đường Tĩnh. Tiếp theo, tôi nhìn thấy bốn phiến môi kia bắt đầu hôn nhau.

Ngay một khắc này, tôi thật sự tin tưởng, bản thân quả thật đã chết rồi. Đây không phải là mơ, mà là sự thật. Bởi vì tôi cảm thấy đau lòng, đau lòng thật sự. Rất đau phải không? Cũng không phải. Chỉ là âm ỷ, loại đau đớn giống như là xác định thứ gì đó quả thật đã mất đi. Tôi vẫn không khóc được như cũ, cho dù thấy An Nghiên và Đường Tĩnh trắng trợn hôn môi ở trước cửa phòng tôi như thế, tôi vẫn không có cách gì nặn ra nửa giọt nước mắt. Nhíu mày, tôi quyết định xoay người bay về phòng.

Không lâu sau, ngoài phòng đã không còn động tĩnh. Tôi không biết các nàng rời đi lúc nào, hơn nữa cũng không cần biết. Trên lý thuyết, tôi và An Nghiên đã chia tay, nàng ở cùng ai không quan trọng với tôi. Nhưng mà, đây chính là tình yêu sao? Kết thúc khó xử như vậy, tàn nhẫn như vậy. Càng khó xử, càng tàn nhẫn chính là, tôi lại không hề đau lòng nhiều, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy ra. Là tôi quá tuyệt tình, hay là tôi căn bản chưa hề yêu? Tôi tình nguyện tin về trước, bởi vì bây giờ tôi rốt cuộc thừa nhận, tôi đã chết rồi, mà trước khi chết, tôi hy vọng chính mình đã từng yêu.

Nhưng bây giờ đã là "Sau khi chết" - cho nên, ngoại trừ tư tình nhi nữ, vấn đề tôi cần làm xong còn rất nhiều.

Đầu tiên là, thi thể của tôi. Sau khi xe tông, xe cứu thương mang thân thể bị tông đến máu chảy đầm đìa của tôi đi, như vậy có lẽ, xác của tôi bây giờ đại khái đang nằm ở trong một bệnh viện nào đó. Tôi nhớ được, lúc ấy mình cũng không mang theo thứ gì bên người có thể chứng minh thân phận của tôi. Ngày hôm qua lúc ra cửa, tôi quên đi động ở trên giường, giấy căn cước, vân vân, cũng không quên mang theo bên người. Vậy người trong bệnh viện làm sao xác nhận thân phận của tôi? Làm sao cho người nhà tôi biết tôi đã chết đây?

Thứ hai, là tôi bây giờ. Hóa ra vẫn luôn ở trạng thái hình chiếu 3D không phải là sự vật xung quanh, mà là chính mình. Nhưng tại sao rõ ràng đã chết rồi, mà tôi còn có thể tiếp tục tồn tại ở thế giới này? Chẳng lẽ thật sự có tồn tại như "Quỷ" hoặc "Linh hồn"? Nếu như không tồn tại những thứ này, vậy tôi gọi là gì? "Sinh vật" khó hiểu dư thừa ra à? Sao tôi có thể sử dụng ý niệm để khống chế sự vật xung quanh? Mỗi người sau khi chết đi đều như vậy sao?

Mãi cho tới khi trời tối, tôi vẫn nghĩ không thông về sau. Đối với tôi mà nói, thời gian bây giờ dường như trôi qua rất nhanh, tôi không đói bụng, không mệt, chỉ biết dùng thân thể dạng hình chiếu 3D bây giờ tiếp tục bay bay trong phòng, không biết bước tiếp theo nên làm gì, muốn gì. Tôi thấy di động trên giường sắp hết pin, hơn nữa còn nhận được mấy tin nhắn mới. Nhưng lại không có chút tò mò muốn xem nội dung tin nhắn, dù sao tôi cũng chết rồi.

Sau đó, tôi lại bay ra bên ngoài.

Trong hành lang, hai người vừa mới ôm hôn nhau đã sớm không thấy, chỉ thấy một vùng tối tăm mà thôi. Đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, không phải là cô đơn, mà là sợ. Nếu tôi vĩnh viễn dừng ở trạng thái này thì làm sao bây giờ? Không ai thấy được tôi, không ai nghe được tôi nói, mà tôi lại chỉ có thể quanh quẩn ở trong nhà mình, không ai để ý tới.

Ngay tại lúc tôi đang miên man suy nghĩ, tôi nghe được có tiếng gì đó từ chỗ hành lang truyền tới. Là tiếng giày cao gót, gót giày kia một chốc lại gõ xuống đất, đi về phía tầng lầu tôi đứng. Tôi nhìn quanh hành lang, đội thanh âm kia càng ngày càng vang, mà ngay cả đèn cũng đã sáng lên, tôi mới càng thêm xác định đúng là có người đang đi lên, hơn nữa còn là một cô gái.

Có chút xúc động muốn trốn vào trong nhà, nhưng tôi cần gì phải trốn chứ, dù sao cũng không có ai có thể nhìn thấy tôi.

Thanh âm dần dần đến gần, góc rẽ hành lang xuất hiện một bóng người. Đó là một cô gái đáng người cao ráo, để tóc dài. Không biết tại sao, thứ tôi nhìn kỹ trước chính là giày cao gót trên chân nàng, màu trắng. Đường cong bắp chân của nàng vô cùng xinh đẹp, dài thon mà thẳng. Nhìn lên trên, nàng mặc một cái váy dài màu trắng phủ tới gối, lộ ra bờ vai và cánh tay gầy mảnh. Sao thứ gì cũng đều màu trắng thế? Tôi nhú mồm, váy dài màu trắng, cao gót màu trắng, đây rốt cuộc là người hay là quỷ? Có chút vội mà nhìn lên trên nữa, sau đó, lướt qua cần cổ thon nhỏ kia, rốt cuộc thấy được mặt của nàng.

Cho dù tôi đã chết, nhưng vẫn nhìn không được mà sững sờ tại chỗ, vì bản thân thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ như vậy mà ngẩn người. Trên nước da trắng nõn, hai hàng mi cong rõ ràng đã được chải chuốt cẩn thận, phía dưới là một đôi mắt hơi lớn, khiến người ta cảm thấy rất quyến rũ, nhưng không biết tại sao hiện tại nhìn thấy có chút mệt mỏi. Sau đó chính là cái mũi cao thẳng thanh tú, còn cả hai phiến môi mỏng đang ním chặt, tựa như đang suy tư gì đó. Cuối cùng, cái cằm thon nhọn dưới môi kia vẽ ra độ cong vừa đủ, khiến khuôn mặt viết xuống một dấu chấm tròn hoàn mỹ nhất.

Một người xinh đẹp như vậy, đang đi giày cao gót, bước từng bước tới bên cạnh tôi.

Sau khi ý thức được điểm này, không biết tại sao, tôi không kim lòng nổi mà nín thở - nếu tôi còn cần hít thở. Biết rất rõ đối phương không thể nào nhìn thấy tôi, nhưng vẫn không nhìn được mà khẩn trương lên. Không chỉ vì nàng rất đẹp, mà dường như còn có một chút nguyên nhân gì khác. Không đợi tôi làm rõ rốt cuộc là nguyên nhân gì, cô gái đi tới chỗ cách trước mặt tôi không xa. Lúc này, nàng khẽ quay đầu lại, đôi mắt hút hồn kia thoáng chốc giao với mắt tôi.

Sau đó, khóe miệng của nàng cong lên, nói khẽ với tôi: "Chào cô". Giọng nói khiến người ta rất thoải mái.

"Chào... chào cô". Tôi khẽ gật đầu có chút thận trọng.

Người phía trước cũng không có ý dừng lại, nàng tiếp tục đi về phía trước, cho tới khi đi đến chỗ cánh cửa cuối cùng kia mới dừng lại. Nàng cúi đầu, mở túi da màu trắng mà mình mang theo, chỉ lát sau liền lấy chìa khóa ra, sau đó mở cửa, đi vào, đóng cửa, làm liền một mạch tất cả động tác.

Cô gái này không ngờ lại ở cách vách tôi, sao trước kia tôi luôn không phát hiện nhỉ?

Chờ chút, luôn cảm giác có chỗ không đúng.

Vừa rồi nàng mới chào tôi sao? Nàng... nàng có thể nhìn thấy tôi?! Cảm giác tim mình thoáng cái nhảy lên cổ họng - nếu tôi còn có tim. Không kịp nghĩ gì cả, tôi đi nhanh tới trước cửa mà cô gái kia vừa đi vào. Trong đầu rối như mớ bòng bong, sao nàng có thể nhìn thấy tôi chứ? Không phải tôi đã chết rồi sao? Chẳng lẽ là ảo giác của tôi? Không thể nào, rõ ràng tôi nghe thấy nàng nói "Chào cô" với tôi mà. Làm sao bây giờ, tôi nên làm gì bây giờ? Đi thẳng vào hỏi tới cùng sao, nghĩ như vậy, tôi liền chuẩn bị xuyên tường qua lần nữa.

Vừa mới duỗi một chân ra, tôi vội dừng động tác lại. Đột nhiên xông vào như vậy thật quá lỗ mãng, nếu nàng có thể thấy tôi, nhưng không biết tôi đã chết rồi, nàng nhất định sẽ bị tôi hù sợ, huống chi tôi lại còn xuyên thẳng qua tường đi tìm nàng. Nhưng mà... tôi nên làm gì bây giờ?

Ngẩng đầu lên, tôi thấy được bên cạnh cửa có một nút màu đỏ. Đúng rồi, nhấn chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tôi vươn tay ra, đợi sau khi không chạm được gì cả mới nhớ ra trạng thái 3D của mình bây giờ. Tôi nhú mồm buồn bực, nhưng ngay sau đó nhìn chăm chăm cái nút màu đỏ kia. Không biết qua bao lâu, tôi nghe được trong nhà truyền đến tiếng vang của chuông cửa, thành công. Ngay sau đó, một trận tiếng chân nhẹ nhàng đi về phía bên này, trái tim của tôi lại nhảy lên cổ họng. Đúng rồi, tôi nên nói gì với nàng? Hồng bét, tôi còn chưa nghĩ ra lời gì cả.

Không đợi tôi suy nghĩ, cửa đã mở ra. Chỉ trong một lát như vậy, nàng cũng đã thay váy, trên người mặc một cái áo T-shirt màu trắng ra mở cửa, tôi còn thấy nàng buộc mái tóc dài lên. Sau khi nàng mở cửa ra, ánh mắt rơi lên người tôi đang đứng ngoài cửa sắt.

Quả thật, nàng quả thật nhìn thấy tôi, tôi lại một lần nữa xác định.

Nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, tôi không nói ra miệng được lời nào. Đối phương dường như không ngờ tôi sẽ ấn chuông cửa nhà nàng, cũng đứng yên không nhúc nhích ở trong nhà đưa mắt nhìn tôi.

Sau đó, nàng mở miệng trước: "... cô tìm tôi?" Nói xong, mặt hơi nghiêng sang bên trái.

Tôi nhìn thấy, dưới góc mắt phải của nàng có một nốt ruồi đen xinh xinh.

"Cô tìm tôi?" Dường như tưởng tôi không nghe rõ, nàng lại hỏi.

"Tôi..." Há miệng, không ngờ tôi phun ra một câu như vậy, "Tôi ở cách vách cô".

Nàng rõ ràng là bị câu nói không đầu không đuôi của tôi làm cho hồ đồ rồi, sau khi nhú hai chân mày nhỏ nhắn, nàng chỉ lẳng lặng nhìn tôi, không nói lời nào. Lúc này, tôi phát hiện nàng đã cởi giày cao gót rồi, mà vẫn cao hơn tôi một chút. Buộc đuôi ngựa khiến khuôn mặt trắng nõn và lỗ tai xinh xinh lộ ra không sót chút nào, nàng như vậy lại càng lộ vẻ thanh thuần (trong sáng tinh khôi) hơn vừa rồi, chỉ là vẫn hơi có vẻ mệt mỏi.

Vẫn là nàng nở nụ cười mở miệng trước: "Tôi mới tới gần đây, cho nên... không quen người xung quanh lắm".

Thì ra là thế, trách không được trước kia tôi chưa từng thấy nàng.

"Tôi... cái kia", tôi dùng sức tươi cười, cố hết sức làm lành để coi một chút, "Tôi... tôi họ Lâm, tên Lâm Tấu, Tấu trong tiết tấu". Vừa nói xong, tôi liền cảm thấy bản thân té tát trong lòng, tại sao phải tự giới thiệu? Rõ ràng chỉ là muốn xem thử nàng có thể thấy tôi không, nhưng bây giờ lại trở thành cuộc nói chuyện nhàm chán giữa hàng xóm, thật là khó hiểu.

"Tôi họ Hoa". Nàng ngược lại trả lời rất sáng khoái, trên mặt vẫn nở nụ cười hiền hòa như cũ, nhưng dường như cũng không có ý muốn nói tên đầy đủ cho tôi biết.

"Hoa trong Hoa Mộc Lan sao?" Để tránh đề tài bị cụt, tôi tiếp tục nói bừa, "Cái cô thay cha tòng quân ấy hả?"

Nàng cười cười, coi như là đáp lại câu nói đùa nho nhỏ của tôi.

Tôi vừa định mở miệng nói thêm gì đó, nhưng nàng lại giành trước tôi một bước, khẽ nói: "Lâm tiểu thư, nếu không có việc gì, tôi phải làm việc..." Lệnh đuổi khách rất rõ ràng.

"Vây... không quấy rầy cô". Tôi xấu hổ khẽ gật đầu, sau đó nhìn cánh cửa kia bị nàng đóng nhẹ.

Ngu ngơ ở trên hành lang trong chốc lát, tôi xám xịt mà trở lại trong nhà của mình. Lâm Tấu người vừa rồi rốt cuộc làm gì thế? Tôi khẽ cắn môi, buồn bực một hồi vì biểu hiện ngu ngốc của mình. Sao tôi lại lấy từ tên kéo tới cô gái thay cha tòng quân chứ? Là đầu óc sau khi chết trở nên điên đảo sao? Nhưng nói đi thì phải nói lại, ngoại trừ chủ đề nhàm chán như thế, tôi thật không biết nói gì với nàng mới tốt nữa. Chẳng lẽ định nói thật cho nàng biết "Thật ra tôi đã chết rồi, bây giờ đang ở trạng thái mê mang, cho nên rất cần người khác tới an ủi một chút, mà người đó chính là cô" sao? Nếu thật nói như vậy, tôi dám chắc nàng sẽ lập tức đóng cửa lại sau đó báo cảnh sát.

Thở dài một hồi, tôi tới bên cửa sổ, trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen. Lại một ngày trôi qua, cho tới bây giờ còn chưa phát hiện hóa ra thời gian có thể trôi qua không đáng giá như vậy. Người chết, có lẽ không cần quý trọng thời gian.

Mặc dù cuộc đối thoại vừa rồi rất thất bại, nhưng cảm giác "Sợ hãi" xuất hiện ở trong hành lang lại sớm đã biến mất không thấy gì nữa. Hóa ra còn có người có thể nhìn thấy tôi, hóa ra tôi cũng không phải chỉ có một mình. Khó có thể không kích động trong lòng, tôi hét to hai tiếng về phía phòng khách sau lưng để phát tiết vui vẻ trong lòng, nhưng ngay sau đó lại lập tức lâm vào trầm mặc. Cho dù nàng có thể thấy tôi thì sao? Việc này cũng không thể thay đổi sự thật tôi đã chết rồi. Nhưng mà, sao những người khác đều không nhìn thấy tôi, còn nàng lại có thể nhìn thấy? Nghĩ như vậy, tôi lại càng muốn đi tìm cô gái kia tâm sự, không làm gì cả, chỉ cần nói chuyện phiếm thôi. Có lẽ, tôi chỉ là muốn mượn sự trả lời của nàng để in cảm giác tồn tại - cảm giác tồn tại ở thế giới này.

Cho dù chỉ có một người, chỉ cần nhìn thấy tôi, nghe được tôi nói, vậy tôi chính là tồn tại".

Xem hết "Nhật ký" ngày thứ hai, cả buổi chiều tôi không có lòng dạ nào làm việc. Với cả đám đơn đặt hàng trong màn hình máy tính, tôi ít nhất sót mười bảy lần, số liệu thống kê lại càng lộ lỗi sai chồng chất. Hết thấy những điều này, đều bởi vì một người mà trong "Nhật ký sau khi chết" nhắc tới, cô gái có nốt ruồi đen ở dưới góc mắt phải.

Sau khi tan việc, tôi đứng giờ xuất hiện trong Pub nổi tiếng của nhà nào đó ở trung tâm thành phố, chỉ vì phải gặp Tà Y Y. Đi vào trong quán bar tối tăm, tôi liếc mắt một cái liền thấy Tà đại tiểu thư ngồi ở bên quầy bar, nàng cũng nhìn thấy tôi, đang vẫy tay với tôi. Hôm nay trang phục của Tà Y Y khiến tôi thấm lấy làm kinh hãi, nàng bôi mái tóc dài quấn lên, chỉ có mấy sợi bên cạnh rủ xuống tựa như vô tình, giống như cánh liễu có thể treo người ta. Nàng ở thời trung học phổ thông, cũng không phải là một nữ sinh biết cách ăn mặc, giống như tôi. Không biết trong mấy năm đại học và làm việc này xảy ra chuyện gì, gặp nhau lần nữa, nàng đã thành một cô gái thành thực, còn tôi thì vẫn đứng ở giai đoạn mặt trắng hướng lên trời.

Tà Y Y hôm nay, lại càng xinh đẹp lạ thường.

Sau khi tôi đến gần, Tà Y Y không thêm chú ý hình tượng chút nào mà cứ thẳng nói khẽ với tôi: "Cậu đến muộn". Ngực khẽ nói chuyện cùng phong tình - vạn chủng trên mặt nàng lúc này tạo thành đối lập rõ ràng.

"Không có", đưa di động cho nàng xem, tôi giải thích cho bản thân, "Vừa đúng 6h".

"Ít nói nhảm". Nàng nhú mày, không nói thêm gì nữa.

Tôi ngồi ở bên cạnh nàng, sau khi đặt túi xách xuống, mặt không đổi sắc mà gọi một ly nước chanh. Ở trong quán bar uống nước chanh, là thói quen tốt tôi chưa bao giờ sửa. Không hút thuốc, không uống rượu, là tôn chỉ làm người trước sau như một của Nhạc Phạm tôi. Ở trước khi Tà Y Y chuyển tới thành phố này, tôi cũng không vào quán bar, chỉ biết ru rú trong nhà làm một trạch nữ đường đường chính chính. Còn Tà Y Y chính là người hướng dẫn tốt dẫn trạch nữ như tôi ra ổ chó, nàng mới đến nơi đây liền dẫn tôi đi quán bar khắp cả thành, nhưng mỗi một nhà đều khiến tôi phản cảm đến cực điểm. Mỗi đến khi đi tới nhà này, trái ngược với hoàn cảnh ồn ào âm ỉ xung quanh, thân là quán bar nhưng lại có sự tĩnh lặng của quán cà phê. Tôi nói với Tà Y Y là tôi rất thích bầu không khí ở đây, nên từ đó về sau, nơi này liền thành chỗ tiêu khiển thoải mái nhất vào tối mỗi tuần của hai người - tôi và Tà Y Y, ngoài ra không có ai nữa.

Tà Y Y nhấp một ngụm rượu trong tay nàng, nói với tôi: "Cậu không hỏi tờ hôm nay sao lại gọi cậu ra ngoài à?"

"Tiểu nhân sao dám hỏi", tôi nhận lấy nước chanh mà người phục vụ đưa tới, "Chuyện đại tiểu thư Tà Y Y an bài, cho tới bây giờ đều không cần lý do".

"Tớ không phải bảo cậu mặc đồ coi chút sao", Tà Y Y nhú mày bắt mắt, "Cậu mặc trên người là cái gì? Công phục?"

Tôi nhún vai: "Tà đại tiểu thư, hôm nay chính là thứ hai đó, vừa mới tan việc, không kịp thay đồ".

Nàng khẽ cười một tiếng, không nói lời nào. Tà Y Y hôm nay có chút kỳ lạ, cho dù là trang phục trên người hay là ngữ khí nói chuyện với tôi đều rất kỳ lạ. Nhớ rõ ngày hôm qua nàng gọi điện thoại tới, trái một câu "Chết chắc rồi", phải một câu "Chết chắc rồi", công lực đe dọa người khác không yếu kém chút nào. Còn hiện giờ, cây ớt Tứ Xuyên lại trở thành chú thỏ trắng trong truyện nhi đồng, tôi ngoại trừ không được tự nhiên thì vẫn là không được tự nhiên.

"Đợi tí nữa tớ muốn giới thiệu một người cho cậu biết". Chú thỏ trắng trong truyện nhi đồng đột nhiên mở miệng nói.

"Ai?" Tôi sững sốt, nhưng ngay sau đó nhìn chung quanh, "Ở đâu?"

Tà Y Y nói: "Tạm thời có việc, một tiếng sau mới đến".

"Vậy trong nửa tiếng này", tôi nhún vai, "Hai chị em chúng ta tâm sự một chút nhĩ?"

Nàng lại khẽ cười lạnh lùng: "Hai chị em?"

"Sao thế?" Tôi nhú mày, Tà Y Y tới nay chắc chắn có chỗ nào đó không ổn.

"Vậy thì nói cho chị đây nghe thử xem", Tà Y Y lại xoay đầu lại, cười cực kỳ xinh đẹp nói, "Tâm sự của em".

Không muốn tiếp tục truy cứu hành vi quỷ dị của Tà Y Y rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, dù sao nàng luôn như thế, vì vậy tôi bắt đầu nói với nàng công việc gần đây của tôi, tăng ca khiến tôi sắp chết bất đắc kỳ tử, tiền lương ít khiến tôi ngay cả túi xách mới cũng không mua nổi. Tà Y Y chỉ im lặng lắng nghe, không nói lời nào.

Cuối cùng, tôi chuyển chủ đề, hỏi nàng: "Cậu có cho rằng trên thế giới có linh hồn không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nghe xong câu hỏi của tôi, Tà Y Y há to miệng, hơn nửa ngày mới lắc đầu: "Nhạc Phạm, sao vấn đề giống nhau cậu luôn muốn hỏi nhiều một lần vậy? Là bản thân cậu trí nhớ không tốt, hay cậu căn bản không muốn nhớ mỗi khắc nào giữa bọn mình?"

"Hả?" Tôi nhất thời phản ứng không kịp.

"Trước kia cậu đã hỏi tờ vấn đề này". Nàng thần nhiên nói.

"Có sao?" Khóe miệng tôi giật giật, "Vậy... cho dù là có, cậu phản ứng cũng thái quá đi, có phải là... di cả hỏi thăm không?" (di cả: là thời kỳ đèn đỏ của chị em phụ nữ ấy) Vừa rồi còn rất tốt, nhưng bây giờ lại nổi trận lôi đình như vậy. Chỉ hỏi nàng có nghĩ rằng trên thế giới có linh hồn hay không mà thôi, sao lại giống như hỏi vấn đề tư mật nhất không thể cho ai biết của nàng vậy, đúng là vừa hỏi liền kích khởi lửa giận nghìn trùng.

Tà Y Y lại khẽ cười một tiếng, nhưng ngay sau đó ngửa đầu một hơi cạn sạch rượu còn lại trong ly.

"Y Y, cậu không sao chứ?" Tôi thấp giọng hỏi, không dám dùng giọng đùa nữa.

Nàng lắc đầu, hỏi ngược lại: "Còn cậu, cậu cho rằng trên thế giới có linh hồn hay không? "

"Ặc", tôi sờ sờ cằm, "Nói như thế nào đây nhỉ... ngày hôm qua, tớ nhặt được một cuốn nhật ký".

Tà Y Y giống như không hiểu tôi đang nói cái gì, nàng xoay đầu lại liếc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại gọi nhân viên phục vụ tới rót thêm một ly rượu.

Tôi uống một ngụm nước chanh, nói tiếp: "Mặc dù tớ vẫn không tin lắm, nhưng mà... cuốn nhật ký này là của một người sau khi chết viết".

Nghe xong lời của tôi, Tà Y Y cũng không có bao nhiêu phản ứng, nàng chỉ chậm rãi lắc rượu cầm trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm tôi, không nói lời nào.

"Người kia là chết vào ngày Cá tháng Tư năm nay", tôi tận lực bỏ qua hành động quái dị của Tà Y Y, nói tiếp chuyện cuốn nhật ký kia, "Sau khi chết, mặc dù cô ấy không chạm được đồ vật chung quanh, nhưng lại có thể dùng ý niệm của mình mở cửa, lật sách... Thậm chí còn có thể viết nhật ký. Ban đầu tớ còn tưởng đây là một cuốn tiểu thuyết... Nhưng mà, nội dung bên trong luôn nói cho tớ biết, đó cũng không phải một cuốn tiểu thuyết, mà quả thật là một cuốn nhật ký".

Tà Y Y khẽ cười: "Ví dụ như?"

"Thời tiết", tôi nuốt một ngụm nước bọt, "Cậu còn nhớ rõ không, ngày hôm qua là trời mưa, là mưa phùn bay bay. Tớ lật đến nhật ký ngày 24 tháng 4 kia, thấy viết là 'mưa nhỏ'. Hôm nay vừa sét đánh vừa trời mưa, mà trong cuốn nhật ký kia, viết thời tiết hôm nay là 'Mưa to', cậu nói có tà không?"

"Cho nên nói", Tà Y Y khẽ cười một tiếng, "Cậu đã nhặt được một cuốn sách dự báo thời tiết chính xác?"

"Không đơn giản như vậy", tôi khẽ nhủ mảy, ý thức được Tà Y Y cũng không xem lời của tôi là chuyện gì to tát, "Còn điều nữa, trong nhật ký nhắc tới một cô gái, một cô gái rất đẹp, dưới góc mắt phải có một nốt ruồi. Tớ nghĩ, ngày hôm qua tớ đã từng gặp người này".

Vừa nói xong, một cô gái tóc ngắn đột nhiên tới gần, nàng đi tới bên cạnh Tà Y Y, gọi một tiếng thân mật: "Y Y".

"Cậu đến rồi hả? " Tà Y Y quay đầu lại, khẽ cười với người tới.

Tôi sững sờ, không rõ bây giờ là tình huống gì.

"Đây là bạn trung học của tớ, tên Nhạc Phạm", Tà Y Y dùng xuống ngón tay chỉ tôi, sau đó lại quay sang giới thiệu cô gái tóc ngắn cho tôi, "Cậu gọi cậu ấy Becky là được, người nghe trung thành của tớ..."

"Chào cậu". Tôi cười cười với Becky, nàng đại khái chính là người mà Tà Y Y nhắc tới lúc nãy.

Becky gật đầu cười với tôi, sau đó liền tới cạnh Tà Y Y thân mật, nói: "Chẳng lẽ tớ chỉ là người nghe trung thành thôi sao?"

"Cậu đừng giận, ngồi xuống đi". Tà Y Y cười gọi một ly rượu cho Becky.

"Hôm nay tớ rất nhớ cậu", Becky tiếp tục nói, "Cậu có nhớ tớ không?"

Tà Y Y quay đầu đi, hình như là đang thì thầm gì đó với Becky, nói xong, hai người rất ăn ý mà nhìn nhau cười. Tôi ngồi ở một bên có chút ngượng ngịu, cảm giác mình giống như một người ngoài. Đột nhiên, trong quán bar bắt đầu nổi vũ khúc chậm chậm dễ nghe vô cùng, Becky mới ngồi xuống lại đứng lên, nói với Tà Y Y: "Tà tiểu thư, có hân hạnh được mời nhảy một bài không?"

Tà Y Y quay đầu lại liếc nhìn tôi, tôi ngạc nhiên cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Không nói gì, Tà Y Y đứng thẳng người dậy, theo Becky đi vào trong sân nhảy của quán bar. Không biết tại sao, nhìn hai người các nàng, trong lòng tôi luôn có chút cảm giác lạ. Tôi chưa bao giờ biết Tà Y Y có một người bạn, hoặc là, người nghe tốt như vậy. Thân thể hai người trong sân nhảy kề nhau, bắt đầu di động theo tiết tấu chậm chậm của vũ khúc. Tôi không khỏi nhíu nhíu mày -- "Người nghe trung thành" à? Becky là người nghe của Tà Y Y? Tôi nhớ lại Tà Y Y từng nói với tôi, nàng tuyệt sẽ không gặp mặt người nghe của nàng, chỉ cần quen biết dừng lại ở phương diện giọng nói là đủ rồi, thật không tưởng tượng nổi hóa ra nàng đã sớm phá giới. Tà Y Y vừa theo di chuyển chậm chậm của Becky mà đưa thân mình yếu đuối, vừa tựa đầu trên bờ vai Becky, nàng mang nụ cười dịu dàng trên mặt.

Tôi lại uống một ngụm nước chanh, đột nhiên cảm thấy hóa ra tôi không hợp với quán bar này như thế, cho dù đã từng cảm giác mình rất thích bầu không khí ở đây.

Tà Y Y xinh đẹp đang khiêu vũ đột nhiên giương mắt lên, nàng nhìn thoáng qua tôi, trong mắt cười đến thâm thúy. Tôi gờ chén lên khẽ chào nàng, rồi lập tức xoay mặt nhìn về phía quầy bar. Thờ dãi một hồi, thật không hiểu hôm nay Tà đại tiểu thư gọi tôi ra đây là muốn làm gì, chỉ vì muốn giới thiệu người nghe trung thành của nàng cho tôi quen sao? Miệng mếu xệch, tôi lấy "Nhật ký sau khi chết" ở trong túi xách ra, dù sao cũng không nhảm chán, đọc chút sách vậy. Đứng vào lúc này, một giọng nam trầm ấm vang lên ở bên tai tôi: "Tiểu thư, chỉ một mình cô à?"

Quay đầu đi, một anh chàng đeo mắt kiếng vàng đang đứng cạnh người tôi.

"Ặc.. " Tôi sững sờ, "Anh nói tôi?"

"Đương nhiên là cô", anh ta nở nụ cười, "Ở đây còn có người khác sao?"

"Tôi không phải một mình", tôi lại cười lắc đầu, "Bạn tôi vừa... đi khiêu vũ ". Nói xong, tôi quay đầu nhìn về phía Tà Y Y. Vừa vặn Tà Y Y cũng nhìn về phía bên này, nàng đang mặt không biểu tình mà nhìn chăm chăm người tự tới làm quen bên cạnh tôi. Tôi khẽ nhủ mày, chẳng lẽ nàng quen người đàn ông này?

"Tôi biết", anh chàng mắt kiếng gọng vàng nói thêm, "Cho nên tôi mới tới tìm cô".

Tôi xoay đầu lại, cười khẽ hai tiếng đối với anh ta: "Chỉ chờ người đẹp rồi đi mới đến tìm tôi à? " Người đẹp chính là chỉ Tà Y Y.

"Cô nói bạn cô?" Anh chàng mắt kiếng gọng vàng nhìn thoáng qua bên sàn nhảy, nói: " Cô ta đúng là người đẹp, nhưng đáng tiếc, lại là Les".

Tôi lập tức phun sạch nước chanh vừa uống vào lại trong ly.

"Sao thế", thấy tôi như vậy, anh chàng mắt kiếng gọng vàng cười nói, "Chẳng lẽ, cô cũng không thích đàn ông?"

Tôi khẽ cười, nhưng ngay sau đó lấy khăn tay ra lau lau khóe miệng. Không biết sao người đàn ông này lại nghĩ Tà Y Y là đồng tính luyến, là vì nàng đang khiêu vũ với một cô gái sao? Có điều hiểu lầm như vậy hình như cũng rất thú vị, vì vậy tôi cũng không vội mà giải thích cho Tà Y Y.

"Không thể nào", anh chàng mắt kiếng gọng vàng vẽ mặt đau khổ, "Chẳng lẽ toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều không thích đàn ông sao? " Anh chàng đã tưởng tôi ngầm thừa nhận mình cũng là Les.

Tôi lắc đầu, hỏi: "Bộ dạng tôi như vậy mà cũng có thể khiến anh sáp lại gần, thật đúng là được sủng ái mà lo sợ".

"Bộ dạng cô ra sao? " Anh chàng mắt kiếng gọng vàng tròn mắt nghi ngờ, "Cô cũng rất xinh đẹp, chỉ là chưa để tâm vào cách ăn mặc mà thôi ". Thấy anh chàng đeo mắt kiếng gọng vàng nam vẽ mặt thành thật như vậy, tôi càng cười đến mức dừng không được. Người đàn ông này quả rất thú vị, tôi quyết định tán gẫu với anh ta thêm một lát.

Thấy tôi như vậy, anh chàng mắt kiếng gọng vàng cũng cười theo: "Tôi vẫn là lần đầu tiên thấy một cô gái mặc công phục đến quán bar chơi đó". Nói xong, anh ta vẫy vẫy tay ngoắc nhân viên phục vụ, gọi hai ly Whiskey.

"Thật xin lỗi", tôi cười ngăn nhân viên phục vụ kia lại, sau đó nói với anh chàng mắt kiếng gọng vàng, "Tôi không uống rượu, đừng lãng phí tiền ". Nói xong, còn quơ quơ ly nước chanh trong tay về phía anh ta, thể hiện bản thân không nói dối.

Anh chàng mắt kiếng gọng vàng cũng không theo đó mà bỏ qua: "Có hân hạnh được cô nhận lời uống một ly không?"

Tôi đang định cự tuyệt lần nữa, sau lưng lại đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng: "Cậu ấy nói, cậu ấy không uống rượu".

Tôi và anh chàng mắt kiếng gọng vàng đều bị những lời này dọa hết hồn, đều cùng xoay người lại, thấy Tà Y Y đang đứng đằng sau chúng tôi. Nàng hôm nay, quả thật rất đẹp, mặc váy dài màu đen có cổ trễ hình chữ V, ở dưới ngọn đèn u ám tựa như một đóa hoa hồng đen, chỉ là biểu lộ trên mặt hình như rất không vui. Becky đang đứng ở bên cạnh Tà Y Y, cũng vẽ mặt thối mắt nhìn Tà Y Y.

Anh chàng mắt kiếng gọng vàng khẽ cười xấu hổ, sau đó quay đầu lại nhìn tôi: "Bạn cô không chỉ bộ dạng cay (bốc lửa), mà tính tình cũng cay"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tôi nhấp máy miệng, không biết nên nói gì, chỉ là trong lòng càng thêm chắc chắn phỏng đoán hôm nay đi cả của Tà Y Y đến.

"Lần sau sẽ lại mời cô uống một ly". Anh chàng mắt kiếng gọng vàng thấp giọng nói với tôi, sau đó đứng lên rời khỏi quầy bar.

Đợi sau khi chỉ còn lại có tôi, Tà Y Y cùng Becky, không khí dường như rơi vào hố băng, tôi có chút không tự nhiên mà liếc nhìn Tà Y Y. Tà Y Y không để ý đến tôi, nàng lặng lẽ ngồi xuống, sau đó cầm lấy ly rượu trên bàn, lại một hơi cạn sạch. Ngay sau đó, lại gọi thêm một ly khác.

"Y Y, đừng uống nhiều rượu như vậy". Becky thờ dãi một hơi, khuyên nhủ.

"Cậu đi trước đi". Tà Y Y nói với Becky.

Becky sững sờ: "Y Y, cậu..."

"Tớ bảo cậu đi trước đi, bị điếc sao?" Tà Y Y hơi rượu xộc lên đầu, không ngờ lộ vẻ tức giận quát Becky.

Sắc mặt Becky trầm xuống, nàng thoáng nhìn tôi, rồi lại nhìn Tà Y Y, nhưng ngay sau đó liền quay đầu rời đi. Tôi nhìn bóng lưng Becky rời đi, nhất thời không biết bây giờ mình đang ở trong tình huống gì. Xoay đầu lại, thấy Tà Y Y đang liều mạng rót rượu vào trong bụng mình, tôi bước lên phía trước giật lấy ly rượu trên tay của nàng. Cho dù nàng mắng tôi, tôi cũng quyết không cho nàng uống tiếp.

Lần này, Tà Y Y cũng không có nổi dóa, nàng nhìn tôi, đột nhiên nở nụ cười: "Cậu thích gã vừa rồi?"

"Nói bậy bạ gì đó", Tôi tức giận liếc mắt, "Con trai như vậy tuyệt đối không phải là khẩu vị của tớ."

Tà Y Y đột nhiên tiến gần lại, nghiêm túc hỏi: "Khẩu vị của cậu là gì?" Mặt của nàng rất đỏ, lúc nói chuyện phả hơi rượu vào mặt tôi, tôi cau mày cảm lấy ly rượu để đến chỗ Tà Y Y không với tới được.

"Nói cho tớ biết", Tà Y Y đặt khuỷu tay phải lên quầy bar, chống đầu nghiêng mặt qua nhìn tôi, "Nhạc Phạm, khẩu vị của cậu là gì?"

Tôi giật giật khóe miệng: "Tà Y Y, quả nhiên là di ca của cậu đến hả?"

Tà Y Y nhìn tôi không nói một lời nào, hơn nửa ngày, mới nói khẽ: "Tớ say rồi, đưa tớ về nhà". Âm thanh rất ngọt ngào, rất quyến rũ, công lực giọng nói của DJ radio quả thật không thấp.

Đó cũng không phải là lần đầu tiên tôi lôi Tà Y Y uống say về nhà nàng, trên cơ bản, một tháng nàng uống say hai ba lần. Lần nào cũng đều do tôi làm hộ hoa sứ giả (sứ giả bảo vệ người đẹp), cố làm tròn bốn phận, thờ hồn hên mà kéo nàng về nhà, tránh bị dã lang (sói hoang) bên ngoài xâm hại. Thật ra so với trước kia, hôm nay Tà Y Y uống cũng không coi là nhiều. Nhưng nàng nói nàng say, tôi liền chỉ có thể nghe lệnh mà đưa nàng về nhà. Ngồi trong taxi, Tà Y Y không nói chuyện, nàng dựa vào người của tôi, bộ dạng phờ phạc.

Cũng như bình thường, tôi mang Tà Y Y về đến nhà, sau đó dùng hết sức ném nàng lên giường. Giống như mẹ nàng giúp nàng thay áo ngủ, lại dùng khăn mặt lau nhẹ cho nàng xong, tôi rót một ly trà mật ong cho nàng uống. Mọi thứ xong hết, tôi vỗ vỗ cái mông chuẩn bị rời đi. Đang lúc tôi muốn tắt đèn phòng ngủ, Tà Y Y đột nhiên nói: "Nhạc Phạm, đêm nay ở lại đây với tớ."

"Tà đại tiểu thư". Tôi tức giận, "Ngày mai tớ còn phải đi làm".

"Nhạc Phạm, nếu cậu dám rời đi như vậy, cậu liền chết chắc rồi." Nàng nói.

Tôi đứng cạnh cửa, thờ dãi một hơi: "Rốt cuộc cậu có say không vậy?... Tắm trước rồi ngủ tiếp ha?"

"Ngày mai rồi tắm". Nàng không hề say.

"Vậy tớ...". Không đợi tôi nói hết, Tà Y Y đã tự ý sắp xếp chuyện tôi phải làm kế tiếp: "Cậu đi tắm trước đi, áo ngủ để ở chỗ cũ". Lại là chỗ cũ.

Quên đi, dù sao bây giờ cũng đã hơn 10 giờ, tôi cứ ngủ lại ở đây vậy, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Theo "Chỗ cũ"... cũng chính là bộ đồ ngủ treo trong tủ quần áo mà mấy lần trước tới đây ngủ lại chưa kịp lấy kia, tôi đi thẳng tới phòng tắm tắm rửa. Hôm nay Tà Y Y thật sự kỳ lạ đến độ "Trước không có ai, sau chẳng ai bằng", hèn tôi đến chỗ cũ gặp mặt, nhưng lại giới thiệu cho tôi biết một thánh giả trung thành. Nàng mới nhảy một điệu, liền gào lên báo Becky rời đi. Không biết rốt cuộc Tà đại tiểu thư này muốn làm gì, vui đùa với mấy người chúng tôi sao?

Tắm xong, tôi gấp quần áo đã thay rồi để ở đầu giường, ngày mai tôi còn phải mặc đi làm. Thờ dãi một hơi, dạng cô nàng DJ radio đêm khuya như Tà Y Y mãi mãi không hiểu sự đau khổ của một OL (Office Lady) như tôi đây. Tôi quay sang nhìn về phía bên cạnh, Tà Y Y hình như đã ngủ, nàng nằm ở trên giường cuộn người lại, như con mèo. Tôi vừa định đi ngủ, lại nhớ ra cái gì đó, liền lấy cuốn "Nhật ký sau khi chết" để trong túi ra, xem cái tin "Ngày 26 tháng 4 năm 2011, trời quang" mà tôi muốn xem.

Thật tốt quá, ngày mai trời không mưa. Sau khi nghĩ như vậy, tôi giật giật khóe miệng tức giận, chẳng lẽ tôi quả thật xem quyển nhật ký này như sách dự báo thời tiết sao? Lắc đầu, tôi dứt khoát cất kỹ nó, sau đó đặt đồng hồ báo thức, tắt đèn, ngủ. Nằm bên cạnh Tà Y Y, nhìn tư thế ngủ của nàng không được tự nhiên, tôi làm sao cũng không thấy thoải mái. Thờ dãi một hơi, tôi giúp Tà đại tiểu thư chỉnh người lại ngay ngắn, lại đem chăn đắp kín, Tà Y Y đột nhiên xoay lại, vươn tay ôm eo tôi, chân cũng vắt qua người tôi, trong nháy mắt như cái huy hiệu dính chặt lấy tôi.

"Này", mặc dù tôi đã quen tư thế ngủ như vậy của nàng, nhưng tôi vẫn bị hù sợ, "Nóng nực như vậy, ngủ yên một chút có được không?"

Nàng vẫn không nhúc nhích.

"Đúng rồi", Tôi nghĩ đến một chuyện, liền nói, "Hôm nay đi cả đến, cậu muốn thay cái kia rồi ngủ tiếp không?"

"Nhạc Phạm, cậu cảm miệng lại cho tớ". Tà Y Y rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Như vậy rất không vệ sinh". Tôi tốt bụng khuyên nhủ.

Tà Y Y đột nhiên thờ một hơi thật dài, hơi thở nóng nóng xen lẫn mùi rượu phả vào cổ của tôi. Tôi tức giận vùng vẫy hai cái, nhưng thật sự là Tà Y Y dính rất chặt, tôi không có cách nào đẩy nàng ra. Bên ngoài đang mưa, nhưng không khí trong phòng vẫn oi bức như trước, tôi đang suy nghĩ xem có nên mở quạt hay không.

"Đêm nay tớ... tỉnh tỉnh rất xấu à?" Tà Y Y hỏi.

Tôi hỏi lại: "Quả thật đi cả của cậu không tới?"

Người bên cạnh rất lâu cũng không trả lời, cuối cùng chỉ nói khẽ vào tai tôi: "Ngủ đi."

Sao ngủ đây, tớ sắp bị cậu siết chết rồi. Nhưng tôi cũng chẳng muốn mở miệng nói chuyện nữa, chờ Tà Y Y cũng nóng đến không chịu được, tự nhiên nàng sẽ thả tay ra. Tôi nhắm mắt lại, ép bản thân mình mau ngủ đi. Nhưng không biết tại sao, trong lòng của tôi lúc này lại có một cảm giác rầu rĩ, giống như đang lo lắng gì đó. Cứ nằm không được tự nhiên, suy nghĩ không được tự nhiên như vậy, lại bắt đầu từ từ buồn ngủ. Trước lúc gần ngủ, trong đầu tôi xuất hiện một bóng người. Người kia giữ cây dù thuần đỏ, dáng người cao ráo, mái tóc đen buông dài, nàng xoay đầu lại hỏi tôi: "Cô...gọi tôi?"

Tôi nhìn thấy, phía dưới khoe mắt phải nàng có một nốt ruồi.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức đúng bảy giờ đánh thức tôi, mở mắt ra, tôi nhìn trần nhà trắng loáng mà ngỡ ngàng hồi lâu. Lười biếng ngồi dậy, tôi vừa há miệng định ngáp to một cái, đột nhiên phát hiện có người ngồi trên ghế sa lon đối diện giường. Cái ngáp của tôi ngừng lại, nhìn rõ người ngồi trên ghế sa lon đúng thật là Tà đại tiểu thư, mới dám tiếp tục cái ngáp vừa rồi. Không biết nàng rời giường vào khi nào, lúc này tóc Tà Y Y rối tung, trên người vẫn mặc chiếc váy ngủ tơ tằm hôm qua tôi thay cho nàng, nàng cuộn hai chân lại, y như con mèo cuộn mình trên ghế sa lon. Tôi chú ý thấy trên tay Tà Y Y cầm một quyển sách... Nàng thức sớm như vậy, là để đọc sách sao?

Tôi nuốt lưng một cái, hỏi Tà Y Y: "Sao cậu dậy sớm vậy?" Không ngờ nàng lại tỉnh trước khi chuông báo thức vang lên, quả thật là lần đầu tiên.

Tà đại tiểu thư giường mắt nhìn thoáng qua tôi, nàng lộ vẻ mệt mỏi, so với Tà Y Y phong tình vạn chủng (quyển rũ thành thực) tối hôm qua, sắc mặt quả thật đã kém đi nhiều. Không đề ý đến câu hỏi của tôi, Tà Y Y im lặng không nói, tiếp tục cúi xuống đọc tiếp quyển sách trên tay.

"Cậu đang đọc sách gì thế?" Tôi vừa dụi mắt, vừa hỏi.

Vẫn không trả lời như trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Quên đi, tôi vẫn mau đứng dậy thôi, người ta là cô nàng DJ không cần lo nghĩ gì, nhưng tiểu OL (office lady) như tôi sau khi rửa mặt, đánh răng, làm bữa sáng vẫn phải chạy đi làm. Sau khi xuống giường, gấp chăn mền xong, tôi vớ lấy công phục đầu giường chuẩn bị thay. Quay đầu đi, Tà đại tiểu thư cũng không có chút ngại ngùng, nàng vẫn dán hai mắt vào cuốn sách trong tay, không hề nhúc nhích. Cũng không phải lần đầu tiên thay quần áo ở trước mặt nàng, có gì mà sợ. Nghĩ như vậy, ngay sau đó liền xoay người lại, tôi cúi đầu ngủ thẳng xuống. Vừa mặc Bra xong, thân hình lại đột nhiên bị người ta ôm chặt từ phía sau lưng, tôi sợ hãi kêu to một tiếng.

Tà Y Y đột nhiên xuất hiện ở sau người tôi, nàng không chút hoang mang tựa đầu trên vai phải của tôi, nhướn mặt tới nhẹ giọng hỏi: "Đã hù cậu à?"

Tôi liếc mắt: "Cậu nói thử xem?" Sau đó liền dùng sức lắc người, muốn gây khỏi cái ôm cứng của người sau lưng. Nhưng hai tay Tà Y Y vẫn ôm chặt eo tôi như cũ, không có chút ý muốn thả ra nào, thậm chí ôm còn chặt hơn vừa rồi.

"Y Y", tôi không thể động dậy vội xin nàng tha: "Tớ làm sai việc gì thì sửa không được sao, cậu lớn rồi đừng cả ngày như thế!"

Nàng lại hỏi: "Tớ cả ngày thế nào?"

Chẳng muốn tiếp tục dây dưa với nàng, tôi lại cựa quậy người muốn hất nàng ra: "Hôm nay tớ còn phải đi làm, có lời gì đợi tớ mặc xong quần áo rồi nói, có được không?"

Nhưng người đứng phía sau không trả lời, đợi tôi định há mồm xin tha lần nữa, nàng mới đột nhiên buông tay thả tôi ra. Thừa dịp trước khi Tà Y Y còn chưa sử ra chiêu tiếp theo hành hạ tôi, vội nhanh chóng mặc quần áo vào. Xoay người, tôi thấy Tà Y Y đang về mặt mệt mỏi ngồi ở bên giường, mái tóc uốn dài của nàng có chút tán loạn, rõ ràng là rất mệt.

"Cậu ngủ thêm một lát đi", tôi vừa khom người mặc quần vào, vừa nói với Tà Y Y, "Tớ làm xong bữa sáng sẽ gọi cậu".

Nàng vẫn không nói chuyện như cũ, chỉ mở to mắt nhìn tôi một hồi lâu, sau đó liền đột nhiên vô lực mà ngã về sau, tùy ý nằm trên giường. Tôi thở dài một hơi, đi qua chỉnh lại thân thể Tà Y Y, lại đắp chăn cho nàng, mới vội chạy vào trong phòng vệ sinh rửa mặt. Trong nhà tôi và Tà Y Y đều bày hai phần đồ dùng vệ sinh cá nhân, đây là vì chúng tôi sẽ thỉnh thoảng tới nhà đối phương ngủ lại, những thứ này chuẩn bị thêm một bộ cũng khá dễ. Rửa mặt xong, tôi tùy tiện buộc đuôi ngựa, lại giống như diễn viên chạy sô, chạy vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

7h30, đúng giờ nửa mặt xong, bữa sáng cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Tà Y Y ở trên giường ngủ rất say, không muốn đánh thức nàng, tôi đặt bữa sáng làm cho nàng ở trong nồi xong, tùy tiện viết một tờ giấy để trên bàn ăn. Đang chuẩn bị rời đi, lại phát hiện cuốn sách Tà Y Y xem lúc sáng bị nàng vứt tùy tiện ở cạnh chân giường. Thờ dài một hồi, muốn giúp nàng cất sách, lại phát hiện đây cũng không phải là sách gì khác, chính là cuốn nhật ký tôi nhật được. Tôi khẽ nhủ mày, nàng đã lục túi xách tôi sao? Sừng sốt một hai giây, sau đó liền bỏ cuốn sổ vào trong túi xách. Với đồ đạc của tôi, Tà Y Y cho tôi bây giờ đều không hỏi tự lấy - từ trung học cho tới tận bây giờ, còn tôi cũng đã thành thói quen.

Rời khỏi nhà Tà Y Y, bên ngoài quả nhiên ánh nắng trải khắp, giống y chang trong nhật ký viết. Tôi đại khái đã sớm đoán được như thế, cho nên cũng không kinh ngạc lắm, chỉ vội chạy đi làm.

Buổi trưa, tôi lại như cũ vừa ăn cơm vừa đọc sách ở trong nhà ăn. Chỉ là trong lòng quả thật rất muốn làm rõ, cô gái trong cuốn nhật ký nhắc tới rốt cuộc có phải cô gái tôi từng thấy không.

"Ngày 3 tháng 4 năm 2011, trời âm.

Thời tiết cả ngày âm u, nhưng lại khiến tôi không khỏi cảm thấy rất thoải mái. Tôi qua tôi vẫn không thể chớp mắt như cũ, chỉ vừa nhìn bóng tối làm sao cũng không nhìn thấu ở ngoài cửa sổ kia, vừa nghĩ phải tiếp cận cô gái cách vách đó như thế nào. Nghĩ đã hơn nửa đêm những vẫn không có chút đầu mối, cuối cùng chỉ cảm giác mình giống như một tên điên thái, đang vạch kế hoạch làm sao tới gần con mồi ngon trong mắt. Có nhiều lần tôi thậm chí lại muốn ấn vang chuông cửa nhà nàng, nhưng mỗi lần đi tới cửa nhà nàng thì lại thôi.

Di động trên giường vào sáng sớm hôm nay, đã hoàn toàn hết pin. Tôi qua từng có ba cuộc điện thoại gọi tới, tôi đều không tiếp. Một cuộc là An Nghiên gọi, hai cuộc còn lại là của Steven. Steven là... nói thế nào đây, ông chủ? Bạn hợp tác? Thật ra, đều không đúng".

Vừa mới đọc đoạn đầu, di động đã vang lên.

"Cậu đi lúc nào?" Ấn nút nhận nghe, lập tức nghe được giọng của Tà Y Y truyền tới từ trong di động.

"Ặc... lúc gần 8 giờ", tôi khẽ nhủ mày, "Cậu vừa tỉnh hả? Có ăn sáng chưa? Tớ đều để trong nồi..."

Nhưng Tà Y Y lại hồ hững nói: "Cháo cậu nấu quá mặn, trứng cũng chiên cháy nữa".

Tôi cười gượng hai tiếng, cắn răng nói: "Thật ngại quá".

"Tôi nay tới nhà cậu ăn cơm". Tà Y Y liền nói.

"Cái gì?" Tôi cho là mình nghe lầm.

"Tớ không thích ăn đồ quá mặn". Đây là câu cuối cùng trước khi nàng cúp điện thoại.

Tôi ngồi ngây trên ghế, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần. Đây đúng là một vòng tuần hoàn "Vĩnh viễn": Tà Y Y vĩnh viễn là một cô nàng DJ được nuông chiều, còn tôi, vĩnh viễn đều là OL cúi đầu đứng một bên chờ hầu hạ nàng. Nhưng không thể phủ nhận chính là, Tà Y Y quả thật làm cuộc sống của tôi tăng thêm không ít sắc thái. Từ nhỏ tôi chính là một người rất trầm lặng, trầm lặng đến độ có rất ít người thích sống chung với tôi trong một thời gian dài. Chưa bao giờ chủ động đáp lời người khác, chưa bao giờ cười nói đùa chọc bạn bè vui vẻ, trò tiêu khiển của tôi ngoại trừ đọc sách, thì là mấy bồn hoa đặt ở trong ban công. Không biết tại sao, một người Tử Xuyên sôi động như Tà Y Y lại thích tới gần tôi. Có lẽ, nắm lửa Tà Y Y này cháy quá dữ dội, nên thỉnh thoảng cũng cần nước đá để giải, tránh cho cháy sạch chỉ còn xương cốt gầy còm. Càng khó tin chính là, bồn nước đá tôi đây lại càng ngày càng quen với dạng quá đáng này. Có lẽ, nước và lửa cho dù bất tương dung, nhưng cũng có lúc ngoại lệ.

Bây giờ nắm lửa này còn nói muốn tới nhà tôi ăn cơm sao? Còn không thích ăn quá mặn? Tôi giật giật khóe miệng, mặc kệ nàng, mở cuốn sổ ra xem tiếp.

"... đại khái là muốn hỏi bài hát tiếp theo đưa ra lúc nào, cho nên Steven mới gọi điện cho tôi. Không sai, trước kia tôi là dựa vào việc soạn nhạc này mà sống, nhưng tôi hoàn toàn không có ý muốn rêu rao mình là "người soạn", tôi chỉ có thể coi như là dạng người soạn nhạc "ngầm". Giống với tình cảm của tôi, công việc của tôi không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Có điều, bây giờ tôi đã chết, những việc này cũng không còn quan trọng nữa.

6h30 sáng, tôi nghe được tiếng cô gái cách vách sắp sửa ra khỏi cửa. Hôm nay là cuối tuần, nàng cũng ra ngoài sớm như vậy à, tôi rất bất ngờ. Sớm xuyên ra ngoài tường, tôi vừa đợi ở trước cửa nhà mình, vừa nghĩ tí nữa phải bắt chuyện như thế nào. Quả nhiên, chỉ lát sau nàng liền ra cửa. Vẫn buộc đuôi ngựa gọn gàng như cũ, thần sắc cũng tốt hơn tôi qua không ít. Sáng nay nàng mặc áo thể dục bó sát người, vừa vặn lộ ra vóc người là lướt uyển chuyển, trên cổ vắt một cái khăn lông trắng, trên đùi thon dài mặc quần thể thao bó sát, bộ dạng giống như sắp ra cửa tập thể dục. Nhưng cho dù cả người nàng mặc đồ thể thao, quả thật so với người thường cũng nhiều hơn mấy phần khí chất ưu nhã. Sau khi khóa cửa, nàng xoay người lại thấy tôi, trên mặt hơi có vẻ kinh ngạc.

"Hi", tôi cười cứng ngắc, bắt chuyện với nàng, "Cô dậy sớm vậy".

Nàng thu hồi vẻ kinh ngạc trên mặt, cười hồ hững nói với tôi: "Cô cũng thế". Sau đó, tiếp tục đi tới đầu bậc thang.

"Hoa tiểu thư". Tôi có chút sốt ruột mà gọi nàng lại.

Đợi nàng dừng bước, xoay đầu lại nhìn tôi lộ vẻ thắc mắc, thì tôi lại giống như kẻ ngốc chỉ vào thang máy bên cạnh, hỏi: "Nơi này là tầng 18, cô... cô không đi thang máy xuống à?" Lại là một chủ đề bắt chuyện thất bại.

"Thang máy?" Nàng ngẩn người, nhưng ngay sau đó cười nói, "Cô không biết?... thang máy có chút trục trặc, không lên tầng của chúng ta được, phải xuống mấy tầng phía dưới mới đi được".

Tôi nở một nụ cười cực gượng với nàng, không biết nên nói cái gì cho phải. Hai ngày nay đều ở trong nhà, tôi sao có thể biết chuyện "Thang máy đã hỏng" này. Có điều nghĩ cũng đúng, nhớ lại tôi qua nàng quả thật tự đi lên tầng này, sợ là thang máy đã hỏng mất mấy ngày rồi.

"Vậy", cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, nàng nói với tôi mang theo về áy náy: "Tôi đi xuống trước... hay là", rồi lại ngẩng đầu lên đột nhiên hỏi tôi, "Cô cùng xuống dưới với tôi?"

"Hả?" Lần này đến phiên tôi sững sờ ngay tại chỗ.

"Tôi thấy bộ dạng cô hình như cũng định ra khỏi nhà", nàng nói, "Cô có phải... muốn đi đâu không?"

Tôi bắt được nhánh tre liềm liễu mạng mà bò lên, nói qua quýt với nàng: "Ừ, tôi đang định đi xuống... đi xuống... mua bữa sáng". Lấy cớ này, cũng không tệ.

Nàng khẽ cười, xoay người tiếp tục đi tới đầu bậc thang. Tôi vội theo sát sau lưng nàng, hoàn toàn không thêm suy nghĩ hậu quả mà đi theo nàng xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

"Hoa tiểu thư", ở trong hành lang, tôi gượng gạo mà tìm chủ đề, "Có phải cô múa ba-lê không?"

Tôi nhớ từng thấy một đôi giày múa ba-lê trong nhà nàng, hơn nữa dáng người và khí chất nàng gần như hoàn mỹ như vậy, nếu tôi không đoán sai, nàng nhất định là một vũ công. Quả nhiên, sau khi nàng nghe xong lời tôi nói liền lập tức xoay đầu lại, nhìn tôi lộ vẻ kinh ngạc.

"Ặc..." Cảm giác mình nói hớ, tôi vội sửa lời, "Vóc dáng của cô rất đẹp, tôi... tôi tùy tiện đoán".

Nàng khẽ cười: "Lâm tiểu thư, cô đoán không sai". Nói xong, quay đầu tiếp tục đi xuống dưới.

"Gọi tôi là Lâm Tấu hoặc tiểu Tấu là được, đừng khách khí như vậy". Tôi mặt dày, thề chết tự làm ra vẻ thân thiết - dù sao tôi cũng đã chết rồi.

Tôi nghe được người phía trước cười khẽ một tiếng, nhưng cũng không quay đầu lại. Tối nay nàng vẫn không chịu nói tên đầy đủ cho tôi biết, nhưng thật ra tôi đã biết. Nàng tên Hoa Tiệp Lạc, một cái tên mang chút kỳ lạ lại mang chút thu hút. Lúc hơn 3h sáng nay, tôi nhìn không được tự tiện lợi dụng thể chất 3D của mình tiến vào nhà nàng lần nữa, trong lúc vô tình thấy bày mấy bức thư trên bàn trà, ở chỗ người nhận thư liền viết cái tên này - Hoa Tiệp Lạc. Tuy nói nàng không có sắc mặt lạnh như băng cự người ngoài ngàn dặm, nhưng cuối cùng trong lúc lơ đãng vẫn duy trì một khoảng cách với tôi, khiến tôi không dám tới gần quá. Hoặc là nói, là bản thân tôi cho nàng cảm giác rất kỳ quái, cho nên nàng mới có ý lảng tránh tôi như thế? Có lẽ như vậy cũng đúng, tôi qua đột nhiên ấn chuông cửa nhà người ta, sáng nay lại ừ ừ cạc cạc mà xuất hiện ở cửa, mà ngay cả áo quần cũng chưa từng thay, đổi lại là ai gặp phải người như vậy đều sẽ cảm giác rất kỳ lạ.

Xuống đến tầng 17, chúng tôi một trước một sau mà đi tới cạnh thang máy, đúng lúc cửa mở, tôi liền cùng đi theo nàng vào bên trong. Đúng vào lúc này, chuyện khiến tôi trở tay không kịp đã xảy ra. Lúc cửa thang máy đang sắp đóng lại, đột nhiên truyền tới một tiếng "đội một chút", liền sau đó có một bàn tay đưa vào để ngăn cửa thang máy, một phụ nữ trung niên đi vào, bà nhìn thoáng qua Hoa Tiệp Lạc, cười nói: "Chào". Bà không hề nhìn về phía tôi, bởi vì bà căn bản không nhìn thấy tôi.

Hoa Tiệp Lạc khẽ mỉm cười với bà: "Chào".

Nếu người phụ nữ trung niên kia chỉ lên tiếng chào mà không nói thêm gì nữa, chuyện cũng đã kết thúc như vậy, nhưng bà lại không như thế.

"Bây giờ rất ít thanh niên dậy sớm như vậy", người phụ nữ trung niên xách một giỏ rau, còn tỏ vẻ thân thiết hơn tôi mà bắt đầu tán gẫu với Hoa Tiệp Lạc, "Hai đứa con trai nhà tôi, vừa tới cuối tuần liền cứ ngủ thẳng tới trưa mới băng lòng, đúng là vô dụng".

Hoa Tiệp Lạc cười cười, coi như là đáp lời.

"Cô nói cái thang máy này cứ cách hai ba ngày lại hỏng một lần rốt cuộc là chuyện gì", người phụ nữ trung niên tiếp tục lải nhải, "Lần trước tôi vào thang máy một mình, chuông siêu trọng (trọng lượng vượt quá tải) liền vang lên. Tôi đúng là hơi mập, nhưng cũng đâu có mập tới mức đó đâu chứ?"

Vẫn không có trả lời như cũ, Hoa Tiệp Lạc ngẩng đầu nhìn màn hiển thị số tầng của thang máy. Kèm theo sự lú lú của người phụ nữ trung niên, thang máy đang đi xuống từng chút một. Không biết sao thang máy hôm nay lại di chuyển cực chậm, đã hồi lâu trôi qua, nhưng chỉ mới xuống tầng 11. Tôi

đứng sau hai người bọn họ, càng ngày càng lo lắng.

Người phụ nữ trung niên còn nói: "Bây giờ trong thang máy này chỉ có hai người cô và tôi, tôi thấy hơi ngại nên đừng xảy ra chuyện gì mới tốt".

Hoa Tien Lạc rất cuộc có phản ứng, nàng quay đầu nhìn người phụ nữ trung niên một cách khó hiểu, sau đó lại nhìn tôi ở phía sau. Chắc tưởng tai nghe nhầm, tôi ngoại trừ nở một nụ cười toe toét với nàng, cũng không biết nên phản ứng thế nào mới phải. Rốt cuộc cũng đã bị nàng biết, cô gái cổ quái như tôi đây không chỉ là hàng xóm đơn giản như vậy.

Lúc này, người phụ nữ trung niên theo ánh mắt Hoa Tien Lạc nhìn về phía tôi, hỏi nàng: "Cô đang nhìn gì thế? Ở đó có gì sao?" Câu nói mang tính dấu hiệu bình thường chỉ xuất hiện ở trong truyện mà này, đã kéo mặt nạ của tôi xuống triệt để.

"Đình -" Thang máy vô cùng đều người rất cuộc tới tầng 1, cửa cũng theo tiếng vang mở ra. Lúc này Hoa Tien Lạc lại tựa như không nghe thấy tiếng vang nhắc nhở này, chỉ nhíu đôi mày xinh xắn của nàng, lộ vẻ nghi ngờ mà nhìn chăm chăm tôi. Còn tôi, vẫn chỉ có thể nở nụ cười như cũ, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Người phụ nữ trung niên hỏi Hoa Tien Lạc: "Cô không ra sao?" Sau đó liền mang theo giỏ rau, hai ba bước đã đi ra khỏi thang máy.

Hoa Tien Lạc lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nàng nhìn thoáng qua người phụ nữ trung niên đã đi xa, lại quay đầu lại nhìn về phía tôi. Mặc dù nàng không nói gì, nhưng tôi vô cùng rõ sự dao động trong lòng Hoa Tien Lạc lúc này. Đúng vậy, nàng gặp quỷ. Hơn nữa còn là gặp quỷ vào sáng sớm.

Tôi có lòng tốt nhắc nhở nàng: "Cửa thang máy sắp đóng lại đó". Đột nhiên phát giác hóa ra lúc mình đang đối mặt tình huống khẩn cấp, lại có thể bình tĩnh như thế.

Nghe xong lời tôi nói, Hoa Tien Lạc sững sờ, nhưng ngay sau đó vội xoay người đi ra khỏi thang máy, rồi lại lần nữa quay đầu lại nhìn về phía tôi. Cũng không đi theo nàng ra ngoài, tôi vẫn giữ nụ cười không đổi trên mặt như cũ. Ở trước lúc cửa thang máy đóng lại, tôi đứng tại chỗ vẫy vẫy tay với nàng, tỏ ý bye bye. Sau đó, cửa thang máy đóng lại. Một mình đứng ở trong thang máy vắng vẻ, tôi bất đắc dĩ mà thở dài một hơi. Vừa rồi, nàng nhất định là bị tôi hù rồi. Việc này thật nhờ có người phụ nữ trung niên kia, tôi vốn đang định đi ra cửa với Hoa Tien Lạc, thậm chí còn cùng nàng chạy bộ, vân vân. Còn bây giờ, tôi cũng chỉ có thể đi về ngồi ngáy trong nhà.

Nhưng, cửa thang máy lại mở ra.

Hoa Tien Lạc vẫn đứng ở trước cửa như cũ, nàng giống như muốn xác định cái gì đó, tay phải ấn chặt nút mở cửa của thang máy, hai mắt không e dè mà nhìn thẳng vào tôi. Từ nhỏ đến lớn đều chưa từng bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, lại càng không cần phải nói là bị một người đẹp như vậy nhìn chăm chăm, lúc này tôi lại cảm thấy có chút xấu hổ. Một người nhìn chăm chăm vào thang máy trống rỗng rất không bình thường, để tránh hành động quái dị của Hoa Tien Lạc bị người ta nhìn thấy, tôi chỉ có thể đi ra đứng ở bên cạnh nàng.

"Các người đã thông đồng với nhau sao?" Thấy tôi đi ra cửa, Hoa Tien Lạc đột nhiên hỏi như thế.

Thông đồng? Với ai? Người phụ nữ trung niên kia sao? Hóa ra bệnh đa nghi của nàng vẫn rất nặng. Vừa định mở miệng nói, phía sau lại có một chú đi tới muốn vào thang máy, ông nghênh ngang đi qua trước mặt Hoa Tien Lạc, cũng chính là đi xuyên thẳng qua người tôi, vào trong thang máy. Vì vậy, không cần tôi mở miệng, Hoa Tien Lạc cũng biết tôi cũng không phải đã thông đồng với người phụ nữ trung niên kia. Không biết còn có thể nói gì, tôi đứng ngay tại chỗ lẳng lẳng nhìn Hoa Tien Lạc. Nếu đổi thành nữ sinh hoặc cô gái bình thường, có lẽ sẽ hét chói tay mà chạy trốn, nhưng Hoa Tien Lạc rõ ràng không phải là một cô gái "Bình thường".

Nàng nhìn tôi hồi lâu, sau đó rốt cuộc mặt không chút thay đổi mà xoay người rời đi, giống như chưa xảy ra chuyện gì vậy. Không biết tại sao, tôi lại cảm thấy Hoa Tien Lạc lúc này càng giống như một con thiên nga cao quý, bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào đều giữ dáng vẻ hoàn mỹ kia của nàng, cho dù thấy được quỷ. Lúc Hoa Tien Lạc đi qua cửa đại sảnh, bảo vệ bên cạnh còn chào nàng, nàng cũng khẽ gật đầu đáp lại. Thật đúng là trấn định vô cùng. Vậy xem ra, tôi cũng không cần áy náy gì. Vốn tưởng rằng nói dối bị vạch trần, Hoa Tien Lạc ít nhất sẽ bị sợ tới mức mặt hoa thất sắc, nhưng nàng không hề như thế. Vậy tiếp theo liên hệ xử lý, bây giờ chỉ cần chờ nàng trở lại, tôi sẽ tìm nàng nói kỹ - nói chuyện xâm nhập.

Nhưng tôi lại đoán sai rồi. Mãi cho tới chiều, tôi cũng vẫn không thấy bóng Hoa Tien Lạc trở về. Đứng ở trước cửa thang máy đợi, sau khi người thứ N xuyên qua cơ thể tôi, tôi rốt cuộc cho ra một kết luận - quả nhiên là nàng bị tôi hù sợ, cho dù lúc ấy mặt không đổi sắc. Mãi đến khi màn đêm buông xuống lần nữa, tôi mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Có lẽ, hôm nay tôi đã hù chạy người duy nhất có thể thấy được tôi trên thế giới này. Đột nhiên nghĩ tới, trong rất nhiều câu chuyện nói người nào đó bị quỷ quán lấy, thật ra cũng không phải là không có lý. Khi con quỷ kia ý thức được, tất cả mọi người đều không nhìn thấy nó, chỉ có người nào đó nhìn thấy mình, nó không quán người đó, vậy thì quán người nào nữa?

Nói ví dụ như tôi bây giờ, mặc dù không biết mình có tính là quỷ không, nhưng giờ phút này, sự chậm chạp chưa về của Hoa Tien Lạc khiến tôi giống như mất hồn - cho dù bản thân tôi chính là cái hồn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hoa Tien Lạc có thể chuyển nhà không? Vừa mới tới chỗ này, lại gặp nữ quý kỳ lạ như thế, đổi lại là ai cũng sẽ không muốn ở lại nữa. Nhưng, tôi cho tới bây giờ đều chưa từng có ý hại Hoa Tien Lạc, tôi chỉ muốn tâm sự với nàng thôi. Hai ngày nay, tôi căn bản không biết mình ngoại trừ luẩn quẩn quanh Hoa Tien Lạc có thể thấy tôi, còn có thể làm những gì. Tôi đã chết, nhưng vẫn ở chỗ này, chỉ là đã trở thành "Người trong suốt" trong mắt mọi người. Còn sự xuất hiện của Hoa Tien Lạc, giống như là một cọng rom cứu "Quý", tôi không cách nào ngăn bản thân mình đi tóm chặt lấy nàng.

Về tới nhà, đối mặt với một vùng tối đen âm trầm, cảm giác "Sợ hãi" trước khi gặp Hoa Tien Lạc lại xuất hiện. Ở lúc nói chuyện phiếm với Hoa Tien Lạc, tôi quên mình là người đã "Chết". Còn bây giờ, không gian im ắng, tối tăm này lại nhắc tới thực tế tàn khốc lần nữa - tôi quả thật đã chết. Đột nhiên phát hiện, hóa ra mình ở trong thành phố này, là cô độc như thế - ngoại trừ An Nghiên, Steven, và một số người xã giao, trên cơ bản cũng không có bạn bè gì nữa. Còn mấy người được gọi là "Người nhà" ở quê xa, sống chết của tôi có lẽ không quan trọng với bọn họ. Nghĩ tới đây, tôi không khỏi tự hỏi mình: Cuộc sống như thế còn đáng để tôi lưu luyến sao? Cái chết đối với tôi mà nói quả thật đáng sợ thế à? Nhưng mà, tôi lại sợ dạng trạng thái không ai thấy, không ai nghe tôi nói như bây giờ.

Sao tôi ngay cả chết, cũng không thể chết triệt để một chút chứ?

Không biết qua bao lâu, tôi nghe được trên hành lang ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng. Từng bước từng bước, đã đi qua trước cửa phòng của tôi, sau đó dừng ở nơi cuối cùng. Tiếp theo, tiếng mở cửa, sau đó, là tiếng đóng cửa. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, xung quanh lại rơi vào yên tĩnh lần nữa. Là nàng sao? Tôi gần như là dùng cách bay, trong nháy mắt đi tới trước cửa Hoa Tien Lạc. Tôi thấy được ánh sáng trong khe cửa lộ ra, quả thật là nàng đã trở lại. Rất muốn xông thẳng vào trong, nhưng lại sợ hù nàng. Tôi càng do dự không ngừng trong hành lang, nghĩ phải tiếp cận Hoa Tien Lạc lần nữa như thế nào.

Nhưng tôi bây giờ, ngoại trừ do dự ở trước cửa nhà nàng, cũng không nghĩ ra cách gì tốt để tới gần nàng".

Tên của nàng là Hoa Tien Lạc?

Mãi đến khi tan việc, tôi vẫn không tìm ra chút đầu mối nào - rốt cuộc, Hoa Tien Lạc trong nhật ký nhắc tới, có phải là cô gái tôi gặp cạnh đường cái không?

Chủ nhân nhật ký miêu tả đối với dáng người, dung mạo của nàng, quả thật không khác gì cô gái tôi từng thấy. Nhất là cái nốt ruồi dưới khóe mắt phải. Bởi vì vẫn luôn tự hỏi vấn đề này, tôi thiếu chút nữa quên mất việc Tà Y Y muốn tới nhà dùng cơm. Nàng còn nói nàng không thích ăn quá mặn, người này thật đúng là khó hầu hạ.

Còn chưa về tới nhà, xa xa đã thấy Tà Y Y đang đứng ở trước cửa nhà tôi, bộ dạng hình như đã đợi rất lâu. Bây giờ nàng cũng không ăn mặc gọi cảm quyến rũ như tối qua, mà mặc T-shirt tay ngắn cùng quần jean bó sát, tóc dài cũng buộc tùy ý. Chân mang một đôi giày vải. Không biết tại sao, nhìn Tà Y Y như vậy đặc biệt thanh thuần, đột nhiên giống như trở về thời trung học, Tà Y Y không biết cách ăn mặc nhưng vẫn y nguyên nhiệt tình như một năm lửa kia. Nàng lúc này, hình như chờ có chút không kiên nhẫn nổi, bộ dạng nhìn dáo dác xung quanh khiến tôi không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Chỉ lát sau, người nọ rốt cuộc phát hiện tôi, nàng lập tức vui mừng nhường mấy, giống như đứa trẻ vẫy tay về phía tôi.

Nhưng đợi tới tôi gần, Tà Y Y lại cắn răng nói với tôi: "Muốn chết hả, lâu như vậy mới về!"

Tôi tức giận mà xách túi to trong tay lên, nói: "Mua đồ ăn cho cậu mà". Tôi đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Cho cậu", mặc dù tôi bây giờ chưa tới 30 tuổi, cũng đã lộ ra hình tượng một bà chủ gia đình rất hiền lành, tan việc sẽ đi mua thức ăn, thật là khiến người ta vui vẻ.

"Mau mở cửa", nàng cũng chẳng thêm để ý sự oán thán của tôi, chỉ giục tôi, "Đã đứng ở trước cửa nhà cậu nửa ngày rồi, người khác còn tưởng tớ có ý gì đó".

Tôi liếc mắt, lấy chìa khóa từ trong túi xách ra mở cửa. Sau khi vào phòng, Tà Y Y còn giống người chủ hơn cả chủ nhân tôi, nàng cời giày vải trên chân xuống, vứt túi xách qua một bên, trực tiếp để thân thể mảnh khảnh của mình nằm trên ghế sa lon. Sau khi dùng giọng nói ngọt ngào của nàng la lên "Một chết đi được", liền phôi hốp mà vươn tay ra cầm điều khiển từ xa ở trên bàn, trực tiếp mở TV lên.

"Tối nay cậu không phải có tiết mục sao", tôi hỏi nàng. "Sao muốn tới nhà tớ ăn cơm thế?"

"Ăn xong sẽ trở lại đây". Ánh mắt của nàng nhìn TV chăm chăm, tùy tiện đáp.

Cùng với tiếng ồn ào trong TV truyền tới, tôi thở dài một hơi, sau khi bỏ túi xách xuống liền cầm thức ăn đi vào phòng bếp.

Tà Y Y cũng không phải là lần đầu tiên tới nhà tôi ăn cơm, tôi cũng không phải là lần đầu tiên sắm vai nhân vật bà chủ gia đình "hiền lành" như thế. Quên đi, coi như là luyện tập trước đi, luyện tập sau này lao lực cho gia đình thế nào. Con người ta rất buồn bực, yêu cầu với cuộc đời cũng rất buồn bực. Không cần trải qua cuộc sống oanh oanh liệt liệt, chỉ cần cả đời bình bình thường thường là đủ rồi. Ai là người tương lai của tôi nhỉ? Tôi chỉ có thể đợi, dù sao cũng đã chờ hơn hai mươi năm, cũng không sợ chờ thêm một thời gian. Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy trong phòng yên tĩnh trở lại, TV phòng khách hình như cũng đã tắt. Lúc còn đang thắc mắc, Tà Y Y lại đột nhiên đi vào phòng bếp, trong tay đang cầm thứ gì đấy.

"Sao thế?" Tôi tức giận mà nhìn thoáng qua nàng.

"Mua cho cậu đồ lọc nước", nàng nói xong, đi tới chỗ vòi nước bắt đầu loay hoay, "Lần trước không phải cậu nói đau bụng sao, chắc chắn là do uống nước không vệ sinh rồi".

Tôi giật giật khóe miệng, vừa nhìn Tà Y Y bắt vật màu trắng kia trên vòi nước, vừa nói cho nàng biết: "Đó là do di cá tớ tới nên mới đau". Nhưng trong lòng vẫn rất cảm động vì sự quan tâm của nàng đối với tôi.

Tà Y Y không nói lời nào, chỉ tiếp tục cúi đầu loay hoay với đồ trong tay. Tôi cũng lười để ý nàng, quay đầu thái đồ ăn trên thớt gỗ. Không biết đã qua bao lâu, Tà Y Y thờ phào một hơi, nàng mở vòi nước ra, sau đó tự hào nói: "Làm xong rồi".

"Thật có ích không?" Tôi nhin không được chế nhạo nàng.

"Để báo đáp lại", Tà Y Y đột nhiên tới gần, nàng lại dính sát lưng tôi như buổi sáng, nói thì thầm, "Cậu phải làm thêm một bộ chìa khóa nhà cậu cho tớ".

"Hả?" Tôi nhất thời phản ứng không kịp.

Tà Y Y nói tiếp: "Giống như lúc nãy đó, nếu tớ có chìa khóa, cũng không cần chờ cậu lâu như vậy..." Nàng còn chưa nói hết, tôi đã nghe được điện thoại ở phòng khách vang lên. Dừng sức vùng người, tôi muốn giãy khỏi cái ôm cứng của Tà Y Y, nhưng đối phương lại ôm chặt tôi, vẫn không nhúc nhích được.

"Cậu..." Tôi bất đắc dĩ nói, "tớ phải đi nghe điện thoại".

"Đồng ý với tớ trước đã". Nàng giống như đứa trẻ chơi xỏ tôi.

"Được được được", tôi vội đáp ứng nàng, "Ngày mai sẽ giao chìa khóa cho cậu được không?" Chỉ cái chìa khóa mà thôi, còn sợ nàng có thể trộm toàn bộ đồ nhà tôi đi bán sao?

Tà Y Y lại cao hứng nhào tới dùng sức hôn mặt tôi một cái, sau đó mới bằng lòng buông cái ôm cứng của nàng ra. Cảm thấy Tà Y Y gần đây càng ngày càng kỳ lạ, nhưng chuông điện thoại di động trong phòng khách vẫn reo mãi không tha, tôi không kịp nghĩ liền chạy đi nghe điện thoại. Hóa ra đồng nghiệp trong công ty gọi tôi, hỏi tôi một số chuyện về nghiệp vụ. Đồng nghiệp này tương đối nhiều lời, nàng nói xong chuyện này lại bắt đầu nói tới chuyện riêng, càng trò chuyện càng lâu, Tà Y Y bất mãn mà đi tới trước người tôi, bấu môi chỉ chỉ vào bụng nàng, tỏ vẻ nàng rất đói bụng.

Tôi xua tay về phía Tà Y Y bảo nàng đừng nóng vội, sau đó nói với đồng nghiệp trong di động: "Lần sau chúng ta nói chuyện tiếp đi, tớ còn phải làm thức ăn".

"Làm thức ăn?" Đối phương trêu chọc nói, "Làm cho bạn trai ăn hả?"

"Không phải, bạn tới nhà thôi". Tôi nói cho có lệ, rất nhanh liền cúp điện thoại.

Trần an Tà Y Y mấy câu xong, tôi chạy vào trong phòng bếp tiếp tục làm xong đồng đồ ăn còn lại. Lúc đồ xương sụn vào trong nồi nấu, đột nhiên nhớ tới lời đồng nghiệp nói. Nấu cho bạn trai ăn hả? Haizzz, người trầm lặng, không có anh chàng nào thích như tôi, không biết cái ngày này khi nào mới có thể tới.

Vốn tưởng rằng Tà đại tiểu thư lại sẽ chê ba kén bốn với món ăn tôi làm, nhưng không ngờ, nàng ngược lại ăn com rất yên lặng, cũng không nói gì thêm. Tôi vừa nhai đồ ăn, vừa lặng lẽ quan sát Tà Y Y hôm nay. So với trang điểm đậm xinh đẹp tối qua, tôi càng thích nàng không trang điểm như bây giờ, tuy nói Tà Y Y gọi cảm xinh đẹp có một hương vị khác, nhưng cảm thấy nàng không chút phấn son khiến tôi cảm giác thân thiết hơn. Giống như vẫn đang dừng ở thời trung học, chưa từng thay đổi. Óp óp, Tà Y Y đột nhiên ngáp một cái.

"Còn chưa ngủ đủ hả?" Tôi nhớ nàng hôm nay ngủ tới trưa mới tỉnh mà.

Tà Y Y giương mắt nhìn tôi, không thêm nói gì lại cúi đầu ăn com tiếp.

Đột nhiên nhớ tới chuyện sáng sớm nay nàng đã cuộn ở trên ghế sa lon đọc sách, tôi không khỏi oán giận nói: "Hôm nay cậu tự tiện lấy đồ trong túi xách tớ, có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

"Quyển nhật ký kia?" Lần này ngay cả nhin cũng không thêm nhìn đến tôi một chút.

"Nếu không thì là cái gì?" Tôi liếc mắt.

Tà Y Y đột nhiên buông bát đũa, về mặt chăm chú nhìn tôi: "Cậu cảm thấy đó thật sự là một quyển nhật ký?"

"Ặc, " Không ngờ nàng đột nhiên hỏi tôi như vậy, nhất thời tôi không biết nên trả lời như thế nào, "Thật ra... cũng không dám khẳng định như vậy, chỉ là..."

"Tớ lại cảm thấy đó là một quyển tiểu thuyết không hơn không kém, " Không đợi tôi nói xong, Tà Y Y vừa cúi đầu gấp thức ăn vừa trách móc, "Đài phát thanh của chúng tớ cũng có một tiết mục, chuyên kể về những chuyện ma quỷ, 11 giờ 30 mỗi tối thứ sáu..."

"Này, " Tôi ngắt lời vô nghĩa của nàng, "Tà Y Y, quyển sách kia tuyệt đối không đơn giản chỉ là 'Tiểu thuyết' như vậy". Cho tới bây giờ, bất kể là việc ghi chính xác về mặt thời tiết hay cô gái có tên "Hoa Tiệp Lạc" kia, cũng đều làm cho tôi cảm thấy những gì ghi lại trong cuốn nhật ký này đều chân thật đến đáng sợ.

Tà Y Y từ tốn nuốt thức ăn, sau đó lại ngẩng lên cùng tôi bốn mắt nhìn nhau: "Nhạc Phạm, thức ăn hôm nay xào nhạt quá. "

Thật muốn đồ thẳng đĩa thức ăn lên đầu nàng.

Sau khi ăn xong, Tà Y Y chịu khó rửa chén ở phòng bếp, tôi ở phòng khách xem chương trình xiếc nhàn chán, coi như là phân công hợp tác. Nhìn chăm chăm màn hình TV, nhưng trong lòng của tôi lại nghĩ đến những chuyện trong bản "Nhật ký" kia. Tà Y Y dứt khoát cho rằng đó là một quyển tiểu thuyết, cũng không phải không có lý. Bởi vì chuyện "Sau khi chết còn có thể viết được nhật ký" này quả thật rất nhảm nhí, làm cho người ta khó mà tin được việc này sẽ xuất hiện trong cuộc sống thực tế. Nhưng có ai dám chắc rằng trên thế giới này thật không có "quỷ" hay là "linh hồn" chứ? Hay là vì chưa thấy qua nên mới phủ nhận sự tồn tại của nó nhỉ?

Tà Y Y làm việc xong liền từ phòng bếp đi ra, nàng không nói gì đã đặt mông ngồi vào bên cạnh tôi, sau đó lại nghiêng đầu tựa lên vai tôi, bộ dáng giống như là một chết vậy. Trên người nàng truyền đến một mùi nước hoa thoang thoảng, rất dễ chịu.

"Tớ cảm thấy..." Đột nhiên Tà Y Y mở miệng nói chuyện, âm thanh ngọt ngào "Như vậy thật tốt..."

Tôi không trả lời, chỉ im lặng đợi nàng nói tiếp. Tà Y Y chính là một cô gái phức tạp như vậy, có đôi khi sẽ sáng khoái đến độ làm cho bạn phản ứng không kịp, có lúc thì lại lờ mờ mê mẩn làm cho bạn ngã gục. Tựa như bây giờ, nàng lại đang mê mẩn muốn nói gì đó.

Tà Y Y tiếp tục nói: "Cậu nấu cơm, tớ rửa chén... Tớ cảm thấy cuộc sống như vậy quả thực rất tốt."

"Ha ha, " Tôi cười gượng hai tiếng, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình TV như cũ, "Theo như cách nói của cậu, chúng ta thật giống như hai vợ chồng. Không bằng, cậu trực tiếp dọn qua đây ở..."

Đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, có chút vội vàng nói: "Tớ cũng nghĩ như vậy, chi bằng chúng ta ở chung nha?"

Không biết sao nàng đột nhiên lại kích động như vậy, nhưng bởi vì trước kia Tà Y Y thường hay nói đùa như thế, cho nên tôi cũng không xem lời nói của nàng là chuyện gì to tát: "Được đấy, tiền thuê nhà cậu một nửa tớ một nửa, lời cực luôn".

Tà Y Y không trả lời, nhưng rất phấn khởi mà nắm cánh tay tôi, việc này cũng chưa tính, còn cọ cọ cái đầu đang tựa trên vai tôi, thậm chí miệng còn ngâm nga một khúc hát. Tôi quay đầu nhìn thoáng qua mái tóc xoăn của nàng, bắt mắt đi mà tròn trắng mắt. Không biết trong lòng nàng lại đang suy nghĩ cái gì, nhưng Tà Y Y sẽ không dễ dàng quyết định dọn qua đây ở như vậy. Nhà của tôi cách chỗ làm việc của nàng rất xa, phải chuyển xe ít nhất hai lần mới đến. Mà chỗ ở bây giờ của Tà Y Y chẳng những sát bên công ty phát thanh của nàng, hơn nữa lại còn xa hoa, xinh đẹp hơn cái nhà trọ nhỏ bé này của tôi rất nhiều. Ai lại ngốc nghếch như vậy, bỏ long sàng (giường vua) mà chọn ổ chó? Dù sao đó cũng không phải là Tà Y Y.

Đột nhiên, điện thoại mà Tà Y Y tùy tiện đặt trên bàn trà lúc vừa vào cửa vang lên, tôi vô ý nhìn thấy chữ "Becky" hiện lên màn hình. Becky, chính là cô gái tóc ngắn tối qua.

"Alo" Sau khi Tà Y Y nhận điện thoại, liền liếc nhìn tôi rồi đứng lên đi qua một bên, thấp giọng nói, "Sao cậu còn gọi đến? Không phải tớ..." Đoạn sau tôi không nghe rõ, toàn bộ giọng nói Tà Y Y có ý đề thấp bị tiếng ồn ào trong TV truyền tới bao phủ.

Càng nói chuyện Tà Y Y càng kích động, sau đó bước ra sân thượng, giống như nàng đang cãi vã gì đó với Becky. Tôi nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu nàng. Đột nhiên gọi điện thoại báo tôi đến chỗ hẹn đúng giờ, sau khi đến quán bar lại đột nhiên nói muốn giới thiệu một người cho tôi, cũng không bao lâu lại bắt đầu tức giận, mà hôm nay lại giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra đến nhà tôi ăn cơm. Chẳng lẽ quả thật là đi cả của nàng đến? Nhưng tối hôm qua hỏi nàng, phản ứng của nàng lại không giống mà.

"Nhạc Phạm, " Tà Y Y nghe xong điện thoại, nàng đi vào phòng khách lấy túi xách, nói với tôi, "Bây giờ tớ phải về đài phát thanh, đi trước nha".

"Ừ," Tôi ngồi trên ghế sa lon nhìn nàng, "Đi đường cẩn thận."

Sau khi Tà Y Y rời đi, tiết mục xiếc ồn ào trên TV càng lộ vẻ nhàm chán, tôi dứt khoát tắt TV đi, lấy quyển nhật ký qua xem tiếp.

"Ngày 4 tháng 4 năm 2011, trời mưa nhỏ.

Bắt đầu từ rạng sáng hôm nay, tôi liền giống như kẻ biến thái luôn canh giữ trước cửa nhà Hoa Tiệp Lạc. Không giống mấy đêm trước, bây giờ tôi không có cách gì đi vào trong nhà Hoa Tiệp Lạc mà không hề có ký, cho dù nàng đã chìm vào giấc ngủ. Nếu tôi muốn tiếp cận nàng, nhất định không thể khiến cho nàng phản cảm. Nếu buổi tối tùy tiện đi vào nhà của Hoa Tiệp Lạc, ai biết nàng có thói quen đang ngủ đột nhiên lại rời giường đi nhà vệ sinh không? Lỡ như không cẩn thận gặp phải nàng, chỉ sợ làm cho người ta dọn nhà lần nữa, còn tôi cũng chỉ có thể tiếp tục ở chỗ này một mình. Tôi không muốn như vậy, ít nhất hiện tại không muốn.

Hơn tám giờ sáng, cuối cùng nàng cũng ra khỏi nhà. Hôm nay, tóc Hoa Tiệp Lạc xõa dài giống với lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, khuôn mặt trang điểm nhạt giữa mái tóc dài đen nhánh lại càng lộ vẻ trắng nõn. Mặc váy dài màu vàng nhạt, trên tay là túi xách màu trắng, nàng chỉ dừng sờ một chút sau khi

nhìn thấy tôi đứng trong hành lang, nhưng ngay sau đó mặt không đổi sắc mà giẫm lên gậy cao gót xoay người rời đi. Hoa Tiễn Lạc giống như một con thiên nga đang nhàn nhã dạo chơi trên hồ, sau khi gặp phải vật cản, chỉ quay đầu mà an nhàn bơi đi chỗ khác. Nàng như vậy khiến tôi sửng sốt ngay tại chỗ, quên luôn cả việc chào hỏi.

"Hoa tiểu thư, " Lấy lại tinh thần, tôi vội đi theo phía sau nàng, nín thở nhắc nhở nàng, "Bên ngoài trời đang mưa, cô mang theo một cái ô đi."

Giống như không nghe thấy, Hoa Tiễn Lạc không để ý đến sự bắt chuyện của tôi, nàng đứng ở cửa thang máy, ấn nút đi xuống, sau đó liền yên lặng đứng đợi. Tôi hôm qua, thang máy đã được sửa. Sau khi không được đáp lại, trong nháy mắt tôi có chút kinh hãi, tưởng rằng Hoa Tiễn Lạc không nghe được lời nói của tôi. Đợi đến khi nhớ tới bộ dạng ngẩn người vừa rồi của nàng sau khi thấy tôi, tôi mới lại yên lòng, Hoa Tiễn Lạc nhất định là thấy được tôi. Cẩn thận rằng, tôi lại quyết định đi lên tiếp lời, cho dù nàng không để ý tới tôi, tôi cũng phải liều mạng quán lấy.

"Hoa tiểu thư, " Tôi tiếp tục nói chuyện tào lao với nàng, "Bây giờ cô định đi làm hả? "

Cửa thang máy mở, Hoa Tiễn Lạc vẫn như trước không để ý đến câu hỏi của tôi. Nàng đi thẳng vào thang máy, tôi cũng lập tức đi theo, sợ bị nàng bỏ rơi. Lần này, thang máy đi thẳng xuống dưới, dọc đường không có ai chen vào. Tôi chưa từ bỏ ý định, liên tục tìm đủ chủ đề vô nghĩa nói chuyện với Hoa Tiễn Lạc, nhưng Hoa Tiễn Lạc hoàn toàn không quan tâm, chỉ bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn màn hình tầng trệt. Tuy là nàng giả vờ không nhìn thấy, không nghe thấy tôi, nhưng tôi vẫn rất cao hứng, ít nhất nàng không có dấu hiệu muốn chuyển nhà. Chỉ cần Hoa Tiễn Lạc không rời đi, những việc khác tôi cũng không quan tâm. Có lẽ điều tôi cần, chỉ là bộ dáng ngây người sau khi nàng thấy tôi, cho dù là như vậy, thì cũng đã đủ rồi.

Quả nhiên, lúc đi tới cửa phòng tiếp tân ở đại sảnh, bên ngoài mưa phùn rả rích khiến Hoa Tiễn lạc ngừng bước.

"Hoa tiểu thư, trở về lấy một cái ô đi, " Tôi đứng bên cạnh khuyên nhủ, "Cẩn thận kéo mắc mưa."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Hoa Tiễn Lạc thoáng ngẩng đầu lên nhìn trời, nhưng sau đó liền dứt khoát đi vào trong mưa, ngay cả che cũng không thêm. Tôi phục hồi tinh thần, vội vàng theo sát phía sau nàng. Lần mưa li ti rơi xuống, xuyên thấu qua thân thể của tôi, mà tôi lại hoàn toàn không phát hiện. Hoa Tiễn Lạc đi ở phía trước còn tiêu sái hơn tôi, nàng không lộ ra chút lúng túng nào, chỉ tạo nhả mà bước từng bước đi đến trạm xe buýt ở ngã tư đường đối diện. Giọt mưa từ từ thấm ướt mái tóc đen dài của nàng, mà tôi lại không thể làm chút gì đó cho nàng, chỉ có thể gắt gao theo sát phía sau Hoa Tiễn Lạc. Bên trong trạm xe, không ít anh chàng khẽ liếc về phía Hoa Tiễn Lạc - người đẹp đột nhiên xuất hiện này, trong ánh mắt bọn họ có kinh ngạc, ái mộ, mà Hoa Tiễn Lạc lại không thêm để ý tới chút nào, có lẽ đã sớm thành thói quen. Nàng chỉ xách túi, quay đầu, nhìn xem chuyển xe của mình lúc nào mới đến.

Người đẹp ở đây, nhưng không thấy anh hùng cùng BMW -- đứng bên cạnh nàng, tôi không khỏi bắt đầu nghi ngờ, người đẹp như vậy sao lại không thấy ông xã hay bạn trai tới đưa đón nhỉ?

Tôi đi theo Hoa Tiễn Lạc lên xe buýt, cảm thấy vô cùng sung sướng vì lần đầu tiên không cần mua vé xe. Nàng ngồi xuống sau khi tìm được vị trí gần cửa sổ, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ để xác định thời gian. Đứng đối diện nàng, tôi như tiểu Cường (DG: tên của con gián trong một câu chuyện nhưng mình lười search) đánh không chết, cười hỏi: "Hoa tiểu thư, cô làm việc ở đâu?" Hoa Tiễn Lạc thân nhiên không để ý đến tôi, nàng tạo nhả lấy khăn tay trong túi xách ra, cẩn thận lau mặt cùng mái tóc dài đã bị mưa làm ướt. Vừa định mở miệng nói tiếp, mới nhớ tới đây là chỗ công cộng, ngoại trừ tài xế còn có các hành khách khác. Nếu Hoa Tiễn Lạc trả lời câu hỏi của tôi, nàng có thể bị người khác hiểu lầm mình bị tâm thần phân liệt... Vì vậy tiểu Cường tôi đây rất cuộc đồng ý ngầm miệng lại, an phận đứng ở một bên. Xe buýt chạy càng lúc càng xa, Hoa Tiễn Lạc quay đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, tựa như tôi cần bản không tồn tại.

Mà, quả thực là tôi không tồn tại ở thế giới này.

Sau khi nàng xuống xe, bắt chặp mưa phùn mà thẳng hướng đi tới một cửa tiệm bên kia đường. Tôi đứng ở ngoài cửa nhìn thoáng qua, trên bảng hiệu viết "Duyên hoa", đây là một cửa hàng bán hoa. Tôi cũng đi theo nàng vào trong tiệm, bên trong có một cô nhóc nữ sinh đang mặc tạp dề, bộ dáng rất đáng yêu. Vừa nhìn thấy Hoa Tiễn Lạc, nàng liền cười nói: "Chị Hoa, chị đã đến rồi".

"Chào buổi sáng". Hoa Tiễn Lạc cười dịu dàng với nàng, ngay sau đó rất quen thuộc đi đến quầy hàng bên cạnh, đặt túi xách xuống. Cửa hàng hoa này được bày trí hết sức ấm áp, những bó hoa kiểu dáng phong phú chen chúc ở trong một gian phòng nhỏ, nhất thời làm cho tôi hoa mắt. Cửa hàng hoa này chủ yếu dùng những màu sắc ấm để bày trí là chính, dường như từng góc đều được chủ tiệm thiết kế tỉ mỉ. Tôi không khỏi nhớ tới nhà của Hoa Tiễn Lạc, nơi này cũng được bày trí thanh nhã, ấm áp như thế, khiến cho người ta đi vào liền có cảm giác ấm áp dễ chịu. Hóa ra vừa rồi tôi đã đoán sai, Hoa Tiễn Lạc không phải là tộc đi làm. Mà nàng đại khái chính là chủ tiệm... Một người họ Hoa mở một cửa hàng bán hoa tên là "Duyên hoa", tôi không khỏi khẽ cười.

Hoa Tiễn Lạc cầm một tờ danh sách đặt trên quầy, nàng vừa nhìn vừa hỏi cô nhóc nữ sinh mặc tạp dề kia: "Tiểu Ninh, hoa đặt mấy hôm trước đã được đưa tới chưa?"

"Vừa rồi mới gọi điện thoại đến, nói là chiều hai giờ mới đem lại, " Tiểu Ninh ngồi ở một góc, đang cắt gai của những cành hoa hồng, nàng hỏi lại Hoa

Tiền Lạc, "Chị Hoa, chị không mang ô theo à?"

"Ừ, quên". Hoa Tiền Lạc không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn danh sách trong tay.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bụng phệ đi vào cửa, ông ta nhìn thấy Hoa Tiền Lạc liền mặt mày hớn hở, giọng nói sang sảng reo lên với nàng: "Cô chủ Hoa, hôm nay cô đến à? Hôm qua, tôi không gặp cô." Nói xong, cặp mắt ti hí không hề kiêng nể mà nhìn chòng chọc dò xét Hoa Tiền Lạc từ trên xuống dưới.

Hoa Tiền Lạc ngẩng đầu, mỉm cười với người đàn ông trung niên kia: "Buổi sáng tốt lành". Đột nhiên cảm thấy Hoa Tiền Lạc lúc này không ngờ lại quen thuộc như vậy, tôi lại nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng, nàng lộ vẻ mặt với tôi ở trên hành lang không khác gì vẻ mặt với người đàn ông trung niên này.

Người đàn ông trung niên liên tục tìm chủ đề nói chuyện cùng Hoa Tiền Lạc, người tinh mắt một chút vừa nhìn là biết ông ta có dụng ý khác. Hoa Tiền Lạc vẫn như trước giữ nguyên khuôn mặt tươi cười, nàng không chủ động bắt chuyện cũng không trả lời nhiều, chỉ vô cùng giữ phép mà ứng phó với ông ta. Nhưng lại cảm thấy người đàn ông trung niên này giống như tôi lúc này cũng là loại tiểu Cường không biết xấu hổ, tôi tức giận xoay người, bắt đầu chậm rãi đi tới đi lui trong tiệm hoa. Khi còn sống, tôi không thích hoa chút nào, chỉ ở một số ngày lễ mới mua tặng An Nghiên. Mỗi lần nhận được hoa, cô ấy vui vẻ không thôi. Đột nhiên lại nhớ đến An Nghiên, tôi nhất thời sững sờ ngay tại chỗ. Người này chung sống cùng tôi ba năm, nhưng làm ra quyết định chia tay lại chỉ dùng mấy ngày mà tính, đột nhiên cảm thấy có chút thổn thức.

Đội tinh thần phục hồi lại, đã không còn nghe giọng nói vừa rồi còn huyên não khắp phòng của người đàn ông trung niên kia, không biết ông ta đã rời khỏi cửa hàng hoa từ khi nào. Tôi vừa quay đầu lại, vô tình cùng Hoa Tiền Lạc đang ngồi trước quầy bốn mắt nhìn nhau, ngay sau đó, nàng lại lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Gương mặt ưu nhã bình tĩnh kia, không ngờ lại lộ ra vài tia bối rối không dễ phát hiện. Thấy được mấy tia bối rối đó, tôi không nhịn được cười, tâm tình có chút hả hê tựa như ở trung học nhìn thấy ông thầy nào đó quên kéo khóa quần.

"Chị Hoa, " tiểu Ninh ngồi trong góc đột nhiên mở miệng hỏi, "Chị ở phòng mới có quen không?"

Hoa Tiền Lạc nghe xong, quay đầu nói với tiểu Ninh: "Còn... còn tạm".

Việc hơi dừng lại kia, liền lộ sự chần chừ của Hoa Tiền Lạc trong vấn đề "Ở phòng mới quen hay không" -- Tôi nghĩ, nguyên nhân chắc là do tôi.

Tiểu Ninh vừa kết hoa hồng thành một bó, vừa tiếp tục hỏi: "Chị Hoa, chị có mời thầy tới xem qua phòng mới chưa?"

Thầy?

"Thầy?" Thắc mắc của Hoa Tiền Lạc giống tôi.

"Chị không biết sao, " Hai tay tiểu Ninh cầm bó hoa hồng vừa mới kết đứng lên đi về phía Hoa Tiền Lạc, "Trước khi mua nhà phải mời thầy đến xem, sau khi mua cũng phải mời thầy tới để bố trí một chút, giường để ở đâu, bàn đặt chỗ nào... Phong thủy chính là vấn đề rất quan trọng". Hóa ra "Thầy" của tiểu Ninh ý chỉ "Thầy phong thủy" .

Hoa Tiền Lạc cười cười, không nói gì.

"Còn nữa," tiểu Ninh đưa bó hoa cầm trong tay cho Hoa Tiền Lạc, tiếp tục nói, "Nếu như chị Hoa không làm gì cả, cứ chuyển vào tùy tiện tiện như vậy, lỡ như gặp phải thứ kia thì sẽ không tốt".

Không biết tại sao, nghe được hai chữ "thứ kia", thân thể của tôi lại đột nhiên có một chút run rẩy.

"Thứ... kia?" Hoa Tiền Lạc đang định nhận hoa, lại vì lời nói của tiểu Ninh mà sững sờ tại chỗ.

Biểu tình tiểu Ninh đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, nàng mở to hai mắt, yếu ớt mà phun ra với Hoa Tiền Lạc một chữ: "Quý".

Tôi đứng ở sau lưng tiểu Ninh không khỏi giật giật khóe miệng -- Thực ngại quá, nàng đã gặp được rồi.

Hoa Tiền Lạc nghe xong chỉ há to miệng, nhưng ngay sau đó không nói gì liền nhận lấy bó hoa, sau đó lại cúi đầu. Nàng lấy từ trên bàn một dải ruy băng tí mĩ buộc lên bó hoa, sự trắng nõn của ngón tay mảnh khảnh cùng màu đỏ tươi của hoa hồng tạo thành sự đối lập xinh đẹp, giống như làm ảo thuật, sợi ruy băng biến thành một cái nơ xinh đẹp.

"Chị Hoa luôn kết đẹp như vậy." Tiểu Ninh vui vẻ cầm bó hoa đã được cột chặt, rồi xoay người đi xuyên qua cơ thể tôi, trở lại góc phòng.

"Hoa tiểu thư, " Tôi có chút lúng túng đứng trước quầy hàng, nói với Hoa Tiền Lạc đang cúi đầu viết cái gì đó, "Chuyện đó... tôi cũng không biết mình có phải là quý hay không, nhưng... nhưng tôi tuyệt đối không có ý nghĩ làm hại đến cô, bắt đầu từ mấy ngày trước không có ai thấy được tôi, nghe được tôi...".

Đột nhiên Hoa Tiền Lạc đứng dậy, nàng đi thẳng về phía tiểu Ninh đang ngồi trong góc, không thêm liếc tôi chút nào.

"Tiểu Ninh, chỗ còn lại để chị, em lại quầy hàng đằng kia ngồi đi."

"Ồ". Tiểu Ninh đứng dậy, cời tạp dề trên người đưa cho Hoa Tiền Lạc.

Tôi bắt đầu nhìn Hoa Tien Lạc thuần thục mặc tạp dề, nàng giống như bà chủ gia đình hiền lành, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc ra sau tai, sau đó lại ngồi vào ghế tiếp tục hoàn thành mớ hoa hồng tiểu Ninh chưa bó hết. Tôi nghĩ, cho dù Hoa Tien Lạc có thể thấy được tôi, nghe được tôi, nàng cũng không muốn có quan hệ với loại "quý" như tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình làm phiền là vô lại tới cỡ nào, không ngờ từ nhà đuổi tới nơi này, mà nguyên nhân cũng chỉ là muốn tán gẫu một chút với Hoa Tien Lạc mà thôi. Đột nhiên muốn đi về nhà, nhưng lại không cam tâm cho lắm, vì thế tôi quyết định ở lại trong tiệm mây mờ. Vừa nhìn Hoa Tien Lạc vui đùa tỉ mỉ cắt tỉa cành, trong lòng vừa thầm phiền não nên làm thế nào để nàng chấp nhận người bạn như tôi. Nói tiếp thật đúng là buồn cười, tôi không ngờ lại muốn cho Hoa Tien Lạc coi nữ quý quá chừng như tôi là bạn.

Xế chiều, khách dần dần nhiều lên, Hoa Tien Lạc tuy vội vàng vàng, nhưng nụ cười trên mặt chưa bao giờ thay đổi. Nhìn dáng người cao gầy của nàng xuyên qua đám hoa, tôi không khỏi nghi hoặc: Nàng không phải là vũ công Ba-lê à? Sao hiện giờ lại đang quản lý một cửa hàng hoa bình thường? Cảm thấy Hoa Tien Lạc thế này, có một loại cảm giác như đóa bách hợp hoang dã sinh trưởng ở giữa núi, không bị người đời phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chiều dài hết khách rồi, Hoa Tien Lạc định trở lại góc nhỏ tiếp tục cắt tỉa bó hoa, nhưng lại sững sờ ngay tại chỗ. Nàng xoay người hỏi tiểu Ninh đứng cách đó không xa: "Tiểu Ninh, là em bó hoa giúp chị hả?"

"Cái gì?" Tiểu Ninh hơi ngẩn đầu, nghi ngờ mà đáp: "Chị Hoa, vừa rồi em vẫn luôn ở bên này mà".

Hoa Tien Lạc nhìn tiểu Ninh nghi ngờ, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu nhìn từng bó hoa hồng đã sớm được cắt tỉa gọn gàng, bó lại rất chỉnh tề. Hơn nửa ngày, giống như nhớ ra chuyện gì đó, cuối cùng nàng chuyển ánh mắt về phía tôi đang đứng ở một góc. Lần thứ ba, đây là lần thứ ba nàng cùng tôi bốn mắt nhìn nhau trong hôm nay. Lần đầu tiên là "sững sờ" khi thấy tôi vào buổi sáng, lần thứ hai là vừa mới tới cửa hàng bán hoa tình cờ đối mặt với tôi, lần thứ ba chính là hiện giờ, nàng nhìn tôi vô cùng thắc mắc và không xác định.

Tôi nhún vai với nàng, cười nói: "Dù sao tôi cũng không có việc gì làm". Không sai, thừa dịp nàng tiếp khách, tôi đã lên cắt tỉa sạch cành lá của hoa hồng, rồi cũng bắt chước cách bó hoa của nàng mà bó lại. Máy chuyện vặt này đối với tôi mà nói là rất dễ, chỉ cần nhìn chăm chăm mấy đồng hoa là có thể hoàn thành rồi.

Thấy Hoa Tien Lạc nhìn mãi về phía tôi không hề nhúc nhích, tiểu Ninh hỏi: "Sao thế, chị Hoa?"

Hoa Tien Lạc phục hồi tinh thần lại, nàng dời ánh mắt khỏi người tôi, khẽ đáp: "Không có gì". Sau đó xoay người, bỏ mấy bó hoa trên đất kia vào trong giỏ xách. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, Hoa Tien Lạc vẫn rất bình tĩnh như cũ, nàng tạo nhã giống như bình hoa xinh đẹp không có bất cứ tý vết nào, thân bình bóng loáng khiến tôi không cách nào tìm được một khe hở nhỏ tới gần nội tâm nàng.

"Chị Hoa", tiểu Ninh đột nhiên hỏi, "Tối nay chị phải đi dạy hả?"

"Ừ". Hoa Tien Lạc cúi người xuống, tỉ mỉ quét mấy cành lá rơi là tả trên đất.

Tiểu Ninh đi tới, cầm chổi trên tay nàng: "Đề em làm cho", sau đó lại hỏi tiếp, "Chị Hoa, hôm nay chị định dạy tới mấy giờ mới về nhà thế?"

"Chín giờ". Hoa Tien Lạc vừa trả lời, vừa đi tới cạnh quầy hàng.

"Không phải là em lắm mồm đâu", tiểu Ninh càng nói càng hăng, "Chị Hoa cũng nên tìm một bạn trai đi thôi, con gái xinh đẹp như chị, chín giờ tối vẫn chưa về nhà sẽ có nguy hiểm đó".

Hoa Tien Lạc khẽ cười, cũng không trả lời. Tôi đứng ở một bên càng hoang mang không thôi - Hoa Tien Lạc tí nữa sẽ đi dạy? Dạy gì? Dạy người ta cắm hoa sao? Nhưng kể tiếp, tiểu Ninh cũng không lãng nhãng ở đề tài "Dạy học" này nữa, còn tôi cũng không thể khiến Hoa Tien Lạc đích thân giải đáp vấn đề này, vì vậy liền chỉ có thể bắt đầu đi mà khiến thắc mắc trong lòng tôi càng lúc càng lớn. Lúc gần tối, Hoa Tien Lạc rút cuộc cời tạp dề rồi khỏi tiệm hoa, còn tiểu Ninh ở lại dọn dẹp cửa hàng. Tôi đương nhiên là theo sát ở phía sau Hoa Tien Lạc, mặc dù nàng không để ý tới tôi, nhưng ít ra cũng không đuổi tôi đi, cho nên tôi liền có thể theo sát phía sau nàng một cách hợp tình hợp lý, mãi đến khi nàng không xem tôi như "người trong suốt" nữa.

Trở lại chỗ ở, tôi không dám đi theo Hoa Tien Lạc vào nhà nàng, chỉ có thể quanh quẩn ở ngoài cánh cửa đóng chặt như du hồn dã quỷ, có lẽ bản thân tôi chính là du hồn dã quỷ. Hôm qua còn tưởng rằng Hoa Tien Lạc là một người vô cùng ấm áp, hôm nay lại đột nhiên phát hiện, tuy bề ngoài ấm áp như vậy, nhưng có lẽ trong lòng ẩn chứa một khóa băng lạnh tới cực điểm.

Lúc bảy giờ tối, Hoa Tien Lạc lại ra cửa. Lần này, nàng mặc một áo khoác khá dễ thương, thay quần dài rộng thùng thình, tóc dài cũng vẫn cao ở sau ót. Thấy cái cổ thon dài trắng nõn lộ ra ngoài, tôi không kiềm được mà thầm than thở trong lòng, Hoa Tien Lạc quả thật là hóa thân hoàn mỹ của thiên nga. Vẫn hồ hững với tôi như cũ, lần này Hoa Tien Lạc không chờ xe buýt, mà trực tiếp bắt taxi đi "Day", còn tôi ở giây cuối cùng mới đi theo, thiếu chút nữa bị bỏ lại.

Dường như tôi có hơi đoán được Hoa Tien Lạc định đi dạy cái gì, dù sao cũng không phải là cắm hoa. Taxi dừng lại ở trước cửa một tòa nhà giống trường học, Hoa Tien Lạc cầm túi xách, đi thẳng vào trong trường học. Quanh đi quẩn lại, lúc lên tới tầng thứ ba Hoa Tien Lạc rốt cuộc dừng lại, đi qua một hành lang thật dài, tới một gian ngoại khóa, Hoa Tien Lạc đẩy cửa vào. Tôi cũng đi vào theo, lập tức ý thức được đây là một phòng vũ đạo vô cùng lớn. Trên nền lót ván gỗ, trên tường treo gương rất lớn, ở góc phòng còn bày một cây đàn piano. Bên trong đã có mấy cô bé 11, 12 tuổi mặc váy ba lê, các em đều cười nói: "Chào cô Hoa".

Hoa Tien Lạc đi về phía các em, lại nở nụ cười nhu hòa: "Sớm như vậy mà các em đã tới tập à?" Sau đó ngồi xổm người xuống, giúp chỉnh tư thế ép chân của một cô bé trong đó.

Quả nhiên, tôi đoán không sai. Vấn đề "Dạy học" của Hoa Tien Lạc rốt cuộc đã tìm ra đáp án - nàng quả thật dạy vũ đạo, hơn nữa còn là dạy múa ba lê.

Đột nhiên, có một người đàn ông đi vào, anh ta cười chào Hoa Tien Lạc: "Cô Hoa, sớm như vậy cô đã tới rồi".

Hoa Tien Lạc đứng lên, nói với người đàn ông kia: "Thầy Trình, anh cũng tới rất sớm".

"Không có việc gì, nên mới tới sớm". Nói xong, người đàn ông được Hoa Tien Lạc gọi là "Thầy Trình" khẽ cười ngại ngùng, tôi chú ý thấy mặt của anh ta hơi đỏ lên.

"Thật ra chúng tôi dùng đĩa nhạc là được rồi, anh không cần..." Hoa Tien Lạc còn chưa nói xong, thầy Trình liền ngắt lời nàng, nói: "Dù sao tôi cũng rảnh rồi, nghe nhạc trực tiếp, dù sao vẫn tốt hơn vật chết như đĩa nhạc kia".

Hoa Tien Lạc liền cười nói tiếng cảm ơn, sau đó xoa nhẹ đầu một cô bé đứng bên cạnh, nói: "Cô đi thay quần áo trước". Sau đó mang theo túi xách, đi vào tận trong cùng phòng vũ đạo, ở đó có một cánh cửa nhỏ. Đường nhiên tôi không đi theo, trừ khi tôi muốn nhìn nàng thay quần áo.

"Thầy Trình", cô bé ép chân vừa rồi đứng lên, hỏi thầy Trình vẫn đang ngơ ngẩn đứng ở một bên nhìn chăm chăm Hoa Tien Lạc rồi đi, "Thầy có phải thích cô Hoa không?" Cô bé nói xong, mấy nhóc bên cạnh đều cười khúc khích.

Mặt thầy Trình từ đỏ chuyển thành đen: "Tuổi còn nhỏ, nói bậy gì đó?"

Tôi đứng ở bên cạnh, liền hiểu rõ mà khẽ cười, lại là một người ái mộ Hoa Tien Lạc.

"Chắc chắn không sai, thầy Trình thích cô Hoa!" Bọn nhỏ càng ngày càng ầm ĩ, nguyên cả đám nhao nhao, giống như phát hiện được bí mật kinh thiên động địa gì vậy. Tuổi còn nhỏ, mà đã có thiên phú nhiều chuyện, tôi không khỏi ở một bên thầm cảm thán.

Thầy Trình vẫn cứ đỏ mặt, ấp úng bảo mấy nhóc quý bướng bỉnh này không nên nói lung tung, nhưng chẳng ăn thua gì, mấy nhóc càng ngày càng ầm ĩ, rất nhiều học sinh lục tục đi vào trong phòng học, vì vậy đoàn thể nhiều chuyện cũng dần dần không lộ lên. Thầy Trình bị mấy cô nhóc quấy đến đầu đầy mồ hôi, mà lúc này, Hoa Tien Lạc cũng đã thay áo quần xong. Cánh cửa nhỏ vừa mở ra, chân nàng mang giày ba lê nhọn, từ từ đi về phía bên này. Tôi lại nhất thời sửng sốt ngay tại chỗ, bởi vì Hoa Tien Lạc lúc này, dường như đã thật sự hóa thân thành thiên nga. Nàng thay quần dài rộng thùng thình vừa rồi, mặc quần tất màu hồng chuyên múa ba lê, bên hông không mặc váy ba lê, mà buộc một áo khoác màu xám, phía trên thì mặc áo bó cổ V màu trắng, vừa vặn phô bày vóc người xinh đẹp của nàng ra. Tóc dài vẫn vẫn cao ở sau ót, Hoa Tien Lạc ngửa cổ thon dài, vừa lại gần vừa cười nói với mọi người: "Được rồi, đừng nghịch nữa, bắt đầu học thôi".

"Cô Hoa!" Một cô bé tới bên cạnh Hoa Tien Lạc, vẻ mặt mờ ám nói: "Thầy Trình vừa mới nói thầy thích cô đó!" Không chỉ nhiều chuyện, còn bắt đầu bịa đặt.

Hoa Tien Lạc ngẩn người.

"Đừng, đừng nghe cô bé nói bậy", Mặt thầy Trình đỏ đến độ có thể vắt ra nước, "Tôi chưa từng nói như vậy..."

"Được rồi", Hoa Tien Lạc cười xoa đầu cô bé kia, "Tối giờ lên lớp rồi, mau đứng lại", sau đó, ngẩng đầu nói với thầy Trình, "Thầy Trình, làm phiền anh..."

"A, ừ, ừ". Thầy Trình vô cùng quần bách, anh ta đỏ mặt bước nhanh tới chỗ đặt đàn piano.

Cùng với diễn tấu piano của thầy Trình, Hoa Tien Lạc khẽ mỉm cười nhìn các học sinh múa xong điệu đầu tiên. Kế tiếp, nàng chỉnh thế đứng của từng cô bé, sau đó lại bảo mọi người xếp thành một đoàn nhỏ, tay phải nắm ở trên tay vịn, thân thể làm ra đủ loại động tác múa ba lê. Tôi xoay người lại, thấy Hoa Tien Lạc dịu dàng hô nhịp trong gương, bọn nhỏ thì cả đám đều vô cùng nghe lời, nhón thân hình nhỏ bé cố làm động tác, chỉ hy vọng có thể nhận được một câu khen ngợi của Hoa Tien Lạc.

Trong gương có Hoa Tien Lạc xinh đẹp, có những cô bé tương lai đầy sáng lạng, có thầy Trình nhìn Hoa Tien Lạc đầy say mê.

Duy chỉ, không có tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Đột nhiên, một tiếng đàn piano dễ nghe truyền vào tai tôi. Xoay người, không biết từ lúc nào bọn học sinh đều đã đứng qua một bên, còn Hoa Tiệp Lạc thì đang đứng chính giữa. Nàng đứng nhón chân, hai tay giơ lên cao, giống một con... đúng, là thiên nga. Theo sự diu dặt của âm nhạc, nàng thể hiện từng kỹ thuật múa duyên dáng chậm chậm và chuẩn xác về phía các học sinh đứng một bên. Đúng là người khiêu vũ trời sinh, tôi không khỏi trầm nghĩ như vậy.

Đúng chín giờ tan học.

Bọn học sinh bắt đầu lục đục rồi đi, từng cô bé chạy đến trước mặt Hoa Tiệp Lạc chào tạm biệt xong mới chịu đi về. Thầy Trình dọn dẹp xong mấy bản nhạc, nhưng vẫn chậm chạp chưa chịu rời đi, anh ta đứng bên cạnh Hoa Tiệp Lạc, ấp úng muốn nói gì đó.

"Thầy Trình, " Hoa Tiệp Lạc mở miệng trước, "Gặp lại sau".

"Cô, cô Hoa, " Thầy Trình lại ngượng đỏ mặt, nói, "Hay là chúng ta, chúng ta đi ăn khuya đi, tôi mời".

Hoa Tiệp Lạc mỉm cười: "Thật xin lỗi, tôi phải về nhà gấp, anh cứ đi đi".

"Ồ...". Về mặt thầy Trình thất vọng. "Vậy, vậy cô nhớ cẩn thận, tôi đi trước".

Trong phòng vũ đạo trống rỗng chỉ còn có hai người... Không đúng, chỉ còn một người là Hoa Tiệp Lạc, và một con ma là tôi. Hoa Tiệp Lạc nhìn thầy Trình rời khỏi phòng học, sau đó xoay người đi đến căn phòng nhỏ, có lẽ là đi thay quần áo. Tôi nhìn Hoa Tiệp Lạc mặc dù đã dạy một lớp như vậy, nhưng vẫn giữ trạng thái ưu nhã, tôi không khỏi thờ dài một hơi, mặc dù không biết mình vì sao lại thờ dài.

Quay đầu, tôi nhìn thấy cây đàn piano đặt ở góc phòng, trong lòng giống như có thứ gì đó nằm yên đang bắt đầu trời dậy. Phục hồi tinh thần lại, tôi đã đứng cạnh đàn piano. Nắp đàn không đóng, một hàng phím trắng đen đã lâu không thấy khiến tôi không khỏi mỉm cười. Không thể dùng ngón tay đánh đàn, có thể dùng ý niệm được không nhỉ?

Tôi liền thử.

Tiếng đàn trong trẻo bay bổng trong phòng, tôi thư thái thờ dài, sau đó lại cười thành tiếng. Dùng ý niệm có thể đánh đàn, nhưng chỉ có thể đánh từng nốt từng nốt. Nhịn không được, lại gian nan đánh cả bài nhạc-- "Chợt lóe chút long lanh". Tiếng đàn vụng về chậm rãi phát ra từ cây đàn piano, giống như lúc mới học đàn, âm thanh của cây đàn piano cũ này lại khiến tôi có một dạng hoài cổ. Đột nhiên, giống như cảm thấy được gì đó, tôi ngẩng đầu nhìn về phía cửa, giao mắt cùng Hoa Tiệp Lạc đứng cạnh cửa. Lần thứ tư, hôm nay là lần thứ tư nàng nhìn tôi. Không biết nàng đã thay quần áo xong từ khi nào, bây giờ đang lẳng lặng đứng ở cạnh cửa. Không dời ánh mắt, về mặt Hoa Tiệp Lạc vẫn nhìn tôi chăm chăm, miệng mấp máy nhưng lại không nói chuyện, sau đó liền tắt đèn, rồi đi. Tôi vội vàng đuổi theo nàng, bỏ lại đàn piano trong không gian rộng lớn của lớp học. Đánh đàn, đối với người chết như tôi mà nói, có thể mang lại sự quen thuộc như vậy... rất kỳ quái, không phải sao.

Trên đường đi, Hoa Tiệp Lạc như cũ không nói với tôi câu nào. Tôi nghĩ, có lẽ tôi không nên quẩn lấy nàng nữa. Hoa Tiệp Lạc có cuộc sống của Hoa Tiệp Lạc, tôi không thể tùy tiện bước vào như vậy. Không biết tại sao, trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Về đến cửa nhà, tôi kéo khóa miệng cười cười với Hoa Tiệp Lạc: "Hoa tiểu thư, hôm nay đã quấy rầy cô, thực ngại quá."

Hoa Tiệp Lạc không để ý đến tôi, nàng lấy chìa khóa từ trong túi xách ra mở cửa, sau đó đi vào trong phòng. Trong lòng tôi âm thầm thờ dài một hơi, quả nhiên, cái này gọi là "Người quý khách đường", không thể làm bạn đúng là không thể làm bạn. Nhưng khi tôi đang chuẩn bị xoay người bay về nhà mình, Hoa Tiệp Lạc lại ngẩng đầu, nói: "Lâm tiểu thư...".

Tôi không khỏi lộ vẻ kinh ngạc nhìn nàng, xúc động vì rốt cục Hoa Tiệp Lạc cũng chịu mở miệng nói chuyện với tôi.

Dừng một chút, hồi lâu nàng mới nói tiếp: "Cảm ơn cô, giúp tôi bỏ những bông hoa đó". Nói xong, còn tặng tôi một nụ cười dịu dàng.

"Không, không cần cảm ơn, " Tôi vội đáp, sau đó lại bổ sung, "Đừng gọi tôi là Lâm tiểu thư, gọi Lâm Tẩu hoặc... tiểu Tẩu là được"

Hoa Tiệp Lạc nhìn tôi khẽ cười, sau đó liền nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nàng, rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với tôi.

Cho dù Hoa Tiệp Lạc đã đóng cửa lại, nhưng tôi lại chậm chạp không muốn rời đi. Giống như vậy máu gà, tôi hưng phấn không ngừng đi tới đi lui trên hành lang, chỉ vì người duy nhất trên thế giới biết rõ sự "tồn tại" của tôi rốt cuộc không phủ nhận, chối bỏ sự "tồn tại" của tôi nữa. Nhưng ở trong cảm xúc vui mừng, lại tích tụ mấy tia phập phồng, tôi đương nhiên biết rõ nguyên nhân là gì. Cho dù Hoa Tiệp Lạc có thể thấy bộ dáng của tôi, nghe được giọng nói của tôi thì sao? Cho dù nàng chịu để ý đến tôi thì sao? Tôi chỉ là một người chết vào ngày cá tháng tư, mà đến hôm nay vẫn ừ ừ cạc cạc dùng phương thức như vậy mà tồn tại ở thế giới này. Sau này rốt cuộc tôi nên làm cái gì? Cũng không thể cứ kể cận Hoa Tiệp Lạc, để nàng nói chuyện phiếm với tôi như vậy nha? Như vậy còn ra gì nữa?

Lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra. Một nam một nữ từ bên trong đi ra, khiến tôi đang quanh quẩn ở hành lang lập tức dừng lại. Tôi hí híp mắt, sau khi thấy rõ người đến nội tâm không khỏi đình trệ.

"Cô ta ở đây à?" Người phụ nữ bởi vì đã lớn tuổi, thân thể hơi hơi phát tướng, bà ta đứng trong hành lang nhìn xung quanh sau đó xoay người hỏi người đàn ông bên cạnh. Người đàn ông có khuôn mặt chữ "Quốc" (DG: chữ Quốc là chữ này 国) đeo một cặp mắt kính hình vuông có vẻ mặt nghiêm túc, tóc trên đầu đã hoa râm cho thấy ông ta hình như còn lớn tuổi hơn người phụ nữ một chút.

Người đàn ông móc trong túi ra một tờ giấy, ông ta cúi đầu nhìn thoáng qua một lúc rồi nói: "Không sai, là ở đây, nhân viên quản lý nói cô ta ở tầng thứ 18...phòng số 18B".

"B?" Người phụ nữ khẽ nhủ mày, sau đó đứng tại chỗ từ từ chuyển động cái đầu, nhìn kỹ hàng loạt cửa phòng trước mặt, cuối cùng mỉm cười, "Ồ đáng kia". Nói xong, đi đến căn phòng thứ hai đếm ngược từ dưới lên ở phía bên trái hành lang.

Đó là phòng của tôi. Một nam một nữ chậm rãi đi về phía tôi, cuối cùng dừng lại trước thân thể tôi, mà bọn họ lại hồn nhiên không hay biết. Người phụ nữ đưa tay lục lọi trong túi quần, sau đó lấy ra một chùm chìa khóa. Cái móc chìa khóa hình lá cây này, tôi vừa thấy liền nhận ra, đó là của An Nghiên đưa cho tôi mấy tháng trước. Khi xảy ra tai nạn, trên người tôi không có mang cái gì khác, hình như chỉ mang theo cái xâu chìa khóa để mở cửa nhà này. Rất nhanh, người phụ nữ đã mở được cửa nhà tôi, bọn họ đi thẳng vào trong, tôi cũng theo sát phía sau.

"Cô ta ở cũng không tệ". Người phụ nữ sau khi vào cửa, liền nói với người đàn ông.

Người đàn ông không có trả lời, ông ta đang đứng cạnh vách tường, đưa tay tìm kiếm cái gì đó trên tường, đột nhiên nói: "Thì ra là ở đây". Vừa dứt lời, đèn trong phòng đã được ông ta bật lên, phòng khách tối tăm mấy ngày nay cuối cùng đã được ánh đèn chiếu sáng. Đối mặt với một nam một nữ tự tiện tiến vào nhà này, giờ phút này tôi đột nhiên có cảm giác bị người khác dòm ngó chán ghét, làm cho tôi muốn nôn -- nếu như tôi còn có thể nôn. Người phụ nữ suông sã nhìn xung quanh phòng một hồi, sau đó đầu đầu mỗi, dùng âm thanh vô cùng khinh thường nói với người đàn ông: "Tôi xem, không biết cô ta kiếm tiền bằng cách nào, chắc chắn là không sạch sẽ."

"Cô ít nói mấy câu có được không?" Người đàn ông không nhịn được mà cau mày, nói với người phụ nữ, "Người cũng đã chết rồi."

Người phụ nữ rốt cục cũng ngậm miệng lại, bắt đầu chậm rãi đi lại trong phòng. Nhìn bà ta xem xét, kiểm tra từng phòng, tôi cảm giác quần áo trên người đồng thời cũng vô tình bị bà ta lột xuống từng cái. Bà ta quan sát hết mọi ngõ ngách, cuối cùng đi đến ngăn tủ đặt ở trong cùng phòng khách.

"Ngày mai chúng ta lại đến đi" Người đàn ông đứng tại chỗ nói, "Bây giờ đã xác định đúng là chỗ này, ngày mai lại tới đem hết đồ đạc đi".

Giống như không nghe thấy, người phụ nữ không để ý gì tới lời nói của người đàn ông kia. Bà ta đi đến trước ngăn tủ, chẳng nói hai lời liền ngồi xổm xuống tự tiện mở tủ ra, nhưng ngay sau đó lại thấp giọng hô một tiếng: "Trời ạ, anh nhìn xem đây là cái gì?"

Bên trong tủ chất đầy sổ, đều cùng một loại kiểu dáng, bìa màu nâu. Rất muốn lập tức đóng ngăn tủ lại, đuổi hai người bọn họ ra ngoài, nhưng tôi lại không thể làm được gì cả. Bây giờ thân thể tôi như hoàn toàn trần trụi, tùy ý cho người phụ nữ bắt đầu soi mói nó.

"Nhật ký!" Người phụ nữ vừa lật quyển sổ trong tay vừa cười nói, "Đều là nhật ký!"

"Cô..." Người đàn ông đứng sau lưng bà ta, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Được rồi, chớ động bậy mấy thứ này".

"Thứ đồng tính luyến ái kia quả nhiên là tâm lý biến thái," Người phụ nữ ném quyển sổ trong tay xuống đất, sau đó lại rút ra một quyển khác, "Cho tới bây giờ vẫn còn ghi loại nhật ký ngu xuẩn này, còn ghi mỗi ngày... Cũng đâu phải là học sinh tiểu học, đúng là bệnh thần kinh, không gián đoạn ngày nào".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Người đàn ông rốt cục không chịu được, ông ta bước nhanh tới gần cầm mấy cuốn nhật ký bị người phụ nữ lấy ra sau đó tùy ý ném xuống đất, sau đó lại chông lên đặt vào một chỗ, lạnh lùng nói với người phụ nữ: "Đủ rồi!"

Lúc này, người phụ nữ mới "Hừ" nhẹ một tiếng, bà ta đứng thẳng dậy nhìn xung quanh, sau đó nói: "Ngày mai chúng ta đến đem hết những thứ này đi, tất cả đồ đạc đều còn rất mới."

Nghe lời nói không kiêng nể gì của người phụ nữ, tôi cảm thấy mình giống như một đứa ngốc bị người ta lột từng bộ quần áo trên người xuống, cuối cùng chỉ ngoan ngoãn đứng tại chỗ cho người khác dò xét, chiêm chọc. Xem ra, cái thi thể không biết đang ở bệnh viện hay là nhà tang lễ kia của tôi, rốt cục cũng xác nhận được thân phận, cho nên mới dẫn được hai người kia đến đây. Tôi vô thức quay đầu, thấy phía ngoài cánh cửa vẫn còn đang mở kia, lúc này có một người đang đứng. Trong tay người đó đang cầm một cái túi nhựa chứa đầy đồ không biết là gì, bộ dáng giống như vừa đi ngang qua cửa nhà tôi, không biết tại sao lại quay đầu nhìn qua bên này. Đó là Hoa Tiệp Lạc, hình như nàng đã tắm rồi, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng như tôi qua, mặc T-shirt trắng rộng thùng thình cùng với quần jean ngắn, trên chân mang một đôi dép lê. Tôi đứng bên cạnh người đàn ông và người phụ nữ, nét mặt không

chút thay đổi cùng người ngoài cửa bốn mắt nhìn nhau. Lần thứ năm, hôm nay đã là lần thứ năm.

"Đi thôi". Tôi nghe được người đàn ông nói.

Hai người sau khi đã soi mói hết cơ thể trần trụi của tôi, liền xuyên qua thân thể của tôi đi về phía cửa ra vào, vừa ra đến cửa còn vô cùng thuận tay mà tắt đèn. Lần này tôi không theo bọn họ, chỉ đứng ở một góc tối, ngẩng người nhìn Hoa Tiệp Lạc đứng trước cửa, mãi đến khi cửa lần nữa bị đóng, khóa lại. Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện, nhưng tôi không hề muốn để ý tới chút nào.

Trước khi chưa chết, tôi vốn cũng có thể như mỗi người bình thường ăn cơm, ngủ, đi vệ sinh, tưới hoa, roi nước mắt, cười to, nói chuyện với nhau; tôi vốn cũng đã vạch ra kế hoạch tương lai làm cái gì, muốn cái gì. Bởi vì đây là cuộc sống của tôi, cho dù khó khăn như thế nào, tôi cũng còn có thể tiếp tục lựa chọn làm cái gì, lựa chọn muốn cái gì -- Ít nhất tôi còn có thể "lựa chọn". Nhưng bây giờ tất cả những thứ này đều rời xa tôi mà đi, ở khoảng khắc mà tôi từ giữa không trung ngã xuống nền đất xi măng kia. Bây giờ tôi giống như một phế vật quanh quẩn trong không gian không thuộc về mình, tất cả theo đuổi, tất cả ước muốn đều đã không còn ý nghĩa. Hai người mới đến vừa rồi, càng nhắc nhở thật rõ bây giờ tôi đang lâm vào tuyệt cảnh tàn khốc như thế.

Không biết từ lúc nào, tiếng nói chuyện ngoài cửa đã biến mất, mà tôi cũng chính thức bị chôn giữa góc tối tĩnh mịch. Vừa rồi bọn họ nói, ngày mai sẽ đến mang những thứ đó đi. Tất cả sao? Mang đi tất cả những thứ trong phòng này vốn thuộc về tôi? Không có di chúc, không có người thân nào khác, do bọn họ xử lý những thứ tôi lưu lại nhân thể, cũng là hợp tình hợp lý. Nếu như tôi thật sự biến mất trên thế giới này, ai lấy đi, cướp đồ đạc của tôi cũng không sao cả. Nhưng bây giờ, tôi vẫn đứng ở chỗ này như trước, cho dù đã chết rồi.

Thật ra, không phải tôi không làm được gì cả. Ở trong bóng tối, tôi quanh quẩn hồi lâu trong căn hộ ngày mai sẽ không thuộc về tôi nữa, tôi rút cuộc hạ quyết định.

Mở cửa, Hoa Tiệp Lạc rõ ràng ngăn người sau khi thấy tôi, không đợi đối phương hỏi, tôi liền cười nói: "Hoa tiểu thư, tôi muốn nhờ cô giúp tôi một việc."

Hoa Tiệp Lạc vẫn là trang phục giản dị vừa rồi, T-shirt, quần jeans ngắn, dép lê, thân nhiên tự đắc. Sau khi hơi ngăn người, nàng mở cửa sắt bên trong ra, khẽ hỏi: "Sao vậy?" Giọng điệu giống như loại cẩn thận hỏi thăm bạn thân, tôi cảm giác tim mình run lên một nhịp.

"Vừa rồi hai người kia..." Tôi đi thẳng vào vấn đề nói cho nàng biết, "Là... người thân của tôi". Vừa nói xong, trong lòng liền cảm thấy ghê tởm, hai chữ "người thân" này tôi nghe một hồi mới nhớ ra được.

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở cửa, chờ tôi nói tiếp. Trong lòng tôi rất biết ơn nàng đã không dùng thái độ ban ngày đối xử với tôi, bởi vì bây giờ, ngoài nàng ra sẽ không còn ai có khả năng giúp tôi.

"Ngày mai bọn họ sẽ trở về, đem đồ trong nhà của tôi đi, " tôi cười cười, nhưng lại cực kỳ gượng gạo, "Nhưng có nhiều thứ, tôi còn muốn giữ lại". Thật ra khi nói những lời này, chính tôi cũng cảm thấy có chút buồn cười. Một người đã chết, còn nói vẫn muốn giữ lại đồ vật. Chứa ở chỗ nào đây? Sống không mang theo, chết không mang đi -- còn có thứ gì để giữ chứ.

Thế nhưng Hoa Tiệp Lạc chỉ khẽ hỏi: "Vậy... tôi giúp cô như thế nào?" Nét mặt nàng bắt đầu nhu hòa, tôi lại cảm thấy tim mình run rẩy.

"Bây giờ tôi không có cách nào dựa vào bất cứ thứ gì, mà cô lại là người duy nhất có thể thấy tôi. Cho nên có thể... nhân lúc bọn họ còn chưa đến dọn sạch đồ đạc, giúp tôi giấu thứ muốn giữ lại được không?" Tôi nói.

Hoa Tiệp Lạc khẽ nhíu mày, dường như vẫn chưa hiểu tôi muốn nói cái gì.

"Trước kia, tôi có một cái chìa khóa dự bị, để dưới tấm thảm trước nhà, " Tôi vội giải thích, "Cô có thể dùng nó để mở cửa nhà của tôi."

"Vậy..." Hoa Tiệp Lạc suy nghĩ một chút, nói, "Cô chờ tôi một chút". Nói xong, xoay người đi trở vào trong phòng.

Qua một hồi lâu, nàng mới đi ra, trong tay cầm thêm một xâu chìa khóa. Hoa Tiệp Lạc đóng cửa nhà của mình lại, đi đến nhà hàng xóm của nàng -- cửa nhà của tôi, nàng cúi người xuống, gỡ tấm thảm đặt trước cửa nhà của tôi lên. Chiếc chìa khóa mà tôi đã để trước đó đang an phận nằm trên mặt đất, Hoa Tiệp Lạc không do dự, đưa tay nhặt lên. Không đợi tôi nói, nàng đút chìa khóa vào khe ổ khóa, xoay từ trái sang phải, nhẹ nhàng mở cửa ra. Bây giờ Hoa Tiệp Lạc lại khiến cho tôi âm thầm kinh hãi. Vốn tưởng rằng nàng vì bị tôi làm hoảng sợ, cho nên cả ngày mới không để ý tới, nhưng bây giờ nàng lại khí định thần nhiên (bình tĩnh ổn định), một chút dấu hiệu sợ hãi cũng không có. Tôi không khỏi lại thắc mắc, rốt cục tại sao hôm nay nàng lại coi tôi như "người tàng hình"?

Phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy Hoa Tiệp Lạc đang đứng trước căn phòng tối đen xoay đầu lại nhìn tôi, dường như đang trưng cầu sự cho phép vào nhà của tôi.

Tôi vội nói với nàng: "Công tắc đèn, ở trên tường phía bên trái."

Lúc này Hoa Tiệp Lạc mới quay đầu đi, sau khi cởi dép lê xong mới đi vào trong phòng. Thật ra căn bản nàng không cần làm như vậy, đối với phòng của một người đã chết, loại lễ nghi này căn bản không hề cần thiết, huống chi nàng là tới để giúp tôi? Nhưng mà nàng vẫn đang làm thế, tôi vô ý thấy, đôi chân trắng nõn thon dài kia có đường cong mềm mại khiến cho người ta hâm mộ. Trong ấn tượng, con gái học ba-lê vì thường phải đứng trên mũi chân, cơ bắp của bắp chân không khỏi gồ lên, nhưng Hoa Tiệp Lạc lại hoàn toàn không có dấu hiệu này, đường cong của bụng, bắp chân hoàn mỹ làm cho người ta phải ghen tị. Tôi không khỏi nhớ lại tại phòng học vũ đạo tối nay, nàng đứng lên mũi chân giống như thiên nga, đó là loại xinh đẹp làm cho người ta muốn tới gần nhưng lại không dám.

"Hoa Tiểu Thư, " đứng ở cửa ra vào, tôi không nhận được mà hỏi nàng, "Cô không sợ sao?" vấn đề rất khó hiểu, nhưng tôi biết được, Hoa Tiệp Lạc hiểu rõ tôi đang muốn hỏi cái gì.

Nghe xong câu hỏi của tôi, Hoa Tiệp Lạc đứng trong phòng liền xoay người lại, sau khi nhìn thoáng qua tôi, đưa tay phải lên mở đèn. Được ánh đèn một lần nữa chiếu sáng khắp phòng, không khí dịu đi không ít. Hoa Tiệp Lạc mấp máy miệng, khẽ hỏi: "Cô muốn, lấy đi thứ gì?" Nàng cố ý lơ đi câu hỏi của tôi, mà tôi cũng không muốn dây dưa.

Dẫn nàng đi tới bên cạnh bàn, tôi chỉ chỉ cuốn sổ màu nâu trên bàn, nói với nàng: "Chính là cái này."

Hoa Tiệp Lạc rõ ràng ngần ngừ, giống như không ngờ thứ tôi muốn giữ lại, chỉ là một quyển sổ nhỏ như thế mà thôi.

"Đây là nhật ký, " Tôi không biết nên giải thích như thế nào, "Đây là nhật ký tôi viết... sau khi chết". Đúng vậy, giống như người người đàn bà vừa rồi nói, tôi là một tên biến thái, một kẻ thần kinh. Dù đã chết, cũng ngoan cố tiếp tục viết nhật ký, không phải vì sở thích hay thói quen như vậy, chỉ là bởi vì tính bất buộc nên phải viết. Cho nên, dù bọn họ muốn đem tất cả mọi thứ đi, tôi vẫn muốn giữ lại cuốn cuối cùng này, để thỏa mãn chứng bất buộc vẫn còn tồn tại sau khi tôi đã chết.

Không ngờ, Hoa Tiệp Lạc lại nở nụ cười: "Bây giờ cô cũng có thể ghi nhật ký hả?" Không phải thắc mắc tôi giữ lại thứ đó kỳ quái đến cỡ nào, mà là thắc mắc tôi còn có thể viết được nhật ký hay không. Quả nhiên, Hoa Tiệp Lạc không phải người bình thường.

"Còn có thể thêm nữa". Tôi bổ sung

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hoa Tiệp Lạc há to miệng, sau đó giống như nhớ ra cái gì, nụ cười trên gương mặt càng đậm. Đột nhiên cảm thấy nụ cười của nàng có thể chiếu sáng tất cả u ám, kể cả lòng của tôi. Sau khi trải qua một câu đùa như vậy, không khí giữa chúng tôi dịu đi không ít, không muốn khiến nàng rời đi nhanh như thế trong lúc này, vì vậy tôi vô cùng ngu ngốc hỏi nàng: "Cô muốn uống chút gì đó không? Trà hay là... nước trái cây"

Quả nhiên, nàng sững sờ ngay tại chỗ.

"À...". Tôi lắp bắp bổ sung thêm, "Lá trà để ở dưới bàn trà, là phổ nhị... Nước trái cây có trong tủ lạnh. Hay là cô muốn uống nước lọc hoặc rượu gì đó... Nhưng mà cô phải tự mình đi lấy, tôi không giúp cô được". Nói xong, tôi còn vô cùng có lỗi mà nhìn nàng cười cười. Tôi thật đúng là chủ nhà vô lễ nhất trên thế giới.

Hoa Tiệp Lạc lại cười, không thêm đề ý chút nào đến sự vô lễ của tôi: "Không sao, tôi không khát". Nàng nói xong, lại nhìn quanh nhà của tôi, hình như còn chưa có ý định muốn rời đi.

So với một nam một nữ mới xông vào lúc này, bây giờ Hoa Tiệp Lạc quan sát phòng tôi cũng không khiến cho tôi có chút chán ghét nào. Tôi giống như tiểu thư bán nhà giới thiệu với nàng: "Nơi này chỉ có mình tôi ở, phòng thứ nhất bên trái là phòng ngủ, còn bên đó là phòng sách. Phòng bếp ở đằng kia, nhà vệ sinh thì..."

"Chỗ này của cô bố cục giống bên kia của tôi, " Hoa Tiệp Lạc ngắt lời của tôi, nhẹ giọng nói: "Nhưng cảm giác được nơi này của cô rộng rãi hơn rất nhiều...". Còn chưa nói xong, nàng giống như chú ý tới cái gì, chậm rãi đi đến góc nào đó trong phòng, sau đó liền ngồi xổm xuống, nhặt một tờ giấy trên mặt đất nhìn lướt qua.

Tôi vội đi qua, mới phát hiện đó là khúc nhạc sáu dòng tôi tùy tiện viết trước khi xảy ra tai nạn. Mỗi lần viết nhạc đều là như thế, trước tiên tôi lảm nhảm, cảm thấy trôi chảy liền ghi âm lại, sau đó vừa nghe vừa dựa theo bản ghi âm dùng đàn ghi-ta đánh giai điệu lên, rồi viết lại lên tờ soạn nhạc. Cách làm này rất ngốc nghếch, nhưng nhiều năm qua tôi đã sớm thành thói quen như vậy, ngược lại đối mặt với những phần mềm máy tính rắc rối, tôi lại hoàn toàn không có linh cảm soạn nhạc. Cảm thấy nếu bản nhạc được viết ra như vậy, chứng kiến từng nốt nhạc sinh động mới an tâm.

"Chỉ là tùy tiện viết thôi". Tôi có chút ngượng ngùng nói với Hoa Tiệp Lạc.

Nàng giương mắt nhìn thoáng qua tôi: "Cô là người soạn nhạc à?"

"Ặc..." Tôi không biết phải nói sao cho nàng hiểu, "Thì là...cứ xem như vậy đi."

Tình trạng công việc của tôi cực kỳ hỗn loạn, hơn nữa cũng không thể quang minh chính đại. Lúc trước đưa một bản nhạc mình tùy tiện viết lên mạng, cũng không nghĩ Steven sẽ tới. Hắn mua lại bản nhạc của tôi, chẳng những thế mà còn mua luôn "Tác giả". Nói cách khác, tôi soạn, nhưng lúc tuyên bố, tác giả lại là một cái tên khác. Tôi cũng không biết nhạc mình viết có êm tai lắm không, nhưng bởi vì thiếu tiền nên đồng ý. Tôi khi đó, đi khắp nơi đánh đàn kiếm tiền, quán bar, nhà hàng Tây... nhưng tiền kiếm được vẫn rất ít. Về sau, bài hát này được một ca sĩ không nổi tiếng lắm cầm đi hát, không biết

người kia quan hệ như thế nào với Steven, dù sao người soạn trở thành hắn, có quyền tự đàn tự hát. Không ngờ bài hát này lại xếp hạng không tệ, bài hát còn hot hơn cả người. Mà tôi, nhờ vậy nên cũng được chia một chén canh. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, Steven lại tìm đến tôi, thời gian lâu như vậy, cuối cùng trở thành cái gọi là "bạn".

Nhưng soạn nhạc cũng không thể kiếm được bao nhiêu tiền, huống chi tôi còn là người soạn "phía sau màn", Steven cũng nói, dựa vào việc này cũng không thể thoát khỏi cuộc sống thường thường bậc trung, mà hắn đầu tư cổ phiếu cũng rất có bản lĩnh, cho nên liền mang theo người "bạn" là tôi đây cùng đầu tư, tiền kiếm được ít nhất nhiều hơn gấp mấy chục lần so với tiền bản quyền gì đó. Cứ để tình hình công việc của mình tiếp tục như vậy, tôi không thể không cảm thán một lần: "Đúng là hỗn loạn."

Có điều không sao, dù gì tôi cũng đã chết, cho nên tất cả mọi thứ đều không quan trọng.

Đột nhiên Hoa Tiệp Lạc hỏi tôi: "Sao bản nhạc này... lại có sáu dòng?"

"Đàn ghi-ta. " Tôi nói cho nàng biết, "Đây là bản nhạc sáu dòng kẻ của đàn ghi-ta"

"Hèn gì, " Nàng mỉm cười, "Tôi còn nói sao kỳ lạ như vậy, so với khuôn nhạc bình thường có chút không giống."

Tôi nhún vai, tỏ ý rất hiểu nghi hoặc của nàng.

Hoa Tiệp Lạc lại cúi đầu nhìn thoáng qua bản nhạc trên tay, sau đó ngẩng đầu hỏi tôi: "Hình như là chưa viết xong... Cô cũng không muốn giữ lại cái này sao?". Trong mắt nàng lộ ra một chút tiếc nuối, mặc dù không biết tại sao nàng lại phải tiếc nuối.

"Không cần, " Tôi lắc đầu, "Bây giờ tôi... cũng không có tâm tư mà soạn nó cho xong". Mặc dù tôi có thể có "chứng bắt buộc viết nhật ký", nhưng mà chắc chắn không có "chứng bắt buộc soạn nhạc".

Nàng lại hoàn toàn không cảm thấy là mình đang nói chuyện với một người chết, tiếc nuối trong mắt đã lan truyền lên cả khuôn mặt: "Thật đáng tiếc". Hoa Tiệp Lạc nói xong, không ngờ thở dài một hơi. Tôi không biết nên trả lời với nàng thế nào, cho nên chỉ có thể im lặng, không nói lời nào.

Hoa Tiệp Lạc lại nhìn xung quanh, hỏi lần nữa: "Thật là cô không còn muốn giữ lại vật gì khác nữa sao?"

Tôi nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

"Vây... Quyền nhật ký này, trước hết cứ để ở nhà của tôi đi, " Nàng nói xong liền xoay người đi ra cửa, nhưng đi được một vài bước liền dừng lại, xoay đầu hỏi tôi: "Bây giờ cô ngày nào cũng đều có viết à?"

Nhớ tới mấy ngày trước trong nhật ký đều có nhắc tới nàng, tôi ngượng ngùng gật đầu. Hoa Tiệp Lạc khẽ nhủ mảy, nhưng ngay sau đó mỉm môi xoay người đi về phía cửa ra vào. Tôi theo sát sau lưng nàng ra cửa, Hoa Tiệp Lạc không nói gì liền tắt đèn, sau đó khóa cửa lại hộ tôi. Mang dép lê, nàng cúi người xuống để chìa khóa lại chỗ cũ.

"Thật ra..." Sau khi Hoa Tiệp Lạc đứng thẳng lên, đột nhiên nói, "Cô để chìa khóa phòng ở chỗ này, rất không an toàn."

Tôi theo thói quen trả lời nàng: "Sau này tôi sẽ chú ý."

Hai người cùng lúc ngẩng người vài giây, sau đó đều nở nụ cười. Ý thức được đề tài này cũng không thích hợp để nói đùa, Hoa Tiệp Lạc khẽ bổ sung: "Thực xin lỗi". Tôi vội lắc đầu tỏ vẻ nàng không cần phải cẩn thận đề ý như vậy, dù sao tôi cũng đã chết rồi, thay vì luôn khóc suốt suốt, chi bằng cười vài cái sẽ tốt hơn. Hoa Tiệp Lạc cầm nhật ký của tôi, đi đến cửa nhà nàng. Lúc nàng dùng chìa khóa mở cửa, tôi vẫn còn đứng sau lưng nàng, cân nhắc phải mở miệng cầu xin nàng thêm một việc như thế nào.

Không ngờ, Hoa Tiệp Lạc đang vào cửa, đột nhiên xoay người lại nói với tôi: "Thật ra...tôi vẫn nghĩ cô chính là ảo tưởng của bản thân".

"Ảo tưởng?" Tôi sững sờ.

"Hay gọi là tâm thần phân liệt gì đó, " Hoa Tiệp Lạc mỉm cười có chút mất tự nhiên, "Cảm thấy nếu như nói chuyện với cô, sẽ tiếp tục sa vào... cho nên...". Cho nên cả ngày nàng mới không đề ý đến tôi.

Tôi hiểu kỳ hỏi: "Vây tại sao, bây giờ cô lại...".

Hoa Tiệp Lạc không trả lời ngay, nàng chau mày như đang tự hỏi cái gì, hơn nửa ngày mới chậm rãi nói: "Vừa rồi lúc tôi đi đổ rác, đi ngang qua cửa nhà cô. Đột nhiên phát hiện cô đứng cạnh hai người thân, mà họ lại hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của cô. Lúc đó bộ dạng của cô, tựa như vô cùng... cô đơn."

Cô đơn? Tôi bị miêu tả của Hoa Tiệp Lạc dọa, tôi ngay lúc đó, lại mang đến cho người ta cảm giác cô đơn sao?

Hoa Tiệp Lạc tiếp tục nói: "Huống chi, hôm nay ở chung, ấn tượng cô mang đến cho tôi cũng không tệ. Lúc ấy tôi đã nghĩ... Có lẽ cô cũng không phải là ảo tưởng của tôi, có thể cô quả thật là người hàng xóm tôi chưa gặp mặt kia." Mặc dù nàng giải thích như vậy, nhưng tôi vẫn chưa hiểu hoàn toàn. Nếu như biết được tôi không phải là ảo tưởng của nàng, mà là một tồn tại chân thật, đó không phải là càng dọa người sao? Nếu thật sự tôi có tồn tại, một người đã chết, cũng chính là "Quỷ" đó, sao nàng lại có thể thân nhiên tiếp nhận như vậy?

Không đợi tôi mở miệng, Hoa Tien Lạc đã nói với tôi: "Vây... từ nay về sau cô cứ đến nhà tôi viết nhật ký đi, nếu như cô còn muốn viết tiếp. "

Tôi vừa rồi là muốn cầu xin nàng chuyện này, không ngờ, chính Hoa Tien Lạc lại chủ động nói ra, điều này làm cho tôi thậm lấy làm kinh hãi. Có chút ngượng ngùng, có lẽ là được sủng ái mà lo sợ, tôi hỏi: "Như vậy, có làm phiền đến cô không?"

"Chắc cô cũng sẽ không hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều ở lại nhà của tôi chứ?" Nàng cười nói, khoe miệng bởi vì mỉm cười mà cong lên rất đẹp.

"Đương nhiên là không, " Tôi vội trả lời, "Tôi chỉ viết nhật ký một chút mà thôi, những lúc khác tôi sẽ tự động rời đi, tuyệt đối không quấy rầy đến cô. "

Không lập tức đáp lại lời của tôi, Hoa Tien Lạc đi vào trong phòng, mới lại khẽ cười nói: "Cô theo tôi vào đi"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lần đầu tiên quang minh chánh đại tiến vào nhà của nàng, tôi lại có chút khản trương. Căn hộ bật đèn, cảm giác không giống với lúc trong bóng tối, trông có vẻ rộng rãi hơn một chút. Hoa Tien Lạc dẫn tôi đi vào phòng đọc sách của nàng, sau đó để cuốn nhật ký lên trên bàn. Vẫn luôn cảm giác mình đang từ từ từng chút một tiếp cận cô gái Hoa Tien Lạc này, trong lòng không khỏi cao hứng trở lại. Không đợi tôi mở miệng nói chuyện, nàng lại từ trong ống đựng bút bên cạnh rút ra một cây bút, mở nắp bút ra, hỏi: "Cây bút này có thể chứ?"

Cảm động vì sự cẩn thận của nàng, tôi khẽ gật đầu, sau đó ý bảo nàng đặt bút ở trên bàn. Hoa Tien Lạc làm theo lời của tôi, tôi nói tiếng cảm ơn, sau đó cúi đầu xuống nhìn chằm chằm cây bút kia. Chỉ chốc lát sau, thân bút giật giật, sau đó lại từ từ đứng lên. Hoa Tien Lạc đứng cạnh người tôi "A" một tiếng, giống như không thể tin được cảnh tượng mà bản thân đang thấy.

"Tôi cũng chỉ có thể làm một ít việc nhỏ như vậy," tôi ngượng ngùng mà nói với nàng, "Cho nên, cô không cần lo tôi sẽ trộm thứ gì trong nhà của cô".

Nàng khẽ cười, thấp giọng nói: "Vây... cô cứ yên tâm ở trong này viết nha, bây giờ muộn rồi, tôi đi nghỉ ngơi trước".

Hoa Tien Lạc nói xong câu đó, tôi mới ý thức được bây giờ đã muộn, mà tôi chính là người đang quấy rầy đến nàng. Ở trước lúc nàng đi, tôi vội nói: "Hoa tiểu thư, vô cùng cảm ơn cô". Không biết tại sao nàng lại tin nhiệm tôi như thế, tôi chỉ là một người hàng xóm, một người xa lạ, thậm chí... là một cô hồn dã quỷ. Nhưng cho dù là như vậy, nàng vẫn cứ đồng ý yêu cầu của tôi, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng có lẽ đó cũng không phải một chuyện xấu.

"Tôi tên Hoa Tien Lạc ". Nàng đột nhiên nói cho tôi biết, cũng không để ý người nghe có biết tên của nàng viết như thế nào hay không, sau khi nói xong liền phối hợp xoay người rời khỏi phòng đọc sách. Ngụng trong chốc lát, tôi mới lại đi đến cửa phòng đọc sách, tắt đèn ở trong này. Sau khi bị xe tông, tôi không cần ánh đèn cũng có thể thấy rõ hết thấy mọi thứ xung quanh, thậm chí càng ngày càng cảm thấy, hoàn cảnh âm u càng khiến tôi thêm thoải mái.

Điều này, có lẽ chính là cảm giác làm "quỷ" .

Ngày mùng 4 tháng 4, chính là ngày hai người này chính thức quen biết. Sau khi xem hết "nhật ký" một ngày cực dài này, tôi cũng thờ dài một hơi, nhất thời không biết nên hình dung tâm tình bây giờ như thế nào. Chỉ cảm giác mình càng ngày càng tin tưởng, đây quả thật là một cuốn nhật ký chứ không phải tiểu thuyết. Tôi chú ý tới, nhật ký mấy ngày từ ngày mùng 1 tháng 4 đến ngày 3 tháng 4 là dùng bút màu đen để viết, còn ngày 4 tháng 4 này thì là bút tích màu lam. Thay đổi như thế, không khỏi ăn khớp với tình tiết nhỏ "Hoa Tien Lạc đưa bút của mình cho Lâm Tẩu viết nhật ký " mà trong văn nhắc tới. Nói cách khác, bút Lâm Tẩu vốn viết nhật ký là màu đen, còn cây mà Hoa Tien Lạc đưa cho nàng thì là màu lam. Loại cảm giác lông tơ dựng đứng lại xuất hiện, tôi bắt đầu đi giải giải đầu, nếu như đây quả thật chỉ là tiểu thuyết, vậy cũng không tránh khỏi quá quá quá chân thật đi.

Mang theo tâm tình hỗn loạn như vậy, tôi tắm rửa qua loa một cái, sau khi tắt đèn nằm ở trên giường lại không khỏi cố sức mà hồi tưởng đến tình tiết trong văn. Một người tên là Lâm Tẩu bởi vì xe tông vào ngày Cá tháng Tư mà chết đi, một người dạy ba lê tên Hoa Tien Lạc, một cửa hàng bán hoa tên "Duyên hoa"... Hết thấy hết thấy những chuyện này đều quá đầu tôi hỗn loạn đến không chịu nổi. Rất muốn giành cả đêm xem hết cuốn nhật ký này, rồi lại không biết sợ hãi cái gì mà không dám làm như vậy. Tôi bắt đầu đi mà trùm chăn kín đầu, buộc bản thân chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên nghe được một chút tiếng ồn, tôi mơ mơ màng màng mà bị đánh thức. Tiếng động kia hình như là tiếng cửa chính mở, chưa kịp phản ứng, tôi lấy di động đặt ở đầu giường nhìn đồng hồ, không ngờ là 2 giờ 34 phút sáng. Đây không phải là tiếng kít kít, mà "sột xoạt" giống như có người đang lục lọi gì đó. Ngay sau đó, tôi nghe được có tiếng bước chân, sau một khắc, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra. Cảm giác sợ hãi thoáng chốc xông lên não tôi, không đợi tôi kêu to, một bóng đen nhào về phía giường tôi, sau một khắc liền... nằm ở bên cạnh tôi, tiếp đó không nói hai lời liền ôm lấy tôi giống như bạch tuộc.

Một mùi nước hoa quen thuộc bay tới, không ngờ là Tã Y Y.

"Này!" Dù cho người đến là Tã Y Y, tôi vẫn không cách nào tiếp nhận được sự thật nàng đột nhiên xuất hiện ở trong phòng tôi vào hơn 2 giờ sáng, liều mạng mà giãy khỏi tay chân quấn chặt lấy cơ thể tôi của nàng, liền cực nhanh từ trên giường ngồi dậy, tôi lớn tiếng hỏi nàng, "Sao cậu lại ở đây? ! "

Nhưng Tà Y Y lại đáp : "Một quả... Ngủ trước được không?"

Tớ thêm đề ý cậu có mệt hay không à? Tôi sắp muốn điên, vừa thở phì phò vừa tranh thủ thời gian nhảy xuống giường bật đèn, chỉ thấy người nằm trên giường quả nhiên là Tà Y Y. Lúc này nàng đang nhắm hai mắt, mái tóc xõa tung, không nói gì cả cứ như vậy cuộn ở trên giường của tôi. Áo quần trên người vẫn là bộ dạng lúc rời đi, thậm chí ngay cả giày cũng không cởi, nàng cứ tự tiện xông vào nhà của tôi như vậy, tự tung tự tác mà ngủ ở bên cạnh tôi.

"Tà Y Y, cậu vào bằng cách nào?" Tôi đứng ở bên giường, tức giận hỏi. Tâm tình phát điên vừa rồi đã bình phục không ít, nhưng vẫn còn hơi hoảng hốt.

Tà Y Y lật người ra, nàng vẫn nhắm hai mắt như cũ, nhũn mày nói không kiên nhẫn: "... Tớ cầm đi chìa khóa cậu đặt trên bàn".

Cầm đi? Chuyện khi nào? Lúc nàng rời đi sao? Sao tôi không hề phát hiện chút gì? Tôi đứng ngay tại chỗ, muốn nổi điên nhưng lại không biết làm thế nào, muốn trút giận cũng không biết làm thế nào để trút giận. Hai giờ rưỡi sáng, rõ ràng là lúc Tà Y Y vừa làm việc radio xong, nhưng sao nàng không trở về nhà, lại chạy đến chỗ tôi chứ? Vừa định lên tiếng hỏi vấn đề này, lại phát hiện Tà Y Y hình như đã ngủ say, bộ dạng nàng giống như quả thật mệt chết đi được. Tôi thở dài một hơi, đi đến cạnh chân giường, giống như mẹ nàng cởi giày và tắt cửa Tà Y Y. Nàng cảm giác được động tác của tôi, vội rút rút người, còn rất không kiên nhẫn mà "Hừ" một tiếng.

Lại lấy khăn mặt ra giúp nàng lau mặt, có thể là do thoải mái, lúc này Tà Y Y ngược lại cũng không nhúc nhích để tùy tôi làm. Thấy nàng như vậy, tôi không khỏi giật giật khoe miệng, có lẽ quả thật kiếp trước thiếu nàng thứ gì đó, nên kiếp này tôi là tới trả nợ cho nàng á.

Cảm giác giống như đã ba đêm liên tục chưa được ngủ an ổn, rốt cuộc giúp Tà Y Y thay áo ngủ xong, lúc tôi vô lực ngã ở bên cạnh nàng đã là bộ dạng mệt mỏi vô cùng. Rõ ràng sáng sớm còn phải đi làm, sao tôi không tự chủ mà giống như kẻ bán mạng hầu hạ người xâm nhập nửa đêm này chứ? Chỉ là vì cùng làm việc ở trong một thành phố, với còn đã từng là bạn học thời cấp ba thôi sao? Ngay cả khí lực phản nản cũng không có, cả người tôi đã bị uể oải bao trùm. Quên đi, ngủ đã, có chuyện gì ngày mai nói sau.

Ngay trước mặt tôi chính thức chìm vào giấc ngủ, tay chân nàng lại quán chặt lấy thân thể tôi.

Tôi đã, không có chút sức gầy dựa nào.

Trải qua sự hành hạ như vậy của Tà Y Y, cho dù là thần tiên cũng không có cách nào ngủ lại được, huống chi là tôi. Như một con vật bị trói trên giường không cách nào nhúc nhích, tôi vừa buồn bức vừa nóng nảy gần như là mờ mắt trùng trùng mà nằm ở trên giường, mãi đến khi đêm tối ngoài cửa sổ bị ánh mặt trời chiếu sáng. Mà Tà đại tiểu thư thì ngủ đến thiên hôn địa ám (trời u đất ám -> ngủ cực say), một chút cảm giác áy náy cũng không có. Rốt cuộc đợi đến khi đồng hồ báo thức vang lên, ngoại trừ địa điểm bất đồng, trình tự buổi sáng sau khi rời giường trên cơ bản là giống y chang ngày hôm qua. Tà đại tiểu thư vui đầu ở trên giường tiếp tục ngủ khò khò, còn tôi thì sẽ cực kỳ nhanh mà rời giường, thay áo quần, đánh răng, làm phần bữa sáng cho hai người, viết giấy nhắn, ra cửa -- tôi đứng nên bảo Tà Y Y đưa tôi tiền, đã bao ăn, bao ở lại còn bao cả việc thay áo ngủ, là bao mẫu toàn năng, nhị thập tứ hiếu điển hình.

Quả thật mệt cực kỳ, sáng sớm tôi phải uống một chén cà phê mới có thể khiến mình hơi có tinh thần. Ở trong phòng làm việc gượng chống đôi mí mắt cứ mãi run rẩy, tôi cố tập trung nhìn vào màn hình máy tính phát tán phóng xạ mãnh liệt, dốc sức làm vì sinh kế của mình. Lúc nhập số liệu sai đến lần thứ sáu, tôi liền thẫn thờ trong lòng, nhất định phải khiến Tà Y Y trả phí bồi thường tôi tổn thất tinh thần hai ngày qua. Nhìn đến hơn 10 giờ sáng, cho dù là uống cà phê tôi cũng gắng không nổi nữa, vừa định dừng lại nghỉ một lát, lại thấy quản lý đang ưỡn cái bụng phê đi qua. Tôi lập tức ưỡn thẳng sống lưng, hai mắt sáng ngời có thần mà nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, chờ quản lý đại nhân này mau đi qua. Chính trong thời khắc hần sắp bước ra khỏi cửa, di động trong túi quần tôi vang lên vô cùng khoái trá.

Trong công ty có một văn bản N biến thái quy định rõ ràng, nhân viên trong lúc làm việc không được sử dụng di động, chỉ có thể dùng điện thoại của văn phòng, hơn nữa không thể dùng cho việc riêng. Tôi đây xui xẻo, bởi vì buổi sáng thiếu chút nữa muộn mà sốt ruột quá mức, quên chuyển di động thành chế độ rung, bây giờ lại ngay lúc gặp phải quản lý đang ở đây, không biết là tên khốn nào gọi điện thoại. Tôi vừa nhoen miêng cười với quản lý đang quay đầu lại nhìn chăm chăm tôi, vừa vội dứt tay vào trong túi quần cúp điện thoại cực nhanh. Quản lý nhũn mày, dùng vẻ mặt "Cô này coi chừng tôi trừ tiền lương cô" mà nhìn chăm chăm tôi. Còn tôi cũng chỉ có thể tiếp tục nhe răng cười, tỏ vẻ bản thân vô tội với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ngay lúc quản lý nâng gót chuẩn bị rời đi, điện thoại di động của tôi lại vang lên khoái trá. Lần này không chỉ có quản lý, ngay cả tôi cũng nổi giận, lúc này cũng không thêm đề ý gì cả liền rút điện thoại ra, không thêm nhìn ai gọi tới đã chuẩn bị chửi ầm lên. Ai ngờ không đợi tôi mở miệng, đối phương đã giống như pháo bắn mà nói với tôi: "Cậu là bạn trai của chủ nhân cái di động này à? Bạn gái của cậu ngã xỉu trên đường, mau tới bệnh viện trung tâm thành phố!" Nói xong liền "Píp" một tiếng cúp điện thoại.

"Tiểu nhạc!" Tôi nghe được quản lý giận dữ quát tôi một tiếng.

Chẳng quan tâm tới sự gào thét của quản lý, tôi lập tức cúi đầu xuống nhìn danh sách cuộc gọi đến. Cuộc điện thoại khó hiểu vừa rồi không ngờ là do Tà Y Y gọi tới, nhưng người nói chuyện vừa rồi rõ ràng là đàn ông mà. Căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ Tà đại tiểu thư bị bắt cóc?! Không thể nào, người lớn như vậy nói bất liên bất sao? Huống chi, ngay bây giờ nàng không phải là đang nằm ngủ khò khò trên giường sao? Vừa rồi người đàn ông kia nói cái gì nhỉ? Bạn trai? Ngất xỉu? Bệnh viện trung tâm thành phố?

"Tiểu Nhạc!" Quản lý tiếp tục đứng ở cửa gào thét, đồng nghiệp ngồi kế bên đẩy tôi một cái.

Hành động kế tiếp này, nếu là bình thường tôi tuyệt đối không dám làm như vậy, nhưng bây giờ, tôi nghĩ là tôi đã thực sót ruột. Bấm điện thoại "Píp píp píp", tôi đang trước mặt quản lý gọi lại cho Tà Y Y. Điện thoại rất nhanh đã kết nối, vẫn là người đàn ông vừa rồi tiếp điện thoại.

"Ông là ai?" Tôi cảnh giác hỏi.

Đối phương dừng lại một chút, nói: "Cô là nữ? Bạn trai cô ấy đâu?"

Không biết có phải thời tiết quá oi bức hay không, lúc này tôi thậm chí có dấu hiệu muốn nổi giận: "Nam nữ cái gì? Bạn trai cái gì? Rốt cuộc Tà Y Y sao vậy?"

"Cái gì? Cô... Dù sao cô gái này ngất xỉu trên đường, cô mau lại bệnh viện trung tâm thành phố ngay!" Nói xong đồng thời ngắt điện thoại.

Quản lý đứng ở cửa đã tức giận đến mức hô cả tên đầy đủ của tôi: "Nhạc Phạm!"

Lúc này, trong cơ thể của tôi giống như mọc một cái gan báo nhảy thành thịch, sau khi đứng lên tùy tiện thu thập một chút đồ đạc, tôi cầm túi xách vọt ra cửa. Giương mắt lên nhìn thấy vẻ mặt tức giận của quản lý, tôi thốt ra: "Quản lý, bạn của tôi đã xảy ra chuyện, bây giờ phải đi giải quyết một chút!" Nói xong, cũng không quay đầu lại nhanh chân bỏ chạy.

Không xác định được lời người đàn ông kia nói trong điện thoại là thật hay giả, nhưng bây giờ quả thật là điện thoại của Tà Y Y đang ở trong tay ông ta, như vậy có lẽ, Tà đại tiểu thư nhất định đã xảy ra chuyện gì. Ngất xỉu trên đường? Tà Y Y đang nằm ngủ trên giường lại ngất xỉu ở trên đường à? Làm sao có thể? Trong đầu một mớ hỗn loạn, tôi cầm túi xách chạy tới đường cái bên cạnh, tùy tiện chặn một chiếc taxi, đi vào liền quát ầm lên với ông chú lái taxi: "Bệnh viện trung tâm thành phố!" Cơ thể ông chú lái taxi run rẩy, ông ấy vẫn ngỡ người nhìn tôi không nhúc nhích, tôi đưa ra khuôn mặt tươi cười nói dịu dàng: "Bệnh viện trung tâm thành phố, làm ơn nhanh lên, được không?" Tôi đặc biệt thả nhẹ âm điệu hai chữ "được không".

Xe chạy như bay đi tới cửa bệnh viện trung tâm thành phố, trong hoảng loạn tôi đưa hết tiền, sau khi vào bên trong, liền ý thức được bản thân căn bản vẫn chưa biết Tà Y Y đang ở đâu trong bệnh viện. Mới vừa bắt lấy một bác y tá đi ngang qua định hỏi, điện thoại lại vang lên.

"Sao cô còn chưa tới?" Lại là người đàn ông kia.

"Tôi đến rồi, " Nhìn xung quanh, tôi gấp gấp hỏi hỏi, "Tà Y Y ở chỗ nào? Rốt cuộc nàng ra sao?"

"Trên lầu hai, đến phòng bệnh số 213". Ông ta nói xong, lại ngắt điện thoại.

Người này có tật xấu mà, mỗi lần đều nói chưa tới vài câu liền ngắt điện thoại! Tức giận mắng như vậy, tôi bỏ bác y tá ra, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, giẫm lên giày cao gót chạy lên cầu thang bên phải đại sảnh. Tuy rằng Tà Y Y có chút yếu ớt, tính tình có chút nóng nảy, nhưng dù sao chúng tôi vẫn là bạn trung học, bây giờ lại sống làm việc trong cùng một thành phố, nàng ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may nha. Thờ hờn hèn, tôi cẩn thận kiểm tra từng phòng một, cuối cùng đi vào phòng đánh số "213" trước cửa, đúng lúc một ông bác đi ra, lập tức tôi liền hỏi: "Tà Y Y đâu?"

Về mặt ông bác quá lạ nhìn tôi.

"Cô chính là Nhạc Phạm?" Trong phòng có người nói như vậy.

"Đúng vậy, thực xin lỗi". Tôi gấp gấp xin lỗi ông bác, nhưng ngay sau đó nghiêng người lách qua ông ta đi vào trong phòng.

Đây là một phòng bệnh đôi, tôi liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tà Y Y đang nằm trên giường cạnh cửa sổ, hai mắt của nàng nhắm nghiền, đang truyền dịch. Đứng bên giường là một ông bác, bộ dáng khoảng bốn, năm chục tuổi, ông ấy đang nhìn tôi. Không biết tại sao, trong lòng tôi lại có chút khản trương, tôi sửa sang lại mái tóc tán loạn do vừa rồi vội vàng chạy nhanh quá, sau đó chậm rãi đi về phía ông bác. Tôi chú ý thấy trong phòng này chỉ có Tà Y Y nằm, còn lại một cái giường khác trống không.

"Thì ra cô chính là Nhạc Phạm, " Ông bác đang nói, lại vươn tay ra giống như muốn đưa tôi vật gì đó, "Cô ấy trong lúc mơ mơ màng màng vẫn gọi tên của cô, cho nên tôi mới nghĩ đến việc dùng điện thoại của cô ấy liên lạc cho cô... Thì ra cô là nữ à, tôi còn tưởng cô là bạn trai của cô ấy".

Tôi nhận lấy chiếc di động ông bác đưa qua, liếc một cái liền nhận ra là của Tà Y Y, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua nàng nằm ở trên giường: "Bạn của tôi... không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì lớn, " Ông bác nói xong, đưa một tờ đơn cho tôi, "Bởi vì nàng thiếu máu nên ngất xỉu ở trên đường, bây giờ đang ngủ. Truyền xong cái này chắc là sẽ không có chuyện gì... Cô lấy tờ giấy này đi đóng tiền đi."

Nhận lấy tờ giấy, tôi vội vàng cúi đầu nói lời cảm tạ: "Cảm ơn ông, thực sự rất cảm ơn ông".

"Không có gì, " Ông bác không để ý nói, toàn thân ông ấy tỏa ra hào quang chói mắt như ánh sét "Dù sao tôi cũng tới bệnh viện thăm bạn, chỉ chút nhắc

tay mà thôi. Bạn của cô thân thể không tốt, cô phải chú ý chăm sóc nhiều một chút. Cô ấy xinh đẹp như vậy, nếu gặp phải người có tâm địa bất lương sẽ không tốt".

Tôi lại liên tục nói: "Cám ơn! Quả thật rất cảm ơn!" Trong lòng thầm áy náy, vừa rồi còn nghĩ rằng người này có tật xấu.

Ông bác khoát tay: "Vậy tôi đi trước".

Đội ông bác rời khỏi phòng bệnh, tôi quay lại nhìn về phía Tà Y Y. Rõ ràng mới vài tiếng đồng hồ không gặp mặt, bây giờ nàng lại tái nhợt nhiều như vậy, giống hệt như xác chết. Tôi càng nghĩ càng khó hiểu, rõ ràng buổi sáng nàng còn nằm ngủ rất ngon ở trên giường mà, sao bây giờ lại... Có điều cũng tốt, nàng không phải bị bắt cóc, cũng không xảy ra chuyện lớn gì. Tôi thở dài một hơi, sau đó đặt túi xách bên giường, toàn thân vô lực mà ngồi lên ghế. Còn nhớ lúc học trung học, cơ thể Tà Y Y cũng thường choáng váng, lúc ấy tôi cũng không biết là có liên quan đến chuyện thiếu máu. Không ngờ bây giờ đã đi làm, Tà Y Y vẫn như cũ không biết thương tiếc thân thể của mình. Người trên giường vẫn nhắm hai mắt như trước, cơ thể bởi vì hô hấp mà khẽ phập phồng. Tôi ngẩng đầu nhìn thoáng qua bình truyền dịch, còn hơn một nửa, có lẽ là mới được đưa đến bệnh viện không bao lâu. Hôm nay tôi vì Tà Y Y, cả gan đắc tội với quản lý, đem công việc mưu sinh của chính mình ra làm trò đùa, không biết có thể bị sa thải hay không.

Đột nhiên, điện thoại của Tà Y Y vang lên, tôi nhìn thoáng qua, là Becky gọi tôi. Giường mắt nhìn về phía Tà Y Y nằm trên giường, nàng hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Alo?" Tôi giúp nàng nghe điện thoại.

Đối phương vừa mở miệng liền vội vàng nói: "Y Y? Cậu đừng không để ý đến tớ, tớ..."

"Ặc, " Tôi ngắt lời của nàng, nhẹ giọng giải thích nói, "Áy... Tôi không phải Tà Y Y, tôi là bạn của nàng".

"Bạn? Cô là... Nhạc Phạm?" Giọng Becky cứng nhắc hỏi.

"...Phải," Không biết tại sao nàng lập tức lại đoán ra là tôi, nhưng tôi cũng không nghĩ sẽ truy hỏi đến cùng, chỉ có thể bắt đầu dĩ mà nói cho nàng biết, "Tà Y Y bị bệnh, bây giờ đang ở bệnh viện..."

Becky lập tức cuống cuồng hỏi: "Y Y bị bệnh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Nàng... hình như là vì thiếu máu nên ngất đi thôi". Tôi nói.

"Ở bệnh viện nào?"

Tôi dừng một chút, nhớ lại dường như quan hệ của Tà Y Y với Becky cũng rất tốt, liền quyết định nói chỗ cho nàng biết: "Bệnh viện trung tâm thành phố, lầu hai phòng 213".

"Được rồi, tôi lập tức tới ngay". Becky nói xong, liền ngắt điện thoại.

"...Phạm?" Vừa mới nói điện thoại xong, lại nghe được người nằm ở trên giường gọi tôi một tiếng.

"Cậu tỉnh rồi à?" Tôi vội đứng dậy.

Tà Y Y khẽ mở mắt ra, vẻ mặt ngờ ngàng nhìn tôi. Sau khi kêu tên của tôi, rồi lại chỉ hơi hé đôi môi khô nứt của nàng, không nói lời nào.

"Có phải muốn uống nước không?" Tôi hỏi.

"Tớ bị sao vậy?" Tà Y Y hỏi, hoàn toàn không còn mùi vị Đại tiểu thư bướng bỉnh ngang ngạnh lúc bình thường.

Tôi thở dài một hơi: "Bác sĩ nói cậu bị thiếu máu. Lại ngất xỉu ở trên đường... Tà Y Y tiểu thư, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?" Còn muốn hung dữ nói nàng vài câu, nhưng thấy bộ dáng ỉu xiu của nàng như vậy lại không đành lòng, chỉ có thể thở dài mấy hơi cho qua chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

"Té xỉu?" Tà Y Y khẽ nhú mày, nhưng ngay sau đó nhắm mắt lại nói, "A... tớ nhớ chuyện gì xảy ra rồi".

Tôi chờ nàng nói tiếp.

"Hôm nay về nhà cảm hành lý," nàng thều thào nói, môi bởi vì sự trắng bệch của khuôn mặt mà càng lộ vẻ đỏ tươi, "Lại không biết tại sao càng đi càng

mặt mũi, vừa định bắt xe, liền... ngất đi rồi".

Tôi nghi ngờ hỏi: "Hành lý?" Hành lý gì? Tà Y Y muốn đi du lịch? Hay là đi công tác? Làm phát thanh cũng phải đi công tác sao?

Tà Y Y vừa nghe tôi hỏi như vậy, vẻ mặt đột nhiên trở nên bối rối, nàng cố sức giãy dụa thân thể muốn đứng lên. Tôi bước lên phía trước đè nàng lại, sau đó chỉ vali bên cạnh hỏi: "Đừng hoảng hốt, đây là hành lý của cậu hả?" Vừa rồi sau khi ngồi xuống tôi liền phát hiện ngay, còn bọc mình là ai đặt ở nơi này.

Tà Y Y nghiêng đầu nhìn thoáng theo hướng tôi chỉ, nhưng ngay sau đó mặt mới dịu xuống, sau đó lại khẽ gật đầu với tôi. Tôi dịch chân mền lại cho nàng, rồi lo lắng hỏi: "Thân thể có còn... khó chịu không?"

Nàng lắc đầu, đôi mắt hơi có vẻ mệt mỏi nhìn tôi, lại mở miệng khẽ hỏi "Là cậu đưa tớ đến bệnh viện à?"

"Không phải, " tôi nhún vai, "Có ông bác ánh sét cứu cậu, sau đó lại dùng điện thoại liên lạc tớ". (DG: Nhạc Phạm nói thế vì hồi nãy thấy ông tòa hào quang như ánh sét á

)

"Ánh sét?"

"Cũng chỉ là một ông bác xa lạ", tôi nói, "May mà cậu gặp người tốt, bằng không... hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi. Mà này, cậu đây là muốn đi đâu?"

"Cái gì?" Tà Y Y về mặt ngo ngác.

"Hành lý này", tôi lại chỉ chỉ vali kia, "Cậu muốn đi du lịch à?"

Tà Y Y khẽ cười: "Không phải, chỉ là tớ muốn chuyển đồ đạc của tớ tới nhà cậu mà thôi".

"Nhà tớ?" Tôi sững sờ.

"Tối hôm qua không phải đã nói rồi sao ". Tà Y Y nhú nhú mày.

Tôi khó hiểu hỏi: "Đã nói cái gì ? "

" Chuyển đến ở cùng cậu ". Nàng rầu rĩ mà nói, bộ dạng dường như rất không vui.

Lúc này tôi mới nhớ tới phen "nói đùa" của chúng tôi ở trên ghế sa lon ngày hôm qua, vội nói với Tà Y Y: "Nhưng mà.. " Đây chẳng qua là nói giỡn mà thôi, không phải sao.

Không đợi tôi nói xong lời, di động Tà Y Y lại vang lên. Nàng đưa tay ra cầm di động, sau khi nhìn thoáng qua màn hình liền nhú mày, đợi tiếng chuông lại vang lên mấy lần mới tiếp điện thoại: "Alo". Ngữ khí không thân thiện lắm.

" Làm sao cậu biết ? " Tà Y Y hồ hững nói, sau đó lại xoay đầu lại nhìn thoáng qua tôi, " Cậu ấy nói cho cậu ?... Cậu không cần tớ, tớ không sao ". Nghe Tà Y Y nói mấy câu này, tôi đoán đại khái là Becky gọi điện thoại tới. Các nàng không phải rất tốt sao? Sao bây giờ Tà Y Y lại lãnh đạm với Becky như vậy ? Chẳng lẽ cãi nhau ? Chờ Tà Y Y cúp điện thoại, tôi nhìn không được mà hỏi nàng : " Y Y, cậu... có phải là cãi nhau với Becky không? "

" Sao cậu phải nói cho cậu ấy biết tớ ở trong này ? " nàng lại hỏi lại.

"Hả?" Sững sờ, sau đó có điểm chột dạ mà nói, " Cậu ta vừa rồi gọi điện thoại tới hỏi, cho nên tớ liền nói cho cậu ta biết... Becky không phải cùng cậu rất tốt sao? Nói cho cậu ta biết cũng không có quan hệ mà? "

Tà Y Y nhìn tôi không nói lời nào, hơn nửa ngày mới lại thở dài một hơi, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ trung học phổ thông cho đến hiện tại, tôi chưa bao giờ cảm thấy Tà Y Y kỳ quái như vậy. Trong chốc lát cao hứng, trong chốc lát tức giận, trong chốc lát còn nói muốn chuyển đến nhà của tôi ở, trong chốc lát lại trầm lặng không nói gì. Tà Y Y như vậy khiến tôi không khỏi cảm thấy có chút bất an, quan hệ của chúng tôi giống như đột nhiên từ bạn bè biến thành người xa lạ, thiếu đi loại ân ý giữa bạn thân. Tuy nói Tà Y Y có đôi khi hơi tùy hứng, hơi tính đại tiểu thư, nhưng nàng cũng là một người tâm tư kín đáo. So với kẻ không có đầu không có óc như tôi, Tà Y Y tuyệt đối tỉ mỉ hơn tôi gấp mấy trăm lần. Nói thí dụ như chuyện "đồ lọc nước" ngày hôm qua, vài ngày trước tôi chỉ là tùy tiện nói mình đau bụng, nàng lại âm thầm nhớ kỹ. Ngay khi tôi miên man suy nghĩ, Tà Y Y đột nhiên dùng ngón tay thon dài xoa mu bàn tay tôi, tôi vội khấn trương ngăn nàng lại: " Cậu đừng lộn xộn ".

Nàng lại không nghe, ngược lại nắm chặt tay tôi, giống như có điểm kích động : " Phạm, cậu.. " Mới nói liền dừng, không có nói thêm gì đi nữa.

Tôi khẽ giật khóe miệng, trong lòng cũng một hồi buồn bực. Tà đại tiểu thư lại đang bày trò gì nữa đây, muốn nói không nói, càng ngày càng kì quái.

" Y Y! " cửa ra vào đột nhiên truyền đến tiếng hô, tôi vừa quay đầu lại nhìn, là Becky. Nàng đang đứng tại cửa thờ hồn hển, không khác gì tôi vừa rồi liêu mạng chạy tới đây. Nhưng không biết tại sao, tôi cảm thấy được ánh mắt của nàng có chút kỳ quái, nàng nhìn thoáng qua Tà Y Y nằm ở trên giường, rồi lại giường mắt lên đánh giá tôi.

"Tớ không phải bảo cậu đừng tới sao?" Tà Y Y nói, giọng điệu lại lạnh đậm đến độ làm cho tôi lạnh lẽo. Becky không nói chuyện, nàng phối hợp chậm rãi đến gần. Lúc này tôi mới chú ý tới, Becky không chỉ có ánh mắt kỳ quái, mà ngay cả trong ánh mắt cũng che kín to máu, giống như nàng đã vài ngày không ngủ. Tôi lại cảm thấy, sự mệt mỏi của nàng giống như sự mệt mỏi của Tà Y Y, nàng rốt cuộc là... làm sao vậy? Lúc này, đến phiên điện thoại di động của tôi vang lên. Giấy khời bàn tay đang nắm chặt tay tôi, tôi đứng dậy khẽ cười với các nàng: "Tớ đi ra ngoài tiếp điện thoại". Sau đó đi ra cửa, lúc đi ngang qua người Becky, đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Tôi lại thấy Becky ở lúc tôi đi qua dùng con mắt trừng tôi, hơn nữa là loại ánh mắt hung dữ kia. Nàng tại sao phải trừng tôi? Chẳng lẽ nàng chán ghét tôi? Nhưng nàng tại sao phải chán ghét tôi?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, tôi ở ngoài cửa tiếp điện thoại lập tức bị một tiếng la làm giật mình: "Nhạc Phạm! Em còn không về công ty? ! Quản lý đang nổi trận lôi đình đó!" là chị Linh Linh - đồng nghiệp của tôi, nàng lớn hơn tôi mười tuổi, bình thường vẫn rất chiều cố tôi.

Tinh thần dùng cảm vừa rồi đã sớm biến mất vô tung, lòng của tôi trầm xuống, chỉ luống cuống mà hỏi chị Linh Linh có ý tốt gọi điện báo cho tôi biết tin này: "Hắn, hắn giận thật à?"

Chị Linh Linh không chừa cho tôi chút mặt mũi nào: "Nhân viên tự tiện rồi đi, thủ trưởng nào mà không tức giận chứ?! Nếu em không trở về, vậy cứ đợi đến lúc bị cuốn gói đi!"

"Dạ dạ dạ", vương vấn đề sinh kế, tôi vội đáp ứng, "Bây giờ em sẽ trở lại, lập tức trở lại". Nói xong, quay đầu nhìn vào trong phòng bệnh.

Chỉ thấy hai người bên trong hình như đang tranh chấp gì đó, bầu không khí không tốt cho lắm. Như vậy sao được, tôi còn trông cậy Becky ở lại chỗ này chăm sóc Tà Y Y, còn tôi phải chạy về công ty khắc phục hậu quả chứ. Vừa định đi vào khuyên can, Becky lại đột nhiên xoay người vội vã đi ra cửa. Không đợi tôi mở miệng hỏi, nàng lại hung dữ trừng mắt nhìn tôi, nhưng ngay sau đó liền xoay người rồi đi. Tôi bị bộ dạng nổi giận đùng đùng như vậy của nàng làm hết hồn, sợ hãi ngay tại chỗ, sau một lúc lâu, mới nhớ tới trong phòng còn có một người.

"Các người rốt cuộc làm sao vậy?" Tôi vừa tới được bên giường ngồi xuống, người ngồi ở trên giường lại đột nhiên nghiêng người qua, ôm chặt lấy tôi. Lại bị hết hồn lần nữa, nhưng ngại đối phương còn đang cảm kim tiêm, tôi vội nghiêng người đi giữ tay nàng. Nhưng Tà Y Y lại ôm chết cứng, cảm giác tâm tình Tà đại tiểu thư hình như rất không ổn, tôi lại vươn tay ra nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng của nàng. Trong ấn tượng, người này không nên gây như vậy, đối với nàng lại cảm giác rõ ràng mình đang ôm một khối da bọc xương. Nếu bây giờ bỏ lại một mình Tà Y Y, nàng chắc chắn sẽ gặp chuyện không may. Quên đi, tôi thấy tôi vẫn là chờ bị xào thôi.

Qua một hồi lâu, Tà Y Y rốt cuộc buông lỏng tôi ra. Nàng vẫn là vẻ mặt mệt mỏi, tôi còn tưởng rằng nàng khóc, nhưng mà không có.

"Uống nước đi". Tôi rót một ly nước ấm đưa cho nàng.

Tà Y Y không nói gì, tiếp nhận nước uống, nhưng ngay sau đó lại để cho tôi vịn nằm lại trên giường. Rất muốn hỏi nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì với Becky, sao quan hệ hai người lại căng thẳng như vậy.

Nhưng Tà Y Y giống như không muốn nói cho lắm, tôi liền nhẫn nhịn không hỏi. Không biết tại sao, nghĩ đến Tà Y Y không muốn đem phiền não của mình nói cho tôi biết, trong lòng lại có loại cảm giác ê ẩm. Không có đối thoại dư thừa gì, Tà Y Y giống như mệt mỏi vô cùng, chỉ lát sau nàng lại ngủ thiếp đi. Tôi nhân lúc này cầm đơn đi nộp phí, giá vô cùng đắt, tôi thấy con mực tôi sau khi bị xào, mức sống lại sắp rút xuống mấy tầng rồi.

"Chị Linh Linh", sau khi nộp tiền xong trở lại ngoài phòng bệnh, tôi lặng lẽ gọi điện thoại cho chị Linh Linh, "Em thấy... em không trở lại được rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

"Người trẻ tuổi, em cho rằng hiện giờ tìm việc làm dễ lắm sao?" Ngờ ngác của chị Linh Linh có chút cứng nhắc, chị ấy thực sự quan tâm tôi.

Thờ dãi một hồi, tôi bắt đầu dĩ nhiên nói: "Bạn của em có chút chuyện, thật sự không đi được".

"Vậy em...". Chị Linh Linh còn chưa nói xong, một giọng nam đột nhiên truyền tới, "Nhạc Phạm! Cô đừng quay về nữa, cô đã bị công ty này đuổi việc!" Không đợi tôi kịp phản ứng, đối phương đã cúp điện thoại. Tôi mới ý thức được người điên cuồng hét lên vừa rồi chính là quản lý, lòng lập tức trầm xuống – quả nhiên, tôi bị sa thải.

Trở lại phòng bệnh, Tà Y Y vẫn đang ngủ say như chết, tôi ngồi xuống trên ghế dựa cạnh giường, bắt đầu dĩ nhiên thở dài một hồi. Bây giờ, tôi trở thành người thất nghiệp. Có điều, cảm giác bị người ta sa thải cũng không tệ giống như trong tưởng tượng, không có việc làm, vậy thì sẽ đi tìm, cùng lắm thì... tính toán về cây ruộng với ông bà, tùy tiện lập gia đình giúp chồng dạy con, dường như còn khá tốt. Tôi ngẩng đầu nhìn thoáng qua bình dịch, còn một phần ba. Dù sao cũng nhàn chán, vậy... đọc sách đi.

"Ngày 5 tháng 4 năm 2011, trời âm u.

Hôm nay tôi quyết định không theo sát Hoa Tien Lạc, có lẽ là không dám. Người ta cũng đã đồng ý cho tôi viết nhật ký trong phòng đọc sách, nếu tôi còn đi theo bên cạnh nàng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, vậy không khỏi quá mức khoa trương. Tôi phát hiện người tên Hoa Tien Lạc này quả thật rất trầm lặng, trầm lặng đến mức làm cho người ta cảm thấy không thể tin được, giống như tiên tử không ăn khói lửa nhân gian. Hình như Hoa Tien Lạc cũng không có bạn bè mấy, không có nhiều người gọi điện thoại cho nàng, mà nàng cũng không gọi cho ai. Sở thích của Hoa Tien Lạc cũng không nhiều, TV cũng không thêm mở lên, trong phòng sách có máy vi tính, nhưng cũng không thường dùng. Ngược lại rất thích nghe nhạc nhẹ, nàng thường vừa nghe nhạc vừa thư giãn gân cốt trong phòng khách, cơ thể rất dẻo dai, ngay cả động tác độ khó cao như phách chân đều làm được, mà tôi chỉ có thể trốn mất há mồm đứng một bên mà nhìn trộm.

Trời còn tờ mờ sáng, nàng đã ra khỏi cửa, mặc trên người một bộ đồ thể thao, bộ dáng như muốn ra ngoài tập thể dục, giống như hôm trước.

Tôi rảnh rỗi đến độ nhàm chán, lúc Hoa Tien Lạc đi tập thể dục, lén lén vào nhà của nàng muốn giúp một chút. Chuyện này trái với giao ước lúc trước của chúng tôi, nhưng thật sự tôi muốn làm chút gì đó để báo đáp nàng, vì vậy cũng không để ý gì cả. Nhưng sau khi đi vào, tôi mới phát hiện, thực ra mình không có việc gì để làm. Bởi vì mỗi góc ngách trong nhà đều được chủ nhân dọn dẹp sạch sẽ: chăn được xếp ngay ngắn, quần áo cũng được thu dọn ngăn nắp, trên mặt đất không có một hạt bụi. Với suy đoán của mình tôi càng tin tưởng tuyệt đối rằng – Hoa Tien Lạc nhất định có bệnh sạch sẽ.

Quanh quẩn ở nhà nàng trong chốc lát, tôi bắt đầu đi rời đi. Trong phòng sạch sẽ như vậy, cô nàng ốc sên như tôi chỉ có thể coi là dư thừa. Lúc này, Hoa Tien Lạc không đợi đến tối mới về nhà, hơn tám giờ nàng lại xuất hiện ở hành lang, bởi vì vừa rồi vận động mà trên người có chút mồ hôi, sau khi nhìn thấy tôi, nàng mỉm cười nói: "Cô định đứng cả ngày trong hành lang à?"

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể mỉm cười ngượng ngùng với nàng. Quả thật, mấy ngày qua tôi căn bản chưa hề đi ra ngoài, ngoại trừ đi theo Hoa Tien Lạc. Không biết nên đi đâu, cũng không biết có thể đi đâu. Thấy tôi không nói chuyện, Hoa Tien Lạc vừa lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa nói: "Hôm nay tiểu Ninh có việc không ra tiệm hoa, cô có thể tới giúp tôi được không?"

Lát sau tôi mới phản ứng được nàng nói cái gì, trong lòng một trận kích động, vì vậy không cần suy nghĩ liền vội gật đầu đồng ý. Hoa Tien Lạc ngắm qua một cái, sau khi mặc quần áo cẩn thận liền ra khỏi nhà đến cửa hàng bán hoa. Tôi theo sát bên cạnh nàng giống như ngày hôm qua, sợ làm cho người qua đường nghi ngờ, tôi cũng không mở miệng khiến nàng nói chuyện. Mà Hoa Tien Lạc cũng không để ý nhiều, tự nhiên cũng giống như tôi không tồn tại. Lại đi đến cửa hàng hoa đang đóng chặt cửa, Hoa Tien Lạc lấy chìa khóa mở cửa. Đẩy cửa ra, tôi nhìn công tắc trên tường, trong thời gian nháy mắt, đèn sáng lên. Hoa Tien Lạc đứng một hai giây, nhưng ngay sau đó xoay đầu lại mỉm cười với tôi: "Cảm ơn".

Sự khách sáo của Hoa Tien Lạc khiến tôi có chút không được tự nhiên, dù sao nàng mới là ân nhân của tôi, mà chuyện tôi làm cũng chỉ là chuyện vụn vặt mà thôi. Nhưng hình như thói quen của nàng chính là "Chủ nghĩa hoàn mỹ", chuyện gì cũng đều phải thật cẩn thận, thập toàn thập mỹ, mà ngay cả tiếng cảm ơn cũng phải nói rõ ràng. Không chú ý đến sự không tự nhiên của tôi, Hoa Tien Lạc đi đến góc nhà lấy tạp dề mặc lên, nàng lại biến thành "Bà chủ gia đình" hiền lương thực đức. Giống như quên đi sự tồn tại của tôi, nàng tự mình đem một chậu hoa trong phòng ra, mà tôi chỉ có thể đứng một bên giương mắt nhìn. Lúc này tôi mới ý thức được, có lẽ lúc trong hành lang nàng nói câu "Cô có thể tới giúp tôi được không" thật ra đó chỉ là lấy cớ, có lẽ cảm thấy tôi quá cô đơn mới khiến cho tôi đi theo nàng. Tôi còn nhớ rõ tối hôm qua nàng nói câu kia – "Lúc đó bộ dạng của cô, tựa như vô cùng cô đơn". Bởi vì tôi cô đơn, cho nên nàng mới thương hại.

Sau khi dọn hoa xong, Hoa Tien Lạc cầm chổi quét, thật ra sàn nhà không hề bẩn, tôi nghĩ là "Bệnh sạch sẽ" của nàng lại tái phát. Tôi nhanh tay lẹ mắt, ngay trước lúc nàng mang đồ hốt rác đi đến thùng rác tôi liền sớm mở nắp thùng rác ra, nàng lại sững sờ ngay tại chỗ, nhưng ngay sau đó xoay đầu về phía tôi. Trước khi nàng nói ra hai chữ kia, tôi vội vàng nói: "Không cần cảm ơn". Hoa Tien Lạc há to miệng, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười với tôi.

Nụ cười của nàng đẹp quá.

Khách hôm nay ít hơn ngày hôm qua, sau khi bận rộn chuẩn bị hết tất cả các công việc, Hoa Tien Lạc ngồi ở quầy hàng bên cạnh, dường như có chút buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Sao lại không đặt một cái loa nghe nhạc trong tiệm?" Tôi đột nhiên hỏi nàng như vậy.

Hoa Tien Lạc nghi hoặc quay đầu lại, giống như không rõ tôi đang nói cái gì. Hôm nay nàng không xoa tóc, mà buộc thành một búi tóc rất xinh đẹp, hoàn mỹ, chiếc cổ thon dài được ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào càng lộ vẻ trắng nõn. Giống như thu dọn phòng của mình, Hoa Tien Lạc cũng "thu dọn" sạch sẽ, chỉnh tề bề ngoài của mình, làm cho người ta tìm không ra một điểm xấu gì.

"Cô rất thích nghe nhạc, " Tôi nói, "Có thể để trong tiệm một cái loa nghe nhạc, bình thường mở một chút nhạc nhẹ giải sầu, khách đi vào cũng sẽ cảm thấy rất dễ chịu".

Không lập tức trả lời, sau khi Hoa Tien Lạc lẳng lặng nhìn tôi một hồi lâu, vẻ mặt thành thật hỏi: "Lâm Tẩu, cảm giác sau khi chết... như thế nào?"

Tôi sững sờ ngay tại chỗ, mà nàng như trước vẫn lẳng lặng nhìn tôi. Ánh mắt của Hoa Tien Lạc rất dịu dàng, điều này làm cho tôi không thể nổi giận đối với câu hỏi có phần mạo muội của nàng. Tôi không nói lời nào, nàng cũng không hỏi lại, chỉ là vẫn không dời ánh mắt khỏi người tôi như trước. Lúc này, một vị khách đi vào, Hoa Tien Lạc mới không dán mắt lên người tôi nữa, nàng đứng lên, hơi mỉm cười tiếp đãi người mới tới. Giọng nói của nàng dịu dàng, vẻ mặt ôn hòa, cho dù là vị khách nào thấy cũng sẽ ấm áp không thôi. Ngay cả phương thức tiếp đãi khách của Hoa Tien Lạc cũng rất hoàn mỹ, nhiệt tình nhưng không mất đáng về. Chỉ chốc lát sau, vị khách tươi cười cầm một bó bách hợp rời đi, Hoa Tien Lạc ngồi lại quầy hàng bên cạnh.

"Lúc mới đầu, " Thời điểm cửa hàng hoa đang yên tĩnh, giọng nói của tôi lại đột nhiên cao vút, "Tôi không biết là mình đã chết".

Hoa Tien Lạc hình như không ngờ rằng tôi sẽ đột nhiên nói chuyện, nàng đưa mắt lên khẽ nhìn về phía tôi. Sau đó ánh mắt lại trở nên dịu dàng, lẳng lặng chờ tôi nói tiếp.

"Sao đột nhiên lại chết, rõ ràng còn đang sống rất tốt, " Tôi vô thức mỉm cười, "Tôi còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, nghĩ khi nào thì mới có thể tỉnh lại".

Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Hoa Tiệp Lạc, không biết lại sao, đột nhiên tôi lại có chút khẩn trương. Không dám cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, tôi cúi đầu nhìn một chậu hoa trên mặt đất; "Tôi về nhà như bình thường, tưởng rằng mơ thì rất nhanh sẽ tỉnh lại, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Đại khái qua một ngày, ở giữa còn xảy ra một chuyện... Khi đó, tôi mới biết quả thật là mình đã chết".

"Có sợ không?" Hoa Tiệp Lạc đột nhiên hỏi.

Tôi giương mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt kia vẫn dịu dàng như vậy, như mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng. Tôi nhìn nàng, hơn nửa ngày mới phun ra một chữ: "Sợ".

Hoa Tiệp Lạc dừng một chút, tựa hồ đang tự hỏi cái gì, sau đó lại khẽ hỏi: "Cô tin, linh hồn có tồn tại hay không?"

Nghe được vấn đề này, tôi không khỏi nở nụ cười, hỏi ngược lại: "Cô cảm thấy được tôi còn có thể không tin hay sao?"

"Có lẽ là còn tâm nguyện gì đó chưa hoàn thành, " Không để ý đến sự giễu cợt của tôi, Hoa Tiệp Lạc nghiêm túc nói với tôi, "Cô có nghĩ tới vấn đề này hay không?"

Tôi há to miệng: "Tâm nguyện?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hoa Tiệp Lạc khẽ gạt đầu, nói tiếp: "Bởi vì trong lòng còn có vương bận, cho nên mới không có cách nào an tâm mà rời khỏi thế giới này". Sự dịu dàng trong mắt nàng chậm rãi biến mất, không biết vì sao lại chuyển biến thành u buồn. Không có cách nào an tâm rời khỏi thế giới này? Thật ra cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, chẳng lẽ, tôi chính là "Chết không nhắm mắt" trong truyền thuyết sao?

"Cô không phải người thứ nhất, " Không đợi tôi mở miệng nói chuyện, Hoa Tiệp Lạc lại nói, "Thật ra rất lâu trước đây, tôi còn gặp qua linh hồn của..... một người khác".

Tôi đứng ngay tại chỗ, thật không ngờ Hoa Tiệp Lạc sẽ nói như vậy. Linh hồn của..... một người khác?

"Khi đó tôi còn nhỏ, " Hoa Tiệp Lạc tự mình nói tiếp, "Tôi còn không nghĩ rằng đó là chuyện không bình thường. Mãi đến sau này khi lớn lên mới nghĩ tới, nhưng tôi vẫn không tin đó là một linh hồn, tưởng rằng chỉ là ảo giác của mình, " Nói đến đây đột nhiên Hoa Tiệp Lạc lại ngừng đầu lên cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, "Mãi đến khi gặp cô, tôi mới biết được đó cũng không phải là ảo giác".

Gặp được tôi, mới biết được đó không phải là ảo giác?

"Người kia..... là ai vậy?" Tôi vô thức nhỏ giọng hỏi nàng.

Hoa Tiệp Lạc khẽ cười, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập sự bi thương khó hiểu như trước.

Nàng nói, "..... Mẹ tôi".

Lại có khách đi vào tiệm, Hoa Tiệp Lạc nhanh chóng thu hồi lời nói chưa hết cùng bi thương trong mắt, nàng đứng lên, nở nụ cười chân thành mà tiếp khách tới. Tôi đứng một bên nhìn Hoa Tiệp Lạc vẫn xinh đẹp không vương bụi như cũ, nhưng giờ phút này lại cảm thấy nụ cười trên mặt nàng hoàn mỹ đến độ làm cho người ta..... không được tự nhiên. Hoa Tiệp Lạc cực kỳ biết cách làm thế nào để che giấu hoàn mỹ cảm xúc trong lòng mình, càng như vậy, tôi lại càng thấy được nàng là một người ngoài nóng trong lạnh. Dưới bề ngoài ôn hòa này, giống như chôn giấu một trái tim lạnh như băng khiến người ta không thể tới gần. Nhưng càng làm cho tôi không được tự nhiên chính là, sao tôi lại vì loại cảm giác "không thể tới gần" này mà cảm giác không được tự nhiên? Sau khi ý thức được bản thân suy nghĩ cái gì, tôi lập tức đề xuống xúc động tiếp tục tự hỏi vấn đề này.

Hoa Tiệp Lạc khiến mình hoàn hảo mà thoát khỏi chủ đề vừa rồi, còn tôi chỉ có thể không tự kiểm chế mà tiếp tục rơi vào lời nàng nói một nửa, càng lún càng sâu.

Dù cho cơ thể đang ở vào loại trạng thái 3D nhưng quả thực tôi chưa từng thừa nhận mình chính là cái gọi là "linh hồn". Trên thế giới có thật sự tồn tại loại "linh hồn" này hay không? Nếu như tồn tại, vậy sự tồn tại của "linh hồn" có ý nghĩa gì? Hay là nói, "linh hồn" tồn tại không cần bất cứ ý nghĩa gì hết? Dựa theo lời nói của Hoa Tiệp Lạc, có lẽ là bởi vì còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, cho nên tôi mới có thể tiếp tục lưu lại chỗ này – vậy tâm nguyện của tôi là gì? Nếu như hoàn thành nó, tôi sẽ đi đâu? Ngu ngốc như tôi, lại chưa từng nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, hoặc là nói, thật ra căn bản chính mình không muốn suy nghĩ.

Sau khi người khách rời đi, tôi cùng Hoa Tien Lạc tựa hồ cũng không hứng thú tiếp tục đề tài vừa rồi. Nàng mỉm cười với tôi, nhưng ngay sau đó ngồi vào quầy, mở tờ danh sách trên bàn ra viết gì đó. Nhìn đáng vẻ bình thản của nàng, giống như chuyện vừa rồi cùng với bi thương trong mắt nàng hoàn toàn không xảy ra. Mà tôi, cho dù thế nào cũng không thể thần nhiên được như vậy. Tôi không tìm chủ đề khác cùng Hoa Tien Lạc nói chuyện phiếm, mà tự động tự giác giúp nàng làm một ít việc "chỉ cần nhắc tay" trong tiệm. Như là buộc một bó hoa, tắt đèn, vãn vãn – Với năng lực của tôi bây giờ, cũng chỉ có thể làm được những công việc này. Khách hôm nay cũng không coi là nhiều, nhưng chưa bao giờ gián đoạn, nam nữ già trẻ đều có..... Đương nhiên là nam chiếm đa số. Tất nhiên Hoa Tien Lạc mỗi lần đều là khuôn mặt tươi cười chào đón, bất luận có mua hay không, mỗi một người khách vào tiệm đều vô cùng hài lòng với sự tiếp đãi của cô chủ Hoa, lúc đi ra đều nở nụ cười. Buổi chiều, người đàn ông trung niên "có dụng ý khác" ngày hôm qua lại đến nữa, nhìn Hoa Tien Lạc thoải mái nhàn nhã ứng phó ông ta, tôi đứng một bên nhìn không được cười trộm. Không biết, rốt cuộc Hoa Tien Lạc đã gặp được bao nhiêu người đàn ông theo đuổi không bỏ như vậy? Lại không biết, rốt cuộc người nào mới có thể hái được đóa hoa xinh đẹp Hoa Tien Lạc này? Thật không nghĩ đến dù bây giờ tôi đã chết rồi, tính nhiều chuyện vẫn còn sống.

Lúc chàng vạng tối, Hoa Tien Lạc giống như ngày hôm qua, sau khi rời khỏi cửa hàng hoa liền đi thẳng về nhà, nhưng tôi không đi theo nàng. Hoa Tien Lạc nghiêng mặt qua khẽ gạt đầu, xem như là phản ứng với lời từ biệt đột ngột của tôi. Tôi không khỏi cảm thán lần nữa, Hoa Tien Lạc đích thực là người theo "chủ nghĩa hoàn mỹ" một cách cực đoan: một biểu cảm mỉm cười, một động tác gạt đầu, ngay cả làm với không khí cũng không có một điểm đột ngột. Hoàn mỹ đến mức không làm cho người qua đường nào có chút hoài nghi, nói xong lời từ biệt với tôi nàng tiếp tục đi đến phía trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì không bình thường. Thật ra tôi cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ vì đối với những lời Hoa Tien Lạc nói trong lòng vẫn không yên mà thôi, tạm thời không muốn trở về, tạm thời không muốn ở bên cạnh Hoa Tien Lạc.

Hôm nay Hoa Tien Lạc nói mấy câu đó, khiến người đã chết là tôi đây không khỏi "liên miên nghĩ vu vu" suốt một buổi chiều. Nói thực ra, tôi đã bắt đầu có chút buồn chán cuộc sống như vậy. Dù cho gặp Hoa Tien Lạc, càng ngày tôi cũng không có cách nào chịu được mãi mãi "Cuộc sống 3D" như vậy. Có lẽ người sau khi chết cũng có ham muốn, ví dụ như tôi, thì có một ham muốn chính là bị chết hoàn toàn.

Bất tri bất giác, tôi lại phát hiện mình đi tới một đường cái quen thuộc bên cạnh. Đứng ngu ngốc một hồi lâu mới nhớ, đây chính là chỗ xảy ra tai nạn xe của tôi. Vẫn đông nghịt xe cộ như trước, người đến người đi, đây cũng là một ngày rất bình thường, bình thường giống như ngày mà tôi đã xảy ra tai nạn xe. Mọi người đều chăm chú làm chuyện của mình: có người bởi vì chịu không được thời gian chờ đèn đỏ mà bực bội nhàu mày; có người bởi vì người nào đó hút thuốc trên xe buýt mà thăm mắng trong lòng; có người bởi vì không nhẫn nại được do ách tắc giao thông mà điên cuồng ầm còi – duy chỉ có không một ai chú ý đến sự tồn tại của tôi. Tôi đứng ở đầu đường cái, bên dưới đèn xanh đèn đỏ, mờ mịt nhìn xe cộ không ngớt, dòng người qua lại. Ngày Cá tháng tư đó, tôi đang đứng chờ đèn đỏ đột nhiên tôi thấy một cô bé chạy ra giữa đường cái, nhìn thấy xe tải sắp tông vào cô bé tôi chưa kịp nghĩ gì liền chạy lại đẩy cô bé ra, sau đó..... không còn có sau đó. Tính mạng của tôi, kết thúc ở chỗ này. Vậy sau lúc này thì sao? Đầu mới là chỗ tôi thật sự rời khỏi thế giới này? Mà tôi phải làm như thế nào mới có thể thật sự rời khỏi thế giới này?

"Mãi lưu luyến ở chỗ này, cũng không phải là biện pháp". Đột nhiên, có người nói như vậy. Tôi nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện những lời này là của người đàn ông đang đứng ở dưới đèn xanh đèn đỏ, cũng chính là bên cạnh tôi. Hắn nhìn xe cộ tới lui, đột nhiên nói một câu như vậy. Hắn cũng không có cầm điện thoại di động, bên cạnh cũng không có ai nói chuyện phiếm với hắn. Người đàn ông này đeo một cái gọng kính tròn màu đen rất buồn cười, đáng người trung bình, tuổi rất trẻ, hình như bộ dáng khoảng hai, ba mươi tuổi. Hắn đang nhàn rỗi tựa vào cây cột bên cạnh, nét mặt có thể chính xác dùng hai chữ "nhàm chán" để hình dung. Khi những người chung quanh tới đèn xanh đều bước qua đường, người đàn ông này như cũ tựa vào cây cột bên cạnh, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm phía trước. Tôi còn đang nghi hoặc, đột nhiên hắn lại nói: "Luôn đứng ở nơi mình đã chết, như vậy không khó chịu sao".

Tôi đứng sờ ngay tại chỗ ngã ngửa nhìn người đàn ông này, nhất thời không có biện pháp giải thích lời hắn nói là có ý gì.

"Ít nhất cũng phản ứng lại tôi một chút đi, "Hắn cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Tốt xấu gì, chỉ có tôi biết được sự tồn tại của cô đó".

Nếu như vừa rồi hắn nói hai câu kia là lầm bầm một mình, vậy bây giờ hắn nói câu này rất rõ ràng là đặc biệt nói với đối tượng nào đó, mà đối tượng đó có lẽ chính là tôi. Sau khi kịp phản ứng, tôi thốt ra: "Cậu có thể thấy được tôi?" Ngoại trừ Hoa Tien Lạc, vẫn còn người có thể thấy được tôi? Nhưng mà không đúng, người đàn ông này từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào đường cái trước mặt hắn, cũng chưa từng xoay đầu lại đối mặt với tôi.

"Rốt cục cô cũng chịu để ý tới tôi". Hắn vừa cười vừa nói, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn tôi. Nhưng tôi có thể xác định, thật sự là hắn đang nói chuyện với tôi.

"Cậu có thể thấy được tôi?" Tôi hỏi lại, cùng lúc đó cảm thấy tim của mình bắt đầu đập nhanh hơn. Thứ cảm giác này, giống hệt như lúc lần đầu tiên tôi gặp Hoa Tien Lạc.

Hắn bĩu môi: "Tôi không nhìn thấy cô nhưng có thể cảm giác được sự tồn tại của cô". Lúc này, đèn xanh lại chuyển thành đèn đỏ, không ít người tới trước đường cái lại dừng bước. Có một, hai người nghe được người đàn ông này đang lầm bầm một mình, không khỏi nghi hoặc quay đầu lại nhìn hắn.

Mà tôi còn đang rối rắm câu nói vừa rồi của hắn: "Có ý gì? Cái gì gọi là không nhìn thấy tôi, nhưng là có thể....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hắn thở dài một hơi, vô cùng bất đắc dĩ mà nói: "Vấn đề này đối với cô mà nói rất quan trọng sao?" Lại có nhiều người mang theo ánh mắt khác thường nhìn về hướng người đàn ông này, nhưng hắn vẫn không để ý chút nào. Tôi bây giờ cũng chẳng quan tâm người bên khác, đối với lời của hắn nói cảm thấy chả hiểu gì cả, cái gì gọi là "không nhìn thấy tôi, nhưng có thể cảm giác được sự tồn tại của tôi"? Sao hắn có thể bình tĩnh mà nói ra những lời này như thế? Hắn biết tôi đã chết rồi sao? Hắn biết tôi chính là chết ở chỗ này sao? Còn chưa đợi tôi hỏi hắn lần nữa, đèn xanh lại sáng lên. Lần này người đàn ông kia cũng không dừng lại nữa, hắn uốn thẳng người cùng những người khác đi qua đường cái. Sau khi tôi kịp phản ứng lại, vội đuổi theo hắn. Tôi bây giờ giống như một con ruồi không đầu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện, ngu ngốc mà đập cánh đi theo phía sau hắn.

"Cô đi theo tôi cũng vô dụng", hắn vừa đi vừa nói, "Tôi không giúp được cô". Những lời này hiển nhiên là nói với tôi, nhưng bởi vì người xung quanh không nhìn thấy tôi, cho nên khiến càng ngày càng nhiều người mang ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông đang lăm bằm lầu bầu này. Rất nhanh, xung quanh chúng tôi trống ra không ít chỗ, toàn bộ là vì tất cả mọi người theo bản năng mà giữ khoảng cách xa ba thước với người đàn ông bên cạnh tôi, không dám tới gần. Phản ứng những người xung quanh này đối với tôi mà nói không quan trọng chút nào, tôi chỉ cố tiếp tục hỏi hắn: "Sao anh có thể thấy... anh có thể biết được sự tồn tại của tôi?"

"Việc này rất kỳ lạ sao", hắn nhún vai, nhưng bước chân vẫn không chậm lại chút nào. "Có người biết bơi, mà có người không biết. Bọn họ không biết sự tồn tại của cô, nhưng không có nghĩa là tôi cũng không biết". Giải thích này tuyệt đối là một câu vô nghĩa, nhưng lại khơi dậy xúc động muốn truy hỏi kỹ càng sự việc của tôi.

"Cái gì gọi là biết rõ sự tồn tại của tôi?" Tôi đi sát theo hắn. Người đàn ông này đeo một ba lô nhỏ màu đen, hắn không trả lời câu hỏi của tôi ngay, chỉ đẩy gọng kính lên sau đó liền đi về phía một quán ăn đối diện đường cái. Cảm giác hắn cho tôi rất khác Hoa Tiệp Lạc, ban đầu Hoa Tiệp Lạc tưởng rằng tôi là ảo giác của riêng nàng, nhưng người đàn ông này tựa hồ không cảm thấy kỳ quái đối với "sự tồn tại của tôi" chút nào.

Hắn đi vào một quán ăn nhỏ, tự mình ngồi xuống cạnh một cái bàn nhỏ bên cửa sổ, đưa tay cầm menu cúi đầu xem kỹ, nhưng miệng lại nói: "Tôi nói rồi, cô theo tôi cũng vô dụng, tôi không giúp được cô". Người đàn ông này từ lúc này đã luôn cường điệu hắn không giúp được tôi, nhưng giúp cái gì chứ? Có cái gì để giúp đây?

"Cái gì gọi là không giúp được tôi?" Tôi khẽ nhíu mày, hỏi thẳng hắn, "Tôi không hề bảo anh giúp tôi mà?"

Sau khi nghe xong lời của tôi, hắn tựa hồ sững sờ ở đó, nhưng ngay sau đó mới cười nói: "Thú vị".

Thú vị? Thú vị gì? Còn không đợi tôi hiểu lời của hắn nói, có một cô gái cầm tờ đơn trong tay tới gần, nàng đang đứng ở vị trí tôi đứng mà hỏi hắn: "Muốn gọi gì ạ?"

Người đàn ông lấy tiền từ trong bọc ra đưa cho cô gái kia, nói: "Một tô mì xào thịt bò".

Sau khi nhận tiền, cô gái tùy tiện viết mấy chữ ở trên tờ đơn rồi rời đi. Lần này không cần tôi mở miệng hỏi, hắn mang theo vẻ cười nghiền ngẫm, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Nếu biết có người có thể nhìn thấy mình, không phải đều sẽ yêu cầu đối phương giúp sao? Nhưng cô lại nói không bảo tôi giúp, vậy cô theo tôi làm gì?"

Tôi nói: "Anh có thể thấy được tôi". Đây chính là lý do tôi theo anh.

"Tôi đã nói tôi không nhìn thấy cô", hắn liếc xéo, bộ dạng rất bức mình, "Tôi chỉ có thể cảm giác được sự tồn tại của cô".

Tôi theo sát không nghỉ: "Cái gì gọi là cảm giác được sự tồn tại của tôi? Sao anh có thể cảm giác được sự tồn tại của tôi?" Không biết tại sao, trong lòng không khỏi bức bối.

Người đàn ông này lại đột nhiên nở nụ cười, phối hợp cùng gọng kính tròn kia, hắn bây giờ thoát nhìn vô cùng ngu ngốc: "Về điểm này tôi cũng đã nói rồi, có người biết bơi, mà có người không biết". Hắn lại lặp lại câu vô nghĩa vừa rồi, rõ ràng là đang quanh co với tôi. Tôi phát giác từ lúc mới bắt đầu tới giờ, lúc hắn nói chuyện với tôi chưa từng ngắt đầu nhìn tôi một cái. Điểm này, giống với câu "Tôi không thể nhìn thấy cô, nhưng có thể cảm giác được cô" mà hắn nói - Không thể thấy tôi, cho nên không có cách gì nhìn tôi nói chuyện.

"Cô là một A Phiêu rất thú vị mà tôi từng gặp". Hắn bỗng dưng nói, đôi mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ.

"A... Phiêu?" Tôi sững sờ.

"Thật xin lỗi", Hắn khẽ cười có chút ngại ngùng, "Cô không phải là vốn bay tới bay lui sao, cái tên A Phiêu này rất hợp, có đúng không?"

"Không hiểu gì cả". Tôi thật có chút tức giận.

Hắn nhún vai: "Đây là cách bọn tôi gọi chung đối với các người. Thật ra nói phổ thông một chút, A Phiêu chẳng khác nào là hồn ma".

Tôi không chút nghĩ ngợi liền phản bác hắn: "Tôi không phải là ma". Nói xong, tôi liền cảm giác mình nói lời như thế vô cùng bấp bênh. Nếu tôi không phải là ma, vậy tôi là gì?

Hắn cũng không có quá nhiều thắc mắc những lời này của tôi, ngược lại vô cùng quen loại phản ứng của tôi, thân nhiên nói: "Các người luôn không cảm thấy mình là ma".

"Các người?" Tôi vẫn không hiểu lời hắn nói, hay là nói, từ đầu tới cuối cũng chả có mấy câu tôi có thể nghe hiểu. Nếu biết Hoa Tiệp Lạc có thể nhìn thấy tôi, nghe được tôi nói, là một kinh hi thật lớn, vậy gặp được người đàn ông có thể "cảm giác" được tôi này chính là một chuyện cực kỳ khó hiểu.

Hắn giống như có thể nhìn thấy trong lòng tôi đang suy nghĩ gì, vẫn thản nhiên mà nói như cũ: "Cho dù đã chết, nhưng luôn cảm thấy mình chưa chết, vẫn còn tưởng là mình đang nằm mơ". Tôi không biết nên làm ra phản ứng gì, bởi vì lời hắn nói quả thật khắc họa tâm tình chân thật của tôi từ mấy ngày qua cho tới nay, càng giống nhật ký hơn cả nhật ký của tôi.

"Mạo muội hỏi một câu", hắn lại tiếp tục nói, "Cô là chết lúc nào?"

Tôi nghe câu hỏi này xong, lập tức sững sờ ngay tại chỗ. Hắn đúng là một người đàn ông cực kỳ kỳ lạ, có thể cảm nhận được tôi, cũng biết tôi là người đã chết, nhưng vẫn bình tĩnh nói chuyện với tôi như thế. "Sự bình tĩnh" của hắn khác với "sự bình tĩnh" của Hoa Tiễn Lạc, không biết tại sao, tôi đối mặt với người này, trong lòng lại loáng thoáng có cảm giác bất an nào đó.

"Cô yên tâm, tôi không có ác ý". Thấy tôi không có phản ứng, hắn lại nhếch miệng nói, giống như đang cười nhạo sự cảnh giác của tôi.

Tôi nghĩ một chút, khẽ nói cho hắn biết: "Ngày 1 tháng 4".

"Ồ..." Hắn khẽ gật đầu, "Ngày cá tháng tư".

Người đàn ông này vẫn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ như cũ, không hề quay đầu lại nhìn tôi. "Sự lầm bầm lằng bằng" của hắn đã dẫn tới sự chú ý của những vị khách khác trong quán ăn, nhưng hắn lại không thèm để ý chút nào, sau khi thở dài một hơi, mặt không chút thay đổi mà nói: "Ngày cá tháng tư... ông trời đúng là bày trò đùa lớn với cô".

Trò đùa lớn? A, quả thật có thể nói thế. Nhưng, đó cũng không phải là một trò bịp.

"Xe tông à?" Hắn lại khẽ hỏi.

Tôi sững sờ: "Sao anh biết?"

Hắn cười: "Cô đang quanh quẩn ở bên cạnh một đường cái, nếu không phải bị xe tông, chẳng lẽ là rơi máy bay mà chết?"

Tôi cũng không cảm thấy buồn cười: "Anh đã biết tôi chết rồi, sao không sợ tôi?"

"Sợ cô?" Hắn tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, giả bộ như có chút bất đắc dĩ mà nói: "Theo hiểu biết của tôi, các người không có cách nào chạm vào được những người khác nha? Giống như không khí... Tôi sao phải sợ không khí?" Hắn nói xong, lại cố ý cười hai tiếng "Ha ha". Người này mặc dù đeo một cặp kính tròn trông giống người thật thà, nhưng trên thực tế lại là một người ăn nói vô cùng khéo léo, tôi bắt đầu có chút ghét hắn.

Lúc này, cô gái vừa mới thu tiền lại đi tới, đặt một tô mì trước mặt hắn, sau đó rời đi.

"Khoan nói chuyện với cô, tôi muốn ăn mì". Hắn vừa nói vừa cầm lấy chiếc đũa trên bàn, vùi đầu ăn mì, một bộ dạng đói bụng đến sắp chết.

Hoàn toàn mặc kệ lời "khoan nói chuyện" hắn vừa nói với tôi, tôi lại không nhịn được mà hỏi hắn: "Anh rốt cuộc... là ai?"

Hắn vừa ăn mì, vừa thò tay vào trong túi quần lấy ra thứ gì đó, sau đó đặt vật kia ở trên bàn. Tôi cúi đầu xem, đó là một tấm danh thiếp. Hóa ra người đàn ông này tên là Mạnh Nhất Loan, cái tên kỳ lạ. Tôi tiếp tục nhìn xuống dưới, công việc của hắn không ngờ là... người dẫn chương trình "Radio âm phủ"? Tôi nhìn chằm chằm mấy chữ "Radio âm phủ" kia, hơn nửa ngày cũng chưa hiểu đây rốt cuộc là cái gì.

"Phát lúc mười một giờ rưỡi, mỗi tối thứ bảy" Mạnh Nhất Loan vừa ăn mì, vừa nói ú ớ, "Nếu có hứng thú, cô cũng có thể tới nghe thử. Đối với kẻ nghe tiết mục phát thanh của tôi, tuyệt đối không có câu nói 'Người ma khác biệt' kia".

Hình như tôi có chút hiểu hắn làm việc gì, đại khái là người dẫn chương trình radio chuyên kể dạng chuyện xưa thần quái dọa người.

"Như vậy đi", hắn đột nhiên thở dài một hơi, nói, "Tôi lại trả lời cô một câu hỏi, sau đó chúng ta liền mỗi người đi một ngã. Tôi ăn mì của tôi, cô tiếp tục bay đến chỗ khác, thế nào?"

"Trả lời câu hỏi của tôi?" Tôi khẽ nhíu mày.

"Các người không phải đều có rất nhiều thắc mắc sao," Mạnh Nhất Loan lại nhún vai, "Nói ví dụ như 'Sao tôi lại chết' 'Làm sao mới có thể nói chuyện với bạn bè, người thân' 'Làm sao mới có thể chạm vào người khác', vân vân..."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nghe hẳn dùng giọng điệu lớn như vậy kể ra tất tần tật, giống như chuyện gì đều có thể giải quyết, tôi bắt đầu có chút hăng hái, sau khi nghĩ một chút liền hỏi: "Làm sao mới có thể chết triệt để một chút?"

Mạnh Nhất Loan đang ăn mì, sau khi hẳn nghe xong câu hỏi của tôi liền sặc một cái, rồi ngay sau đó bắt đầu ho khan không ngừng. Phen tiếng động này lại khiến người xung quanh chỉ trỏ Mạnh Nhất Loan, nhưng hẳn vẫn không thèm để ý chút nào. Sau hơn nửa ngày Mạnh Nhất Loan mới dừng lại, hẳn rút khăn giấy ra lau miệng, cười hỏi tôi: "Cô cảm thấy mình chết chưa đủ triệt để sao?"

"Tôi không phải là..." Tôi dùng một chút, hỏi hẳn, "Còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, cho nên mới phải dùng hình thức này để tồn tại ở thế giới này sao?" Tôi giống một đứa nhỏ bắt lức xin thầy giáo chỉ bảo, chỉ là không biết có hỏi đúng người hay không.

"Tâm nguyện?" Hẳn khẽ nhú mồm, nhưng ngay sau đó lại cười, "Cô cảm thấy sẽ trở thành A Phiêu, là vì cô chưa thực hiện được tâm nguyện?"

Mặc dù tôi rất không thích cách gọi "A Phiêu" này, nhưng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ mà nói: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Mạnh Nhất Loan lại lắc đầu: "Cô trở thành A Phiêu không phải vì cô có tâm nguyện chưa hoàn thành, mà vì cô đã chết".

"Tôi không muốn làm A Phiêu gì đó", tôi rốt cuộc không nhịn được, bực mình mà nói cho hẳn biết, "Tôi cũng không muốn làm hồn ma gì, linh hồn gì đó cũng không muốn làm. Tôi chỉ muốn biết, có cách gì có thể... mãi mãi rời khỏi thế giới này hay không, chứ không phải bay tới bay lui một cách khó hiểu?"

Mạnh Nhất Loan sau khi nghe xong lời tôi nói lại ngẩn cả người, ngậm miệng lại hơn nửa ngày cũng không nói gì. Cuối cùng, hẳn thở dài một hơi, nói: "Cô thật đúng là rất đặc biệt, không ngờ lại hỏi tôi vấn đề này".

"Vậy đáp án của anh là gì?" Tôi hỏi thẳng hẳn.

Hẳn hơi nhún vai: "Không có đáp án". Tôi phát hiện người này quả thật rất thích động tác nhún vai.

"Cô cho rằng bây giờ cô đang chơi trò chơi sao?" Hẳn lại cúi đầu húp một ngụm nước mì, thần nhiên nói: "Hoàn thành nhiệm vụ có thể qua màn, thỏa mãn nguyện vọng có thể rời đi?"

Bất luận thật giả, nghe xong lời hẳn nói, trong lòng tôi nảy lên cảm giác tuyệt vọng nào đó khiến người ta cực kỳ khó chịu. Quả thật, bây giờ tôi không phải đang chơi trò chơi, mà đúng là đã chết rồi. Chẳng lẽ tôi phải mãi mãi duy trì ở trạng thái bây giờ sao? Giống như lời hẳn nói, chẳng lẽ tôi phải mãi mãi bay tới bay lui ở trong thế giới này không hề có điểm cuối sao?

"Có điều cũng không cần gấp gáp như vậy", Mạnh Nhất Loan đột nhiên lại nói. "Tới lúc thích hợp, cô cũng không cần phải bay khắp nơi, có thể chân chân chính chính rời khỏi thế giới này".

Lời của hẳn khiến tôi cảm giác bản thân giống như đang ngồi tàu lượn, cả trái tim chọt cao chọt thấp, tôi vội hỏi: "Khi nào?"

"Lúc thích hợp", hẳn nói xong, lại húp một ngụm nước mì, "Lúc nội tâm cô không còn chấp nhất hết thảy, cô có thể rời đi".

Tôi tức giận mà nói: "Tôi không chấp nhất gì cả".

"Bây giờ cô đang chấp nhất", hẳn cười lắc đầu, "Chấp nhất lúc nào có thể rời đi, đúng không?"

Tôi không biết nên trả lời như thế nào.

"Người cũng giống, A Phiêu cũng giống... luôn cho là mình không có chấp nhất gì, không có vướng bận gì, vậy cũng chỉ là bản thân không chịu thừa nhận hoặc không phát hiện mà thôi", hẳn thở dài một hơi, tiếp tục nói, "Tâm nguyện gì chưa thực hiện chứ, căn bản chỉ là vô nghĩa. Nếu như cô quả thật không chấp nhất gì cả, còn để ý chút tâm nguyện này sao?"

Lời của hẳn nói, tôi dường như đã hiểu một chút gì đó, rồi lại giống như không hiểu gì cả. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia của Mạnh Nhất Loan, tôi hỏi: "Anh rốt cuộc là ai?" Dù sao, tuyệt đối không chỉ là người dẫn chương trình radio thần quái đơn giản như thế.

"Tôi chính là người dẫn tiết mục thần quái, chuyên kể chuyện xưa của A Phiêu để đi dọa người", hẳn giống như nhìn thấu tâm tư của tôi, khẽ cười, "Nếu như cảm thấy hứng thú đối với tiết mục của tôi, cô quả thật có thể đi nghe thử. Mười một giờ rưỡi tới thứ bảy tuần này, chuyển tần đến 98.2, "Radio âm phủ" của tôi vô cùng hoan nghênh sự nghe đài của cô". Hẳn giống như là đang đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, nói với tôi vô cùng thuận miệng.

Tôi hoài nghi hẳn có phải nói chuyện với tôi cả ngày đã quên mất chuyện tôi đã chết hay không, còn giới thiệu tôi đi nghe tiết mục của hẳn, lại còn chuyển tần. Có điều tôi nhớ rõ, ở trong nhà đôi vợ chồng già cạnh căn hộ tôi, hình như là có một cái radio kiểu cũ.

"Tuần này tôi sẽ nói tới chuyện của cô", Mạnh Nhất Loan lại nói bổ sung, "Có thể chứ? Cô không ngại chứ?"

"Có ý gì?" Tôi không rõ hẳn đang nói gì.

Mạnh Nhất Loan nói: "Mỗi tuần tôi đều đi ra ngoài một lát giống như vậy, xem có thể gặp A Phiêu thú vị không, sau đó liền đi tìm hiểu chuyện xưa của bọn họ, rồi lại kể chuyện xưa ở trong tiết mục. Cô không đề bụng chứ?"

Tôi để bụng, nhưng sau khi suy nghĩ một lát, nói với hân: "Tôi không có chuyện xưa gì".

"Không sao", hân nhún vai, "Thật ra tuần này tôi đã sớm tìm được chuyện xưa, nhưng cảm thấy cô có chút đặc biệt, cho nên muốn nói một chút, có thể chứ?"

"Không sao cả". Tôi hồ hững mà nói.

"Ok, quyết định vậy đi". Hân dường như rất cao hứng, sau đó lại cúi đầu xuống, bụng bắt ăn sạch "mì nát" trước mặt. Thở phào một hơi, hân đứng lên, sau khi đeo ba lô lại nói với tôi: "Chúng ta có thể gặp nhau coi như là một loại duyên phận, vậy thì chúc cô... chúc cô..." Mạnh Nhất Loan nghĩ một chút, "Chúc cô sớm ngày buông bỏ chấp niệm". Nói xong liền vội rời khỏi quán ăn.

Tôi vẫn đứng ở cạnh bàn, hoàn toàn không có chút dự vọng muốn theo Mạnh Nhất Loan rời đi. Cảm giác gặp người này và Hoa Tiệp Lạc rất khác nhau, người kia là hưng phấn, người này là quái dị. Có một khoảnh khắc tôi tưởng rằng hết thảy mọi chuyện xảy ra vừa rồi là ảo giác của mình, nhưng cúi đầu xuống, lại thấy rõ ràng bát mì đặt trên bàn đã bị hân ăn xong, chỉ còn có nước. Những lời hân vừa nói, bây giờ vẫn đang luẩn quẩn trong đầu tôi: A Phiêu, chấp niệm, radio... Đứng là đối thoại khó hiểu. Vì sao người này có thể cảm nhận được sự tồn tại của tôi. Tôi lại ngẩng đầu nhìn về phía đường cái ngoài quán ăn, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Nhất Loan. Không biết tại sao, tôi đột nhiên rất muốn về nhà. Lúc này mới nhớ ra, hai người ngày hôm qua muốn tôi đem tất cả mọi thứ trong nhà tôi đi vào hôm nay. Tôi không ngờ lại rảnh rỗi mà bay lảng đàng ở bên ngoài, đã hoàn toàn quên đi chuyện này. Có lẽ, đợi tí nữa sau khi tôi về nhà, sẽ gặp tình huống bị thăm nhà chỉ có bốn bức tường. Nhưng cho dù như thế, tôi vẫn không để ý chuyện này mấy, giống như đồ ở trong phòng kia đã không còn thuộc về mình.

Trên đường bay về nhà, tôi không ngừng nghĩ tới mấy lời Mạnh Nhất Loan vừa nói. Xuyên tường về nhà xem thử, quả nhiên, bên trong trống tuếch. Giống như ngay cả trái tim của tôi cũng trống rỗng, cho nên sau khi đứng sững ở trong phòng một hai giây, liền chết lặng mà bay vào trong nhà Hoa Tiệp Lạc. Rồi lại phát hiện, nhà nàng có khách tới, hơn nữa còn là hai người khách. Điều này làm cho tôi vô cùng kinh ngạc, bởi vì theo tôi được biết, Hoa Tiệp Lạc rất ít bạn bè".

"Nhạc Phạm?" Tôi lại nghe được tiếng gọi của Tà Y Y.

Vội ngẩng đầu nhìn về phía nàng nằm trên giường, Tà Y Y đang mở hờ mắt nhìn về phía tôi, tôi có chút sốt ruột hỏi: "Sao thế?"

"Cậu lại đang xem cuốn nhật ký kia sao?" Nàng ừ ừ xui xẻo, bộ dạng dường như mệt chết mất.

"Ặc..." Tôi vội cúi đầu gấp cuốn nhật ký lại, "Tớ thấy cậu đang ngủ, cho nên...". Tôi theo quán tính mà ngẩng đầu nhìn bình truyền, sau đó lập tức trở nên luống cuống, "Ồi trời, đã truyền xong rồi, tớ phải đi gọi y tá tới đây". Nói xong, vội chạy đi tìm người. Đầu tại tôi xem cuốn nhật ký kia quá tập trung, không chỉ có thế, tôi còn mỗi lần xem một đoạn liền suy tư một lát, quả thật chính là trạng thái mê mẩn, khiến cho tôi hoàn toàn không hề phát hiện thời gian lại đã qua lâu như vậy. Đợi tìm được y tá, hết thảy đều xử lý thỏa đáng xong, Tà Y Y liền đã có thể xuất viện. Tôi không tiếp tục tranh luận với Tà đại tiểu thư vấn đề nàng rút cuộc muốn chuyển tới nhà tôi không, một mặt là bây giờ thân thể nàng đang suy yếu, nếu ở chung với tôi, chiếu cố nàng tương đối dễ dàng, mặt khác là tôi vừa bị người ta sa thải, nguyên nhân cuối cùng chính là cuốn nhật ký, trong đó thật sự có quá nhiều bí ẩn quấy nhiễu lòng tôi.

Mang theo vali, diu lấy Tà đại tiểu thư, tôi tạm thời vứt tất cả phiền não ra sau ót, chỉ vội giúp Tà Y Y dọn xếp xuống ở nhà tôi. Lần đầu tiên cảm thấy không cần làm việc, sớm về nhà vào ban ngày không ngờ lại khiến tôi có chút không thích ứng lắm. Tôi vội vào phòng bếp nấu một chén cháo táo đỏ, sau đó bụng vào trong phòng ngủ cho Tà Y Y ngồi ở trên giường, sau khi nàng nhận lấy lại đột nhiên hỏi: "Nhạc Phạm, cậu có phải... không vui không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tôi sững sờ, nghĩ lại bản thân dọc đường đi từ bệnh viện về đến nhà cũng chưa nói lời nào, có thể đã làm cho Tà Y Y hiểu lầm, nhưng ngay sau đó liền bực mình mà cười nói: "Không có, chắc tại quá mệt đó. Hôm nay mới hai giờ sáng cậu đã đánh thức tớ, muốn không mệt cũng không được nha".

Không ngờ Tà Y Y lại xin lỗi tôi: "Thực xin lỗi". Có thể là vì nguyên nhân sinh bệnh, bộ dáng của nàng bây giờ rất điềm đạm đáng yêu.

"Nói ngu ngốc cái gì đó, " Tôi gạt gạt khóe miệng, vô cùng không thích ứng được với một Tà Y Y lễ phép như vậy, "Ít nhất lần sau cậu cũng phải báo trước cho tớ biết là cậu đến nhà tớ ngủ, thật sự là bị cậu hù chết".

"Cậu không cần đi làm à?" Tà Y Y lại hỏi.

Tôi mếu; "À... tớ, tớ xin nghỉ phép". Tạm thời không cần đem chuyện bị cuốn gói nói cho nàng biết vậy, kéo làm cho nàng lại áy náy.

"Nhạc Phạm, " Tà Y Y vẫn đang cầm chén cháo tôi đưa cho nàng mà không ăn, lại mở miệng hỏi tôi, "Tại sao cậu lại đối xử với tớ tốt như thế?"

Vừa định thúc giục nàng ăn cháo, lại nghe được nàng hỏi một câu kỳ quái như vậy, tôi bất đắc dĩ hỏi lại: "Tại sao cậu lại hỏi như vậy?"

Tà Y Y dừng lại một chút, nhẹ giọng nói: "Cậu có biết, cứ tiếp tục như vậy tớ sẽ càng ngày càng dựa vào cậu hay không?"

Không biết tại sao, sau khi nghe được nàng nói hai chữ "dựa vào" đó, trong lòng của tôi đột nhiên có một chút cảm giác kỳ quái. Không đi sâu nghiên cứu, tôi có chút vội vã đem loại cảm giác này để xuống, tùy tiện đáp lại Tà Y Y: "Cậu có cân nhắc cho tớ phí bảo mẫu hay không? Chăm sóc cẩn thận như vậy, tương đương với phục vụ cấp năm sao á?"

Tà Y Y không trả lời, sau khi nàng thở dài một hơi, đột nhiên hỏi: "Cậu có biết quan hệ của tớ với Becky là gì không?"

Becky? Tôi khẽ nhủ mảy, không biết tại sao Tà Y Y lại đột nhiên nhắc tới nàng: "Nàng không phải là thánh giả trung thành của cậu sao?"

Nàng lắc đầu, nhìn vào trong đôi mắt của tôi không biết mang theo cảm xúc gì.

"Tà đại tiểu thư, " Không muốn lại cùng Tà Y Y dây dưa ở chủ đề nhảm chán này, tôi chuyển đề tài thúc giục nàng nói, "Cậu thừa dịp cháo còn nóng húp hết đi, cháo táo đỏ có thể bỏ máu".

Nhưng nàng lại nói: "Nàng là bạn gái của tớ... Becky với tớ, là quan hệ người yêu".

Tôi sửng sốt ở bên giường, cho là mình nghe lầm, nhưng mà vẻ mặt nghiêm túc của Tà Y Y, may mắn không có một chút ý nói giỡn.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Tà Y Y tiếp tục hỏi, hai mắt nhìn chăm chăm tôi.

Đầu óc của tôi trống rỗng, vô thức hỏi lại nàng: "Cái gì thế nào?"

"Tớ yêu chính là con gái, " Nàng tiếp tục nói, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, "Cậu không cảm thấy ghê tởm à?"

"Cậu nói gì vậy, " Tôi khẽ nhủ mảy, "Đây là thời đại nào rồi". Nói xong cúi đầu nhìn xuống nền nhà, sau khi làm như vậy, tôi lập tức cảm thấy kinh ngạc vì mình không dám nhìn thẳng Tà Y Y.

Nói thật, cảm giác "ghê tởm" tuyệt đối không có, chỉ có kinh ngạc cùng cảm giác... gì đó không rõ. Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ đến, Tà Y Y sẽ thích con gái. Bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc hiểu được vì sao mấy hôm trước Tà Y Y lại khác thường như vậy, thì ra Becky không phải thánh giả gì đó của nàng, mà là bạn gái của Tà Y Y. Các nàng không phải đơn giản chỉ là bạn bè như vậy, mà là.... người yêu. Không biết tại sao, nghĩ đến đây, cái loại cảm giác kỳ quái không rõ đó lại dâng lên.

Tà Y Y đột nhiên lại hỏi: "Bây giờ cậu, còn đồng ý cho tớ ở lại nhà của cậu không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn nàng, không rõ Tà Y Y hỏi vậy là có ý gì.

"Nếu tớ chuyển qua, " Tà Y Y nhòm người dậy đến gần tôi, dùng giọng nói đầy sức hút của nàng yếu ớt nói, "Cậu không sợ... Tớ lâu ngày sinh tình, sẽ yêu cậu sao?" Khuôn mặt của chúng tôi gần như dán vào một chỗ, hơi thở từ miệng của Tà Y Y phả nhẹ vào chóp mũi của tôi, nóng đến mờ ám. Dù biết rõ Tà đại tiểu thư lại có ý trêu chọc tôi, nhưng không biết vì sao trái tim lại đập chậm mất một nhịp, tôi lập tức vì thế mà cảm thấy kinh hãi.

"Phạm?" Tà Y Y lại kêu tôi một tiếng.

Bỏ qua cảm giác kỳ quái đang dâng lên trong lòng, tôi giật giật khóe miệng nói với nàng: "Cậu mà yêu tớ mới là lạ".

Tà Y Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn tôi, qua thật lâu mới lại thấp giọng hỏi: "Sao cậu biết tớ sẽ không?"

Không khí càng ngày càng kỳ quái, mà tôi cũng càng ngày càng cảm thấy không được tự nhiên, không thể chịu được loại cảm giác như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than này, tôi quay đầu đi không dám đối mặt với Tà Y Y, ngoài miệng tùy tiện cười to: "Cậu không phải là bệnh nói đó chứ, bắt đầu nói lưu nói vượn rồi?"

Ngay lúc Tà Y Y còn muốn nói gì đó, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đã cứu tôi. Mặc kệ Tà đại tiểu thư ngồi ở trên giường, tôi vừa cảm điện thoại vừa đi lại cửa phòng. Nhìn thoáng qua người gọi đến, là một dãy số xa lạ, sau khi sửng sốt một chút, tôi dựa vào cửa nghe điện thoại: "Alô?"

"Tiểu Nhạc?" Đối phương là đàn ông, mới vừa mở miệng đã kêu tôi một tiếng nóng bỏng như vậy, nhưng tôi lại không nghĩ ra hắn là ai, dù sao cũng tuyệt đối không phải là quản lý.

"Anh là...?" Tôi có chút lúng túng hỏi.

"Em không nghe ra giọng của anh à?" Đối phương hình như cũng bắt đầu lúng túng, dừng một chút rồi nói, "Anh là Trần Kiệt".

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ: "A! Là anh, anh Trần."

Trần Kiệt là đồng nghiệp của tôi, tuổi cũng xấp xỉ tôi. Ngũ quan cân đối, cơ thể cường tráng, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng hẳn làm việc lại cực kỳ quyết đoán, là đối tượng thầm mến của không ít đồng nghiệp nữ. Quan trọng hơn chính là – vóc dáng của hắn tốt lắm, trong văn phòng ít có ai cơ bắp. Có thể chính là vì nguyên nhân này, rất nhiều đồng nghiệp đều đùa gọi hắn là "Đại ca", mà tôi cũng quen miệng gọi hắn như vậy theo mọi người. Bình thường tôi với Trần Kiệt cũng ít khi qua lại, đột nhiên hôm nay hắn lại gọi điện đến, tôi cũng có chút bất ngờ.

"Tiểu nhạc, em... em tại sao lại giữa chừng rời khỏi công ty vậy?" Trần Kiệt hỏi.

Tôi không nghĩ tới hẳn đặc biệt gọi lại là đề hỏi chuyện này, sau khi nghĩ một chút tôi tùy tiện đáp: "Đột nhiên em có chút việc gấp". Nói xong, tôi nhìn không được âm thầm cảm thán ở trong lòng: Có lẽ tất cả đồng nghiệp đều đã biết chuyện nhân viên lớn mặt là tôi đây tự ý trước mặt quản lý rời khỏi công ty, tin tức quản lý muốn xào con mực tôi chắc chắn cũng đã được truyền thấu trên mây rồi.

"Là việc gấp gì thế?" Hẳn lại hỏi.

Vì tôi và Trần Kiệt cũng không phải rất thân, hẳn hỏi tới tấp như vậy làm cho tôi cảm thấy có chút kỳ quái cùng với không kiên nhẫn, nhưng vì lịch sự, tôi qua loa nói một chút: "Bạn của em nằm viện, cho nên phải đi chăm sóc cô ấy". Nói xong, tôi quay đầu nhìn thoáng qua Tà Y Y ngồi trên giường, nàng đang nghiêng đầu nhìn tôi, chạm cũng chưa chạm bát cháo táo đỏ đang cầm ở trên tay. Tôi vừa dùng tay trái cầm điện thoại, vừa dùng tay phải làm động tác húp cháo với Tà Y Y, giục nàng thừa dịp cháo còn nóng nhanh húp hết đi. Nhưng nàng hoàn toàn không để ý đến động tác của tôi, chỉ tiếp tục nhìn tôi chăm chăm.

Tôi khẽ nhú mồm, vừa định mở miệng nói vài câu với Tà Y Y, lại nghe được bên tai truyền đến giọng của Trần Kiệt: "Tiểu Nhạc? Tiểu Nhạc em còn đang nghe không?"

"Trần đại ca, em đây". Tôi có chút ngại ngùng đáp.

Trần Kiệt khẽ cười, nói: "Thế... thế tối nay chúng ta ăn cơm ở đâu?"

"Hả?" Tôi sững sốt, sao mới thất thần một chút, đã chuyển đề tài tới chuyện ăn cơm rồi?

"Tiểu Nhạc?" Hẳn lại gọi tôi một tiếng.

Mặc dù không rõ chủ đề được chuyển qua như thế nào, nhưng tôi suy nghĩ một chút, tùy tiện đáp qua loa: "Tối nay em phải chăm sóc bạn, cho nên... thực xin lỗi".

"A, không sao, " Trần Kiệt nói, "Thế, thế...bạn em không có chuyện gì chứ?"

"Trần đại ca, " tôi cuối cùng nhìn thoáng qua Tà Y Y vẫn đang nhìn chăm chăm tôi ở trên giường, sau đó xoay người đi ra phòng ngủ, "Có phải anh tìm em là có chuyện gì hay không?" Đối với một người không quá thân này mà nói thật sự là rất kỳ quái, đột nhiên gọi điện thoại cho tôi nói cùng tôi ra ngoài ăn cơm, quả thực không hề hợp lô-gic một chút nào.

Trần Kiệt dùng một chút, sau đó cười nói: "Anh vốn định nói cho em một tin tốt, cho nên mới muốn hẹn em đi ăn bữa cơm".

Tôi nghe chả hiểu gì cả: "Tin tốt?"

Trần Kiệt không trả lời tôi ngay, giống như hẳn đang do dự xem có nên nói ra cái "tin tốt" kia hay không, một lát sau mới cười nói: "Ngày mai em có thể đến công ty đi làm như bình thường".

"Cái gì?" Tôi khẽ nhú mồm, căn bản vẫn không hiểu rốt cuộc Trần Kiệt đang nói gì.

"Anh có cùng quản lý nói qua một chút, " Nghe giọng nói của hẳn hình như cực kỳ cao hứng, "Bình thường em làm việc rất cố gắng, nhất định là hôm nay có chuyện gấp mới phải rời khỏi công ty, cho nên... quản lý hẳn nói, coi như ngày hôm nay chưa xảy ra chuyện gì".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Nghe xong những lời này của Trần Kiệt, tôi sững sờ ngay tại chỗ, hơn nửa ngày cũng chưa mở miệng được. Theo như lời hẳn, là nhờ hẳn ở trước mặt quản lý cầu xin giúp tôi, cho nên tôi mới tránh được số kiếp bị người ta sa thải này. Trần Kiệt là thế hệ trụ cột mới trong công ty, cấp trên có ý bồi dưỡng hẳn, đây đều là chuyện mọi người rõ như ban ngày. Nhưng chỉ nhờ hẳn và quản lý "nói một chút", có thể giữ lại một nhân viên bình thường là tôi đây? Có khả năng như vậy, thật sự khiến tôi âm thầm lấy làm kinh hãi. Nhưng điều làm tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu chính là, tại sao Trần Kiệt lại cầu xin giúp tôi? Tôi với hẳn quả thật chỉ là quan hệ ba phần thịt bò chín cùng bảy phần thịt bò chín, dù sao chính là không quen.

"Vây... vây cứ như vậy đi, " Không đợi tôi mở miệng, Trần Kiệt nói tiếp, "Đêm nay hãy chăm sóc bạn của em thật tốt, anh... Ừ... Ngày mai gặp lại". Nói xong, hẳn tự cúp điện thoại.

Tôi đứng ở phòng khách, vừa nghe âm thanh báo bận trong điện thoại, vừa nhớ lại tình hình qua lại lúc trước của mình và Trần Kiệt. Cùng là người trong công ty, quả thật là ngỡ ngàng không thấy cúi đầu cũng phải gặp. Nhưng căn bản chúng tôi rất ít khi nói chuyện, ngoại trừ gặp mặt nói một tiếng "Xin

chào", tan ca nói một câu "Tạm biệt", những lời nói khác tôi đều không nhớ được, hoặc có lẽ là ngày nào đó trước đây tôi không cẩn thận đụng vào hán, còn nói thêm câu "Thực xin lỗi"? Nửa đời không quen như vậy, tại sao hán còn phải giúp tôi? Càng nghĩ càng mờ mịt, khiến tôi càng phiền não hơn chính là, được hán giúp đỡ như vậy tôi không biết nên tiếp nhận, hay là từ chối đây.

Trở lại phòng ngủ, Tà Y Y vẫn ngồi yên ở trên giường không nhúc nhích, sau khi phát hiện tôi đến gần liền xoay đầu lại. Bộ dạng của nàng giống như một chết vậy, hoàn toàn mất hết phong thái ngày xưa, Tà Y Y bây giờ lại khiến tôi có chút đau lòng. Ngồi vào giường đối mặt nàng, tôi nhẹ giọng hỏi: "Có phải lại khó chịu hay không?"

"Vừa rồi ai gọi điện cho cậu?" Tà Y Y lại hỏi.

Đối với việc hỏi một đằng, trả lời một nẻo của nàng tôi hết sức khó hiểu, cảm giác có chỗ gì là lạ nhưng lại không biết là lạ ở chỗ nào, vì vậy tùy tiện đáp: "Đồng nghiệp của tớ".

Nàng nhìn tôi, một lát sau lại hỏi: "Là nam? Hán hẹn cậu đi ra ngoài?" Trong giọng nói dường như xen lẫn một chút lạnh lùng.

Tôi khẽ nhủ mảy, hỏi nàng: "Y Y, cậu sao thế?"

"Có phải là tớ gây trở ngại đến các cậu?" Tà Y Y nói, vẻ mặt lạnh như băng. Nhìn vẻ mặt của nàng như vậy, thay vì nói câu hỏi đó là vì áy náy mà nói ra, chi bằng nói là vì tức giận sẽ càng thích hợp hơn. Đúng vậy, tôi cảm thấy nàng đang chất vấn tôi.

"Chỉ là đồng nghiệp bình thường, " Tôi mang theo cảm giác là lạ giải thích, "Làm gì có chuyện trở ngại hay không trở ngại chứ?"

Nhưng Tà Y Y không nói, nàng nghiêng đầu dời ánh mắt đang nhìn thẳng tôi, giữa lông mày nhíu lại thành vết nhăn mờ, giống như đang tự hỏi điều gì. Tôi đột nhiên nhớ lại Tà Y Y vừa mới nói chuyện "Nàng thích con gái", như vậy xem ra, cảm thấy tình huống hiện tại thực có vài phần giống như người yêu đang cãi nhau. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi lập tức đè nén nó lại. Dù cho Tà Y Y thích con gái, cũng chắc chắn sẽ không thích tôi, người nàng thích chính là Becky. Hơn nữa, nàng và tôi có nhiều điểm khác biệt, Tà Y Y là cô gái mạnh mẽ có dã tâm, còn tôi không phải. Nàng nhiệt tình tràn trề, còn tôi trầm tĩnh nội liễm, giống như nước với lửa cho tới bây giờ đều không hòa hợp, lại càng không cần bàn đến tôi và nàng. Hướng chi mỗi lần chúng tôi ở cùng một chỗ không phải quyết liệt đấu võ mồm thì chính là xem thường lẫn nhau, điều quan trọng nhất chính là, tôi cảm thấy mình cũng không thích con gái.

Tôi lấy chén cháo nàng đang cầm trên tay, dè dặt hỏi: "Y Y, tại sao cậu với Becky lại cãi nhau?" Tôi nghĩ có lẽ nàng cùng Becky tranh chấp cái gì, cho nên liền chữa một bụng hỏa, gặp người nào đốt người đó, mà tôi khẳng định mình chính là một trong số những người bị hại.

Tà Y Y lại nhướng mày phải, hỏi lại: "Cậu cảm thấy, tớ với Becky có xứng hay không?"

"Hả" Tôi sửng sốt.

"Tớ hỏi, " Nàng dùng giọng điệu bình thản lặp lại câu hỏi một lần nữa: "Cậu cảm thấy tớ với Becky có xứng hay không?"

Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này? Tôi bất đắc dĩ cúi đầu suy nghĩ một chút, vô thức cảm thấy chậm rãi khuấy chén cháo táo đỏ, sau đó nói với nàng: "Xứng". Thật ra tôi nghĩ xứng hay không cũng không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là... hai người các cậu có yêu nhau hay không. Nếu như yêu nhau, như vậy chuyện "trong mắt những người khác các cậu xứng đôi hay không" căn bản là trong quan trọng. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy trả lời như vậy có chút không ổn, vậy nên liền ném cho nàng một chữ "Xứng".

Sau khi nghe xong câu trả lời của tôi, Tà Y Y lại nở nụ cười, nhưng mà nụ cười này của nàng so ra kém nụ cười xinh đẹp của bình thường rất nhiều, nàng lại hỏi tiếp: "Cậu là dùng tư cách của một người bạn tốt nói cho tớ câu trả lời này à?"

Tôi nhíu mày: "Bằng không là gì?"

Nàng dùng một chút, sau đó cười hỏi: "Bạn tốt, cậu cảm thấy tớ với nàng xứng chỗ nào?" Mặc dù gương mặt đang mỉm cười, nhưng giọng nói lại có điểm muốn gây sự.

"Cậu xinh đẹp, cậu ta điển trai, " Sau khi nói xong tôi lại suy nghĩ một chút, "Có phải Becky chính là những người trên mạng hay nói...ặc... T?"

Không trả lời câu hỏi của tôi, Tà Y Y thu lại nụ cười, thấp giọng nói: "Tớ lại cảm thấy không xứng".

Một lần nữa tôi cho là mình lại nghe lầm lời nói của Tà Y Y, nhưng thực tế là, Tà Y Y chỉ nói ra những lời mà tôi cảm thấy nàng sẽ không nói ra miệng mà thôi.

"Tâm không xứng". Nàng nói tiếp.

Tà Y Y nói, nàng với Becky tâm không xứng. Vẫn vô thức khuấy cháo trong bát, giống như khuấy những suy nghĩ lén lút của mình. Tôi rất muốn hỏi Tà Y Y, đã cảm thấy mình với Becky không hợp nhau, sao còn muốn cùng một chỗ? Nhưng không biết tại sao, lời nói đã đến miệng lại không nói ra được. Chén cháo trong tay vẫn đang tỏa ra hơi nóng, giống như muốn thúc giục tôi bắt Tà Y Y mau ăn hết nó. Ngay lúc tâm tình của tôi cực kỳ rối rắm, tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa cứu tôi, chỉ có điều lần này là điện thoại của Tà Y Y. Vốn định thừa dịp Tà Y Y nói điện thoại, tôi có thể sắp xếp lại suy nghĩ của mình một chút, nhưng không nghĩ tới, sau khi Tà Y Y lấy điện thoại ra nhìn cũng không thêm, liền tắt điện thoại. Trong lúc liên tiếp làm những động tác này, ánh mắt của Tà Y Y vẫn không rời khỏi người tôi, khiến cho lòng tôi rối như mớ bòng bong, mặc dù chẳng biết tại sao lại rối.

"Cháo cũng đã bị cậu khuấy thành nước rồi, " Tà Y Y đột nhiên nói, nàng đem thân thể lười biếng dựa vào đầu giường, "Làm sao tớ ăn được?"

"Vây, để tớ đi lấy cho cậu một chén khác". Tòì nói xong, lập tức đứng lên muốn bỏ chạy vào bếp.

"Quên đi, " Tà Y Y lại thở dài một hơi, nói, "Cứ chén này đi". Tòì nghe xong, chỉ có thể đem chén cháo táo đỏ đã bị tôi khuấy nửa ngày đưa lại cho Tà Y Y.

Nhưng Tà đại tiểu thư đang dựa ở đầu giường lại không có ý muốn đưa tay ra nhận lấy chén, nàng chỉ nhướn mày, dùng giọng nói ngọt ngào không đổi hỏi: "Tớ còn tưởng rằng cậu muốn đút cho tớ ăn chứ, bạn tốt?" Hai chữ "Bạn tốt" kia lọt vào tai tôi muốn có bao nhiêu không được tự nhiên liền có bấy nhiêu không được tự nhiên. Tòì còn chưa kịp trả lời nàng chuyện này không thành vấn đề, tiếng chuông di động của Tà Y Y lại vang lên, có điều không phải là điện thoại, mà là tin nhắn. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua di động, sau đó liền trả lời tin nhắn. Tòì nhất thời đứng bên giường không biết phải làm sao, lại thấy Tà Y Y dù hai mắt đang nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, nhưng đầu lại nghiêng về phía tôi, hơi há miệng ra, bộ dáng như đang chờ tôi đút nàng ăn cháo. Bối rối một hai giây, rốt cuộc tôi ngồi lại bên giường, đem cháo trong chén từng muỗng từng muỗng đút cho Tà Y Y.

Vì vậy, chén cháo này ngay lúc Tà đại tiểu thư đang thoải mái nhàn nhã gửi tin nhắn, tôi cần cù chăm chỉ đút, cuối cùng cũng ăn hết. Trong lúc đó, thỉnh thoảng Tà Y Y vừa gửi tin nhắn vừa cười vài tiếng, bộ dạng giống như nội dung tin nhắn vô cùng thú vị. Mà tôi thì vẫn vì những lo lắng trong lòng mình mà rối rắm, vì những tiếng cười khanh khách Tà Y Y thỉnh thoảng phát ra mà rối rắm.

Từ hôm nay trở đi, Tà Y Y chính thức hạ trại tại ổ của tôi. Nàng nghiêm nhiên không xem mình là người ngoài, buổi tối sau khi tắm xong, Tà Y Y để tùy mái tóc xoăn rối tung, mặc váy ngủ tơ tằm khiêu gợi, vắt chéo chân ngồi trên ghế sa lon thán nhiên xem TV, đêm nay nàng không làm chương trình. Tòì nhìn thoáng qua nàng nhàn nhã thoải mái như thế, không nói gì xoay người đi đến phòng sách, muốn hoàn thành biểu đồ hôm nay vẫn chưa làm xong. Nghĩ đến đó, tôi còn chưa nói tạ ơn với Trần Kiệt, cũng chưa gọi điện thoại xin lỗi quản lý. Tôi thở dài một hơi, chỉ cảm thấy ngày hôm nay của mình hoàn toàn vì Tà Y Y mà qua.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Gỗ lóc cóc xuống bàn phím máy tính, tôi thậm chí có chút do dự, phân vân không biết có nên tiếp tục ở lại công ty làm việc hay không. Dù sao, nhờ một đồng nghiệp nam giúp đỡ mới có thể ở lại công ty, cảm giác như vậy thật khiến người ta khó chịu. Một lát sau, cửa phòng sách mở, tôi quay đầu lại, thấy Tà Y Y cầm một ly nước đi vào. Nàng trực tiếp để ly nước lên bàn làm việc, sau đó nói khẽ với tôi: "Mật hết rồi, ngày mai chúng ta cùng đi mua". Nói xong xoay người đi ra ngoài, còn vô cùng cẩn thận đóng cửa lại. Tôi sững sờ trên ghế, một hồi lâu mới quay đầu lại, nhìn ly nước trên bàn. Sau đó tôi mới vô cùng chậm chạp mà ý thức được, vừa rồi Tà Y Y mới pha một ly nước mật ong mà tôi thích nhất, lại tự mình đem đến trước mặt của tôi. Trong lòng lại có một loại cảm giác âm áp dâng lên, rất nhỏ, nhưng vô cùng rõ rệt. Rất muốn xem nhẹ loại cảm giác này, nhưng càng làm như vậy, loại cảm giác này lại càng ngày càng đậm. Tôi ép buộc bản thân tập trung vào công việc, nhưng cuối cùng, vẫn nhìn không được cầm lấy ly nước trên bàn, uống một ngụm nước mật ong nàng pha cho tôi. Buông ly, tôi cảm thấy khóe miệng của mình không kiềm chế được mà giương lên.

Chỉ chốc lát sau, cửa lại mở. Tôi quay đầu lại lần nữa, người tới vẫn là Tà Y Y, lần này nàng không cầm ly nước, mà cầm một quyển sách... Nói cho đúng hơn, chính là quyển nhật ký mà tôi đã nhật được. Đối với sự tự tung tự tác của nàng, tôi đã thành thói quen. Tà Y Y liếc cũng không liếc tôi lấy một cái, tự ngồi vào sofa nhỏ bên cạnh giá sách, ở tại đó bắt đầu xem sách. Tôi định bắt chước nàng, bình tĩnh quay đầu lại tiếp tục làm việc, nhưng không biết tại sao, hình như hôm nay tôi không được bình thường, cảm thấy sự tồn tại của Tà Y Y là một sự trở ngại, quá nhiều tôi chuyên tâm làm việc.

"Kia..." Tôi quay đầu đi, ấp úng nói với Tà Y Y, "Y Y, cậu có thể hay không... ặc..."

Tà Y Y ngẩng đầu, về mặt nghi hoặc nhìn tôi.

Tòì cắn răng: "Cái kia... Cậu có thể hay không...". Không cần cùng tớ ở trong phòng đọc sách?

Không đợi tôi nói hết, Tà Y Y đột nhiên hỏi: "Nhạc Phạm, cậu cảm thấy giữa những người đồng tính, có tồn tại tình yêu thực sự hay không?"

Suy nghĩ của tôi lại lập tức bị đình trệ, chỉ vì Tà Y Y lại đột nhiên thốt ra câu hỏi giật gân này. Vì sao nàng luôn như vậy chứ? Đột nhiên thốt ra một câu hỏi kỳ quái, khiến tôi nhất thời không kịp phòng bị. Giữa những người đồng tính có tồn tại tình yêu thật sự hay không ư? Tại sao lại muốn hỏi tôi vấn đề này? Tại sao lại hỏi tôi cảm thấy nàng với Becky có xứng hay không? Tại sao muốn hỏi tôi lấy tư cách gì cảm thấy nàng với Becky rất xứng đôi? Trong đầu càng ngày càng rối loạn, sau khi tôi nhìn nửa ngày, rốt cuộc ghen ra mấy chữ ứng phó nàng: "Tình yêu thật sự không phân biệt giới tính".

Sau khi nghe xong câu trả lời của tôi, Tà Y Y không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chăm. Tôi vừa định mở miệng bổ sung vài câu, Tà Y Y lại đột nhiên đứng lên, cầm quyển nhật ký kia đi đến bên cạnh tôi, ngay sau đó mùi thơm trên người nàng cũng nhẹ nhàng bay tới, tôi lại cảm thấy có chút khản trương.

Nàng không phát hiện được sự bối rối của tôi, chỉ mở miệng nhẹ giọng hỏi: "Cậu cảm thấy bên trong sách này viết Lâm Tấu với An Nghiên, là tình yêu thật sự sao?"

Nghe xong câu hỏi của nàng, tôi vô thức nhớ lại miêu tả một chút trong nhật ký, sau đó nói ra ý nghĩ của mình: "Chắc là...đúng?"

"Nếu như thế, " Tà Y Y lại hỏi, "Tại sao các nàng có thể thân nhiên xa nhau như vậy?"

Lại một lần nữa tôi bị nàng hỏi đến á khẩu không trả lời được, sau khi cúi đầu suy nghĩ một chút, không cam tâm nói: "An Nghiên kia không phải khóc rất dữ hay sao? Vì tình cảm khóc thành như thế, chẳng lẽ còn không phải là tình yêu thật sự sao?"

Tà Y Y lại khinh thường cười hai tiếng, nói: "Khóc xong rồi, lại quay đầu hôn môi với một người khác?"

"Ặc..." Lần này tôi quả thật không biết nên nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn vì sĩ diện mà bổ sung một câu, "Cho dù là như vậy, cậu cũng không thể phủ nhận giữa những người đồng tính có tồn tại tình yêu thật sự".

"Tớ không có phủ nhận". Tà Y Y nói xong, cúi đầu xuống nhìn tôi không nói thêm gì nữa.

Tôi tiếp tục dây dưa: "Vậy còn cậu? Chẳng lẽ giữa cậu với Becky không phải là tình yêu thật sự hay sao?" Không biết tại sao, cảm thấy được giọng nói của mình có chút chua.

Tà Y Y lại không hề nghĩ ngợi, đáp: "Tớ cảm thấy không phải".

Đúng là tuyệt đối không ngờ, Tà Y Y sẽ trả lời tôi như vậy. Trong nhất thời, phòng sách yên tĩnh trở lại. Loại yên tĩnh này làm cho người ta cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, tôi lại như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Cảm thấy mình bây giờ có một loại cảm xúc mờ mịt không được tự nhiên, đồng thời cũng rất hoang mang, hoang mang không biết tại sao mình lại nhất định khẳng định quan điểm "Giữa những người đồng tính có tồn tại tình yêu thật sự" này. Tôi cũng không phải là người đồng tính, không phải sao? Nếu như vậy, tôi dựa vào cái gì nhất quyết nói giữa những người đồng tính tồn tại tình yêu thật sự?

Không đợi tôi rồi rẫm xong, Tà Y Y lại tiếp tục nói: "Tình yêu thật sự, thật ra không cần chứng minh. Bởi vì tâm trạng khi yêu một người, là vô cùng dễ dàng nhận thấy được. Nếu như đã yêu, sẽ thường để ý nhất cử nhất động của đối phương. Nói ví dụ như khi trời lạnh, ta sợ đối phương mặc quần áo không đủ; một thời gian ngắn không gặp mặt hoặc không gọi điện, ta sẽ nhìn không được đoán rằng đối phương đang làm gì; một khi thấy hoặc nghe được giọng nói của đối phương trong điện thoại truyền đến, sẽ cảm thấy rất hạnh phúc; rất muốn đến gần đối phương, nhưng lại sợ đối phương sẽ không tiếp nhận mình, rất muốn nói ra tâm tình của mình, nhưng lại sợ loại tâm tình này không được đáp lại".

Nghe những lời nói này của nàng, tôi không nhịn được khẽ cười: "Nói cảm động như vậy, giống như đang làm chương trình nha, DJ Tà?"

"Đây là cảm giác yêu một người," Nàng nhẹ giọng nói, ngữ điệu rất dịu dàng, "Bởi vì lo lắng không biết trong lúc làm việc đối phương có khát nước hay không, cho nên tranh thủ thời gian chạy nhanh đi pha một ly nước mát ong cho người đó uống; dù không muốn quấy rầy người đó, nhưng vẫn nhìn không được muốn cùng đối phương ở cùng một phòng, vì vậy liền cầm theo một quyển sách ngồi bên cạnh giả vờ như đọc sách, thật ra chỉ muốn cùng người đó ở cùng một chỗ mà thôi".

Sau khi nói xong những lời này, Tà Y Y vô cùng bình tĩnh, nàng lặng lẽ đứng ngay tại chỗ cùng tôi bốn mắt nhìn nhau. Mà tôi, đã sớm sững sờ không nhúc nhích được ở trên ghế. Trong phòng sách lại một lần nữa yên tĩnh, loại yên tĩnh lúng túng, bầu không khí không được tự nhiên càng ngày càng mãnh liệt, cùng lúc đó, tôi cảm thấy được hương thơm trên người Tà Y Y cũng càng ngày càng đậm, giống như toàn thân của mình đã bị loại hương thơm này bao phủ. Tôi đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vì vậy bối rối cầm ly mật ong trên bàn một hơi uống sạch. Sau khi uống xong, quay đầu nhìn thoáng qua người vẫn đang đứng bên cạnh tôi là Tà Y Y, lập tức vội vã ngồi thẳng lại, vừa cầm lấy con chuột trên bàn không ngừng miết xuống mặt bàn mấy vi tính, vừa ra vẻ bình tĩnh nói với nàng: "Tớ... Tớ còn rất nhiều việc chưa làm xong, không có thời gian cùng cậu nói chuyện phiếm". Cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra tim mình có thể đập nhanh được như vậy.

"Cậu có muốn uống nước mật ong nữa không?" Tà Y Y lại cầm lấy cái ly không trên bàn, trong giọng nói lộ vẻ vui vẻ, "Trong phòng bếp vẫn còn một chút mật".

"Không cần đâu, " Tôi khàn trương trả lời, "Cậu... cậu cứ làm chuyện của mình đi."

Tà Y Y lại nói: "Hay là cứ pha cho cậu một ly nữa đi, tớ sợ cậu một lát sẽ lại khát".

"Sẽ không, " Tôi xoay người sang chỗ khác, giật lấy cái ly trên tay nàng, "Quả thật là tớ không khát".

Tà Y Y bây giờ đang mỉm cười nhìn tôi, tâm trạng của nàng có vẻ không tệ. Nhưng nàng như vậy, ngược lại làm cho tôi càng bối rối hơn lúc này, cảm thấy được gương mặt của mình càng ngày càng nóng, thân thể giống như sắp nổ tung. Tà Y Y thì vô cùng thân nhiên đem quyển nhật ký cầm trong tay để lên bàn sách, cười nói với tôi: "Nếu cậu thích xem loại tiểu thuyết thần bí này như vậy, tớ đây sẽ giới thiệu chương trình radio kia cho cậu. Mỗi tới thứ bảy lúc mười một giờ rưỡi, chương trình "Radio âm phủ" của Mạnh Nhất Loan. Có rất nhiều chuyện ma, một chương trình vô cùng nổi tiếng".

Tôi giật giật khóe miệng: "Tớ nói quyển sách này không đơn giản chỉ là một quyển tiểu thuyết thần bí như vậy..." Còn chưa nói xong, suy nghĩ đột nhiên ngưng trệ.

"Cậu vừa nói chương trình gì?" Tôi thu lại giọng điệu bất đắc dĩ vừa rồi, ngược lại vô cùng gấp gáp hỏi Tà Y Y.

"Sao vậy?" Nàng rõ ràng bị giọng điệu của tôi làm cho hoảng sợ.

"Cậu vừa nói "Radio âm phủ?" Tôi lại hỏi, mặt kệ giải thích với nàng, "Thứ bảy mỗi tuần lúc nào thì phát?"

Nàng dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Buổi tối... mười một giờ rưỡi".

Tôi lập tức cầm lấy quyển nhật ký trên bàn lật nhanh xem, tìm đập còn nhanh hơn lúc này.

Tà Y Y bắt được cánh tay của tôi, hỏi: "Phạm, sao vậy?"

"Chờ một chút, lát nữa tớ sẽ giải thích lại với cậu". Tôi tùy tiện đáp lời nàng, ánh mắt không ngừng di chuyển tìm kiếm trên trang sách. Rốt cuộc, đã tìm được đoạn tôi muốn xem--

"Tôi chính là người dẫn tiết mục thần quái, chuyên kể chuyện xưa của A Phiêu để đi dọa người", hắn giống như nhìn thấu tâm tư của tôi, khẽ cười, "Nếu như cảm thấy hứng thú đối với tiết mục của tôi, cô quả thật có thể đi nghe thử. Mười một giờ rưỡi tối thứ bảy tuần này, chuyển tần đến 98.2, "Radio âm phủ" của tôi vô cùng hoan nghênh sự nghe đài của cô".

"Mạnh Nhất Loan, hắn tên là Mạnh Nhất Loan...". Tôi lẩm bẩm nói, ngay sau đó quay đầu sang hỏi Tà Y Y, "Y Y, cậu mới nói người dẫn chương trình tiết mục thần bí đó tên gì? Có phải tên là Mạnh Nhất Loan không?"

"Rốt cuộc sao thế?" Tà Y Y cau mày, vẻ mặt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tôi hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc kích động của bản thân mà nói với nàng: "Người viết cuốn nhật ký này... chính là Lâm Tẩu, cô ta sau khi chết, từng gặp Mạnh Nhất Loan, sau đó cô ta viết chuyện mình và Mạnh Nhất Loan gặp nhau vào".

Tà Y Y vẫn vẻ mặt nghi ngờ như cũ.

"Đầu tiên là thời tiết, thời tiết trong nhật ký mỗi ngày đều ghi rất chính xác," chẳng quan tâm nàng có thể nghe hiểu được hay không, tôi tiếp tục nói, "Sau đó chính là miêu tả tiết mục này, tiết mục và Mạnh Nhất Loan cô ta viết trong nhật ký, đều giống người vừa nói, cho dù là người dẫn hay là thời gian phát sóng, đều giống nhau".

Tà Y Y nhấp máy miệng, nói: "Nhưng có thể là vì tác giả từng nghe tiết mục này cũng không chừng, viết chuyện trong đời thực vào trong tiểu thuyết, chuyện này rất bình thường không phải sao?"

Tôi lắc đầu: "Tuyệt không đơn giản như vậy," tôi vừa nói vừa mở nhật ký trong tay ra, muốn kiểm tra lại ngày Lâm Tẩu gặp Mạnh Nhất Loan một chút, "Mạnh Nhất Loan nói với Lâm Tẩu, hắn sẽ nhắc chuyện hắn gặp Lâm Tẩu ở trong tiết mục. Nói cách khác, nếu Mạnh Nhất Loan quả thật gặp Lâm Tẩu, hắn nhắc tới chuyện này trong tiết mục... ngày 5 tháng 4, ngày Lâm Tẩu gặp Mạnh Nhất Loan là ngày 5 tháng 4".

Tà Y Y lại cầm lấy nhật ký trong tay tôi, nghiêm túc nói: "Nhạc Phạm, tớ thấy cậu thật là tẩu hỏa nhập ma rồi".

"Ngày 5 tháng 4, tháng 4..." Tôi cầm di động trên bàn lên, vừa xem lịch ngày vừa lẩm bẩm, "Ngày 5 tháng 4 là... thứ ba! Như vậy tính ra, thứ bảy chính là... ngày 9 tháng 4. Tiết mục của Mạnh Nhất Loan sẽ phát vào ngày 9 tháng 4, hắn có thể sẽ nhắc tới Lâm Tẩu ở trong tiết mục".

"Nhạc Phạm!" Tà Y Y đề cao giọng, có chút tức giận mà nói: "Đây chỉ là một cuốn tiểu thuyết! Cậu có phải... điên rồi không?"

Tôi nhấp máy miệng, khẽ nói với nàng: "Có phải là một cuốn tiểu thuyết hay không, chúng ta có thể chứng thật thử".

Tà Y Y cầm lấy cuốn nhật ký, tùy tiện lật vài tờ: "Sao chứng thật?"

Tôi hỏi lại nàng: "Tiết mục radio bây giờ thường đều gửi ghi âm tiết mục lên mạng... còn cậu, cậu dẫn tiết mục kia có phải như vậy không?"

"Tiết mục của tớ?" Nàng có chút do dự mà nói, "Đúng là sẽ được gửi lên mạng ọi người nghe lại... Nhưng, nhưng việc này thì đại biểu cái gì?"

"Cậu không phải nói tiết mục này của Mạnh Nhất Loan rất nổi tiếng sao," tôi khẽ cười, "Tiết mục nổi tiếng như vậy, không được đưa lên mạng để người nghe nghe lại cũng quá đáng tiếc rồi".

"Cậu là muốn..."

"Đúng vậy", tôi cắt ngang lời Tà Y Y nói, tiếp tục cười nói, "Bây giờ chúng ta sẽ nghe lại, ghi âm tiết mục của hắn vào ngày 9 tháng 4".

"Phạm", Tà Y Y bắt đầu dĩ mà thờ dài một hơi, "Đây chẳng qua chỉ là một cuốn tiểu thuyết mà thôi".

"Chỉ là nghe thử", tôi không cam lòng mà nói, "Nếu như Mạnh Nhất Loan không nhắc tới Lâm Tẩu, vậy coi như xong, thật ra cũng không có gì".

Tà Y Y không nói lời nào, chỉ nhướn mày cùng tôi bốn mắt nhìn nhau.

"VẬY... Y Y, cậu đi nghỉ trước đi", tôi nhìn thoáng qua thời gian hiện trên di động, "Bây giờ cũng đã mười giờ hơn rồi". Nếu Tà Y Y mâu thuẫn đối với sự kiên trì của tôi như vậy, vậy cũng không cần phải bức nằng tiếp tục ở lại trong này cùng tôi nghe đoạn ghi âm tiết mục kia. Nhưng Tà Y Y vẫn đứng ở tại chỗ không hề rời đi, một lát sau, nằng đột nhiên đẩy vai tôi, nói: "Ngồi xê qua một chút".

Tôi nghe không hiểu, thắc mắc mà ngẩng đầu lên nhìn nằng. Tà Y Y thấy tôi vẫn không nhúc nhích, liền tự mình ngồi xuống ghé tựa. Nằng dùng sức đẩy hông của tôi sang bên kia, hại tôi thiếu chút nữa bổ nhào trên đất. Tôi tức giận mà quay đầu lại, vừa định hung dữ mà mắng nằng hai câu, lại phát hiện chúng tôi giờ phút này lại gần kề vô cùng. Gần tới mùa hè, tôi mặc đồ ngủ tay ngắn, nằng mặc váy ngủ dây đeo, da thịt cánh tay của chúng tôi đang kề nhau, tiếp xúc thân mật. Vốn điều này cũng không có gì, cũng không phải đụng tới bộ vị mẫn cảm, nhưng tôi bây giờ lại cảm thấy chạm vào như vậy cực kỳ không được tự nhiên, thậm chí ngay cả trái tim cũng bối vì xúc giác ấm áp kia mà bắt đầu đập nhanh hơn.

"Phát ngốc gì đấy?" Tà Y Y đột nhiên hỏi.

"Không có", tôi vội quay đầu đi nhìn màn hình máy tính, bối rối che dấu sự thất thố của mình, "Trang web radio cậu, các cậu là gì?"

Tà Y Y dường như không phát hiện tôi có gì không ổn, nằng sau khi nói địa chỉ trang web cho tôi biết, lại dựa vào người tôi càng thêm tùy ý. Tôi vừa không được tự nhiên mà gõ địa chỉ trang web trên bàn phím nhập vào máy tính, vừa liều mạng mà bỏ qua cảm giác bối rối khó hiểu trong lòng kia. Không biết là khản trương hay là nguyên nhân gì khác, tôi tìm hồi lâu ở trong trang web, không ngờ tìm không được ghi âm tiết mục do Mạnh Nhất Loan dẫn. Ngược lại tiêu đề tiết mục của Tà Y Y luôn lúc ẩn lúc hiện ở trang đầu, kích nhẹ vào thấy tỷ lệ vẫn là tiết mục cao nhất. Ngoại trừ tiết mục của nằng còn có mấy mục khác người xem cũng không tệ, có một mục phía dưới còn viết "Mỹ nữ DJ", thậm chí còn kèm ảnh chụp để hấp dẫn ánh mắt. Tôi nhìn thoáng qua ảnh chụp của "Mỹ nữ DJ" kia, bộ dạng không tệ, nhưng so với Tà Y Y vẫn hơi có chút thua kém.

"Sao cậu không gửi hình của mình lên?" Tôi hỏi Tà Y Y.

"Cần sao". Nằng không cần suy nghĩ, trả lời như đúng lý hợp tình.

Tôi khẽ cười: "Dệt hoa trên gấm".

Lần này Tà Y Y cũng không trả lời, tôi kỳ quái mà nghiêng đầu qua, liền thấy nằng đang cười, hơn nữa còn là loại cười lén kia. Tà Y Y đúng là có vốn "đúng lý hợp tình", cho dù không có kèm ảnh chụp, thậm chí cũng không hề ghi chữ "Mỹ nữ DJ" để tạo chú ý, nhưng tiết mục của nằng vẫn là mục có người xem cao nhất. Dời tầm mắt của mình lên màn hình vi tính, tôi lại kích mở nhiều cái liên tiếp, nhưng đều tìm không thấy ghi âm tiết mục của Mạnh Nhất Loan, mà ngay cả ảnh chụp của bản thân hắn cũng không tìm được một tấm.

"Cậu không phải nói tiết mục kia rất nổi tiếng sao", tôi khó hiểu mà hỏi Tà Y Y, "Sao không tìm thấy ghi âm tiết mục của hắn chứ?"

"Không biết", Tà Y Y nhún vai, "Thật ra tớ cũng chỉ từng gặp Mạnh Nhất Loan mấy lần, ở trong đài của bọn tớ, hắn là một quái nhân nổi danh".

"Hắn có phải là đeo gọng kính tròn màu đen không?" Tôi hỏi.

Tà Y Y xoay đầu lại nhìn tôi, kinh ngạc mà hỏi ngược lại: "Sao cậu biết?"

Tôi nói như không có việc gì: "Trong nhật ký ghi vậy". Đối với miêu tả chính xác đến không thể tin nổi trong cuốn nhật ký kia, tôi đã bắt đầu tin tưởng.

Kích con chuột hồi lâu nhưng không có chút tiến triển nào, tôi dứt khoát tắt trang web đi, định tìm một trang web khác tìm ghi âm tiết mục của Mạnh Nhất Loan. Gõ mấy từ mẩu chốt trong trang tìm kiếm, nhưng tìm tới tìm lui, những trang web kia không phải là giới thiệu thoáng qua tiết mục thân quái này, thì chính là liệt kê ra rất nhiều người bạn trên mạng đánh giá khen chê không đồng nhất với Mạnh Nhất Loan này, nhưng dù thế nào cũng không có ghi âm gì để nghe. Càng kỳ lạ hơn chính là, tôi đến lúc này vẫn chưa tìm được một tấm ảnh của Mạnh Nhất Loan, mà ngay cả ảnh bình thường cũng không có. Nhưng tôi không muốn buông tha dễ dàng, chỉ không nói lời nào mà liều mạng kích chuột, xem kỹ từng trang web. Nửa chừng, Tà Y Y đứng dậy rời khỏi phòng sách, tôi còn tưởng nằng chịu không được buồn ngủ muốn đi nghỉ ngơi. Nhưng một lát sau, nằng lại cầm một ly nước đi vào phòng lại. Tà Y Y đưa ly cho tôi, sau đó ngồi lại chỗ cũ.

"Cảm ơn". Tôi khẽ nói với nằng, nhận lấy cái đầu uống một hớp. Hương vị ngọt ngào từ từ lan khắp thân thể, tôi lập tức nhớ tới phen "tâm tình" mà nằng nói vừa rồi.

"Còn chưa tìm được sao?" Tà Y Y nhìn màn hình máy tính, hỏi.

"Ừ", tôi khẽ gật đầu, có chút không được tự nhiên hỏi nằng, "Cậu... cậu không khát à?"

Nằng nghiêng mặt qua nhìn tôi, nhưng ngay sau đó liền cười nói: "Có một chút". Nói xong, cầm thẳng ly trong tay tôi, ngửa đầu uống một hớp. Trước kia hai bọn tôi cho dù chia ăn một cái bánh đều không có gì, nhưng không biết tại sao, bây giờ chỉ cần cùng uống một ly nước cũng khiến tôi cảm thấy hai má nóng lên. Sau khi ý thức được điểm này, tôi cuống quýt quay đầu đi nhìn chằm chằm nằng hình, nhưng tìm đập dần dần nhanh hơn lại vô tình bộc lộ sự khản trương của tôi.

"Có phải trang web này không", Tà Y Y đột nhiên vươn tay ra, chỉ một trang web trên màn hình, nói, "Ở đây viết 'Ghi âm tiết mục'".

Chương 30

Tôi vội dè nén cảm xúc khản trương của mình lại, mở trang web kia lên, nhưng ngay sau đó nhin không được mà cười ra tiếng - cuối cùng tìm được rồi. Trang web này thiết kế có cảm giác khá "thần bí", nền màu đen, kiểu chữ kỳ lạ, ở trên cùng còn có bốn chữ nhỏ màu trắng: "Radio âm phủ". Ở phía trên bên phải còn có một tấm hình, dường như là ảnh chụp, phía dưới ảnh chụp còn viết mấy chữ "Người dẫn chương trình: Mạnh Nhất Loan". Đây là một người đàn ông thoạt nhìn chỉ khoảng hai, ba mươi tuổi, đeo một cặp mắt kính có gọng to tròn màu đen, trong ảnh hắn giống như từ bên trong tòa nhà đi ra, nhìn qua thực sự có vài phần cảm giác buồn cười. Trừ bỏ tấm hình này, cả trang còn lộ ra rất nhiều địa chỉ trang web, phía trước từng trang còn ghi rõ ngày. Đây chính là đường liên kết của mỗi tiết mục ghi âm, vừa hay hợp ý tôi.

"Nhạc Phạm ta lại lần nữa tiềm phục ở dưới phát minh internet vĩ đại này". Tôi không khỏi khoa trương mà cảm thán.

Lần này lại đến phiên Tà Y Y không cho là đúng, nàng hồ hững hỏi: "Tháng tư... ngày mấy?"

"Chín". Tôi cẩn thận xem xét ngày của từng hàng, rất nhanh tìm được phía trước đường liên kết kia ghi "Ngày 9 tháng 4 năm 2011". Dừng một hai giây, tôi nhấp đôi chuột vào mở trang web lên. Màn hình tối đen, chỉ có một clip ở chính giữa đang chạy. Trong nhất thời, cả tôi và Tà Y Y đều im lặng, hai người ăn ý ở trong phòng sách yên tĩnh chờ đợi ghi âm bắt đầu. Ngay lúc chúng tôi chờ sắp sột rột, ghi âm đột nhiên bắt đầu phát, không có nhạc nền u ám, chỉ có một giọng nam trầm tĩnh - "Chào mọi người, hoan nghênh nghe đài 'Radio âm phủ', tôi là người dẫn chương trình, Mạnh Nhất Loan".

Mặc dù mở đầu nhảm chán như thế, nhưng không biết tại sao thân thể của tôi vô thức có một chút run rẩy, có một loại khí lạnh thấm người từ trong lòng tôi xông ra. Tôi liếc trộm người bên cạnh là Tà Y Y, nàng đang cúi đầu suy nghĩ, chăm chú lắng nghe âm thanh truyền từ máy vi tính, tựa hồ không có cảm xúc gì đặc biệt. Tôi quay đầu, nhìn giả sách bên cạnh, lỗ tai tiếp tục cẩn thận lắng nghe. Giọng nói của Mạnh Nhất Loan rất trầm ổn, phun ra mỗi một chữ đều như một bước chân nhẹ nhàng giẫm lên trái tim tôi.

"Hôm nay, lại một lần nữa tôi vì mọi người thu thập rất nhiều câu chuyện của A Phiêu. Trước khi bắt đầu kể những câu chuyện này, tôi muốn nói với các bạn thính giả vài lời ngoài lề. Mấy hôm trước, có một bạn thính giả viết cho tôi một bức e-mail, nói tôi tuyên truyền mê tín. Cái gọi là mê tín, cũng chính là 'Tin tưởng mù quáng'. Tôi muốn nói ọi người, 'Tuyên truyền mê tín' tuyệt đối không phải là nguyên nhân để tôi thu chương trình này, cũng không phải là mục đích. Huống chi, tôi cũng không cho là chỉ với năng lực một vài lời nói của Mạnh Nhất Loan tôi, có thể khiến các bạn thính giả 'mê tín' hết thấy nghe theo lời của tôi. Tôi chỉ là một người thích sưu tập, giống như có người thích sưu tập tem, có người thích sưu tập bưu thiếp, mà tôi, chính là thích sưu tập những câu chuyện của A Phiêu mà thôi. Chính là giống nhau, các bạn cũng chỉ là thích nghe chuyện mà thôi. Còn có bạn nào nghi ngờ tôi, nói cái gọi là những 'câu chuyện' này cũng chính là do tôi viết bậy nên, câu trả lời chính là: tin hay không, tùy bạn. Tận mắt nhìn thấy, không nhất định là sự thật, tin vệt, không nhất định là nói dối. Cho dù là thật hay giả, bạn tin hay là không, đều không sao cả, tôi chỉ phụ trách kể những câu chuyện đó ra để chia sẻ với mọi người mà thôi".

Nghe xong Mạnh Nhất Loan thao thao bất tuyệt, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua Tà Y Y, vừa lúc nàng cũng nhìn qua tôi.

"Hôm nay, câu chuyện đầu tiên là về một bà lão A Phiêu, " Trong máy tính, âm thanh của Mạnh Nhất Loan vẫn đang trầm ổn truyền lại, "Bà ấy vẫn luôn đứng ở phía dưới cầu vượt nào đó mà người ta hay đi, mỗi ngày ở nơi đó, nhìn người đi đường qua lại..." Tiếp đó, Mạnh Nhất Loan kể ít nhất hơn mười câu chuyện, có liên quan đến bà lão, cũng có liên quan đến ông chú, thậm chí còn có liên quan đến một đứa bé... Dù sao những người này, cũng đã chết rồi. Những câu chuyện này không có tình tiết gì hấp dẫn cho lắm, nhưng mà nó có thể nắm được trái tim của người nghe, giống như đã thực sự xảy ra. Rất nhanh, một giờ đã trôi qua, sau khi nghe được Mạnh Nhất Loan nói "Cám ơn các bạn thính giả", tôi nhin không được thở dài một hơi.

"Có nhắc tới không, " Tà Y Y đột nhiên hỏi, "Mạnh Nhất Loan có nhắc tới Lâm Tấu không?" Lúc này tôi mới phục hồi lại tinh thần, vội quay đầu nhìn về phía Tà Y Y, bộ dáng nàng có vẻ rất buồn ngủ.

"Không có, " Tôi lắc đầu, "Hắn không có nhắc tới Lâm Tấu". Từ đầu tới đuôi, tôi đều dựng lỗ tai lên cẩn thận lắng nghe, nhưng Mạnh Nhất Loan cũng không có nhắc tới Lâm Tấu, ngay cả một câu cũng không.

Tà Y Y đứng thẳng người dậy đuổi lưng một cái, một môi nói: "Phạm, vậy quá thật... chỉ là một quyển tiểu thuyết mà thôi".

Tôi không trả lời ngay, sau khi hơi mấp miệng, liền nói với nàng: "Cậu đi ngủ trước đi, tớ còn có một chút việc chưa làm xong". Nói xong, lười biếng tắt đi cái trang web tôi đã tìm hơn nửa ngày. Bây giờ, thậm chí còn phát hiện trong lòng của mình lại xuất hiện loại cảm giác trống trải, có lẽ vì tôi quá thật kỳ vọng trên đời này thực sự tồn tại một linh hồn tên là "Lâm Tấu", tôi nghĩ quả thật tôi đã quá mê mẩn rồi.

Tà Y Y vẫn ngồi bên cạnh tôi, không nhúc nhích, nàng nhẹ giọng khuyên nhủ: "Cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi, đã khuya rồi".

Sau khi nghe nàng nói như vậy, tôi cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, nhưng mà trong lòng lại thoáng có một loại cảm giác buồn phiền. Tôi biết rõ, bởi vì tôi không cam tâm. Rõ ràng thời tiết mỗi một ngày đều ghi chính xác đến độ làm cho người ta khó có thể tin được, nhưng sao hết lần này tới lần khác Mạnh Nhất Loan lại không theo như lời trong văn, nhắc đến Lâm Tấu chứ trong chương trình chứ?

"Y Y, " Tôi nghĩ một chút, nói với Tà Y Y suy nghĩ trong lòng, "Trang web chính thức của đài phát thanh các cậu ngay cả một tấm ảnh của Mạnh Nhất

Loan cũng không có, nhưng mà trong nhật ký lại miêu tả Mạnh Nhất Loạn cực kỳ chính xác... "

"Cậu lại nữa rồi, " Tà Y Y ngắt lời của tôi, nàng bắt đầu nói, "Nhạc Phạm, cậu không thể thanh thản thừa nhận đây chỉ là một quyển tiểu thuyết thôi sao? Cậu đã không còn là một đứa bé ba tuổi, đừng cứ nghĩ mãi về những chuyện căn bản không thể xảy ra này nữa, được không?"

Tôi thở dài một hơi: "Nhưng mà, tớ...". Chỉ nói mấy chữ cũng không nói được, nàng nói rất đúng, cứ dây dưa không dứt như thế không khỏi thể hiện mình quá mức ngây thơ. Tôi thở dài một hơi, cam chịu số phận mà gật đầu với Tà Y Y.

"Cậu đừng suy nghĩ về những thứ hư vô gì đó nữa," Tà Y Y nói tiếp, giọng nói của nàng nghe rất mệt mỏi, "Cậu nên nghĩ một số chuyện thật sự xảy ra bên cạnh mình, ví dụ như... những lời vừa rồi tớ nói với cậu". Tôi sững sờ một hai giây, sau đó mới hiểu được Tà Y Y kêu tôi suy nghĩ "chuyện xảy thật sự xảy ra bên cạnh mình" là chỉ chuyện gì.

"Y Y, cậu, cậu đi ngủ trước đi, " Tôi có chút lúng túng cười cười với nàng, "Tớ còn có một chút biểu đồ chưa làm xong..."

Tà Y Y nghe được lời nói rõ ràng là lấy cớ của tôi, đột nhiên khẽ cười một tiếng, nhưng trong tiếng cười đó lại lộ ra một chút chua chát. Nàng đứng lên, không nói một câu rời khỏi phòng sách, tiếng đóng cửa có chút lớn. Tôi lại thở dài một hơi, đưa tay xoa huyệt thái dương, chỉ cảm thấy lòng của mình bây giờ so với những bảng kê hỗn độn trên màn hình còn phức tạp, hỗn độn hơn. Vừa rồi Tà Y Y như thế rõ ràng ám chỉ, nếu như tôi vẫn không biết, tôi thật sự là ngu ngốc. Cúi đầu uống một ngụm nước mát đường, mùi vị ngọt ngào đó khiến cho tôi có chút bối rối. Tôi bực mình mà dùng sức gãi gãi cái ót, không biết nên làm thế nào cho phải. Tôi có thích Tà Y Y không? Tôi có yêu Tà Y Y không? Tôi đã không còn chút tinh thần nào mà đem tâm trí đặt vào công việc, với tôi bây giờ mà nói, cho dù bị thù trưởng xào mực thêm lần nữa cũng không sao cả. Trong đầu một mớ hỗn loạn, cúi đầu nhìn thấy quyển nhật ký vẫn đang im lặng nằm trên bàn, tôi không khỏi cười khổ một cái.

Không cần phải nghĩ đến những thứ hư vô gì đó... Quả nhiên, đây quả thật chỉ là một quyển nhật ký mà thôi. Tôi lại thở dài một hơi, cầm quyển sổ lên, cứ nhìn chăm chăm bìa sổ màu nâu một hồi lâu, sau đó mở ra.

"...Trên đường bay về nhà, tôi không ngừng nghĩ tới mấy lời Mạnh Nhất Loạn vừa nói. Xuyên tường về nhà xem thử, quả nhiên, bên trong trống rỗng. Giống như ngay cả trái tim của tôi cũng trống rỗng, cho nên sau khi đứng sững ở trong phòng một hai giây, liền chết lặng mà bay vào trong nhà Hoa Tiệp Lạc. Rồi lại phát hiện, nhà nàng có khách tới, hơn nữa còn là hai người khách. Điều này làm cho tôi vô cùng kinh ngạc, bởi vì theo tôi được biết, Hoa Tiệp Lạc rất ít bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31

Nhưng tôi lập tức liền nhận ra, trong hai người khách này có một người tôi đã thấy, là tiểu Ninh, đó cũng chính là cô nhóc nữ sinh đáng yêu trong tiệm hoa. Ngoài ra một người khách khác là nam, bộ dáng cũng còn rất trẻ, nhưng lại dễ râu lún phún. Ba người bọn họ lúc này đang ngồi trên ghế sa lon, giống như đang nói chuyện gì đó thú vị. Tiểu Ninh với cậu thanh niên trẻ tuổi cười rất lớn, mà Hoa Tiệp Lạc chỉ hơi hơi mỉm cười, hoặc là nói, nàng vĩnh viễn cũng chỉ hơi hơi mỉm cười. Đột nhiên có một loại cảm giác quấy rầy đến sinh hoạt cá nhân của người khác, có phải là tôi không nên tùy tiện đi vào ngay lúc Hoa Tiệp Lạc đang tiếp khách? Nhưng mà suy nghĩ lại không theo kịp động tác, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tôi đã đi tới phòng khách, cũng chính là trước mặt Hoa Tiệp Lạc. Điều khiến tôi ngoài ý muốn chính là, lúc nhìn thấy tôi, trong ánh mắt Hoa Tiệp Lạc lộ ra một chút kinh ngạc -hoàn mỵ nữ thần đột nhiên bị phá vỡ. Hai người khách ngồi ở một bên vẫn đang huyên thuyên trò chuyện, hoàn toàn không phát giác được cảm xúc biến hóa của Hoa Tiệp Lạc.

Tôi còn chưa hiểu được Hoa Tiệp Lạc kinh ngạc cái gì, nàng đã đột nhiên đứng lên, nói khẽ với hai người bên cạnh: "Các em trò chuyện trước đi, chị đi pha một bình trà thôi". Nói xong, lại nghiêng đầu trộm liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt kia có chút kỳ lạ. Nhìn nàng đi vào phòng bếp, tôi lại sững sờ đứng giữa phòng khách, vì ánh mắt vừa rồi của Hoa Tiệp Lạc mà cảm thấy ừ ừ cạc cạc. Hai người ngồi trên ghế sa lon vẫn như trước trò chuyện vô cùng High, tôi vô thức ngẩng đầu, lại phát hiện Hoa Tiệp Lạc đang đứng trong phòng bếp nhìn lại đây, hình như là đang nhìn chăm chăm tôi. Ánh mắt đó hình như là... kêu tôi đi qua? Tôi sững sờ một hai giây, sau đó liền tiến đến phòng bếp bên kia.

"Cô không nên xuất hiện". Tôi đi vào, Hoa Tiệp Lạc liền nói khẽ với tôi.

Tôi nhìn biểu tình nghiêm túc trên mặt nàng, há to miệng không biết nên nói gì. Đợi sau khi hiểu được, cảm giác áy náy trong lòng cũng lập tức dâng lên - quả nhiên, là tôi quấy rầy đến nàng. Cái cảm giác "người quý khách đường", bây giờ lại càng thêm sâu sắc. Có thể được ghi nhật ký trong nhà Hoa Tiệp Lạc, đã là một loại cảm thụ xa xỉ, người lại còn được một tác muốn tiến thêm một bước, luôn tùy tiện xông vào phòng quấy rầy Hoa Tiệp Lạc, tránh không được người ta không nhìn được đuôi tôi đi. Lúc tôi sắp xin lỗi rồi đi, lại nghe được Hoa Tiệp Lạc nhỏ giọng nói: "Cô phải cẩn thận cậu con trai bên ngoài kia".

"Hả?" Tôi lần nữa sững sờ ngay tại chỗ.

Hoa Tiệp Lạc xoay người đưa lưng về phía tôi, vừa mở tủ lấy lá trà, vừa nói: "Tiểu Ninh nói bạn của nàng biết thông linh, cho nên mang cậu ta đến".

Tôi càng nghe càng không hiểu chuyện gì, bạn? Thông linh? Tôi đến bên cạnh Hoa Tiệp Lạc, chỉ thấy nét mặt của nàng đã khôi phục lại trạng thái hoàn

mỹ bình thường, cảm xúc có vẻ hơi kinh ngạc vừa rồi đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Nàng vừa đổ nước sôi vào ấm trà, vừa nhẹ giọng nói: "Bất kể thật hay giả cũng đều phải chú ý một chút, nếu để cậu ta phát hiện cô ở trong này, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì". Nghe nàng nói xong câu đó, tôi cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng ngay sau đó lại nhận không được cười ra tiếng. Chuyện sơ lược là như vậy: Tiểu Ninh vẫn lo lắng nhà mới của Hoa Tiệp Lạc có quỷ, cho nên mới mang người bạn biết thông linh đến, cũng chính là cậu thanh niên dễ râu kia. Còn về phần bạn của tiểu Ninh có biết thông linh thật hay không, Hoa Tiệp Lạc cũng không biết, nhưng nắm giữ quan niệm "Thà tin là có, đừng tin là không", cho nên vừa gặp tôi vào nhà lại lộ ra vẻ mặt hoang mang như vậy. Không phải Hoa Tiệp Lạc ghét tôi, mà là lo lắng cho tôi.

"Cô còn cười à?" Hoa Tiệp Lạc quay đầu lại, có chút không thể tin nhìn tôi nói.

Tôi vội khoát tay: "Không phải, tôi còn tưởng rằng cô...". Không thích tôi quấy rầy cô tiếp khách. Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, tôi cảm thấy nói như vậy có chút không ổn, ngay sau đó liền sửa lại: "Không có chuyện gì, không sợ". Cho dù bạn của tiểu Ninh biết thông linh thật thì sao? Chẳng lẽ sẽ giống như kịch bản phim truyền hình, hẳn muốn thu phục tôi sao? Tôi lại muốn thử xem, cảm giác bị người ta thu phục là như thế nào. Không biết tại sao, tôi lại nghĩ tới Mạnh Nhất Loan. Trong vòng một ngày có thể gặp được hai người cảm giác được sự tồn tại của tôi, có phải là có một chút kích thích hay không? Nghĩ như vậy liền ngừng đầu, lại phát hiện Hoa Tiệp Lạc đang nhìn tôi chăm chăm, biểu tình trên mặt nàng có một chút vi diệu.

Tôi ngờ vực hỏi: "Sao thế?" Cảm thấy Hoa Tiệp Lạc đêm nay có chút kỳ quái, biểu cảm hoàn mỹ không thể bắt bẻ kia đã liên tục bị phá vỡ nhiều lần, điều này làm cho tôi nhận không được lo lắng muốn hỏi nàng có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Có lẽ nàng cũng đã ý thức được sự thất thố của mình, có chút chủ ý quay đầu lại sửa sang ấm trà với chén trà trên bàn, trong miệng vô cùng bình tĩnh nói: "Tôi nghĩ, hay là cô nên đi tới chỗ khác trốn đi". Nói xong, cầm lấy khay trà, lách qua thân thể của tôi, rời khỏi phòng bếp. Tôi phát hiện Hoa Tiệp Lạc vẫn vô cùng cẩn thận không để thân thể của mình chạm vào tôi, hình như là để tránh loại tình huống cơ thể "xuyên thấu" xuất hiện. Đó có lẽ là một loại tôn trọng - tôn trọng tôi vẫn là một người chưa chết. Nhưng thật ra tôi không sao hết, dù sao cũng đã chết rồi, còn cái gì mà tôn trọng hay không tôn trọng chứ. Xem lời khuyên bảo của Hoa Tiệp Lạc như gió thoảng bên tai, tôi theo nàng trở lại phòng khách, vô cùng chính trực đứng trước mặt hai người kia. Sau khi Hoa Tiệp Lạc để khay trà lên bàn, thấy tôi ở sau lưng nàng đi tới, nhận không được khẽ nhún mảy.

Rốt cuộc tiểu Ninh cũng chú ý đến sự không bình thường của Hoa Tiệp Lạc, nàng hỏi: "Chị Hoa, sao thế?"

Hoa Tiệp Lạc vội vàng dùng nụ cười che giấu sự thất thần vừa rồi, nàng nói khẽ: "Không có gì". Nói xong, cúi người ân cần đem trà để vào tay hai người khách.

"Hoa, Hoa tiểu thư," Bạn của tiểu Ninh vô cùng cẩn thận tiếp nhận chén trà, dường như hẳn rất bối rối, lời nói cũng bắt đầu lắp ba lắp bắp, "Nghe tiểu Ninh nói, cô vừa mới chuyển đến đây?"

Sau khi ngồi xuống ghế sa lon, Hoa Tiệp Lạc khẽ gật đầu với bạn của tiểu Ninh: "Mới chuyển đến không bao lâu".

"A Kien, " Đột nhiên tiểu Ninh khẽ vỗ bả vai bạn nàng, "Đừng lè mề nữa, cậu mau dùng 'Thuật thông linh' của cậu giúp chị Hoa nhìn xem nơi này có thứ đó không".

Nếu như chưa chết, tôi nhất định sẽ cười thành tiếng, nhưng tôi đã chết rồi, lại còn tồn tại bằng trạng thái 3D này, nên không khỏi tin tưởng cái gọi là "Thuật thông linh" có tồn tại. Tôi chú ý, sau khi tiểu Ninh vừa nói xong câu đó, cơ thể Hoa Tiệp Lạc khẽ động. Nàng giương mắt nhìn thoáng qua A Kien, lại bất động thanh sắc liếc nhìn tôi. Mà tôi lại khác biệt hoàn toàn với vẻ hơi khấn trương của Hoa Tiệp Lạc, chỉ tràn trề hào hứng đứng một bên chờ đợi, chờ cậu thanh niên tên A Kien này mau mau sử dụng cái gọi là "Thuật thông linh".

"Hoa tiểu thư, " Mặc dù tiểu Ninh gọi Hoa Tiệp Lạc là "Chị Hoa", nhưng A Kien vẫn cứ kiên trì bỏ thêm một chữ "Tiểu" vào giữa, hẳn vô cùng cẩn thận nói, "Từ nhỏ tôi đã đặc biệt nhạy cảm với phương diện kia, cho nên có thể giúp cô nhìn xem nơi này có an toàn hay không".

Hoa Tiệp Lạc hơi mỉm cười với A Kien, không trả lời. Sự bình tĩnh trên mặt nàng không che giấu được khấn trương lộ ra trong ánh mắt, tôi có thể nhìn ra được, mặc dù Hoa Tiệp Lạc giả bộ như không thêm đề ý chút nào, nhưng trong lòng của nàng đang căng như dây cung. Có lẽ A Kien cũng chú ý đến điểm này, hẳn vô cùng cẩn thận an ủi Hoa Tiệp Lạc: "Hoa tiểu thư, cô không cần sợ. Chỉ cần có tôi ở đây, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ gặp chuyện gì". Nói xong, trên mặt hẳn xuất hiện loại cảm giác tự hào rất rõ ràng. Đột nhiên tôi hiểu được một chút mục đích thực sự của A Kien khi tới nơi này, sau khi ý thức được điều đó, tôi không khỏi có chút thất vọng.

"Trước khi bắt đầu, " A Kien nghiêng người, khẽ nói, "Tôi muốn hỏi cô mấy vấn đề".

Hoa Tiệp Lạc yên tĩnh ngồi trên ghế sa lon, nàng nhìn A Kien, vẫn không nói chuyện như trước.

"A... Đây chẳng qua chỉ là dùng để phòng ngừa lỡ như, " Hẳn thấy Hoa Tiệp Lạc không phản ứng, vội vàng bổ sung nói, "Câu hỏi thứ nhất của tôi là... Cô có... bạn trai hay không? Hoặc là... chồng?"

Cho đến lúc này, thực ra tôi đã có thể vỗ vỗ cái mõng rời khỏi đây, nhưng câu hỏi của A Kien, lại cũng đã đánh thức tâm nhiều chuyện bất tử của tôi. Vì vậy, giống như hai người khách này, tôi quay đầu lại nhìn Hoa Tiệp Lạc, chờ đáp án của nàng. Hình như Hoa Tiệp Lạc không ngờ tới A Kien sẽ hỏi vấn đề này, nàng nhẹ giọng hỏi lại: "Tại sao lại hỏi chuyện này?"

"Chẳng qua chỉ là để phòng ngừa lỡ như mà thôi, " A Kien có chút lúng túng cười, "Nếu như cô ở đây một mình, tôi sẽ biết giúp cô như thế nào". Nghe xong lời của hắn, tôi đứng ở một bên cố sức nhìn cười. Ngay cả cái cơ nhảm nhí như vậy hắn cũng có thể nói ra được, coi Hoa Tiệp Lạc là ngu ngốc sao? Nhưng hình như Hoa Tiệp Lạc cũng không đề ý câu trả lời này, nàng không tiếp tục truy vấn, chỉ nhẹ giọng đáp: "Không có". Mặc dù câu trả lời này cũng giống như đáp án trong lòng tôi, nhưng tôi vẫn nhận không được nghi ngờ: "Thật không có sao? Một cô gái có mị lực như vậy, sao lại không có bạn trai hay là chồng chứ?"

Hình như A Kiện rất cao hứng, hần lại hỏi: "Hoa tiểu thư, năm nay cô... bao nhiêu tuổi?" Câu hỏi này có chút quá trớn rồi, ngay cả chuyện cơ bản "Tuổi tác là bí mật của phụ nữ", cũng không biết sao? Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Tiệp Lạc, chỉ thấy nàng đang nhướn mày, chăm chú nhìn A Kiện. Nếu bình thường Hoa Tiệp Lạc là một con thiên nga nhàn nhã dạo chơi trên hồ, thì tôi cảm thấy được Hoa Tiệp Lạc lúc này giống như một con thiên nga đang vươn cao chiếc cổ nhỏ, bất động thanh sắc quan sát người có ý đồ thâm nhập lãnh địa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Dường như ý thức được đối phương không muốn trả lời câu hỏi này, A Kiện còn nói: "Hoa tiểu thư, đây cũng giống như coi bói, phải nắm rõ thời thần bát tự mà cô sinh ra trước (bát tự: giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi. Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự"), bây giờ tôi phải nắm rõ tình huống cơ bản của cô trước, sau đó mới có thể giúp cô". Xem ra đại phu Mông Cổ này, thật lấy ba chữ "đến giúp cô" làm bia đỡ đạn để dùng. Hoa Tiệp Lạc vẫn không có trả lời, nàng vẫn nhướn mày cùng A Kiện bốn mắt nhìn nhau như cũ, khỏe miệng cũng hơi hàm chứa cười, chỉ là cười đến không thoải mái.

Đại khái là cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, tiểu Ninh khẽ véo đùi A Kiện, khẽ hỏi: "Cậu hỏi câu hỏi khác có được hay không?"

"Vây, vậy..." A Kiện lại vẫn không biết tốt xấu, hần lại hỏi, "Hoa tiểu thư, cô thích dạng đàn ông như thế nào?" Hần vừa nói xong, tiểu Ninh lại dùng lực véo đùi A Kiện một cái, lần này A Kiện nhìn không được, kêu đau thất thanh.

"Những câu hỏi này", Hoa Tiệp Lạc lại đột nhiên nói: "Bảo cô gái già cũng sắp ba mươi tuổi như tôi phải trả lời như thế nào đây, chẳng lẽ là đang thân cận sao". Nàng mặt không chút thay đổi mà nói câu đó xong, hơi ngẩng cằm, một bộ dạng dù bạn vẫn ung dung mà nhìn A Kiện. Trong lúc nhất thời, giống như tất cả mọi người vì đáp án này cùng khí thế của Hoa Tiệp Lạc lúc nói chuyện mà ngừng hô hấp, kể cả tôi.

Ba mươi tuổi... từ bề ngoài mà xem, tôi còn tưởng nàng nhiều lắm chỉ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, đây không phải là lừa bà đây sao.

Hoa Tiệp Lạc lại khẽ cười một tiếng, nhưng nụ cười xinh đẹp này lại không khiến bầu không khí dịu xuống, nàng lộ vẻ vô tội hỏi: "Sao thế, không phải nói muốn giúp tôi xem thử nơi này có "thứ kia" không sao? Hay là, cậu còn có vấn đề khác muốn hỏi?" Thiên nga vừa rồi còn mang theo hơi thở phòng bị đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, tôi giống như còn thấy nàng đặc ý giữ cánh của mình, ở trên mặt hồ thanh thoi mà đựng đưa cái cổ dài nhỏ của mình. Tôi nghĩ Hoa Tiệp Lạc rốt cuộc cũng đã ý thức được, A Kiện chẳng qua chỉ là một đại phu Mông Cổ, chỉ biết lừa người mà thôi.

Tiểu Ninh lại véo đùi A Kiện một cái, thúc giục nói: "Mau bắt đầu đi!"

"A, được..." A Kiện vừa đồng ý vừa liếc trộm Hoa Tiệp Lạc, loại cảm giác tự hào vừa rồi của hần đã hoàn toàn bị sự ưu nhã của Hoa Tiệp Lạc đánh bại, trong ánh mắt lóe ra nhiều hơn mấy phần sợ hãi.

Trong phòng khách lại an tĩnh lại, A Kiện hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại. Tiểu Ninh nhìn thoáng qua A Kiện chuẩn bị phát công, lại liếc trộm về phía Hoa Tiệp Lạc ngồi ở một bên, giống như ngay cả nàng cũng bị Hoa Tiệp Lạc vừa này hù mất. Nhưng Hoa Tiệp Lạc lại giả bộ không biết, nàng thả lỏng thân thể, lười biếng mà dựa vào ghế sa lon, đang lẳng lặng mà nhìn A Kiện làm sao xuất ra "thuật thông linh" của hần. Chỉ thấy chân mày A Kiện càng nhíu càng sâu, đột nhiên, hần duỗi ngón trỏ và ngón giữa của tay phải về loạn gì đó trên không trung, trong miệng cũng vẫn luôn lẩm bẩm tự nói. Qua vài giây, A Kiện lại mở mắt, hần đem ngón trỏ và ngón giữa tay phải kia từ từ chỉ hướng... tôi. Hoa Tiệp Lạc theo động tác của hần không khỏi lại hơi ưỡn dậy, mặc dù vẻ mặt không có thay đổi gì, nhưng đây cũng đã đủ khiến A Kiện lại một lần nữa tự hào.

"Hoa tiểu thư", A Kiện hơi cười cười, "Ở chỗ này của cô, quả thật có một thứ không sạch sẽ tồn tại".

Lời của hần lại gọi lên hứng thú của tôi, cảm giác thất vọng vừa rồi lại dần dần bị một cảm giác chờ mong khác thay thế, tôi không khỏi tới gần hần. Nếu hần thật có thể cảm giác được tôi, nếu hần thật có thể "thu phục" được tôi, có lẽ đây chính là lối thoát của tôi - lối thoát rời khỏi thế giới này.

A Kiện lại khẽ nhướn mày, giọng bình tĩnh nói: "Đây là một... người vừa chết không lâu".

"Thật à?!" Tiểu Ninh giật mình mà há to miệng, mà ngay cả Hoa Tiệp Lạc ngồi ở một bên cũng nhíu mày, vẻ mặt vốn bình tĩnh của nàng lại lần nữa từ từ tan rã.

Không để ý tới tiểu Ninh, A Kiện tiếp tục tự biên tự diễn: "Đây là một... người đàn ông, một người đàn ông vừa chết không lâu". Đàn ông? Tôi từng sớt một hai giây, nhưng ngay sau đó không khỏi tròn trắng mắt, đồng thời, cảm giác chờ mong trong lòng lại lần nữa bay mất. Hoa Tiệp Lạc cũng lần nữa thả lỏng cơ thể, nàng khẽ nở nụ cười, hỏi: "Chỗ này của tôi sao có thể có người đàn ông vừa chết không lâu chứ?"

"Chuẩn xác mà nói, đây không phải là người", A Kiện cau mày, dường như có chút bí ẩn mà nói, "Mà là... quỷ".

"Hả?" Hoa Tien Lạc nhíu mày.

A Kien tường rằng Hoa Tien Lạc đã nổi lên hứng thú, hần bắt đầu giả thần giả quỷ mà nói bậy, thậm chí còn bắt đầu nói chuyện với "người đàn ông đã chết không lâu" do bản thân tường tượng ra: "Ừ... anh có chuyện gì khó xử sao? Ừ... thiếu nợ quá nhiều, cho nên tự sát? Ừ... đừng hoảng hốt, tôi sẽ giúp anh". Theo tiếng nói càng ngày càng trầm của A Kien, vẻ mặt tiểu Ninh dần dần căng thẳng, mà ngay cả Hoa Tien Lạc cũng thu lại vẻ cười, nàng giả bộ chú ý nhất cử nhất động của A Kien như thật.

Thấy A Kien say mê ở trong trò đùa bắt quỷ do hần tự biên tự diễn như thế, dục vọng muốn đùa dai của tôi cũng càng ngày càng tăng vọt. Quay đầu lại, thấy trên bàn trà vừa hay bày một cây bút lông, sau khi nghĩ một lát liền bắt đầu chuẩn bị trò đùa của tôi. A Kien vẫn đang chuyển tâm mà bịa chuyện, không hề thấy động tĩnh ở trên bàn, người đầu tiên phát hiện không ổn chính là tiểu Ninh. Nàng đột nhiên kêu thất thanh một tiếng, nhưng ngay sau đó chỉ vào cây bút lông đang giật giật trên bàn hò: "A Kien! Đây là làm sao vậy?!" Hoa Tien Lạc cũng chú ý tới cây bút lông từ từ dựng đứng ở không trung, nàng sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó lập tức nhìn về phía tôi. Tôi nở một nụ cười gian với Hoa Tien Lạc, ý bảo nàng có thể yên tâm. A Kien không nhìn thấy tôi, tất nhiên cũng không biết tôi và Hoa Tien Lạc đang lên trao đổi. Chỉ thấy mặt của hần trong nháy mắt biến thành tái mét, tay phải vốn đang múa may cũng đột nhiên khựng giữa không trung, hai mắt nhìn chăm chăm cây bút lông đã dựng đứng ở trên bàn, cả người động cũng không dám động - xem ra đại phu Mông Cổ này đã giả bộ không nổi nữa rồi.

"Rốt cuộc làm sao thế?!" Tiểu Ninh sốt ruột mà kéo tay áo của A Kien, bối rối hỏi.

"Ặc, ặc..." A Kien liếc nhìn Hoa Tien Lạc, thấy đôi phương cũng đang nhìn hần, liền ra vẻ trấn định mà nói, "Người đàn ông này... ặc... có mấy lời muốn nói với chúng ta... anh ta... anh ta... anh ta nói muốn giết!" Không ngờ hần còn định tiếp tục diễn, cũng được, tôi vừa hay đang nhàm chán.

"Giết?" Tiểu Ninh sững sốt, nhưng ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Hoa Tien Lạc, "Chị Hoa, mau lấy một tờ giấy tới!"

Hoa Tien Lạc khẽ nhíu mày, nàng giương mắt nhìn về phía A Kien vẻ mặt tái nhợt, sau khi do dự trong chốc lát mới đứng dậy đi về phía phòng sách. Lúc đi qua sát bên người tôi, tôi nghe được nàng nói hai chữ vô cùng nhỏ: "Cô nha..." Giọng điệu rất bất đắc dĩ, nhưng cũng hơi lộ ý cười, còn tôi lại đã sớm không nhìn được mà cười ra tiếng. Đợi Hoa Tien Lạc đặt một tờ giấy A4 trên bàn trà xong, A Kien vẫn chết vì sĩ diện mà tiếp tục âm mưu bắt quỷ của hần, hần nói về phía không khí: "Anh bây giờ... cứ đem lời muốn nói, viết xuống đó đi", Giọng nói của hần đã có chút dấu hiệu run rẩy rõ ràng. Tôi vừa cười, vừa viết lời muốn nói xuống giấy.

"Bắt đầu viết rồi!!" Tiểu Ninh kinh ngạc mà nói, sắc mặt A Kien cũng càng thêm tái nhợt.

Tiểu Ninh vô cùng phối hợp mà đọc lên chữ tôi viết trên giấy: "Cậu... là một... đại... lừa đảo... cậu là một đại lừa đảo?" Vừa nói xong, A Kien liền lập tức vươn tay ra cầm giấy lên vô thành một cục, hần bối rối mà đứng lên, run giọng nói với Hoa Tien Lạc: "Cô, con quý ở nhà cô đã muốn, đã muốn thành tinh, tôi, tôi tạm thời không có cách gì thu phục hần..."

Tiểu Ninh là người duy nhất ở ngoài tình huống, nàng sốt ruột mà kéo tay áo của A Kien: "A Kien! Cậu mau giúp chị Hoa!" Nói xong, còn vẻ mặt sợ hãi mà nhìn bốn phía.

"Tớ, tớ..." A Kien vừa nói, vừa lùi về phía cửa, "Tớ sẽ, sẽ nghĩ cách, qua, qua mấy ngày nữa tớ lại tới!" Nói xong lập tức xoay người mở cửa, chạy trốn chết.

"A Kien cậu tên khốn kiếp này!!" Tiểu Ninh cũng vội chạy về phía cửa, nàng dường như nhớ lại gì đó, quay đầu lại nói với Hoa Tien Lạc, "Chị Hoa, chị, chị..." Nàng đã gấp đến độ nói không ra lời, Hoa Tien Lạc cũng không nên lại bỏ đá xuống giếng, nàng chậm rãi đi tới bên cạnh tiểu Ninh, khẽ nói: "Tiểu Ninh, em phải cẩn thận cậu bạn của em". Tôi đứng ở sau lưng Hoa Tien Lạc thật vất vả mới dùng xúc động cười to, nhớ rõ ở trước đó không lâu nàng cũng từng khuyên tôi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tiểu Ninh cau mày mờ mịt, nàng quay đầu nhìn thoáng qua cây bút lông đã nằm lại trên bàn, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Chị Hoa, vài ngày nữa em sẽ trở lại thăm chị, chị, phải cẩn thận". Nói xong, mặc kệ Hoa Tien Lạc còn muốn nói gì, nàng xoay người mà chạy ra ngoài cửa, trong nháy mắt không thấy bóng dáng. Hoa Tien Lạc sững sờ ngay tại chỗ, qua một hồi lâu mới đóng cửa lại. Nàng xoay người lại nhìn tôi, tức giận nói: "Không thể tưởng được... Cô xấu như vậy". Tôi nghe xong, cuối cùng nhìn không được cản trở mà cười ra tiếng. Hoa Tien Lạc thấy tôi như vậy, bắt đắc dĩ lắc đầu, xoay người lại dọn dẹp bộ ấm trà trên bàn. Tôi đi đến phía sau nàng, vừa cười vừa giải thích: "Thực xin lỗi, tôi đã dọa bạn của cô".

Hoa Tien Lạc khom người xuống để chén trà trên bàn vào khay, nhẹ giọng đáp: "Tôi lại muốn cảm ơn cô, tránh được phiền phức phải tiếp đãi bọn họ". Nàng nói xong, xoay người lại mỉm cười với tôi. Trải qua một trận âm ỉ vừa rồi, Hoa Tien Lạc bây giờ dường như lại càng dễ gần gũi, chỉ vờn vờn có nụ cười, cũng làm cho người ta cảm giác chân thật hơn một chút, thiếu đi gông xiềng "Hoàn mỹ" kia. Tôi lại đi theo nàng vào phòng bếp, thấy bộ dáng chăm chú rửa chén trà của nàng, trong lòng không khỏi buồn bực vì không thể giúp được nàng.

"Cô không sợ một chút nào sao," Hoa Tien Lạc vừa cẩn thận rửa chiếc ly mới cầm trong tay vừa nói, "Nếu như hần thật nhìn thấy cô, vậy phải làm sao

bây giờ?"

Không ngờ nàng sẽ hỏi vấn đề này, sau khi tôi suy nghĩ một chút, cười nói: "Vậy thì cứ để hấn thu tôi".

Tôi vừa nói xong, Hoa Tiệp Lạc liền ngừng động tác trên tay, nàng xoay đầu lại có vẻ hơi kinh ngạc nhìn tôi, một lát sau lại quay đầu tiếp tục rửa ly. Thấy động tác của Hoa Tiệp Lạc, tôi không khỏi nhíu mày. Cảm thấy Hoa Tiệp Lạc từ lúc vừa mới bắt đầu đã một mực "Bảo vệ" tôi, hình như so với tôi nàng còn muốn khần trương hơn, còn lo lắng chuyện A Kiện có thể nhìn thấy tôi hơn cả tôi. Không phát hiện được sự cảm động trong lòng tôi, Hoa Tiệp Lạc vẫn đang tỉ mỉ rửa ly trà trong tay, nàng đột nhiên lại nói: "Xem ra là tôi đã quá lo lắng, chỉ là đã đồng ý cho cô ở lại nhà của tôi ghi nhật ký, cho nên phải chắc chắn không được để cho người khác phát hiện được sự tồn tại của cô, bằng không tôi sẽ rất áy náy". Áy náy? Thì ra là thế. Không ngờ, hai người chúng tôi đều đang rối rắm cùng một vấn đề.

Tôi không khỏi thở dài một hơi, nhẹ giọng nói với nàng: "Không sao, dù sao tôi đã chết rồi. Nếu như hấn thật có thể 'thu' tôi, có lẽ còn là một chuyện tốt". Tôi để ý thấy nàng đã cẩn thận rửa sạch từng cái ly đến ba lần, nhưng vẫn không chịu dừng lại, thậm chí còn có xu hướng muốn rửa thêm lần thứ tư.

"Dù sao vẫn cảm thấy," Hoa Tiệp Lạc không quay đầu lại, vừa rửa ly trà vừa nói, "Cô là một người có rất nhiều cố sự".

Tôi không khỏi sững sốt một hai giây, nhưng sau đó vừa cười vừa đem nguyên văn lời nói trả lại cho nàng: "Tôi cũng cảm thấy được, cô chủ Hoa cũng là một người có rất nhiều cố sự".

Nghe tôi nói xong, cơ thể của Hoa Tiệp Lạc dừng lại một chút, nhưng không nói gì, chỉ xoay người tiếp tục rửa ly trà trên bàn - lần thứ năm. Tôi không muốn lại quấy rầy đến sự phát tác "Bệnh sạch sẽ" của Hoa Tiệp Lạc, chỉ lặng lẽ xoay người, bay về phòng sách. Tôi vừa bay vừa nhìn không được lại thở dài, trải qua ngày hôm nay quả thật rất mệt mỏi, đột nhiên lại nhớ đến cảm giác có thể ngủ sâu một giấc của trước kia".

Đại khái biết rằng đây quả thật chỉ là một quyền tiểu thuyết, dự vọng xem tiếp của tôi không còn trở nên mãnh liệt như vậy. Vì để có thể đi ngủ trước hai giờ, tôi để nhật ký lại vào trong túi xách, sau đó vội vàng làm xong phần biểu đồ còn lại, nhanh chóng chạy về phòng ngủ. Sau khi vào cửa, tôi nhìn thấy Tà Y Y nằm trên giường, đưa lưng về phía cửa co lại thành một nhúm, giống như đang ngủ. Tôi không khỏi thở dài một hơi, sau đó nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, hướng mặt ra cửa nằm xuống. Nhưng ngay lúc tôi vừa nhắm mắt lại, lưng đột nhiên nóng lên, cơ thể bị người khác gắt gao ôm vào lòng, cùng lúc bên tai truyền đến giọng nói có vẻ hơi khàn khàn của Tà Y Y: "Phạm, cậu cũng có cảm giác, phải không?"

Tim thoáng cái nhảy lên tận cổ họng, không đợi tôi mở miệng nói chuyện, Tà Y Y lại rầu rĩ nói: "Phạm, rõ ràng cậu cũng có cảm giác".

Tôi để mặc nàng ôm tôi, cử động cũng không dám, hơn nửa ngày mới đem lời nói nói ra miệng: "Y Y, ngày Cá tháng tư đã qua rồi". Cho nên, đừng trêu chọc tôi nữa.

Vừa nói xong, chỉ cảm thấy Tà Y Y ôm thật chặt hai tay của tôi, sau đó lại buông ra. Sau nửa ngày, tôi nghe thấy giọng nói của nàng từ phía sau truyền đến, ngữ điệu rất nhẹ nhàng: "Nhạc Phạm, cậu cũng không phối hợp một chút, đúng là nhàm chán".

"Cậu diễn quá dở, muốn tớ phối hợp thế nào đây?" Tôi cười khan hai tiếng, vẫn đưa lưng về phía nàng không nhúc nhích, "Được rồi, bây giờ cũng đã hai giờ, cậu không ngủ tớ cũng phải ngủ".

Tà Y Y không trả lời, qua một, hai giây nàng rút về hai tay đang nắm chặt tay của tôi, sự ấm áp ở lưng cũng vì vậy mà từ từ biến mất. Quả nhiên, nếu tôi không lạnh lại một chút, chắc chắn đã rơi vào chiếc bẫy mà Tà Y Y đặt ra. Vừa rồi còn chút nữa đã hiểu lầm Tà Y Y quả thật thích tôi, quả thật chỉ còn thiếu một chút nữa đã nghĩ như vậy. Vẫn không dám xoay người sang chỗ khác, tôi lên lút hít sâu một hơi, để cho bản thân tỉnh táo trở lại. Sự yên tĩnh chung quanh làm cho tôi ngay cả hô hấp cũng phải thực cẩn thận, không biết Tà Y Y đã ngủ chưa, dù sao bây giờ tôi cũng không hề buồn ngủ. Lòng giống khi cầu rò khí, lằng lằng rất không kiên định, loại cảm giác này rất khó chịu, tôi nửa tỉnh nửa mê chịu đựng tới lúc trời hừng sáng.

Sáng hôm sau, Tà Y Y lại lần đầu tiên rời giường đúng giờ. Không có nhiều lời chào hỏi, chúng tôi đều bận rộn chuyện của mình, đợi tôi làm xong bữa sáng, nàng cũng đã ăn mặc, trang điểm xinh đẹp ngồi xuống trước mặt tôi. Tà Y Y bây giờ giống như ngày nàng giới thiệu Becky với tôi - rất đẹp, nhưng tôi lại cảm thấy rất không được tự nhiên.

"À....". Tôi nhìn không được, mở miệng trước, "Y Y, tối nay cậu muốn ăn cái gì? Tớ đi mua thức ăn trước...".

"Tớ có hẹn với Becky đi ăn cơm chiều," Nàng ngắt lời của tôi, ngẩng đầu lên mỉm cười với tôi, "Hôm nay sẽ về hơi trễ".

"A," Tôi vội cúi đầu xuống húp một ngụm cháo, "Vây... được rồi". Nói xong, trong lòng của tôi có một chút kỳ quái, Tà Y Y và Becky đã làm hòa? Chuyện khi nào? Nghĩ như vậy, đột nhiên nhớ lại hôm qua Tà Y Y còn đang truyền dịch trong bệnh viện, tôi lại nhìn không được nói: "Y Y, hôm qua cậu vừa mới vào bệnh viện, chú ý thân thể một chút...". Không đợi tôi nói xong điện thoại Tà Y Y đột nhiên vang lên, nàng ngay cả liếc tôi cũng không có liền tiếp điện thoại: "Becky?"

Tôi biết điều cúi đầu xuống, lại múc cháo cho vào miệng.

"Sao?" Tà Y Y một tay cầm điện thoại, một tay cầm thìa chậm rãi khuấy cháo trong chén, "Được rồi, tớ biết rồi... Đừng vội như vậy". Nàng vừa nói vừa cười vài tiếng, giọng nói dịu dàng làm cho toàn thân của tôi đều mềm nhũn, thái độ bây giờ so với mấy hôm trước của nàng với Becky, quả thực là thay đổi ba trăm sáu mươi độ. Không biết tại sao, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt Tà Y Y như vậy, trong lòng tôi lại có một loại cảm giác chua xót, giống như là.... ghen. Ý thức được điều này, suy nghĩ của tôi lập tức đình trệ, thế giới giống như từ một khắc này bắt đầu nứt ra.

Tà Y Y cúp điện thoại, nàng lấy túi xách trên bàn, vừa đứng lên vừa nói: "Tớ có việc đi ra ngoài trước".

"Cậu..." Tôi bất giác gọi nàng. "Cậu còn chưa ăn cháo xong". Như vậy không tốt cho cơ thể.

"No rồi". Nàng nhàn nhạt trả lời, sau đó xoay người đi về phía cửa ra vào, tôi ngồi tại chỗ nhìn nàng mở cửa sau đó quay đầu nói với tôi, "Nhạc Phạm, từ nay về sau không cần để phần bữa sáng cho tôi, tôi hẹn người khác đi ra ngoài ăn". Nói xong, nàng lại hơi mỉm cười, nhưng ngay sau đó đóng cửa rồi đi. Chỉ còn lại một mình tôi trong phòng, đột nhiên có một loại cảm giác bức bối kỳ lạ quán chặt lấy cơ thể tôi. Đúng là kỳ lạ, rõ ràng tôi từ trước tới giờ vẫn luôn ở một mình, nhưng sao bây giờ lại có cảm giác bị người khác vứt bỏ, cảm giác bức bối kỳ lạ chứ? Qua hơn nửa ngày mới phát giác đáp án của câu hỏi này có lẽ sẽ làm tôi khó có thể đối mặt, vì vậy tôi lại cúi đầu xuống, tiếp tục đem từng muỗng từng muỗng cháo húp hết.

Trở lại công ty, tôi thành thành thật thật nói lời xin lỗi với quản lý, ngay sau đó ở trước số đông ánh mắt kỳ lạ của đồng nghiệp, đi nói lời tạ ơn Trần Kiệt.

"Tôi nay mời anh một bữa đi, " Trần Kiệt cười cười, "Thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Trần Kiệt giúp tôi một ân lớn, ngoài trừ mời hân ăn cơm, tôi thật không còn nghĩ ra phương pháp báo đáp nào khác nữa, vì vậy liền đồng ý. Thật ra văn phòng chính là một cái chợ văn minh, hương vị nhiều chuyện ở trong yên tĩnh đều gọn sóng dữ dội, một ánh mắt hoặc là một lời thì thầm, đều là lời đồn trắng trợn lưu động mặc kệ sự thật. Vì công việc, tôi nghĩ tôi có thể nhịn được. Đến gần tối, Trần Kiệt đưa tôi đến một nhà hàng tây nào đó dùng cơm, tôi do dự một chút, vẫn cứ đồng ý. Trên đường, Trần Kiệt luôn tìm chủ đề pha trò làm cho tôi nói chuyện, tôi trả lời câu được câu không cho có lệ. Hình như Trần Kiệt cũng phát hiện được tâm tình của tôi không tốt, cũng không nói thêm gì nữa. Đối với thái độ ngạo mạn của mình như vậy, tôi cũng rất áy náy, nhưng không biết tại sao lại không có tinh thần, trong lòng hiện lên rất nhiều hình ảnh – đều là về Tã Y Y. Trong bầu không khí lúng túng đó, chúng tôi đi đến một nhà hàng tây nổi tiếng ở trung tâm thành phố. Trước khi vào cửa tôi thở dài trong lòng: tối nay lại phải xuất huyết nhiều (DG: ý bảo tốn nhiều tiền vì vào nhà hàng đắt), thật sự đáng đời.

Phục vụ dẫn chúng tôi đến một bàn đôi cạnh cửa sổ, Trần Kiệt rất đàn ông kéo ghế cho tôi ngồi, sau đó còn chu đáo hỏi: "Muốn ăn gì?"

Tôi vội hỏi: "Nên để em hỏi anh mới đúng, bữa này là em mời".

Trần Kiệt ngồi xuống đối diện tôi, hân cười ném lại một câu tiếng anh: "Lady First (Ưu tiên quý cô)".

Cứ khẳng khẳng không tốt, tôi chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua thực đơn, tùy tiện gọi một phần bít-tết với xà lách, Trần Kiệt cũng gọi giống tôi, còn thêm một chai rượu đỏ.

"Thực ngại quá, " Tôi có chút không phải nói, "Em không uống rượu".

"Phải không?" Trần Kiệt nghe xong, khẽ gật đầu cười, "Đây là một thói quen tốt". Sau đó gọi người phục vụ vừa mới đi không xa, đem rượu đỏ đổi thành nước chanh. Không biết tại sao, hành động nho nhỏ này của Trần Kiệt làm cho hân cảm của tôi tăng nhiều, đơn giản vì nước chanh là lựa chọn tốt nhất tôi dùng để thay thế rượu, mà hân lại vừa khéo giẫm trúng ngay điểm đó. Ngay lúc tôi đang cố hết sức suy nghĩ chủ đề cùng Trần Kiệt trò chuyện để lấp khoảng thời gian chờ đợi phục vụ đem thức ăn lên, Trần Kiệt lại đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Nhạc, thật ra..... anh có chuyện cần nhờ mới làm cho em mời anh đi ăn cơm".

Quả nhiên, tôi đã đoán đúng. Mặc dù hành động của Trần Kiệt dễ dàng khiến cho phụ nữ lầm tưởng đó là sự truy cầu (theo đuổi) của một người khác phái, nhưng giác quan thứ sáu của tôi lại cho tôi biết được, Trần Kiệt không phải muốn "truy cầu" tôi, mà là muốn cầu tôi cái khác. Ngay sau đó, không đợi tôi mở miệng hỏi hân có chuyện gì muốn "thỉnh cầu" tôi, Trần Kiệt lại tiếp tục nói: "Tiểu Nhạc..... I' m gay (Anh là người đồng tính)".

Đột nhiên nghe được tin này, hơn nữa còn bằng tiếng anh, trong lúc nhất thời tôi khó có thể tiếp nhận. Chăm chú nhìn mặt hân, một hồi lâu tôi mới bằng lòng xác định đối phương không phải đang nói đùa. Bề ngoài của Trần Kiệt xuất chúng như thế, cùng với năng lực làm việc của hân, tuyệt đối chính là thượng phẩm trong đàn ông. Nhưng mà, Trần Kiệt là gay – dường như tôi đã nghe được một ít âm thanh ai oán của đám con gái trong văn phòng. Nếu tính như vậy, mấy ngày nay liên tục hai người ra tù với tôi, tôi đã bắt đầu hoài nghi bộ dáng của mình có phải có khả năng thu hút tất cả gay trên thế giới đều ra tù trước mặt tôi. Sững sờ nhìn về mặt thần nhiên của Trần Kiệt, hơn nửa ngày tôi mới phản ứng hân: "..... Cho nên?" Cho dù anh là gay, thì có quan hệ gì với tôi đâu?

"Anh muốn em giả làm bạn gái của anh". Trần Kiệt cười nói, giọng điệu càng ngày càng thần nhiên.

Tuyệt đối không ngờ, Trần Kiệt ngăn cản kiếp nạn "bị sa thải" của tôi, tiếp đó lại để cho tôi mời hân ăn cơm, mục đích cuối cùng lại ra tù kêu tôi đóng giả làm bạn gái của hân. Mặc dù đã từng nghe qua không ít người đồng tính sẽ tìm mấy người bạn trai bạn gái để che giấu giới tính thật của mình, nhưng nội dung vở kịch phát triển phức tạp như vậy khiến cho tôi có chút dở khóc dở cười, cuối cùng cũng đành phải bắt chước Trần Kiệt phun một câu tiếng anh: "Why me? (Sao chọn em?)"

Trần Kiệt không cần suy nghĩ liền cười đáp: "Giác quan thứ sáu". Lúc này hân đang hơi mỉm cười, giống như âm thầm quan sát biểu cảm trên mặt tôi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Em còn tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới có giác quan thứ sáu.....". Sau khi suy nghĩ một chút, tôi lại hỏi, "Làm cho em giả làm bạn gái của anh, thời gian lâu, anh sẽ không cảm thấy mệt chết sao?"

"Anh không thêm đề ý, nhưng hấn đề ý". Trần Kiệt nói.

"Hấn" kia, chắc chính là bạn đời của Trần Kiệt. Trần Kiệt không thêm đề ý nhưng người kia đề ý..... Đề ý cái gì? Ánh mắt của người khác sao? Cho nên mới tìm tôi làm lá chắn?

"Rất nhiều người đều cho là thời đại khác nhau, thái độ của mọi người với người đồng tính cũng sẽ dị đi," Trần Kiệt ngồi thẳng người, bắt đầu nói chậm rãi, "Nhưng kỳ thật không phải. Rất nhiều người ngoài mặt đều nói 'Tôi không ngại, tôi rất open (cởi mở)', nhưng mà một khi thật sự có gay xuất hiện ở bên cạnh, bọn họ lại e sợ trốn tránh". Trần Kiệt nói không sai, người của xã hội ngày nay, nhìn như đối xử bao dung, không gì là không thể tiếp nhận, nhưng tình hình trên thực tế lại có sự khác biệt – nhưng cái này cũng không thể trở thành lý do hấn chọn tôi giả làm bạn gái nha. Không đợi tôi mở miệng nói chuyện, Trần Kiệt lại tiếp tục nói: "Chính là, tiểu Nhạc..... em khác biệt với bọn họ".

Tôi nhú mày, vừa định hỏi tôi có cái gì khác biệt với bọn họ, ánh mắt lại lướt đến gương mặt quen thuộc sau lưng Trần Kiệt..... Becky?

"Tháng trước, có một vị khách hàng đến công ty chúng ta," Trần Kiệt không phát hiện được sự bất thường của tôi, nói tiếp cái hấn tự cho là "sự khác biệt" của tôi, "Người đó không hề giấu diếm giới tính của mình, là người có tiếng trong nghề, ngày đó hấn đến công ty của chúng ta, rất nhiều đồng nghiệp không chịu tiếp cận hấn.....". Tôi vừa giả bộ như đang rất chăm chú nghe Trần Kiệt nói chuyện, vừa lén lút nghiêng đầu nhìn thoáng qua gương mặt kia. Tôi không nhìn lầm, người đó đích thực chính là Becky. Về mặt của Becky tươi cười trò chuyện vui vẻ với người ngồi đối diện nàng, nhớ lại buổi sáng Tà Y Y nói câu kia "Tớ hẹn với Becky ăn cơm chiều," Vậy người ngồi đối diện nàng hấn chính là Tà Y Y rồi? Nhưng là..... nhìn bóng lưng của người đó, lại không giống với Tà Y Y.

"Tiểu Nhạc? Tiểu Nhạc!" Trần Kiệt đột ngột đề cao âm điệu làm cho tôi bị hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy vẻ mặt nghi hoặc của hấn đang nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nhìn thoáng qua hướng tôi vừa rồi nhìn chăm chăm, "Bên kia có cái gì sao?"

"Không có.....". Tôi ngượng ngùng nói, "Em, em muốn đi nhà vệ sinh một chút".

Trần Kiệt sững sờ một chút, nhưng ngay sau đó khẽ gật đầu. Tôi lại thật có lỗi mà cười cười, sau đó đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn về phía Becky. Bước đi chậm rãi, cuối cùng nhìn rõ được mặt của người đối diện Becky – quả nhiên không phải Tà Y Y. Tôi lập tức sững sờ ngay tại chỗ: Sao không phải là Tà Y Y? Ngẩng đầu nhìn cô gái xa lạ kia, đến khi cảm giác được có người ném ánh mắt tò mò về phía tôi, mới vội xoay người đi về phía nhà vệ sinh. Mang theo một bụng đầy nghi hoặc, tôi tùy tiện đi lòng vòng một chút ở nhà vệ sinh, sau đó mới trở lại ngồi đối diện Trần Kiệt. Lúc ngồi xuống, tôi lại nhìn không được nhìn thoáng qua bóng lưng cô gái kia, Trần Kiệt nghi hoặc hỏi: "Gặp được người quen à?"

Tôi vội lắc đầu: "Không phải, nhìn lầm người mà thôi".

"À," Trần Kiệt khẽ cười, "Vậy..... thỉnh cầu của anh, em đồng ý rồi à?"

"Thỉnh cầu?" Tôi sững sờ.

"Trong lúc tất cả mọi người đều tránh vị khách hàng kia, em lại làm như không biết gì hết vẫn tiếp đãi vị khách đó, đây là chỗ khác biệt giữa em với những người khác," đối với sự thất thần của tôi hình như Trần Kiệt có sự kiên nhẫn phi thường, "Cho nên..... anh thỉnh cầu em, giả làm bạn gái của anh".

Tôi thờ dãi một hồi, ngay sau đó đành nhún vai: "Đó chẳng qua chỉ là những cư xử lễ phép cơ bản, không có gì khác biệt".

"Vậy em đồng ý, hay là không đồng ý?" Trần Kiệt tiếp tục truy vấn.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của hấn, tôi suy nghĩ vài giây, sau đó khẽ gật đầu. Trần Kiệt lập tức vui mừng liên tục cảm ơn tôi, tôi cười cũng phụ họa vài tiếng. Thật ra tôi cũng không có lòng dạ nào mà đi suy xét chuyện "Đồng ý hay không đồng ý" này, bởi vì toàn bộ đầu óc tôi sớm bị Tà Y Y chiếm lấy – rõ ràng nàng nói đã hẹn với Becky tối nay đi ăn cơm, nhưng sao lại không ở cùng một chỗ với Becky? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Hiện tại Tà Y Y đang ở đâu? Cho đến khi Trần Kiệt đưa tôi về nhà, tôi cũng chưa từ trong mây thắc mắc kia phục hồi tinh thần lại. Một khắc trước khi mở cửa, tôi còn âm thầm hy vọng Tà Y Y cũng chưa đi, ngồi trên ghế sofa xem TV không buồn lo nghĩ gì, nhưng sau khi mở cửa, bóng tối trong phòng khiến người ta hít thở không thông lại tàn khốc mà xóa sạch hy vọng của tôi. Tôi đặt túi xách xuống, sau khi suy nghĩ một chút nhìn không được lấy điện thoại ra bấm số của Tà Y Y. Điện thoại rất nhanh đã kết nối, giọng nói của Tà Y Y trong điện thoại truyền đến: "Alô?"

Tôi đứng lên, không được tự nhiên mà đi vài bước trong phòng khách, sau đó nói: "Y Y? Tớ là Nhạc Phạm".

"Làm sao vậy?" Giọng nói của Tà Y Y vô cùng lạnh nhạt, tôi không khỏi nhớ lại sáng nay lúc nàng nói chuyện cũng là giọng điệu lạnh như băng.

"Bây giờ cậu..... đang ở đâu?" Tôi dè dặt hỏi.

"Không phải tớ đã nói rồi sao?" Hình như nàng đã có chút không bình tĩnh, "Tớ hẹn với Becky đi ăn cơm tối".

"Vậy được rồi," Biết rõ đối phương đang nói dối, lại tìm không ra lý do phải lật tẩy nàng, tôi chỉ bất đắc dĩ nói, "Tớ..... không có việc gì".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Nàng ngay cả "tạm biệt" cũng không nói một tiếng liền cúp điện thoại, chỉ để lại một chuỗi âm bản dài để tôi đối mặt một mình. Dường như có một cỗ khí đầu ở trong lồng ngực tôi làm thế nào cũng không tuôn ra được, tôi rầu rĩ mà ném di động lên ghế sa lon, sau đó có chút hờn dỗi mà cầm lấy áo quần đi tắm rửa. Sao tôi lại có cảm giác ghen ghét như vậy chứ? Tà Y Y chẳng qua chỉ tung một lời nói dối rất bình thường mà thôi, tôi sao lại tức thành như vậy? Sao nàng đối xử lạnh nhạt với tôi như thế, tôi lại còn nhịn không được mà lo lắng nàng bây giờ an toàn không? Ta van người, Tà Y Y cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, Nhạc Phạm người lo lắng vớ vẩn cái gì chứ? Tắm rửa xong, hờn dỗi trong lòng đã từ từ phai nhạt, tôi dường như có chút hiểu được tại sao mình lại có loại phản ứng kỳ lạ này. Vô lực mà ngã xuống ghế sa lon, liếc nhìn túi xách vừa vào cửa liền bị tôi ném trên bàn trà, nhớ tới cuốn nhật ký tôi hôm qua tôi để bên trong, nhưng cả ngày đều chưa chạm qua kia. Không khỏi thở dài một hơi, thay vì tiếp tục hành hạ đầu óc của mình, chỉ bằng đôi lực chú ý vào mấy thứ hư vô không phải càng tốt sao.

"Ngày 6 tháng 4 năm 2011, trời trong.

Hôm nay Hoa Tiệp Lạc không đi tiệm hoa, buổi sáng sau khi tập thể dục xong, nàng chỉ ở trong nhà xem sách, tưới hoa, tập yoga - cuộc sống nhàn nhã như thế, khiến tôi không khỏi hoài nghi Hoa Tiệp Lạc thật ra là một bà già tuổi gần trăm. Trong âm hưởng tiếng nhạc nhẹ tuyệt vời dễ nghe đang phát ra, Hoa Tiệp Lạc cột tóc đuôi ngựa, trải một cái thảm yoga màu trắng trong phòng khách. Thấy nàng mặc áo mỏng tay dài bó sát người không ngừng làm mấy động tác không thể tưởng tượng nổi trên nệm yoga, tôi chỉ có thể đứng ở một bên âm thầm cảm thán độ mềm dẻo của thân thể nàng.

"Cô từng tập yoga chưa?" Tôi nghe được nàng đột nhiên hỏi.

Hoa Tiệp Lạc lúc này đang mở hai chân thon dài thành chữ nhất (DG: chữ nhất: "一") - động tác "giang chân" vô cùng xinh đẹp, nàng nghiêng người về phía trước dán sát mặt đất, hai tay duỗi dài tùy ý mà đặt ở hai bên. Thấy Hoa Tiệp Lạc đang nhắm hai mắt, không hề nhúc nhích, tôi còn tưởng rằng vừa rồi là mình nghe nhầm, cho nên cũng không trả lời nàng. Đợi qua một hồi lâu, Hoa Tiệp Lạc đột nhiên mở mắt ra nhìn tôi, sau khi nàng lại hỏi lại câu hỏi vừa rồi, tôi mới vội lắc đầu: "Không có". Loại người thô lỗ như tôi đây, có lẽ mãi mãi cũng sẽ không kết duyên với loại vận động tập thể dục ưu nhã này - huống chi tôi đã chết rồi.

Hoa Tiệp Lạc lại nhắm mắt lại, một lát sau, nàng khẽ hỏi: "Lâm Tấu, cô vì sao... lại chết?"

Rốt cuộc đã hỏi, tôi còn tưởng rằng Hoa Tiệp Lạc mãi mãi cũng sẽ không hỏi vấn đề này. Nhịn không được mà khẽ cười, tôi nói ngắn gọn cho nàng biết: "Xe tông".

Tôi thấy Hoa Tiệp Lạc nhàu mày, nàng lại từ từ nhắm hai mắt lại hỏi: "Không cài đai an toàn sao?" Giống như là cô giáo đang hỏi đứa nhỏ, nàng vẫn không nhúc nhích mà duy trì động tác đối với tôi mà nói là độ khó cực kỳ cao kia, chỉ bình tĩnh chờ đợi câu trả lời của tôi. Nghe nói tập yoga quan trọng nhất là hơi thở trong cơ thể lưu động, nhưng Hoa Tiệp Lạc bây giờ vừa tập yoga vừa nói chuyện phiếm với tôi, lại còn một bộ dạng thần nhiên tự đắc, cảm giác bội phục của tôi đối với nàng lập tức lại nhảy lên mấy tầng.

"Bản thân là một người vô cùng tuân thủ luật giao thông". Tôi tiếp tục cười nói.

Hoa Tiệp Lạc nghe xong, lại mở mắt ra nhìn tôi. Không biết tại sao, đối với chuyện "có thể khiến Hoa Tiệp Lạc đặc biệt mở mắt ra nhìn tôi", tôi lại có loại cảm giác tự hào khó hiểu. Trên khuôn mặt xinh đẹp kia lộ ra một ít cảm xúc thắc mắc, không đợi nàng hỏi lại, tôi giành trước đáp: "Cách chết của tôi khá chớp nhoáng, không biết nói ra cô tin không ấy chứ?" Nói xong, lại cố ý cười quỷ dị mà cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

"Chớp nhoáng?" Nàng nhàu mày.

Có thể gọi hứng thú của Hoa Tiệp Lạc càng làm cho tôi hào hứng, cười nói cho nàng biết giống như kể chuyện xưa: "Lúc trước, có một cô bé vào ngày Cá tháng tư băng ngang đường cái, tôi vừa đứng lúc thấy cảnh này liền trên tinh thần hiển thân dùng loại chớp nhoáng đẩy bé ra trước, cô bé băng ngang đường cái không tổn thương một cọng lông tóc, còn tôi liền thành vong hồn dưới xe". Ở lúc tôi trần thuật nguyên nhân từ vong của mình, Hoa Tiệp Lạc vẫn luôn nhìn kỹ vào đôi mắt tôi, trên mặt không hề lộ vẻ đặc biệt gì khác. Điều này làm cho sự hào hứng của tôi bắt đầu hạ thấp, trong lòng đột nhiên trào ra một cỗ cảm giác chua xót lờ mờ. Quả nhiên, cái chết của tôi đối với người khác mà nói căn bản không đáng nhắc tới, ngay cả Hoa Tiệp Lạc cũng cảm thấy cái chết của tôi khiến cho nàng làm biểu lộ đều thấy lãng phí.

"Cô không biết cô bé kia?" Hoa Tiệp Lạc đột nhiên lại hỏi.

Tôi lắc đầu.

"... Hối hận không?" Giọng của nàng rất khẽ, khẽ đến độ tôi thiếu chút nữa không nghe được.

"Đây là đã định trước rồi", tôi thở dài một hơi, "Không phải cô bé chết thì chính là tôi chết... nếu đã như vậy, vậy thì... 'ta không vào địa ngục, ai sẽ vào địa ngục' chứ". Thật ra, đúng là không có hối hận hay không hối hận gì, có lẽ đây chính là sự an bài của vận mệnh, hối hận cũng vô dụng. Hoa Tiệp Lạc nhìn tôi không nói lời nào, một lát sau, nàng vừa ngồi thẳng người vừa thở sâu một hơi. Ngay khi tôi tưởng rằng Hoa Tiệp Lạc sẽ không mở miệng nói chuyện nữa, nàng đột nhiên lại thấp giọng nói: "Không thể gặp cô lúc cô còn sống, đúng là một chuyện tiếc nuối". Không biết Hoa Tiệp Lạc tại sao lại đột nhiên nói vậy, tôi sau khi nghĩ một lúc chỉ có thể lại thở dài một hơi, tỏ vẻ mình cũng cảm thấy rất đáng tiếc - nhưng mà, cho dù gặp nhau thì sao, tôi và Hoa Tiệp Lạc nhiều lắm cũng chỉ là hàng xóm bình thường lúc ra cửa vào cửa gặp được sẽ chào hỏi mấy tiếng mà thôi.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên. Tôi và Hoa Tien Lạc đồng thời quay đầu nhìn ra phía cửa, theo lý thuyết, ngay bây giờ đáng không có người tìm tới Hoa Tien Lạc mới đúng - dùng kinh nghiệm mà tôi quan sát mấy ngày nay tổng kết mà nói. Hoa Tien Lạc dường như cũng có chút bất ngờ, nàng sau khi ngẩn người liền đứng lên, cầm khăn mặt màu trắng trên bàn lau khô mồ hôi trên trán xong, đi tới trước cửa nhìn qua mắt mèo, sau đó mới mở cửa gỗ bên trong ra.

"Thật ngại quá, quý rầy cô một chút", người tới là một người đàn ông, nghe giọng nói kia thậm chí có chút quen tai, "Xin hỏi cô có biết hay không, người ở tại 18B có phải mấy ngày rồi chưa về nhà không?"

Tôi lập tức đi tới sau lưng Hoa Tien Lạc, quả nhiên, là Steven. Cách cửa sắt, tôi nhìn thấy hắn đang đeo một ba lô rất lớn, đeo kính đen, vẻ mặt ngại ngùng hỏi Hoa Tien Lạc đứng ở trong nhà. Sự xuất hiện của tôi cũng không khiến hắn chút ý chút nào, Steven không nhìn thấy tôi.

"Thật xin lỗi, tôi không rõ lắm". Hoa Tien Lạc khẽ cười, trả lời vô cùng trấn định.

Steven gãi gãi cái ót, hắn có chút bất đắc dĩ mà nói: "Tôi là Lâm Tấu... cũng chính là người ở tại căn hộ 18B kia, tôi là bạn của cô ấy. Mấy ngày nay tôi vẫn luôn tìm cô ấy, nhưng gọi vào di động cô ấy, nhấn chuông cửa cũng không mở cửa, cũng không biết có phải bốc hơi khỏi nhân gian rồi không". Steven cho tới bây giờ đều là người quen thuộc từ trước đến nay, hắn hoàn toàn không ngại mình và Hoa Tien Lạc chỉ là lần đầu tiên gặp nhau, không ngờ đứng ở cửa đã bắt đầu oán giận. Nhưng Hoa Tien Lạc lại vô cùng hiền hòa mà đứng ở trước cửa, nàng hơi khẽ cười mà nhìn Steven, không hề biểu lộ ra cảm xúc ngại phiền.

Đại khái oán giận chừng năm phút đồng hồ, Steven rốt cuộc muốn kết thúc, hắn sau khi thờ dãi lại nói với Hoa Tien Lạc: "Nếu cô thấy Lâm Tấu trở về, phiền nói với cô ấy một tiếng, Steven muốn tìm cô ấy lấy ca khúc cuối cùng, quả thật không thể kéo dài được nữa".

Khiến ta kinh ngạc chính là, Hoa Tien Lạc không ngờ lại đặt câu hỏi với Steven: "Anh tên... Steven?" Việc này cùng Hoa Tien Lạc trong ấn tượng của tôi không giống nhau, tôi tưởng rằng nàng sẽ mau đuổi Steven đi, sau đó đóng cửa tiếp tục luyện yô-ga của nàng, chứ không phải giống như bây giờ có ý khơi mào đề tài.

Steven lập tức đáp: "Đúng vậy, tôi là bạn của Lâm Tấu". Cũng là thần tài của tôi.

"Anh bảo Lâm Tấu đưa ca khúc cho anh?" Hoa Tien Lạc lại hỏi vấn đề thứ hai.

"Cô ấy từng kể với cô về tôi sao?" Steven hỏi ngược lại, hắn giống như cảm thấy kỳ quái vì Hoa Tien Lạc liên tục hỏi hai câu.

Hoa Tien Lạc khẽ cười, vẫn đáp vô cùng trấn định như cũ: "Cô ấy thỉnh thoảng nhắc với tôi về anh". Tôi bất đắc dĩ mà nhìn về mặt bình tĩnh của Hoa Tien Lạc, không ngờ nàng lại thật biến chuyên xưa, hơn nữa còn không hề chột dạ tí nào.

"Vậy Lâm Tấu chắc cũng nói với cô nàng là người soạn nhạc hả?" Steven cũng không sinh ra bất cứ hoài nghi gì về hàng xóm khả nghi Hoa Tien Lạc này.

Điều này ngược lại đúng là đã từng xảy ra không sai, Hoa Tien Lạc cũng rất đương nhiên mà gật đầu.

Steven lại đột nhiên nở nụ cười quý dị, hắn khẽ cười nói: "Không ngờ, điểm phúc của Lâm Tấu không cạn nha".

Hoa Tien Lạc nhú mày, dường như không hiểu Steven đang nói cái gì, còn tôi đứng ở một bên cũng bắt đầu khẩn trương lên - Hoa Tien Lạc cũng không biết giới tính thật sự của tôi. May là Steven cũng không có nói tiếp, hắn nhắc ba lô trên lưng, từ bên trong rút ra một thứ, nhét nó vào khe cửa đưa cho Hoa Tien Lạc: "Vậy phiền cô đưa cái đĩa này cho cô ấy, nói đây là lúc tụ hội lần trước, sao lại một bản lưu cho cô ấy một kỷ niệm... còn nữa, phiền cô bảo cô ấy mau liên lạc với tôi, cảm ơn". Thấy Hoa Tien Lạc khẽ gật đầu, Steven mới lộ vẻ an tâm mà xoay người định rời đi, rồi lại đột nhiên quay đầu lại nói với Hoa Tien Lạc, "Thật xin lỗi, tôi quả thật rất muốn hỏi một câu. Tôi cảm thấy... bộ dạng cô rất giống một người". Bộ dạng rất giống một người? Tôi vốn định rời khỏi trước cửa cũng dùng động tác chuẩn bị bay đi, chỉ vì cảm thấy vô cùng tò mò với lời Steven đột nhiên nói. Chỉ thấy hắn cau mày, dường như đang xác định cái gì hỏi: "Xin hỏi... cô có phải họ Hoa không?" Tôi sửng sốt, Steven biết Hoa Tien Lạc sao? Nhưng Hoa Tien Lạc cũng không gật đầu thừa nhận, nàng chỉ về mặt thối mặt mà nhìn Steven.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Thấy Hoa Tien Lạc không nói lời nào, giống như xác định được cái gì, có chút hưng phấn hỏi: "Cô có phải... đã từng biểu diễn ba-lê tại Thượng Hải? Năm có còn lên báo... Có phải cô tên là...".

"Thực xin lỗi, " Hoa Tien Lạc cắt ngang câu hỏi của Steven, nhàn nhạt đáp: "Anh nhận lầm người". Tôi bị ngữ khí đột nhiên chuyển biến thành lãnh đạm của Hoa Tien Lạc làm cho hoảng sợ, càng làm cho tôi khó hiểu chính là nàng nhất quyết phủ nhận - Hoa Tien Lạc đích thật là họ Hoa, hơn nữa cũng múa ba-lê, người kia trong miệng Steven nói hình như chính là Hoa Tien Lạc, nhưng tại sao Hoa Tien Lạc lại không chịu thừa nhận?

"Không thể nào, " Steven cố chấp tiếp tục nói, "Bộ dáng của vũ công múa ba-lê kia cũng rất đẹp giống cô, còn nữa, phía dưới khoe mắt cũng có một nốt ruồi...". Về mặt vốn hơi cười cười của nàng cũng đã nhạt đi, ngữ khí của nàng đều đều nói với Steven: "Quả thật anh đã nhận lầm người". Giống như là thay đổi thành một người khác, toàn thân nàng toát ra một cỗ hơi thở lạnh như băng hút hồn người khác. Steven cũng giống như tôi bị Hoa Tiệp Lạc làm cho hoảng sợ, hần có chút sợ hãi nói: "Thực xin lỗi, đã làm phiền cô". Sau đó vội vã xoay người rời đi.

Hoa Tiệp Lạc cũng không chút chậm trễ, không đợi Steven đi xa nàng cũng đã đóng cửa lại. Nàng xoay người lại liếc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó đem khăn mặt trên cổ cùng chiếc đĩa vừa rồi Steven nhờ nàng chuyển giao cho tôi tùy tiện đặt lên bàn, im lặng đi vào phòng khách, tiếp tục ngồi trên tấm thảm yoga luyện yoga của nàng. Tôi hoàn toàn không có bất kỳ ý muốn nào làm cho nàng nói chuyện, bởi vì cảm thấy được Hoa Tiệp Lạc bây giờ giống như cái núi lửa hoạt động, tôi chỉ đứng vào một chút, đối phương sẽ vô tình bùng nổ. Chính là tôi lại không có biện pháp khống chế đầu óc của mình không suy nghĩ miên man: Steven thế nhưng biết rõ Hoa Tiệp Lạc? Hần nói Hoa Tiệp Lạc đã từng biểu diễn ba-lê tại Thượng Hải? Còn lên báo? Tôi lên nhìn thoáng qua Hoa Tiệp Lạc đã nhắm mắt nhập định, thật sự rất muốn biết tại sao vừa rồi nàng lại xuất hiện chuyển biến cảm xúc lớn như vậy, rồi lại không dám hỏi. Vì vậy, chúng tôi trải qua một buổi chiều vô cùng yên tĩnh.

Hóa ra không phải mỗi ngày Hoa Tiệp Lạc đều đi dạy múa ba-lê, nàng chỉ dạy thứ hai, tư, sáu mỗi tuần mà thôi. Hoa Tiệp Lạc vừa ra đến trước cửa, tôi có chút ngượng ngùng hỏi nàng: "Tôi có thể đi cùng cô không?" Cảm thấy mình bây giờ có chút sợ hãi Hoa Tiệp Lạc, sợ hãi biểu tình lạnh như băng kia của nàng.

Hoa Tiệp Lạc khẽ cười, nàng vừa mặc áo khoác vừa nói: "Đương nhiên có thể". Nàng dường như đã quên sự không vui mà Steven mang tới. Trong lòng tôi vốn có chút kiêng dè nhưng trong một khắc Hoa Tiệp Lạc mỉm cười này lại buông lỏng ra, vội đi theo phía sau Hoa Tiệp Lạc rời khỏi nhà của nàng. Trên đường đi tôi chưa từng mở lời làm cho Hoa Tiệp Lạc nói chuyện, mà nàng cũng lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, loại cảm giác yên tĩnh này cũng không khó xử, ngược lại rất thoải mái. Đi vào phòng học vũ đạo, thầy Trình lại đã sớm chờ ở bên trong, hần vừa nhìn thấy Hoa Tiệp Lạc vẻ mặt liền tươi cười: "Cô Hoa, cô đến rồi".

Sau khi Hoa Tiệp Lạc cười đáp hần một tiếng, cầm túi xách đi về phía căn phòng nhỏ bên trong. Tôi nhìn thấy thầy Trình bị bỏ rơi ở phía sau có chút thất vọng, biểu lộ vui sướng trên mặt dần dần biến mất.

"Thầy Trình, hình như cô Hoa không thích thầy đó". Cô nhóc ồn ào nhất lần trước đột nhiên tiến đến bên cạnh thầy Trình, nhỏ giọng nói.

Mặt thầy Trình trong nháy mắt liền đỏ lên: "Con nít không được nói bậy".

Giống như hôm trước, cả đám ngôi sao nhiều chuyện tương lai vô cùng vui sướng mà tiếp tục lấy thầy Trình cùng Hoa Tiệp Lạc làm chủ đề nói đùa, thầy Trình bắt đầu dĩ quát các nàng, nhưng cũng không có hiệu quả gì. Chỉ chốc lát sau, Hoa Tiệp Lạc thay xong quần áo từ phòng nhỏ đi tới, mọi người cũng đều thức thời không hề âm ỉ. Chính là Hoa Tiệp Lạc có một loại năng lực thần kỳ, khiến người xung quanh đối với nàng vừa yêu vừa sợ. Quá trình dạy học hôm nay cũng không khác gì hôm trước, Hoa Tiệp Lạc hướng dẫn động tác vũ đạo cho bọn nhỏ, thầy Trình phụ trách nhạc đệm, mà tôi chỉ đứng một bên lẳng lặng nhìn bọn họ, rất nhanh lại đến giờ tan học. Bọn nhỏ đều về, chỉ còn thầy Trình lẩn lút ở lại, mặt hần đỏ lên, lắp bắp hỏi Hoa Tiệp Lạc: "Cô, cô Hoa, hay là... hay là để tôi đưa cô về nhà đi, bây giờ đã trễ như vậy...".

"Ngại quá," Hoa Tiệp Lạc khẽ cười, vô cùng tự nhiên mà cự tuyệt nói, "Bạn trai tôi một chút nữa sẽ tới đón tôi, cho nên...".

"Không, không sao, " Thầy Trình giống như quả bóng xi hơi, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: "Vậy tôi đi trước, tôi...À...Gặp lại sau".

Hoa Tiệp Lạc vẫn giữ nguyên vẻ mặt ôn hòa kia, nàng cười khẽ gật đầu với thầy Trình, đưa mắt nhìn đối phương rời khỏi phòng học vũ đạo. Đột nhiên cảm thấy nụ cười ôn hòa trên mặt của Hoa Tiệp Lạc không chỉ có thể hòa tan hết thấy mọi thứ trên đời, mà đồng thời có thể vô tình cắt đứt tất cả tơ tình bay tới nàng. Có điều, đối với người theo đuổi như thầy Trình đó, có lẽ Hoa Tiệp Lạc đã quen cự tuyệt cùng che giấu. Thừa dịp lúc nàng đi thay quần áo, tôi lại bay tới cây đàn piano bên cạnh thử ấn vài phím đàn, vừa rồi thấy thầy Trình đàn sáng khoái như vậy, tôi đã muốn ngứa ngáy trong lòng.

"Hình như cô rất thích đánh đàn". Không biết từ khi nào, Hoa Tiệp Lạc đã thay xong quần áo, đột nhiên đứng phía sau tôi nhẹ giọng nói.

Tôi có chút xấu hổ cười, nhưng ngay sau đó giao hoạt đổi đề tài: "Tôi lại cảm thấy cô rất thích múa ba-lê".

Hoa Tiệp Lạc vô cùng tự nhiên trả lời: "Nếu không thích, tôi cũng đã không tới nơi này dạy bọn nhóc múa ba-lê". Nói xong, nàng đưa tay ra gõ phím đàn, tiếng đàn trong trẻo có chút vui bay bổng trong phòng vũ đạo trống rỗng.

"Tôi cảm thấy được...". Tôi nhin không được thốt ra, "Cô múa ba-lê rất đẹp, giống như một con thiên nga."

Không có một chút xấu hổ nào, Hoa Tiệp Lạc hơi cười cười: "Cám ơn". Nàng vô cùng tự nhiên tiếp nhận lời khen ngợi của tôi, có lẽ tựa như thói quen làm thế nào để ứng phó người theo đuổi, nàng cũng đã sớm có thói quen làm thế nào để tiếp nhận các loại tán thưởng từ người khác.

Tôi không ngừng được miệng của mình, lại hỏi nàng: "Thật ra Steven không nhận lầm người, đúng hay không?" Vũ công ba-lê xuất sắc như thế, không đơn giản chỉ là một người dạy múa cho bọn nhỏ như vậy, Hoa Tiệp Lạc chắc chắn cũng có sân khấu thuộc về mình, nhận rất nhiều sự chú ý, ca ngợi của mọi người. Nhưng tôi vừa nói xong, vẻ mặt của Hoa Tiệp Lạc đột nhiên cứng lại, tôi cũng lập tức hối hận tại sao mình lại nhiều chuyện quá như vậy, có hết sức mà đi châm ngòi cho tòa núi lửa là nàng hoạt động.

Thu hồi lại ngón tay thon dài đang lướt chậm rãi trên phím đàn, Hoa Tiệp Lạc nhàn nhạt đáp lại: "Cho dù không nhận lầm người, vậy thì sao?" Nói xong, nàng giương mắt nhìn thoáng qua tôi, sự rét lạnh thấm người kia lại lần nữa truyền thẳng vào trong cơ thể tôi, tôi chỉ có thể vội vàng ngay ngốc nói lời xin lỗi: "... Thực xin lỗi".

Hoa Tien Lạc mấp máy miệng, mặt không biểu tình nói: "Cô không có nói sai cái gì, không cần nói xin lỗi". Toàn thân nàng lúc này toát ra hơi thở lạnh như băng khiến tôi rất khó tin tưởng mình quả thật "không có nói sai cái gì", nhưng cũng không biết nên nói gì để bù lại sự lỗ mãng của mình, vì vậy chỉ có thể đứng bất động tại chỗ.

"Nếu cô không đi sẽ trễ". Nàng đột nhiên nói, sau đó xoay người đi về phía cửa.

"Kia...". Tôi chưa rời đi cùng Hoa Tien Lạc, chỉ đứng tại chỗ lên tiếng gọi nàng lại, "Tôi muốn ở lại đây đánh đàn một chút, một lát sẽ về... được không?"

Hoa Tien Lạc xoay đầu lại nhìn thoáng qua tôi, nhưng ngay sau đó cười nói: "Được.. Nhưng cô có ngại tôi giữ chìa khóa cửa không?" Không khí khó xử vừa rồi lập tức biến mất, tôi cảm thấy Hoa Tien Lạc cố ý nói những lời này để chọc tôi cười, vì vậy vội cười đáp lại: "Đương nhiên không ngại".

"Vậy lúc cô về, nhớ tắt đèn". Hoa Tien Lạc lại nói khẽ, sau đó xoay người rời khỏi phòng học vũ đạo.

Trong không gian tại đây chỉ còn lại tôi, tôi không khỏi nhẹ giọng thở dài một hơi. Chậm rãi bay tới cạnh cửa tắt đèn, người đã chết cũng không cần bắt lượn ánh sáng gì làm nền. Nhìn một mảnh bóng tối trước mắt, tôi nhìn không được cảm thán nói: Hoa Tien Lạc thật đúng là một người không dễ trêu chọc".

Xem đến đây, tôi ngã người nằm trên ghế sa lon, vừa nhìn trần nhà, vừa bắt đầu nhớ kỹ lại nội dung miêu tả trong nhật ký. Xác thực, nếu đúng như những gì tác giả kia miêu tả, Hoa Tien Lạc là một vũ công xuất sắc, vậy nàng tuyệt đối không nên hạ mình ở tại một phòng học dạy múa như thế mới đúng... Nghĩ như vậy, tôi nhìn đến đồng hồ treo trên tường, đã 11 giờ rưỡi. Nhưng mà... Tã Y Y vẫn chưa về. Không phải đi ăn cơm tối với Becky, cũng không đi làm ở đài radio, rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Đột nhiên, tôi nghe ở cửa truyền đến tiếng sột soạt. Còn đang nghi hoặc, cửa mở, một bóng người thất tha thất thểu xông vào, tôi lập tức nhận ra người này chính là Tã Y Y. Vội đặt quyền sách trên tay xuống, tôi đi đến cạnh cửa đỡ nàng, nhưng ngay sau đó nhìn không được cau chặt mày: Trên người Tã Y Y lúc này toàn là mùi rượu.

"Cô, cô là ai?" Tã Y Y giãy khỏi tay của tôi, mơ hồ hỏi.

"Tớ là Nhạc Phạm," Tôi lại tiến lên ôm eo của nàng, lo lắng hỏi, "Cậu uống rượu?"

"Nhạc Phạm?" Sau khi Tã Y Y nghe xong lời của tôi không giãy dựa nữa, ngược lại vươn tay kéo tôi sát lại, chúi đầu nàng tới sát tai của tôi cười cười, nói khẽ, "Phạm... tớ mệt chết đi được, tớ thật sự... mệt chết đi được".

Trên người Tã Y Y nồng nặc mùi rượu làm cho hô hấp của tôi cũng cảm thấy khó khăn: "Mệt chết được?... Cậu sao vậy?" Tôi vừa đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của nàng, vừa vươn tay muốn đóng cửa sát lại. Nhưng cũng không ngờ tới, sau khi nghiêng đầu phát hiện ở cửa còn đứng một người, tôi lập tức dừng sò ngay tại chỗ.

Đối phương mở miệng trước: "Cô là... Nhạc Phạm?"

Tôi phục hồi tinh thần, hỏi ngược lại: "... Cô là?" Quan sát kỹ người đứng trước cửa, khuôn mặt của cô ấy rất xinh đẹp, mặc một bộ váy dài màu xám, khiến cho người ta có một loại cảm giác rất đầm ấm nho nhả. Nhưng kỳ lạ chính là, tôi cảm giác hình như mình đã gặp cô gái này ở đâu rồi, mặc dù tôi không biết cô ấy, nhưng khuôn mặt kia lại cực kỳ quen thuộc... Là cô ấy đã đưa Tã Y Y về sao?

Dường như phát hiện ánh mắt quan sát của tôi, cô ấy có chút xấu hổ mà khẽ cười: "Tã Y Y có nhắc về cô với tôi, tôi là đồng nghiệp của cô ấy". Giọng nói của cô ấy rất êm tai.

"Đồng nghiệp?" Tôi lướt nhanh qua trí nhớ trong đầu mình, nhưng vẫn như trước không nhớ ra mình đã gặp cô ấy khi nào. Lúc này, Tã Y Y đang ngã vào trong lòng ngực của tôi bắt đầu nói lảm bảm một mình, nàng một lúc thì cười, lúc thì thờ dài, rõ ràng đã rất say.

Cô gái đứng ở cửa thấy bộ dạng say rượu của Tã Y Y, lại nhẹ giọng nói: "Đêm nay Y Y uống rất nhiều rượu".

"Cám ơn cô đã đưa cậu ấy về," Tôi vừa ôm sát eo của Tã Y Y không cho thân thể mềm nhũn kia trượt xuống, vừa cười nói với cô gái tự xưng là đồng nghiệp của Tã Y Y, "Cô vào trong ngồi một lát không?"

"Không được," Cô ấy lại lắc đầu, "Tôi còn có chuyện khác phải làm". Nói xong, cô ấy vẫy tay với tôi, ngay sau đó xoay người rời đi.

Tôi vội nói một tiếng cảm ơn, sau đó vừa ôm Tã Y Y đã say khướt, vừa cẩn thận nghiêng người đóng cửa lại. Cũng ngay lúc này tôi mới nhớ tới, cô gái đưa Tã Y Y về vừa rồi không phải là "Mỹ nữ DJ" mà tôi đã thấy khi vào trang web đài phát thanh của bọn họ tối hôm qua sao? Cô ấy chính là người

đẹp trong ảnh? Trách tôi sao cảm thấy mình đã gặp qua cô ấy... Hóa ra tôi nay Tà Y Y ở cùng một chỗ với cô ấy?

"Phạm, tớ mệt chết được...". Không đợi tôi ngẫm nghĩ, Tà Y Y vô lực gác đầu nàng lên bả vai của tôi, nàng càng không ngừng làm bầm nói, "Thật sự mệt chết, mệt chết, mệt chết..." Giọng như cô ý nhấn mạnh, nàng vô cùng thông thả không ngừng đem hai chữ "mệt chết" lặp đi lặp lại, giọng nói vô cùng tủi thân.

"Ừ, nằm ở trên giường sẽ không mệt nữa". Tôi vừa tùy tiện trả lời, vừa diu nàng đi lại phòng ngủ. Nhìn bộ dạng mệt mỏi này của nàng, tôi không khỏi có chút đau lòng. Chẳng qua chỉ là nửa ngày mà thôi, tinh thần phấn chấn của nàng cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra làm cho Tà Y Y mệt mỏi như vậy?

Tôi đỡ Tà Y Y đã uống say lên giường, thân thể của nàng cũng mềm nhũn tùy ý động tác của tôi, chỉ là trong miệng còn đang mơ mơ màng màng nói gì đó, đại khái lại là câu "Mệt chết được"... Ngồi ở bên giường, tôi đưa tay khẽ vuốt mái tóc dài rối tung của Tà Y Y, hai má nàng do uống rượu mà trở nên đỏ bừng. Lấy khăn ẩm lau mặt cho nàng, chắc là vì quá mệt mỏi, Tà Y Y chỉ khẽ nhú mồm, sau đó liền ngoan ngoãn tùy ý động tác của tôi trên mặt nàng, cả mắt cũng lười mở ra. Giống như bình thường, tôi kiên nhẫn giúp nàng cời giày cao gót, thay váy ngủ, đắp kín chăn. Sau khi hoàn thành hết tất cả công việc, tôi thở dài một hơi. Nhìn Tà Y Y nằm bất tỉnh nhân sự ở trên giường, đột nhiên cảm thấy có một cổ hờn dỗi lặng lẽ ngẹn ở trong lòng, chẳng biết vì sao lại sinh ra, không biết làm thế nào để trút nó ra. Đến cuối cùng, cũng chỉ có thể lại thở dài một hơi, coi như là đem cổ hờn dỗi kia ra khỏi cơ thể.

Tôi vừa mới, lại vì Tà Y Y mà cảm thấy đau lòng - hơn nữa lại không phải loại đau lòng xuất phát từ tình bạn kia. Tôi nghĩ, tôi càng ngày càng biết rõ vì sao trong lúc ăn tối với Trần Kiệt lại cảm thấy không yên lòng, vì sao phải để ý đến chuyện đêm nay rốt cuộc Tà Y Y đi đâu, vì sao lại tức giận chuyện Tà Y Y đã lừa gạt tôi. Tôi hôm qua nàng diễn thuyết một tràng về việc "Tâm tình yêu một người" kia, dễ dàng đem đồ đầu con lừa tôi đây vào ngõ cụt, đợi khi đồ con lừa này tỉnh ngộ lại, người dắt lừa đã sớm đi xa, mà tôi cũng đã lạc đường.

Không biết Tà Y Y đã ngủ chưa, mặc dù nàng không làm bầm một mình nữa, nhưng đột nhiên lại nhú mồm. Tôi không thể không đưa ngón trỏ lại nhẹ nhàng xoa ở giữa trán nàng, chính là những vết ngón vẫn bướng bỉnh ở chỗ cũ, khiến tôi không thể làm được gì. Nhưng vào lúc này, tôi lại nghe Tà Y Y nhỏ giọng nói một câu. Nhưng âm thanh của nàng thật sự quá nhỏ, tôi không cách nào nghe được rõ ràng, chỉ có ngồi gần, cúi người xuống nghiêng tai lắng nghe. Thế nhưng hình như Tà Y Y cố tình đối nghịch với tôi, giọng nàng không chỉ nhỏ, mà còn ấp úng, hơn nửa ngày tôi chỉ nghe ra một hai chữ. Cuối cùng, âm thanh gì cũng không nghe được.

Bởi vì gần quá, mùi nước hoa trên người nàng cùng với mùi rượu hòa cùng một chỗ bao lấy tôi, nhưng chẳng biết tại sao, bản thân luôn luôn chán ghét uống rượu, giờ phút này đối với mùi kia lại không có một chút chán ghét. Lơ đãng nghiêng mặt đi, lại suýt chút nữa chạm được chóp mũi của người nằm trên giường, không biết Tà Y Y đã mở mắt ra từ lúc nào, đang lẳng lẳng nhìn tôi, mà tôi thì sợ tới mức toàn thân đều cứng lại. Từ ánh mắt Tà Y Y nhìn tôi, nàng dường như rất tỉnh táo, nhưng mùi rượu phả nhẹ ra từ đôi môi lại nhắc nhở tôi, người phía dưới vừa rồi không tỉnh táo.

Chỉ một thoáng, tôi không thể động đậy được, hoặc có thể động cũng không muốn động. Cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng Tà Y Y đối mặt gần như vậy, tựa hồ chỉ cần cúi xuống một chút nữa, có thể làm cho lông mi của chúng tôi chạm nhau. Tôi có thể cảm giác được tim của mình đập càng ngày càng nhanh - nhưng đập càng nhanh tôi lại càng chột dạ, càng chột dạ tôi lại càng không động đậy. Người phía dưới vẫn không nói chuyện như trước, chỉ cùng tôi bình tĩnh đối mặt. Dường như mùi rượu hấp dẫn trên người nàng càng ngày càng đậm, lại giống như len lút tạo thành một bàn tay, tự ý nắm lấy trái tim đập rất nhanh trong cơ thể của tôi. Đúng lúc này, Tà Y Y đột nhiên chuyển động, nàng chậm rãi giơ tay phải lên, sau đó tiến gần về phía tôi. Tôi sửng sốt không dám nhúc nhích, tùy ý bàn tay nàng đặt lên má trái của tôi, nhẹ nhẹ. Có thể do uống rượu, lòng bàn tay của nàng rất nóng, nhưng so với nhiệt độ gò má của tôi, có lẽ ngang nhau. Giống như tôi vừa xoa trán nàng, lòng bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve mặt của tôi. Ánh mắt dịu dàng của nàng cũng di động trên mặt tôi, sau đó, nàng đột nhiên nhẹ giọng cười một tiếng. Trong khi tôi còn đang mù mờ vì tiếng cười khó hiểu đó, trên môi lại nóng lên, Tà Y Y lại ngẩng đầu lên hôn tôi.

Không hề nhúc nhích, chỉ là môi cùng môi lẳng lẳng dán nhau. Tôi lập tức ngừng hô hấp, chỉ vì hoàn toàn không ngờ đến người phía dưới sẽ có hành động này. Đây không phải là lần đầu tiên tôi cùng người khác hôn môi, nhưng đây tuyệt đối là lần đầu tiên tôi vì hôn môi mà có cảm giác tim ngừng đập. Sau đó, tôi nhìn thấy hai mắt của Tà Y Y nhắm nghiền. Sau khi cánh tay đang xoa trên mặt tôi chậm rãi chuyển qua cổ, đôi môi đang dán vào tôi cũng dần dần mở ra, tất cả động tác đều thông thả như vậy, nhưng lại dài đằng đẵng như thế. Tà Y Y từ từ nhắm hai mắt, một chút lại một chút, Tà Y Y cắn thật hôn môi của tôi, mà tôi, như trước không dám có bất kỳ động tác nào. Có lẽ tôi cần phải lập tức quay mặt đi, có lẽ tôi cần nâng người lên - nhưng mà, tại sao tôi cũng không nhúc nhích được.

Nàng say, tôi dám khẳng định.

Tôi đã yêu nàng, tôi dám khẳng định.

Tà Y Y lại mở miệng ra, ngay sau đó liền vươn chiếc lưỡi ẩm áp muốn cay môi của tôi. Nhưng mặc kệ nàng mê hoặc thế nào, tôi vẫn như cũ không dám nhúc nhích, chỉ ngán ngừ khóa nàng lại ở bên ngoài môi. Không biết qua bao lâu, Tà Y Y rốt cuộc dừng động tác, nằm lại trên giường. Nàng nhẹ nhàng thở gấp, mắt mở hờ nhìn tôi, bàn tay đang ôm cổ tôi chậm rãi chuyển qua mặt tôi, nhẹ nhàng xoa. Nàng lúc này, rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Tà Y Y say sao? Nhất định là say, chỉ có như vậy, nàng mới có thể hôn tôi.

Nếu như nàng không say, hẳn là tốt. Nếu như đây không phải là một trò đùa, hẳn là tốt. Nếu người nàng yêu chính là tôi, hẳn là tốt. Nghĩ như vậy, tôi phát giác cổ hờn dỗi vừa rồi lại bùng lên từ trong lòng, sau đó lại không tự chủ được cúi người xuống, có chút giận dỗi mà chủ động hôn lên môi của nàng. Nếu Tà Y Y say, vậy nàng nhất định sẽ không biết mình đang làm gì. Đợi ngày mai sau khi nàng tỉnh lại sẽ quên hết tất cả, như vậy chắc nàng sẽ không nhớ được sai lầm này. Có lẽ Tà Y Y đã quá say, nàng lại đưa hai tay lên ôm cổ của tôi, bắt đầu đáp lại nụ hôn cần rờ của tôi. Bởi vì Tà Y Y trượt lười vào trong miệng mà nếm phải mùi rượu mà chính mình vẫn luôn căm kỵ, nhưng tôi cũng không thêm đề ý, chỉ tùy ý phóng túng bản thân hôn nàng, cũng nhắm nghiền hai mắt như nàng. Rốt cuộc Tà Y Y đang xem tôi là ai? Becky sao? Hay là một người nào đó khác? Hình như tôi cũng đã say theo Tà Y Y, có lẽ, bắt đầu từ tối hôm qua, tôi cũng đã say.

Không khí nóng lên, nhiệt độ cơ thể tăng cao, trò khôi hài vẫn đang tiếp tục.

Khi tôi không tự chủ được mà hôn hằm dưới của Tà Y Y, trong miệng nàng đột nhiên phát ra một tiếng rên khẽ khiến tôi nhất thời bừng tỉnh. Lập tức dừng lại hành động càng ngày càng thái quá của mình, thoát ra khỏi cái ôm của Tà Y Y, vừa thở hổn hển đứng lên, vừa kinh hoàng nhìn Tà Y Y đang nằm trên giường. Chỉ thấy gương mặt của nàng đỏ bừng, đang mở hờ mắt nghi hoặc nhìn tôi.

Tà Y Y vẫn đang say, mà tôi thì đã tỉnh.

Tôi không nói một câu bỏ nàng lại, xoay người rời đi. Vừa rồi... tôi thậm chí còn có loại xúc động muốn cởi bỏ quần áo của Tà Y Y. Chạy vào phòng tắm, mở vòi sen, khiến dòng nước lạnh như băng dội vào mình. Dục vọng dâng lên rõ ràng trong lòng khiến tôi chợt dạ không thôi, rõ ràng đều là con gái, tại sao lại xuất hiện loại cảm giác như vậy?! Tà Y Y không yêu tôi, lại còn lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn, hóa ra Nhạc Phạm tôi cũng chỉ là một người vô lại mà thôi. Nếu Tà Y Y phát hiện mình đã hôn lầm người, chúng tôi có lẽ đến bạn bè cũng không làm được. Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Chỉ cần làm như không có chuyện gì xảy ra, tất cả rồi cũng sẽ qua. Những thứ lúc này cũng chỉ là một trò cười, một sai lầm mà thôi. Tôi cũng không có yêu Tà Y Y, chẳng qua chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi, chờ qua đêm nay, hết thấy mọi thứ đều khôi phục như cũ.

Tôi không ngừng thôi miên bản thân, không ngừng an ủi bản thân, sau đó ra về trần tình tất vòi sen, rời khỏi phòng tắm. Tà Y Y yên ổn nằm trên giường nhắm hai mắt, hình như đã ngủ. Tôi len thay áo ngủ đã ướt đẫm, lại lấy trong ngăn tủ một cái chăn đơn nhỏ trở lại phòng khách, nằm trên ghế sa lon. Chợt dạ như tôi, đã không có cách nào cùng Tà Y Y chia sẻ một chiếc giường. Tất cả rồi sẽ qua - trước khi ngủ, tôi nói với chính mình như vậy.

Nói là "trước khi ngủ", trên thực tế căn bản là tôi không ngủ được. Không đợi đến trời sáng, tôi liền đứng dậy chạy vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Tôi biết mình đang trốn tránh, trốn tránh mọi thứ xảy ra tối qua, trốn tránh thứ tình cảm không nên xuất hiện trong lòng. Đợi chuẩn bị xong hết mọi thứ, tôi đi vào phòng ngủ, thấy Tà Y Y cuộn tròn người lại trên giường, ngủ rất sâu. Tranh thủ thời gian nhanh tay nhanh chân thay đồng phục đi làm, tôi để bữa sáng đã chuẩn bị cho Tà Y Y vào lại trong nồi, viết tờ giấy đặt ở đầu giường như trước đây, sau đó rời khỏi nhà của mình giống như chạy trốn khỏi nơi nào. Ngồi trên xe buýt, nhìn những căn nhà bên ngoài cửa sổ xe không ngừng lui về phía sau, lại nghĩ tới nụ hôn tối qua. Dường như hơi nóng vẫn còn sót lại trên môi tôi, chỉ là không nóng đến mức tim đập nhanh như vậy. Hôn trộm mà thôi, quên nó đi.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, là Tà Y Y gọi điện tới. Hít sâu một hơi, sau khi ngồi thẳng dậy tôi dùng giọng điệu vô cùng thoải mái nói: "Thức sớm như vậy, mặt trời mọc ở hướng Tây sao?"

Đối phương không trả lời ngay, qua một lúc lâu, tôi mới nghe được âm thanh một môi của Tà Y Y trong điện thoại truyền tới: "Tối qua tớ về khi nào?" Thật tốt quá, hình như nàng đã hoàn toàn quên tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

"Cậu quên rồi à?" Tôi cười nói, "Hơn mười một giờ cậu mới về, uống say bét, tớ vừa ném cậu lên giường cậu liền ngủ, giống hệt như heo..."

Tà Y Y ngắt lời tôi, nhàn nhạt hỏi: "Cậu lại làm bữa sáng cho tớ? Không phải tớ đã nói không cần sao?"

Tôi sững sốt hai giây, nhưng ngay sau đó lại cười xấu hổ nói: "Tối qua cậu say đến độ như vậy, hôm nay ăn chút cháo làm sạch dạ dày..."

"Nhạc Phạm, " Nàng lại ngắt lời của tôi, tự thấp giọng nói, "Tối hôm qua tớ... không có đi ăn cơm chiều với Becky". Tà Y Y đột nhiên thẳng thắn khiến tôi lẩn nhút ngượng người, vốn định nghe nàng nói tiếp, nhưng đối phương lại ngừng lại, giống như đang đợi câu trả lời của tôi.

"Ồ... Vậy, " Tôi vừa nói vừa không tự chủ được khẽ gật đầu, "Vậy... vậy cậu đi ăn cơm với ai?" Vừa hỏi ra miệng tôi liền hối hận, nàng cùng ai ăn cơm thì có liên quan gì đến tôi đâu? Tôi có tư cách gì mà truy hỏi như vậy?

"Tớ đã chia tay với Becky". Lời nói của Tà Y Y hoàn toàn không hợp lo-gic, cũng không nghĩ tới sáng sớm nàng gọi điện thoại đến nói cho tôi biết "hàng đã chia tay với Becky" là chuyện kỳ lạ cỡ nào.

"Chia tay?" Tôi trừ việc lặp lại lời nói của nàng, những cái khác đều không nói ra miệng, lòng không hiểu vì sao mà dần dần căng thẳng lên.

Dường như Tà Y Y có ý đem từng đoạn từng đoạn tách ra nói, điều này làm cho tôi nghe được vô cùng vất vả: "Nhạc Phạm, tớ không yêu cậu ấy".

"Cậu không yêu Becky?" Tôi khẽ nhú mày, "Vậy cậu yêu ai?" Lại hỏi một vấn đề thiếu não, tôi không khỏi nhắm mắt lại, nghiêng người đập đầu mạnh vào cửa kính xe. Để che giấu sự thất thố của mình, không đợi Tà Y Y trả lời, tôi cố ý vừa cười vừa hỏi: "Người cậu yêu... sẽ không là người đẹp tối hôm qua đưa cậu về đi?... Không tệ nha, cậu có muốn tớ giúp cậu hay không?" Nói xong, người ở đầu điện thoại bên kia lại im lặng. Tôi không khỏi ngồi thẳng người, chẳng lẽ... tôi cứ tùy tiện nói như vậy liền nói trúng? Tà Y Y yêu chính là người đã đưa nàng về tối hôm qua?

Đột nhiên lại nghe được Tà Y Y khẽ cười một tiếng: "Người tối hôm qua đưa tớ về... Cậu nói Mạch Đồng?" Mạch Đồng? Cô gái kia tên là Mạch Đồng (麦彤)? Hay là Mạch Đồng (麦同)? Hay là Mạch Đồng (麦童)? (DG: 3 từ này đồng âm khác nghĩa) Không đợi tôi đặt câu hỏi, Tà Y Y vừa cười vừa

hỏi: "Nhạc Phạm, cậu muốn giúp tớ thế nào?" Nghe nàng hỏi như vậy, tôi nhất thời hiểu được. Quả nhiên, nàng yêu chính là người tên Mạch Đồng(麦彤) hoặc Mạch Đồng(麦同) hoặc làMạch Đồng(麦童). Như xác định được cái gì, mặc dù lòng của tôi vẫn trống trơ như cũ, nhưng rốt cuộc lại thất vọng. Người Tà Y Y yêu, đích thực không thể nào là tôi.

"Thỏ lộ sao? Cậu muốn tớ giúp thế nào, tớ sẽ giúp thế ấy, " Tôi cũng khẽ cười theo nàng, sau đó lại lơ đãng bồi thêm một câu, "Hay là... các cậu đã ở cùng một chỗ?" Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh cô gái đứng ở cửa tối hôm qua, nàng cùng Tà Y Y sao?... Quả thực rất xứng. Lại nhớ tới tôi từng nói qua Becky với Tà Y Y rất xứng - có lẽ trong lòng tôi, Tà Y Y cùng tất cả mọi người đều xứng, ngoại trừ Nhạc Phạm tôi.

"Cô ấy vẫn chưa biết tớ yêu cô ấy". Tà Y Y lại nói.

Tôi sửng sốt, sau đó theo lời của nàng tiếp tục hỏi: "Vậy... cậu cảm thấy cô ấy thích cậu à?" Đè nén cảm giác chua xót truyền đến trong lòng, con người của tôi thật đúng là thích hỏi những vấn đề thiếu não để tra tấn bản thân. Hơn nửa ngày, tôi mới nghe được Tà Y Y nhẹ giọng mà "Ừ" một tiếng - Thật là lương tâm lương đức (hai tình cùng vui) làm cho người ta ngưỡng mộ. Tôi cố ý thoải mái trêu chọc nàng: "Vậy sao cậu còn không ra tay, người đẹp như vậy, cậu không cần thận sẽ bị người khác cướp đi".

"Cậu đúng là lo nghĩ cho tớ". Tà Y Y lại khẽ cười.

"Đương nhiên rồi, " Tôi gắt gao đè nén sự khó chịu của mình xuống đáy lòng, tiếp tục bịa chuyện: "Cậu là bạn tốt nhất của tớ mà... Không thèm nghe cậu nói nữa, tiện điện thoại rất đắt, buổi tối chúng ta sẽ nói chuyện". Sau đó không đợi nàng trả lời liền cúp điện thoại. Quay đầu, nhìn những căn nhà ngoài cửa sổ vẫn đang lui về phía sau, tôi thở dài. Mới vừa nói mấy câu kia, thật đúng là chán ghét chính mình. Không ngờ tôi lại vì nàng tìm được một người thích mình mà cảm thấy khó chịu, đúng là tâm lý thay đổi vạn vật đến mức tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trở lại công ty, vào thang máy tôi liền nhìn thấy Trần Kiệt, khi hắn thân mật vươn tay ôm lấy bả vai tôi, mấy đồng nghiệp khác trong thang máy đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía chúng tôi. Vừa định nghiêng người tránh đi tay Trần Kiệt, lại đột nhiên nhớ tới chuyện hôm qua hắn thỉnh cầu tôi giả làm bạn gái hắn. Nhưng mặc dù như thế, trong lòng vẫn cực kỳ không được tự nhiên: "Trần đại ca, chào buổi sáng". Nói một câu bất chuyện, tôi nhích về phía trước nửa bước, chỉ vì để cho chính mình đừng dựa vào hắn thân cận quá. Nhưng Trần Kiệt lại không hề kiêng dè, hắn cúi người xuống kề bên tai tôi nói khẽ: "Gọi anh tiểu Kiệt là được rồi". Giọng nói cực kỳ dịu dàng, hơn nữa vừa đúng làm cho tất cả mọi người trong thang máy nghe thấy hắn nói gì. Tôi cảm giác như có mũi nhọn ở lưng, cửa thang máy vừa mở, tôi liền cuống quýt đi ra, thầm muốn nhanh thoát khỏi cục diện không được tự nhiên này.

Buổi trưa, tôi từ chối thỉnh cầu mời tôi ăn cơm của Trần Kiệt: "Thực xin lỗi, hôm nay em..... muốn ăn cơm một mình". Nói xong, sau khi hướng Trần Kiệt thật có lỗi mà cười cười mới xoay người rời đi.

Thỉnh cầu giả làm bạn gái tôi có thể đồng ý, nhưng hiện tại đã trải qua chuyện tối qua nên không thể, thật xin lỗi. Trần Kiệt cũng không làm khó tôi, hình như hắn biết rõ hôm nay tâm tình của tôi không được tốt. Giống như mấy ngày trước, tôi một người đi tới nhà ăn, tùy tiện gọi một phần cơm, sau đó ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, đọc sách. Không suy xét nội dung thật giả nữa, bây giờ tôi chỉ dùng loại tâm tình tiêu khiển đọc quyển nhật ký này - cũng có lẽ là, trốn tránh? Dù sao, tôi bây giờ rảnh rỗi một chút sẽ liên nhớ tới cái hôn tối hôm qua, cả buổi sáng hôm nay đều trải qua trong ghen ghen.

"..... Trong bóng tối, tôi vát và mà thử đánh một ca khúc cần tay trái tay phải cùng đánh. Nhưng buồn cười chính là, cuối cùng tôi cũng không có biện pháp tập trung tinh thần. Mặc dù đã luyện hơn nhiều giờ, nhưng tiếng đàn vẫn đang tán loạn, khúc nhạc từ đầu đến cuối vẫn không thể thành điệu. Cuối cùng thật sự đã hết cách, tôi chỉ có thể quyết định đi về trước, lần sau lại đến luyện tập. Thành ma rồi cũng muốn luyện đàn, tôi thật đúng là có chí cầu tiến".

Khi tôi trở lại nhà của Hoa Tiệp Lạc phát hiện đèn phòng khách đang mở, nhưng lại không thấy ai. Theo mấy ngày nay tôi quan sát, Hoa Tiệp Lạc mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ quy luật. Lúc này, nàng hẳn là phải chuẩn bị đi ngủ mới đúng, nhưng vì sao lại không tắt đèn? Chẳng lẽ quên? Sẽ không đâu, Hoa Tiệp Lạc tuyệt đối không là một người cầu thả như vậy. Nghĩ thế, tôi đột nhiên nghe được âm thanh "soạt, soạt" rất nhỏ nhưng cực kỳ có nhịp điệu truyền đến từ phòng tắm bên kia, mang theo một bụng đầy nghi hoặc, tôi vô thức bay về hướng âm thanh truyền đến.

Quả nhiên, cửa phòng tắm mở toang, chỉ thấy Hoa Tiệp Lạc đang đeo khẩu trang, quỳ rạp trên mặt đất ra sức chà sàn nhà đầy bọt.

Cũng đã 11 giờ, còn dọn vệ sinh? Tôi không thể tin đứng ở một bên, nhìn xem Hoa Tiệp lạc đang miệt mài tập trung chà rửa, nhất thời á khẩu không nói chuyện được. Bọt trên sàn nhà bay tung tóe, tôi đoán Hoa Tiệp lạc đã chà chỗ kia ít nhất hai mươi phút. Đúng lúc này, Hoa Tiệp Lạc đột nhiên ngừng đầu lên, đem tầm mắt dừng trên người tôi. Trong ánh mắt của nàng không có sự bất ngờ, không có ý cười, chỉ thần nhiên không có cảm xúc gì.

Tôi ngây ngốc giơ tay lên hướng nàng vẫy vẫy, nói khẽ: "..... Nay". Chào buổi tối.

Thế nhưng đối phương lại không có phản ứng, sau khi qua một hai giây Hoa Tiệp Lạc lại cúi đầu xuống, tiếp tục dùng lực chà. Bắt đầu từ tối hôm qua,

bệnh sạch sẽ của Hoa Tien Lạc giống như càn không thể cứu vãn được nữa, hay nói cho tới bây giờ đều là như thế? Người ngoài như tôi chỉ có thể yên lặng đứng ở một bên nhìn tư thế kỳ lạ của Hoa Tien Lạc, không biết nên làm thế nào cho phải. Đại khái là qua ba, bốn phút, Hoa Tien Lạc đột nhiên đứng dậy, có lẽ là do đứng dậy quá nhanh mà làm cho đầu choáng váng, thân thể của nàng lao đảo. Tôi bước lên phía trước muốn đỡ lấy nàng, nhưng rồi lập tức ý thức được chuyện này căn bản không có khả năng, chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng hỏi: "Cô không sao chứ?"

Hoa Tien Lạc lắc đầu, đưa tay gỡ khẩu trang xuống, lộ ra gò má ửng đỏ, nàng khẽ cười với tôi: "Về sớm thế?" Còn có thể cười được, tôi yên tâm rồi.

"Cũng đã mười một giờ". Tôi bắt đầu đi nói cho nàng biết.

Nàng lại không đáp, chỉ đi đến một bên cầm lên một thùng nước đã chuẩn bị sẵn, đổ xuống mặt đất, rửa sạch sẽ bọt biển đang bay tứ tung. Sau khi dọn sạch xong, Hoa Tien Lạc lại nhớ tới bồn rửa tay bên cạnh, rửa sạch sẽ tay của mình vài lần mới băng lòng rời khỏi phòng tắm.

"Sao bây giờ mới..... chà rửa phòng?" Tôi hiếu kỳ hỏi nàng.

Hoa Tien Lạc nhìn thoáng qua tôi, mở miệng nói: "Bẩn". Sau khi phun ra một chữ như vậy, nàng xoay người đi đến phòng khách. Tôi theo sát phía sau, cảm thấy đêm nay Hoa Tien Lạc rất lạ, hơn nữa nhất định là bởi vì Steven nói chuyện kia mà lạ. Lại nghĩ tới tại phòng học vũ đạo, bởi vì tôi lại nhắc đến Steven mà làm cho tâm tình của Hoa Tien Lạc càng thêm khó chịu, không khỏi có chút áy náy. Nhìn Hoa Tien Lạc rót ly nước, sau khi nhấp một ngụm liền ngồi ở sô pha hai mắt nhắm nghiền, cảm giác áy náy của tôi càng ngày càng sâu. Có lẽ vì vừa rồi chà rửa dùng nhiều sức, trán Hoa Tien Lạc có vài sợi tóc rơi xuống, cùng với hai gò má ửng đỏ, còn cả nốt ruồi xinh xinh dễ thấy ở dưới khóe mắt, lại khiến tôi cảm thấy được nàng làm cho người ta có một loại cảm giác rất quyến rũ.

"Luyện đàn thế nào?" Hoa Tien Lạc đột nhiên nhẹ giọng hỏi, nàng như cũ không mở mắt ra.

"Quá thâm thâm" Tôi tức giận lắc đầu, "Giống như lúc mới học đàn, mệt mỏi vô cùng".

Tôi nhìn thấy khóe miệng Hoa Tien Lạc hơi nhếch lên, nàng nở nụ cười, nhưng vẫn không mở mắt ra, sau khi dừng một chút còn nói: "Từ từ sẽ được thôi, vạn sự khởi đầu nan". Những lời này giống như là đùa chọc, hoặc là cổ vũ, dù sao người đã chết, nghe người khác nói những lời này sẽ có một loại cảm giác khác.

"Thật ra, " Tôi thật sự nhìn không được, liền đem những lời trong lòng nói ra miệng, "Sự tồn tại của tôi có quá rầy đến cô không?"

Hoa Tien Lạc rút cuộc cũng chịu mở mắt ra, nàng xoay đầu lại, về mặt nghi hoặc nhìn tôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, tôi còn nói: "Cô vốn ở một mình, tôi lại đột nhiên xuất hiện, như vậy..... nhất định sẽ quá rầy đến cô? Nếu có phiền phức gì, cứ nói với tôi.....".

"Thật ra cũng rất tốt, " Ngắt lời của tôi, Hoa Tien Lạc ngồi thẳng người, nụ cười trên mặt so với lúc này còn đậm hơn một ít, "Ở một mình không có nghĩa là thích ở một mình, chắc cô cũng phát hiện tôi ở chỗ này cũng không có bao nhiêu bạn bè..... Mà sự xuất hiện của cô cũng đâu phải chuyện xấu, vừa lúc có thể giúp tôi tâm sự..... giống như bây giờ ". Nói xong, còn khẽ cười với tôi. Còn tưởng rằng Hoa Tien Lạc vẫn đang giận tôi, sau khi thấy nụ cười thoải mái của nàng, tôi mới lại yên lòng.

Hoa Tien Lạc thả lỏng cơ thể, lại dựa vào sô pha, nói: "Hôm nay người tên Steven đó..... bảo cô giao cho hắn ca khúc cuối cùng".

Không ngờ Hoa Tien Lạc lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, tôi ngu ngơ trong chốc lát, sau đó mới thờ dãi giận dỗi: "..... Tôi cũng đã chết rồi". Còn giao ca khúc gì chứ?

"Tại sao lại là ca khúc cuối cùng?" Hoa Tien Lạc nghiêng người dựa vào thành ghế, tay phải chống gò má, nhìn tôi hỏi. Nàng mặc quần đùi màu lam nhạt, lộ ra đôi chân dài, đường cong vẫn là hoàn mỹ đến mức làm cho người ta đổ kị.

"Ca khúc cuối cùng của năm ngoái," Tôi ngượng ngùng thề thốt, "Tôi kéo dài đến bây giờ". Do quen biết với Steven, vấn đề tiền bạc cũng không hề túng thiếu như vậy, có lẽ bởi vì linh cảm luôn nảy ra trong hoàn cảnh khó khăn, mà linh cảm của tôi có lẽ vì ở trong cuộc sống dần dần được cải thiện mà trở nên càng ngày càng kém.

Hoa Tien Lạc nhíu mày: "Lần trước tôi ở nhà của cô nhất được một bản nhạc..... là ca khúc đó sao? "

"Không phải," Tôi lắc đầu, nói qua loa, "Bản nhạc đó là trong lúc rảnh rỗi tùy tiện viết một chút". Nhưng kỳ thật, bài hát đó vốn là định tặng ột người.

"Đúng rồi, " Hoa Tien Lạc đột nhiên đứng dậy, nàng đi đến bên bàn, "Người đó còn kêu tôi chuyển giao cái này cho cô". Nói xong, nàng cầm chiếc đĩa được bọc rất tùy tiện ở trên bàn quơ quơ về phía tôi, cũng chính là cái mà hôm nay Steven mang đến. Tôi đột nhiên cảm thấy Hoa Tien Lạc như vậy rất đáng yêu, mặc dù biết lúc ấy tôi ở ngay bên cạnh, nàng lại vẫn rất nghiêm túc thuật lại những lời của Steven nói cho tôi nghe.

Nàng cau mày, nhìn thoáng qua chiếc đĩa trong tay, nói: "Hình như là..... băng ghi hình cuộc tụ họp gì đó? "

Lúc ấy sau khi nghe Steven nói tôi chỉ biết đây là băng ghi hình tụ họp trong quán rượu mấy tháng trước, lúc ấy vừa qua năm mới, mọi người không thể về nhà ăn tết ở tại nơi đó điên cuồng một đêm, kể cả tôi. Còn nhớ đêm đó tôi uống rất nhiều rượu, trong lúc mọi người ồn ào còn lên sân khấu hát mấy bài, trừ chuyện đó ra, tôi hoàn toàn quên mất mình đã trải qua chuyện gì.

"Muốn xem không?" Hoa Tien Lạc xoay đầu lại, hỏi tôi.

"Ăc..... quên đi," Tôi có chút chột dạ, cảm thấy băng ghi hình kia cho tôi cảm giác giống như "Phim con heo", "Tôi cũng đã chết, xem làm gì nữa chứ?"

Hình như Hoa Tiệp Lạc nghĩ đến cái gì, sau đó nghiêm túc nói với tôi: "Tôi có chút muốn xem".

Từ miệng nàng nghe được câu này tuyệt đối ngoài dự liệu của tôi, tôi không khỏi cười ra tiếng: "Sao muốn xem?" Trước khi tôi chết Hoa Tiệp Lạc rõ ràng cũng không biết tôi, sao còn muốn xem băng ghi hình về tôi? Hơn nữa, Hoa Tiệp Lạc có thái độ sống không nhiễm khói lửa nhân gian như thế, sao đột nhiên lại có vẻ như nhiều chuyện ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"Nếu bạn cô đã có thể giao cái đĩa này cho tôi, trong này có lẽ không có nội dung gì không thể xem phải không?" Hoa Tiệp Lạc vẻ mặt nghiêm túc như cũ mà nói, "Huống chi, đây là ghi lại các người ở trong cuộc gặp gỡ, hình như sẽ rất thú vị..." Nói đến đây, Hoa Tiệp Lạc lại dừng một chút, sau đó mới dùng giọng nói có chút u sầu từ từ nói, "Tâm tình tôi hôm nay hình như không tốt lắm, cũng chưa buồn ngủ gì... có thể để tôi dùng nó làm dịu tâm tình một chút được không?"

Người ta đều đã nói tới mức này, nếu tôi còn từ chối thì không quá không biết điều rồi, huống chi đầu sỏ khiến tâm tình nàng kém hình như chính là tôi. Quên đi, coi như là chuộc tội vậy. Tôi khẽ gật đầu, đồng ý thỉnh cầu, hay là uy hiếp của nàng. Hoa Tiệp Lạc cười cười vô cùng hài lòng, sau khi để đĩa vào trong máy, nàng vô cùng an tĩnh mà ngồi trên ghế sa lon xem TV. Đột nhiên tôi hơi ngần ngại, đây không ngờ lại giống như tôi lần đầu tiên thấy Hoa Tiệp Lạc xem TV. Nàng bình thường, không phải đọc sách thì chính là tập yoga hoặc tập múa, chưa từng ngồi ở trước TV xem cái gì, mà ngay cả tin tức đều chưa xem - tôi thậm chí đã bắt đầu hoài nghi mục đích nàng đặt TV ở đây chỉ là dùng để bài trí mà thôi.

Đĩa thu bắt đầu phát hình, một người đàn ông tôi không nhận ra đứng ở giữa màn hình nhìn chỗ nào đó phía sau ống kính, nhỏ giọng hỏi: "Có thể tới sao?" Giống như nhận được chỉ thị gì, người đàn ông này đột nhiên giống như được tưới máu gà cười hi hi mà nhảy phắt ra, hô to về phía ống kính: "Năm mới vui về!!WOW!~"

Tôi liếc mắt nhìn thấy Hoa Tiệp Lạc ngồi trên ghế sa lon hơi nhíu mày, quả nhiên, cách ghi hình ngu ngốc như thế thật không thích hợp loại người như Hoa Tiệp Lạc xem.

"Hôm nay, chúng tôi mời tới rất nhiều rất nhiều người bạn không mua được vé xe về nhà ăn tết và người bạn chẳng muốn về nhà ăn tết tới gặp nhau, mọi người tới nay cùng đếm ngược, cùng đón năm mới," người đàn ông trong TV cũng không thông cảm tâm tình của Hoa Tiệp Lạc, tiếp tục hứng phấn mà giống như người chủ trì hô lên, "Merry Christ... a, nhầm rồi... Happy Birthday!!!" Người đàn ông chủ trì vừa mới nói xong, ngay sau đó liền truyền đến một giọng nói ngoài đệm vào: "Ngu ngốc! Là Happy new year chứ!" Hẳn là người cầm camera nói, tôi tròn mắt bắt mắt bất đắc dĩ, còn Hoa Tiệp Lạc thì vẫn nhíu mày như cũ, tôi bắt đầu suy nghĩ có nên khuyên nàng tắt TV đi ngủ hay không.

"Ít nói nhảm," người đàn ông chủ trì trừng mắt nhìn phía sau ống kính, nhưng ngay sau đó lại rộng lượng mà cười nói, "Đếm thử trong này có bao nhiêu người, chúng ta bây giờ cũng là người thân cùng đón năm mới!"

Hoa Tiệp Lạc đột nhiên xoay đầu lại, hỏi: "Nơi này là quán bar?"

Tôi không biết nói gì, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Người đàn ông chủ trì trong TV đột nhiên hét lớn một tiếng: "Steven!! Năm mới vui về!" Ngay sau đó, Steven xuất hiện ở trước ống kính, nhưng lúc này vẻ mặt gã lại hồ hững, vô cùng không hợp với người đàn ông chủ trì hưng phấn bùng bùng và bầu không khí náo nhiệt của năm mới. Gã không để ý đến người đàn ông chủ trì, chỉ định xoay người rời khỏi phạm vi quay của ống kính.

"Khoan đi đã, Steven," người đàn ông chủ trì ngăn Steven lại, nói, "Tôi biết, hôm nay Steven lại thất tình, cho nên..."

"Không nên giỡn nha..." Steven lộ vẻ không vui, sau khi bỏ tay Steven ra lại muốn rời đi.

"Đừng đi, đừng đi," người đàn ông chủ trì tự kéo Steven lại bên cạnh, vẻ mặt quan tâm nói, "Hôm nay, bọn tôi mời riêng một người, cô ấy nói muốn hát mấy bài để giải sầu giải nạn cho cậu..." Xem đến đây, tôi đột nhiên dựng tóc gáy, một dự cảm vô cùng xấu trong nháy mắt lan toàn thân tôi. Hoa Tiệp Lạc đương nhiên không hề phát hiện được sự khác thường của tôi, nàng nhìn chăm chăm màn hình vô cùng chăm chú, mặc dù mặt vẫn không chút thay đổi như cũ.

Người đàn ông chủ trì khoát vai Steven, vẻ mặt tươi cười mà nói vào ống kính: "Hoan nghênh Lâm Tẩu của chúng ta, mang đến ọi người bài 'Câu lạc bộ không ai yêu' của Trương Chấn Nhạc!" Steven đứng ở bên cạnh người đàn ông chủ trì trong nháy mắt mặt xám như tro. Ống kính đột nhiên lắc lư, nhắm ngay một sân khấu nhỏ cách đó không xa. Sau đó, ở trong một vùng hoan hô, tôi mặc quần áo màu trắng, đeo đàn ghi-ta gỗ... xuất hiện. Còn ngoài màn hình, một màn khiến tôi không thể tin được cũng xuất hiện - Hoa Tiệp Lạc ngồi ở trên ghế sa lon đột nhiên khẽ cười một tiếng, nàng vẫn luôn trung bộ mặt hồ hững không ngờ lại... nở nụ cười.

"Hức..." Tôi trong màn ảnh đứng ở trên đài, trong tay ôm đàn ghi ta gỗ, "a lô" mấy tiếng về phía Microphone trước người, sau đó bắt đầu có chút cẩn thận mà nói, "Thần tài Steven của tôi lại thất tình, lần thứ mấy rồi? Hình như là... lần thứ năm?"

Dưới đài có người hô: "Lần thứ tám!!"

"Đúng, lần thứ tám," tôi ngượng ngùng cười cười, "Thật xin lỗi, vừa rồi tôi uống rất nhiều rượu, bây giờ có thể có chút nói năng lộn xộn..." Tôi hắng giọng một cái, tiếp tục nói, "Bây giờ tôi muốn tặng một ca khúc cho Steven, muốn cho hắn biết, hắn cũng không phải là người cô độc... 'Câu lạc bộ không ai yêu', cảm ơn". Vừa dứt lời, cả đám người dưới đài bắt đầu gào rống.

Tôi hồi tưởng lại cảnh này một lần nữa không khỏi giật giật khóe miệng, chỉ có kẻ ngu mới có thể hát "Câu lạc bộ không ai yêu" để an ủi người thất tình - cho nên, tôi tuyệt đối là say rồi. Đây gọi là đĩa thu "rất thú vị" sao, tôi đã không muốn xem nữa, nhưng Hoa Tiệp Lạc lại vô cùng hào hứng mà ngồi thẳng người, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng đậm. Tôi trong TV dường như cũng không muốn để Hoa Tiệp Lạc phải đợi thêm, ở trong tiếng vỗ tay bắt đầu gây dây đàn ghi ta, nhịp điệu vô cùng vui vẻ bắt đầu vang lên - đúng vậy, vô cùng vui vẻ.

"Hoan nghênh tới đây, nơi này là một đám người rất bình thường ~ ăn mặc rất bình thường, tướng mạo rất bình thường, ở quán này già trẻ không phân biệt..." Tôi nở nụ cười hát một bài báo là dùng để an ủi người thất tình, dưới đài cũng vỗ tay vô cùng có nhịp điệu, một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, "Đặc sắc của quán này, bình thường là kẻ luôn chiến luôn bại ~ thường bị tổn thương, nhưng vẫn kiên cường, là vị khách tốt của chúng ta... đời trước thiếu nợ tình cảm, giống một kẻ ngốc ~ không ai yêu, không có ai yêu ~ còn có chỗ trống, mời bạn tiến vào, ngồi xuống, không cần ngại ngùng ~ nơi này là... câu lạc bộ không ai yêu ~" Tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay đình tại nhức óc, tôi ở trên sân khấu vừa gây đàn ghi ta, vừa cười toe toét, rõ ràng đã cực kỳ say. Steven dưới đài chắc chắn đã sắp khóc nha... đúng là, thật xin lỗi.

Tôi quay đầu nhìn về phía Hoa Tiệp Lạc, không ngờ đối phương cũng đang nhìn tôi, nàng vừa nín cười vừa nói: "... Cô hát cũng rất hay". Nụ cười này tuyệt đối là chân thật, có lẽ tâm tình khó chịu kia của nàng cũng đã biến mất rồi.

"Cảm ơn". Tôi giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ mà đón nhận sự ca ngợi của nàng.

Giai điệu vui vẻ trong TV cuối cùng cũng kết thúc, nhưng lúc tôi chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, có một bóng người đột nhiên đi lên sân khấu, là An Nghiên. Đột nhiên lại thấy nàng, tôi đứng ở trước TV không khỏi cảm thấy có chút thẩn thẫn. Tiếng hoan hô dưới đài không biến mất mà còn tăng mạnh, tiếng gào rống cũng không ngừng. An Nghiên đứng ở trên sân khấu, một tay ôm eo tôi, một tay cầm Microphone dịu dàng mà nói với tôi: "Tiểu Tẩu, cậu không phải là người nào của 'Câu lạc bộ không ai yêu', bởi vì cậu có tôi yêu". Vừa dứt lời, toàn trường bộc phát ra đủ loại tiếng ồn, tiếng huýt sáo. Cảnh này tôi nhớ mang máng, nhưng vẫn luôn nghĩ rằng đó chỉ là giấc mơ, không ngờ thật đúng là từng xảy ra. Có thể thấy được, tôi lúc đó đúng là say cực kỳ.

Khoan đã, nếu đây không phải là nằm mơ, vậy kế tiếp... tôi nhìn thoáng qua Hoa Tiệp Lạc vẫn đang nhìn chăm chăm màn hình, vừa định tắt TV, nhưng đã không còn kịp nữa. Trong tiếng ồn ào sôi nổi "Hôn một cái! Hôn một cái!" ở dưới đài, An Nghiên cười ghé sát vào tôi, còn tôi thì ôm đàn ghi ta gỗ, nghiêng đầu hôn An Nghiên.

Tiệc tối mừng năm mới không khởi đầu như thế trên TV, ở khoảnh khắc này dường như đạt tới... đỉnh cao".

Cho nên, Lâm Tẩu cũng gián tiếp mà ra tù với Hoa Tiệp Lạc sao? Tôi vừa nghĩ như vậy, vừa bất đắc dĩ mà bới com. Gần đây sao vậy nhỉ, Tà Y Y, Trần Kiện... Mà ngay cả Lâm Tẩu... Cho dù là cuộc sống thực tế hay là câu chuyện trong sách, cuối cùng tôi luôn liên hệ với từ "Ra tù" này, thật không hiểu là trùng hợp hay là đã định trước. Đang định xem tiếp, di động lại vang lên. Tôi nhìn cũng chưa nhìn đã tiếp ngay: "A lô?"

"Cậu không phải muốn giúp tớ sao?" Mặc dù đối phương nói một câu không đầu không đuôi như vậy, nhưng tôi cũng có thể lập tức nhận ra đây là giọng của Tà Y Y.

"Y Y?" Tôi nghi ngờ mà gọi nàng một tiếng.

Nhưng Tà Y Y lại nhắc lại: "Cậu không phải muốn giúp tớ sao?"

Giúp cậu cái gì? Vừa định hỏi như thế, tôi lại đột nhiên nhớ tới chuyện nói trong điện thoại với nàng sáng hôm nay, trong lòng không khỏi khựng lại, nhưng vẫn giả bộ như rất thoải mái hỏi: "Bây giờ sao?"

"Ừ". Tà Y Y đáp một tiếng.

"Nhanh như vậy liền ra tay rồi sao?" Tôi vừa cười, vừa dùng thìa đâm mạnh vào trong chén com, "xem ra cậu quả thật... rất yêu cô ấy".

"Ừ, tớ sợ cô ấy bị người khác cướp đi," Tà Y Y trả lời không chút hàm hồ, "đây là cậu nói cho tớ biết".

Che dấu sự khó chịu trong lòng, tôi giả bộ như không hề gì mà nói hỏi nàng: "Bây giờ cậu đang ở cùng cô ấy?"

"Không có, cô ấy không biết tớ muốn đi tìm cô ấy". Tà Y Y hồ hững nói.

"Tạo bất ngờ?" Tôi cười gượng hai tiếng, "muốn cho cô ấy một ngạc nhiên?"

Tà Y Y không hề để ý tới tôi, chỉ tự hỏi: "Cô ấy đang ăn com trưa, cậu nói tớ nên đi tìm cô ấy hỏi thẳng ngay bây giờ, hay là nói thẳng trong điện thoại?"

Hóa ra gọi điện thoại tới là để tôi làm tham mưu cho nàng, trong lòng có chút cảm giác chua xót, nhưng tôi vẫn nghĩ một chút, rồi nói cho nàng biết: "Loại

chuyện này, nói trước mặt có thể có thành ý hơn. Nhưng nếu đối phương đang ăn com, có thể quấy rầy tới cô ấy không?"

"... Không biết, nhưng cô ấy đang ăn com một mình". Tà Y Y nói có chút không chắc chắn.

"Vậy cậu liền đi đi," tôi khẽ thở dài một hơi, "Nếu cô ấy cũng thích cậu, nào còn để ý cậu quấy rầy hay không, nhất định sẽ... rất cao hứng".

Nghe tôi nói xong, Tà Y Y dừng một chút, sau đó lại "Ừ" khẽ một tiếng, đáp lại như vậy khiến tôi cảm thấy nàng giống như có dấu hiệu muốn cúp di động, ở trước mặt kia tôi lại gọi nàng lại: "Y Y".

"Hả?"

Tôi khẽ cười, ra vẻ rất có nghĩa khí mà cổ vũ nàng: "Cố lên nha, sau khi thành, nhất định phải mời tớ ăn com". Có một số người, nhất định không thể trở thành tình nhân, mà tôi và Tà Y Y cũng chỉ có thể là bạn bè. Nghĩ như vậy, dường như cũng không quá vương vẩn như vậy nữa.

Nhưng Tà Y Y lại không trả lời, nàng trực tiếp cúp điện thoại. Tôi ngẩn người, vì âm thanh bận đột ngột kia mà cảm thấy có chút chua xót, đây có lẽ chính là "trọng sắc khinh bạn". Thở dài một hơi, cam chịu số phận mà bỏ đi động lại vào trong túi xách. Cũng vào chính lúc này, có người đột nhiên im lặng mà đi tới ngồi xuống đối diện tôi. Tôi vô ý thức mà nhướng mắt lên, vừa nhìn, trong đầu lập tức trống rỗng.

Ở trước khi tôi mở miệng, người vừa rồi còn nói chuyện điện thoại với tôi, nhưng bây giờ ngồi ở trước mặt tôi lộ vẻ thành thật mà nói: "Tớ biết hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Thấy Tà Y Y xuất hiện như vị khách từ xa tới, nghe xong câu không đầu không đuôi của nàng, tôi liền ngớ người. Không đợi tôi mở miệng nói chuyện, một nhân viên phục vụ tới gần, nàng cầm menu hỏi Tà Y Y: "Xin hỏi muốn ăn gì ạ?" Hiệu suất phục vụ của nhà ăn này thật cao không giống bình thường.

Tà Y Y cũng không thèm nhìn người ta một cái, chỉ nhìn chăm chăm tôi thản nhiên mà nói: "Giống với cô ấy". Nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua đồ tôi ăn, sau đó vừa viết gì đó ở trên tờ đơn của mình, vừa lẩm bẩm tự nói: "Một phần com gà xào nấm hương đúng không... lập tức tới". Nói xong, vỗ mông rồi đi.

"Cậu mời". Tà Y Y còn nói, mặt không chút thay đổi.

Tôi không phản bác gì. Thời tiết hôm nay tương đối nóng, vị khách từ xa tới này ăn mặc rõ ràng cũng thoáng hơn mấy ngày trước, lộ ra đầu vai tròn trịa trắng nõn và cánh tay mảnh khảnh. Trên mặt trang điểm tinh tế, tóc dài bình thường xõa ngang được búi lên cẩn thận, bộ dạng như vậy khiến Tà Y Y lộ vẻ rất thanh thuần, mới vừa thấy còn tưởng nàng chưa tốt nghiệp đại học. Nghĩ vậy, trái tim tôi liền đập bình bịch, nhưng ngay sau đó đột nhiên phản ứng lại - tôi có ngốc cũng sẽ không ngốc đến độ bây giờ mà vẫn chưa rõ hành động "đột ngột xuất hiện" của Tà Y Y là biểu đạt cái gì.

Tà Y Y dường như nhìn thấy sự khấn trương trong lòng tôi, nàng hơi nhếch khóe miệng, vẫn ung dung mà hỏi: "Không có gì muốn nói với tớ sao?" Nụ cười trên khóe miệng này đã kéo vào tận trong đôi mắt kia, khiến tôi không dám nhìn thẳng nhưng lại không thể dời nổi tầm mắt. Tôi há miệng, sừng sốt nửa ngày, sau đó lại ngậm lại. Chỉ cảm thấy trên mặt nóng vô cùng, tôi gượng gạo mà dùng thìa liều mạng trộn com trong chén, con mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt khiến tim tôi đập nhanh của Tà Y Y, không biết nên làm gì trả lời. Tôi muốn nói gì? Tôi nên nói gì? Tôi cảm giác mình bắt đầu luống cuống, sợ đến độ không thể nói gì ra khỏi miệng.

"Cậu đã nói", Tà Y Y tiếp tục cười, giọng nói êm tai đến độ làm cho tim tôi run rẩy, "Nếu tớ tỏ lộ ngay trước mặt, đối phương sẽ rất cao hứng. Cậu cao hứng không?"

Đúng là một câu hỏi chết người.

Tôi cao hứng không? Tôi chỉ cảm giác tim mình khấn trương đến độ đập "thình thịch". Tôi thích Tà Y Y không? Hình như là thích. Tôi dường như còn từng khẳng định bản thân đã yêu nàng, nhưng giờ phút này tôi cùng Tà Y Y bốn mắt nhìn nhau, lại giống như một rối gỗ bị kẻ điều khiển vứt bỏ, không thể nói gì ra khỏi miệng. Nhìn đôi môi đỏ mọng hơi nở nụ cười của Tà Y Y, tôi đột nhiên lại nhớ tới nụ hôn trên miên tới qua, nụ hôn giống mơ. Tôi nghĩ tôi vẫn không thể tin được, tôi quả thật thích một cô gái, hơn nữa cô gái này còn là bạn thân của tôi. Lúc này, di động tôi đặt trên bàn đột nhiên rung lên, là tin nhắn. Tôi và Tà Y Y đồng thời dời ánh mắt, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động đang lóe sáng kia. Dưới tình huống này, là không thích hợp xem tin nhắn, vì vậy tôi không nhúc nhích. Chuyển dời ánh mắt, thấy Tà Y Y đang nhướng mày, vẻ mặt nghiêng ngả mà nhìn chăm chăm tôi.

Nàng nói biết hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư, cho nên, nàng cũng không phải là đang nói đùa.

"Chuyện đó..." Vào lúc tôi rốt cuộc quyết định phải nói gì đó, di động trên bàn lại vang lên, tiếng chuông ở trong nhà ăn tĩnh lặng chói tai cực kỳ. Tôi vẫn không nhúc nhích, không dám nhúc nhích hoặc là không muốn nhúc nhích, chỉ tiếp tục cùng Tà Y Y trừng mắt nhìn nhau. Có mấy khách ăn ngồi ở nơi khác quay đầu lại nhìn về phía bên này rất không bình tĩnh, đại khái là oán giận chuông di động của tôi quá chói tai. Ý thức được đang quấy rầy người

khác, tôi có chút bối rối mà cảm thấy di động, nhìn cũng chưa nhìn liền cúp điện thoại. Dưới tình huống này, là không thích hợp nghe điện thoại.

Tà Y Y không hề để ý tới sự bối rối của tôi quá nhiều, chỉ có chút sốt ruột mà nói với tôi: "Cậu nói tiếp".

Tôi đột nhiên cảm giác, mặc dù Tà Y Y bây giờ biểu hiện trấn định như thế, nhưng giọng nói gấp gáp này lại thể hiện nàng thật ra cũng rất khẩn trương, giống với tôi. Nghĩ như vậy, tôi ngược lại không còn hoảng loạn như vậy nữa, chỉ là tim vẫn đập rất nhanh như cũ. Tôi vừa định nói gì? Không ngờ tôi lại không nhớ gì cả. Đại khái là thấy tôi do do dự dự như vậy, Tà Y Y thu lại nụ cười: "Cậu không nói, tớ nói". Vừa dứt lời, di động trên bàn lại vang lên, tôi bị dọa đến độ giật mình một cái.

Tà Y Y thở dài, nàng bình tĩnh nói, mặt không chút thay đổi: "Nghe điện thoại".

Tôi chỉ đành cầm di động trên bàn, ở trước lúc ánh mắt bất mãn của vị khách bàn khác bắn về phía tôi mà tiếp điện thoại: "A lô?"

"Tiểu Nhạc, nhận được tin nhắn của anh không? Có tình huống khẩn cấp".

Sau khi sừng sốt một hai giây tôi mới nhận ra giọng nói này là của Trần Kiệt, nhưng lời hắn nói tôi lại không hiểu tí nào: "Anh nói cái gì?"

"Bây giờ anh tới tìm em", hắn lại tự nói tiếp, "Đợi tí nữa liền nhờ cậu em". Nói xong, đã cúp điện thoại.

"Cậu có việc bận?" Thấy tôi để di động lại trên bàn, Tà Y Y hồ hững hỏi.

"Không", tôi vội lắc đầu, "Chỉ là..." Sau khi nói ra hai chữ lại nghèo từ, thật ra bản thân cũng không biết nên giải thích thế nào, tôi căn bản là không hiểu nổi mấy lời khó hiểu Trần Kiệt mới vừa nói là có ý gì. Hắn nói gì mà tình huống khẩn cấp? Bây giờ tới tìm tôi? Bây giờ? Nghĩ tới đây, tôi theo bản năng mà quay đầu nhìn về phía cửa.

Tà Y Y hỏi: "Tớ quấy rầy cậu sao?" Giọng nói của nàng có chút gượng gạo.

"Không có", tôi ưỡn thẳng người, vút lời Trần Kiệt nói ra sau ót, hít sâu một hơi, kiên trì nói, "Tà Y Y, thật ra, tớ cảm giác mình..." cũng có chút thích cậu.

"Tiểu Nhạc!" Nói còn chưa dứt lời liền nghe được có người gọi tôi, bắt đầu đi mà quay đầu đi, chỉ thấy Trần Kiệt và một người đàn ông xa lạ đang đi về phía bên này. Tà Y Y theo ánh mắt của tôi nhìn về phía bên cửa, sau khi thấy người tới lại quay đầu lại, nàng nhướn mày, dùng một bộ dạng "Sao lại thế này" mà nhìn tôi.

Cũng không đợi tôi mở miệng giải thích, bọn Trần Kiệt đã đi tới cạnh bàn, hắn tự cười nói: "Tiểu Nhạc, em quả nhiên ở đây, ăn cơm với bạn em sao?... Đây là bạn học đại học của anh", nói xong, hắn lại dùng tay vỗ vỗ bả vai người đàn ông bên cạnh, "Hôm nay cậu ta tới đây nhìn thử anh, cũng tiện... tới thăm em một chút".

Tôi ngơ ngác mà nhìn Trần Kiệt, hắn cũng không nói gì, chỉ lên chớp chớp mắt với tôi. Người đàn ông xa lạ cười hi hi mà nói với tôi: "Cô chính là bạn gái của hươg? Chào cô, tôi là bạn học đại học với cậu ta, gọi tôi là lão Hắc đi".

"Nếu bạn trai cậu tới đây", không đợi tôi mở miệng, Tà Y Y đã nói, giọng nói cực lạnh như băng, "Tớ cũng không nên tiếp tục quấy rầy cậu". Nói xong, cũng không thèm liếc nhìn tôi cái nào liền đứng lên xoay người rời đi.

"Y Y!" Tôi vội hô nàng một tiếng, nhưng Tà Y Y đã sớm xách túi xách, giẫm cao gót rời khỏi nhà ăn, chỉ chừa lại cho tôi một bóng lưng thân nhiên lạnh lùng. Nàng tới như gió, đi cũng như gió, chỉ tự tiện khiến tim tôi nhảy loạn một hồi liền phẩy tay áo bỏ đi.

"Bạn của cô sao?" Lão Hắc nhìn bóng lưng Tà Y Y rời đi, liền khen ngợi: "Thật xinh đẹp".

Không biết tại sao, thấy ánh mắt mờ ám hắn nhìn Tà Y Y, tôi cảm thấy có chút không vui, nhưng cũng mặc kệ hắn. Quay đầu, tôi thắc mắc mà nhìn Trần Kiệt, hy vọng hắn có thể nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Nhưng Trần Kiệt cũng chỉ lại lên chớp chớp mắt về phía tôi, không nói gì. Xem ra, Trần Kiệt quả thật là có chuyện gì muốn gạt người bạn lão Hắc của hắn. Chưa hỏi ý kiến của tôi, Trần Kiệt và lão Hắc không nói hai lời liền ngồi xuống dùng cơm với tôi, nhưng tâm tư của tôi đã sớm theo Tà Y Y rời khỏi nơi này, hai người bọn họ nói gì không ngờ tôi căn bản là không có tâm trạng lắng nghe.

Tôi nửa đường tìm một cái cơ vào WC gọi điện thoại cho Tà Y Y, nhưng nàng lại tắt điện thoại, Thật ra vừa rồi lúc Tà Y Y đột nhiên rời đi, tôi có một loại xúc động muốn đuổi theo, nhưng - sau khi đuổi theo thì sao? Sau đó phải làm cái gì bây giờ?

Ứng phó xong Trần Kiệt và lão Hắc, tôi lại tiếp tục trở về văn phòng làm việc. Trước khi chia tay Trần Kiệt hạ nhỏ giọng nói với tôi "Cảm ơn", còn thanh toán cả phí dùng bữa cơm này, kể cả phần "Cơm gà xào nấm hương" của Tà Y Y. Trong lòng tôi rất loạn, vì vậy liền khẽ cười với hắn coi như đáp lại. Trở lại văn phòng hướng về phía máy tính, lòng cũng đã không có cách gì bình tĩnh nữa, chỉ vì cứ luôn nhớ tới Tà Y Y. Làm việc vô tri vô giác nửa ngày, sau khi về đến nhà, tôi lại gọi mấy cuộc điện thoại cho nàng, nhưng vẫn là "Số máy gọi đã khóa máy, xin gọi lại sau". Chờ tôi đến hơn mười giờ lại gọi lại, điện thoại rốt cuộc thông. Nhưng đợi hồi lâu, Tà Y Y ngay cả câu "A lô" cũng không nói, tôi xấu hổ mà chủ động đánh vỡ trầm mặc: "Y Y..." Mới gọi tên nàng một tiếng, tôi liền bắt đầu nghèo từ.

Đối phương rốt cuộc chịu mở miệng nói, nhưng giọng nói lại cực kỳ lạnh nhạt: "Chuyện gì?"

Tôi càng ngày càng giận sự hèn nhát của mình, rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Tà Y Y, nhưng không biết tại sao, bây giờ liền ngay cả một

chữ cũng không phun ra được. Con người của tôi chỉ từng yêu một lần, hơn nữa còn là vào lúc đại học. Đối phương là một nam sinh cùng lớp rất bình thường, chúng tôi cuối mỗi tuần đều đi giết thời gian ở thư viện, vì vậy thường nhìn thấy đối phương, dần dà liền ở cùng một chỗ. Thậm chí ngay cả trình tự "Thỏ lộ" đều không có hoàn thành, hai người liền ngẫm hiểu nhau, nhận định đối phương là tình nhân của mình. Tình cảm như vậy rất ngọt rất khờ, tôi thậm chí ngay cả bản thân mình đến cùng có phải "Yêu" hẳn hay không cũng chưa rõ đã chia tay với đối phương, nguyên nhân là tốt nghiệp đại học, hai người phải đường ai nấy đi. Một số đoạn tình cảm, tôi thậm chí ngay cả cảm nhận "Tim đập thành thịch" đều chưa từng có. Mà bây giờ, đối mặt với Tà Y Y, không ngờ tôi lại luống cuống, vô cùng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

"Tớ sắp phải làm chương trình, có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, " Tà Y Y không kiên nhẫn nói, "Nếu như cậu không có việc gì, tớ cúp điện thoại". Không đợi tôi trả lời, trong điện thoại đã truyền đến âm báo bận. Tôi vô lực mà ngã xuống ghế sa lon, sững sờ nhìn trần nhà trắng loáng, bắt đầu ngẩn người. Cuộc điện thoại vừa rồi sẽ bị cho ăn canh bẻ môn tuyệt đối là trong dự liệu của tôi, bởi vì nhất định Tà Y Y đã hiểu lầm, nàng tưởng rằng Trần Kiệt quả thật là bạn trai của tôi. Thật ra chỉ cần đơn giản giải thích một câu là được rồi, chẳng biết tại sao lòng của tôi lại căng thẳng, không có biện pháp thoái mái đem chân tướng nói cho nàng biết. Tà Y Y thích tôi, tôi thích Tà Y Y, như vậy. . . có thể ở cùng một chỗ, quả thật đơn giản như thế? Lúc những người bạn cùng lứa bên cạnh bắt đầu kết hôn, tôi lại phát hiện mình thích con gái - rõ ràng mấy hôm trước tôi còn tưởng tượng mình nấu ăn cho chồng tương lai, nhưng hôm nay lại phát hiện mình thích Tà Y Y, chẳng lẽ đó không phải là mê muội nhất thời sao? Chẳng lẽ không phải vì nụ hôn như giấc mơ kia mà dẫn đến mê hoặc sao? Nhưng nếu như tôi không thích Tà Y Y, vậy tại sao tìm lại đập nhanh như thế? Tại sao lại sợ đến mức cái gì cũng không thể nói ra miệng?

Trong đầu không ngừng nghĩ đến những thứ vô nghĩa, tôi mặc dù còn nằm trên ghế sa lon, lại thấp thỏm bất an như nằm trên biển Chết. Khi gần 12 giờ, tôi cảm giác mình bị đè nén đến mức sắp chết. Không nói trước cho Tà Y Y, tôi cầm lấy chìa khóa, mặc áo khoác vào, gần như vô thức chạy tới phụ cận công ty radio của nàng. Ngay bây giờ, tiết mục của Tà Y Y vừa mới bắt đầu, tôi đi bộ đến tiệm Mc Donald gần đó, gọi một ly sữa sôcôla nóng, sau đó liền yên lặng ngồi một mình ngẩn người bên cửa sổ. Nhìn gương mặt mờ mờ phản chiếu ở trong cửa sổ, tôi lúc này mới có chút hồi phục lại tinh thần. Xúc động chạy tới như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Nếu như chờ một lát gặp được Tà Y Y, tôi lại nên nói cái gì?

Đầu sắp bị những suy nghĩ miên man không dứt của mình làm cho nứt ra, tôi nhìn xung quanh một cái, ngoại trừ một vài khách hàng lẻ tẻ đang xếp hàng mua thức ăn vặt, trong Mc Donald cũng chỉ có một mình tôi ngồi ngốc bên cửa sổ. Tôi thờ dãi một hồi, giẫy vò mình bằng những suy nghĩ lung tung như vậy, chỉ bằng lấy quyển nhật ký ra chuyển sự chú ý.

Giống như đã điều giấu đầu mình trong đồng cát trốn tránh sự thật – bây giờ đây là chuyện duy nhất tôi biết làm.

". . . Tiệc tối mừng năm mới không khởi đầu như thế trên TV, ở khoảnh khắc này dường như đạt tới. . . đỉnh cao".

Hình như cuộn phim đã chiếu xong rồi, màn hình TV một mảnh tối đen. Đứng trong phòng khách, tôi chỉ cảm thấy cả người của mình không được tự nhiên - Hoa Tiệp Lạc đã biết, tôi thích con gái. Cũng không phải tôi sợ để cho người khác biết giới tính của mình, lúc còn sống, đối với chuyện này tôi không quan tâm. Chính là bây giờ đã chết rồi, mà chỉ có duy nhất Hoa Tiệp Lạc có thể thấy được tôi nghe được tôi, nếu như nàng cảm thấy chán ghét người đồng tính thì phải làm sao bây giờ? Nếu như nàng vì vậy mà cự tuyệt giữ tôi lại ở nhà nàng viết nhật ký thì làm sao bây giờ? Nếu như nàng cự tuyệt nói chuyện với tôi thì làm sao bây giờ? Tôi cũng không phải chưa từng biết qua mùi vị bị người khác nhục mạ vì giới tính của mình, cũng chính vì như thế, tôi mới càng sợ hãi.

Nhưng tôi đã quên, Hoa Tiệp Lạc không phải là một cô gái bình thường. Nàng lấy điều khiển tắt TV, sau đó xoay đầu lại khẽ cười với tôi: "Hiện tại, tâm tình của tôi tốt hơn nhiều rồi. . . cảm ơn".

Tôi sững sờ, nhưng ngay sau đó cứng nhắc mà đáp lại nàng: ". . . Không cần cảm ơn". Đối thoại như vậy là bình thường sao?

"Tôi chưa từng chơi đến điên loạn giống như cô vậy, " Nàng lại có chút đăm chiêu nói: "Xem ra, tôi thật đúng là một người trầm lặng". Nghe ngữ khí nói chuyện của Hoa Tiệp Lạc, hình như thật sự nàng vui vẻ không ít. Ngược lại, đang ở trong trạng thái lúng túng như tôi lại không biết phải nói gì với nàng.

"Hôm nay cũng sắp qua, " Không đề ý chút nào đến sự lúng túng của tôi, Hoa Tiệp Lạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, "Cô không cần viết nhật ký sao?" Nói xong, nàng vừa đứng lên, vừa lấy tay che miệng ngáp một cái.

"A, thiếu chút nữa đã quên rồi". Tôi phục hồi tinh thần lại, có chút bồn chồn gật đầu. Hoa Tiệp Lạc tự nhiên khiến tôi càng thêm mất tự nhiên, giống như người có khuynh hướng đồng tính không phải là nàng. Hoa Tiệp Lạc cẩn thận lấy đĩa ra, cất kỹ, sau đó tắt đầu DVD, sau đó thân nhiên đi tới cạnh cửa tắt đèn phòng khách, cuối cùng chậm rãi trở lại trước cửa phòng ngủ của mình, ngay lúc tôi tưởng rằng Hoa Tiệp Lạc sẽ đi thẳng vào phòng ngủ, nàng lại đứng ngay tại chỗ xoay đầu lại nhìn tôi.

Hoa Tiệp Lạc nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon".

Tôi bối rối trả lời: "Ngủ ngon".

Đây là, lời tạm biệt đêm nay của tôi và Hoa Tien Lạc".

Người thân nhiên như Hoa Tien Lạc, có lẽ trên đời ít có. Tôi vô lực dựa đầu mình vào cửa sổ, nhin không được thờ dài thật sâu. So với Hoa Tien Lạc, tôi giống như con chuột chạy qua đường, sợ hãi chạy khắp nơi tìm hang để chui - không thể tin được chính mình đã yêu Tả Y Y, không dám đối mặt với tình cảm đó của mình cùng Tả Y Y. Nếu như phát hiện bạn hoặc đồng nghiệp của mình là người đồng tính, tôi tuyệt đối sẽ không sợ hãi đến như thế - ví dụ như Trần Kiệt. Hiện tại sợ đi tôi như đã điều né tránh sự thật, chỉ bởi vì tôi phát hiện "chính mình" đã yêu con gái. Hóa ra, tất cả sự thân nhiên tôi đã từng có đều là biến hiện "Đừng nói chuyện sẽ không đau hông", một khi chuyện thật sự xảy ra trên người mình, tôi ngay lập tức liền sợ hãi nhiều hơn. Ánh mắt người khác, phản ứng của người nhà, tương lai không xác định, thì ra cuộc sống hoàn toàn đi ngược lại suy nghĩ của chính mình - cũng còn chưa hề chính diện đáp lại tình cảm của Tả Y Y, tôi cũng đã suy nghĩ nhiều như vậy, giống như một kẻ ngu ngốc. Không được, càng nghĩ càng loạn, tôi cuống quýt dút đầu đã điều của mình vào lại trong đồng cát. [DG Vạn: bạn Phạm thật là. . .]

"Ngày 7 tháng 4 năm 2011, trời trong

Có lẽ bởi vì chuyện tối hôm qua, hôm nay biểu hiện của tôi trước mặt Hoa Tien Lạc vô cùng cẩn trọng, muốn không được tự nhiên bao nhiêu liền có bấy nhiêu không được tự nhiên. Rốt cuộc, lúc chỉ có hai người chúng tôi lên thang máy, Hoa Tien Lạc vừa ngẩng đầu nhìn con số không ngừng thay đổi trên bảng báo số tầng, vừa nói: "Lâm Tấu, tôi phát hiện cô rất để ý cái nhìn của người khác đối với cô". Mặc dù giọng nói không nghiêm khắc, nhưng lại lộ ra một chút trách cứ không để cho người khác phản bát.

Tôi khó hiểu mà nhìn nàng.

"Yêu người nào là chuyện của mình, sao phải để ý tới người khác nghĩ thế nào?" Hoa Tien Lạc nhìn thoáng qua tôi, nhàn nhạt nói.

Tôi rốt cuộc hiểu nàng chỉ cái gì, sau khi suy nghĩ một chút, có chút bất đắc dĩ trả lời nàng: "Đạo lý này tôi hiểu". Đối với việc đột nhiên trách cứ của Hoa Tien Lạc, tôi thậm chí có chút cảm động. Nàng thật sự xem tôi là bạn mới tận tình khuyên bảo nói ra những lời này, dường như nàng đã quên tôi là một người đã chết, cần bản không cần học những cái gọi là đạo lý nhân sinh này. Nhìn thấy biểu lộ nghiêm túc trên mặt nàng như vậy, tôi âm thầm thờ dài một hơi. Nếu như, lúc còn sống tôi có thể biết Hoa Tien Lạc, thật là tốt biết bao - tôi lần đầu tiên, có ý nghĩ như vậy.

Hoa Tien Lạc cũng không chú ý tới suy nghĩ phức tạp trong lòng tôi, nàng tiếp tục hỏi: "Đã không thêm để ý, vậy sao cô còn. . .".

"Tôi sợ, " Tôi chỉ có nước thành thật nói cho nàng biết, "Sợ cô vì vậy mà chán ghét tôi".

Trả lời thẳng như vậy khiến cho Hoa Tien Lạc sững sờ há to miệng, hơn nửa ngày nàng mới lộ ra nụ cười oán trách với tôi, rồi lại nhướng mày, khoe miệng còn lưu một chút mỉm cười. Hoa Tien Lạc như vậy khiến tôi cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, nhưng lại không biết làm gì. Nàng có chút đắm chiều nhìn chăm chăm mặt của tôi, đột nhiên lại hỏi: "Sao không tới tìm cô?"

Tôi lại khó hiểu mà nhìn nàng.

"Bạn gái của cô, " Nàng tiếp tục nói, "Sao không thấy cô ấy tới tìm cô?"

Không ngờ Hoa Tien Lạc lại hỏi vấn đề này, sững sờ hai giây, tôi nhẹ giọng trả lời: "Chúng tôi đã chia tay rồi". Vốn định nói cho nàng biết thật ra An Nghiên có đến tìm tôi, chỉ là tôi không có biện pháp làm cho nàng nhìn thấy mình thôi, nhưng lại cảm thấy nói như vậy có chút dư thừa, liền trực tiếp nói cho nàng kết cục cuối cùng của tôi cùng An Nghiên. Hoa Tien Lạc hình như cũng không ngờ tới tôi sẽ trả lời như vậy, nàng có vẻ hơi kinh ngạc nhìn tôi, hai người bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, nàng mới lại nhẹ nhàng khẽ gật đầu, không hề truy vấn. Nếu như tôi là nàng, tôi còn có thể hỏi loại câu hỏi nhiều chuyện tới cực điểm: "Vậy cô ấy có biết cô đã chết không" như vậy không - có thể thấy Hoa Tien Lạc là người vô cùng hiểu được "Tới điểm liền dừng". Chỉ tán dóc vài câu như vậy, tâm tình vốn rối rắm của tôi lập tức buông lỏng không ít, ít nhất trên đường đi đến cửa hàng hoa, tôi không hề nhìn chăm chăm mặt Hoa Tien Lạc xem nàng có biểu lộ một chút cảm giác chán ghét với tôi hay không. Chỉ cần có một chút, tôi liền sẽ rời đi.

Sau khi đến trước cửa hàng hoa, vẫn không thấy được bóng dáng của tiểu Ninh. Theo Hoa Tien Lạc nói, tiểu Ninh nàng bị bệnh, hơn nữa là bắt đầu bệnh từ hôm trước - cũng chính là ngày tiểu Ninh mang tên "đại lừa đảo" đó đến nhà Hoa Tien Lạc.

Tôi có chút áy náy nói với Hoa Tien Lạc: "Tôi thật đã đùa quá mức sao?" Nếu như không phải do tôi dọa tiểu Ninh, Hoa Tien Lạc căn bản không cần tự mình làm những công việc vụn vặt vốn do tiểu Ninh phụ trách, nói ví dụ như quét dọn. Mà hình như Hoa Tien Lạc không thêm để ý chút nào, nàng chỉ cười xoay đầu lại nhìn thoáng qua tôi, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục xoay người quét những hạt bụi trên mặt đất mà chỉ có Hoa Tien Lạc mới có thể nhìn thấy. Sau khi hoàn thành hết tất cả công việc vụn vặt, Hoa Tien Lạc giống như bình thường ngồi vào trước quầy xem đơn đặt hàng, tôi thì yên tĩnh đứng ở một bên không quấy rầy nàng nữa. Hình như tôi có lẽ đã quen mỗi ngày yên lặng quan sát Hoa Tien Lạc như vậy, không biết làm như vậy đúng hay không, nhưng đi theo người có thể trao đổi cùng mình này, có thể không cho tôi cảm giác sâu sắc chuyện mình đã chết.

Không bao lâu, người đàn ông bụng phệ mỗi ngày đều đến tiệm ninh nọt không ngoại lệ lại xuất hiện, nhìn Hoa Tien Lạc như mọi ngày nhàn nhả ứng phó người đàn ông đó, tôi không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Đợi tên bụng phệ rốt cuộc cất bước, lại tới người đàn ông cao gầy. Hắn đeo kính đen, bộ dáng nhả nhả, bộ dạng cũng coi như đẹp trai. Sợ đi tôi dùng từ "lại" này, chỉ vì người đàn ông đó từ lúc bước vào đến khi rời đi ánh mắt cũng chưa từng dịch khỏi người Hoa Tien Lạc, tâm tư của hắn có lẽ cũng không có gì khác gì tên bụng phệ kia. Hoa Tien Lạc - đóa hoa hồng yêu kiều đặt ở giữa bụi lá này, dẫn đến hết con ong mật này đến con ong mật khác, rốt cuộc con nào mới có thể lấy được mật của đóa hoa hồng say đắm lòng người này đây - tôi thật sự rất tò mò. Chờ đến khi người đàn ông nhả nhả cuối cùng cũng bị Hoa Tien Lạc đối phó xong, đã là chuyện của nửa giờ sau. Người đàn ông nhả nhả mua một bó hoa hồng gương mặt tươi cười cất bước rời đi, Hoa Tien Lạc ngồi trở lại trên ghế đột nhiên khe khẽ thở dài, trong mắt lộ ra một chút mệt mỏi bình thường hiếm thấy. Có lẽ là bởi vì đêm qua ngủ quá muộn, lại có lẽ vì chán ghét ứng phó người đàn ông có dụng ý khác, Hoa Tien Lạc như thế khiến tôi đột nhiên có chút đau lòng. Thiên nga cho dù ưu nhã xinh đẹp, nhưng nếu là loại một mình dạo chơi trên hồ, khó tránh cô đơn khiến cho người ta thương cảm. Tôi cảm thấy được, Hoa Tien Lạc cần phải có một người ở bên cạnh nàng, mà không phải sống cuộc sống một mình như bây giờ.

Chương 43

Nghĩ lung tung một hồi, tôi quay đầu thấy một rổ hoa quả bày biện trên quầy, bên trong có chút ít trái cây. Tôi đột nhiên có chủ ý, nhìn Hoa Tiệp Lạc đang nhắm mắt dưỡng thần, tôi quyết định thực hiện kế hoạch. Vì vậy gặt gao nhìn chăm chăm vào quả cam đặt cao nhất trong rổ hoa quả, rất nhanh, quả cam bị tôi giữ trò kia cuối cùng cũng rơi khỏi rổ, lăn tới trước mặt Hoa Tiệp Lạc. Bị âm thanh quả cam rơi xuống làm cho hoảng sợ, Hoa Tiệp Lạc lập tức mở mắt ra, nhìn thấy quả cam đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sau khi sửng sốt trong chốc lát liền lập tức đưa mắt lên nhìn tôi.

"Ăn chút trái cây đi" Tôi nghiêm trang nói với nàng. Hình như không ngờ tới tôi sẽ có hành động như vậy, Hoa Tiệp Lạc nhú mồm, vừa cười vừa liếc nhìn tôi một cái, nhưng ngay sau đó muốn đưa tay lấy quả cam trên bàn.

"Đừng nhúc nhích, " Tôi gọi Hoa Tiệp Lạc lại, "Để cho tôi thu phục nó". Nói xong, giả bộ cười cười quỷ dị với nàng. Không đợi Hoa Tiệp Lạc lên tiếng, tôi vươn hai tay ra, che ở nửa trên quả cam, mắt chăm chú nhìn chăm chăm quả cam, trong miệng giống như hòa thượng niệm kinh phát ra âm thanh "y y nha nha" kỳ quái, chỉ chốc lát sau, đỉnh quả cam bắt đầu từ từ nhô lên. Thành công rồi! Tôi âm thầm vỗ tay tán thưởng. Chỉ chốc lát sau, chỗ nhô lên đó rốt cuộc nứt ra. Tôi tiếp tục nói loạn xạ, vỏ quả cam bắt đầu tự động tách ra, giống như lột chuối, vỏ quả cam tựa hồ bị một bàn tay vô hình xé ra từng mảnh rơi xuống.

Đúng là so với Lưu Khiêm còn lợi hại hơn, trong lòng tôi không khỏi khích lệ chính mình như vậy.

Hoa Tiệp Lạc á khẩu không trả lời được nhìn chăm chăm quả cam đang từ từ bị lột sạch vỏ, sửng sốt hơn nửa ngày cuối cùng mới cười ra tiếng, nàng lại cố nhịn cười hướng tôi khẽ gật đầu, nghiêm trang nói cảm ơn tôi: "Cảm ơn cô". Sau đó lấy khăn tay, thật cẩn thận lau sạch những tép cam đã bị tôi làm rơi xuống bàn, sau đó lại cầm lấy một múi cam, đưa cho tôi: "Cô cũng ăn chút. . .". Còn chưa nói xong động tác của nàng liền ngừng lại, nụ cười đẹp mắt trên mặt kia cũng đông cứng.

Tôi vội thuận miệng nói một câu giải vây cho nàng: "Kiếp này cô nợ tôi một quả cam, kiếp sau phải trả đó, nhớ kỹ nha".

Nghe tôi nói xong, Hoa Tiệp Lạc thả lỏng nụ cười cứng đờ ra, sau đó lại cười cười với tôi, chỉ là hình như cười đến có một chút miễn cưỡng. Không mời tôi ăn cam chung nữa, Hoa Tiệp Lạc để một miếng cam vào miệng, sau khi nuốt vào tỉnh tề nhắm nháp, nàng cười nói cho tôi biết: "Rất ngọt".

"Hơn nữa rất sạch sẽ, " Tôi nhún vai, ra vẻ nghiêm chỉnh nói cho nàng. "Không thông qua tay lột ra, không có dầu tay không có bụi, thích hợp cho loại người yêu vệ sinh đến cực hạn như cô ăn".

Hoa Tiệp Lạc nhú mồm, vẻ mặt của nàng suy ngẫm nhìn tôi, đột nhiên cười thấp giọng hỏi: "Lâm Tẩu, có phải cô rất am hiểu trêu đùa khiến con gái vui vẻ hay không?"

Tôi lập tức sửng sốt ngay tại chỗ, ngây ngốc cùng Hoa Tiệp Lạc bốn mắt nhìn nhau, nhìn hai mắt của nàng thoáng mang ý cười, tôi không được tự nhiên mà hít một hơi, hơn nửa ngày mới bắt đầu dĩ ngôn ra một câu: "Đúng vậy, vô vùng am hiểu. Am hiểu đến độ đối phương chia tay với tôi". Những lời này lập tức đánh tan không khí vốn đang thoải mái không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tôi đứng là. . . miệng chó chẳng mọc được ngà voi.

Nhưng Hoa Tiệp Lạc hình như cũng không để ý, sau khi nàng có hơi chút ngẩng người, lại cúi đầu ăn một múi cam, nhẹ giọng nói: "Tôi thích ngửi mùi cam, rất thơm". Chủ đề: "am hiểu trêu đùa khiến con gái vui vẻ" về tôi, cứ chấm dứt như vậy. Thấy Hoa Tiệp Lạc cầm lấy một múi cam khác đưa lên chóp mũi, cẩn thận ngửi ngửi như con mèo, tôi đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu xuống ngửi quả cam để trên bàn. Quả nhiên, không ngửi được – tôi không ngửi được mùi gì cả. Lúc này nhớ lại, từ sau khi chết, thật sự là tôi chưa từng ngửi được mùi gì đặc biệt, bởi vì không có chú ý, cho nên hoàn toàn không phát hiện được điểm này.

"Sao thế?" Có lẽ phát hiện được thần sắc của tôi có điểm gì là lạ, Hoa Tiệp Lạc nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì". Tôi vội vàng ngồi thẳng lên. Chỉ là không ngửi được mùi mà thôi, chuyện này thì có gì đáng kinh ngạc chứ? Người cũng đã chết, chẳng lẽ còn phải quan tâm có thể ngửi được mùi hay không? Không thể được người khác trông thấy, không thể được người khác nghe thấy, không thể đụng vào vật thể chung quanh, không thể ngửi thấy được mùi – tất cả chuyện này cũng chỉ là để nhắc nhở tôi không nên quên chuyện "Tôi đã chết rồi" đó mà thôi.

Trải qua một trận ồn ào của tôi, Hoa Tiệp Lạc XX không ít, bây giờ tâm tình của nàng hình như không tồi, khoe miệng hơi hơi mang ý cười. Thấy tâm tình nàng tốt như vậy, tôi cũng cảm thấy thật cao hứng, cảm thấy chỉ cần Hoa Tiệp Lạc cười, liền kéo theo cả không gian trong tiệm hoa đều nở nụ cười. Buổi tối, Hoa Tiệp Lạc giống như bình thường rời khỏi cửa hàng bán hoa đi thẳng về nhà, nhưng không biết tại sao sau khi dùng cơm tối xong lại thay quần áo, bộ dạng giống như muốn đi ra ngoài. Tôi nhớ Hoa Tiệp Lạc thứ hai, tư, sáu mỗi tuần mới ra ngoài dạy múa cho học sinh, hôm nay thứ năm, chẳng lẽ là muốn đi chỗ khác? Đi đâu? Hay là hẹn người ta? Sau khi ý thức được trong đầu đột nhiên nảy ra mấy vấn đề này, tôi lập tức bắt đầu dĩ ngôn nhạo mình quá nhiều chuyện, vô luận Hoa Tiệp Lạc muốn đi đâu, đi cùng với ai, hết thảy đều không có quan hệ với tôi. Cho nên khi Hoa Tiệp Lạc rời khỏi nhà, tôi cũng không có cùng đi ra ngoài, thăm nghĩ thời gian sắp tới phải làm chuyện gì mới tốt. Nhưng Hoa Tiệp Lạc mới ra khỏi cửa không lâu lại quay trở về, tôi còn tưởng rằng nàng quên lấy thứ gì, lại không nghĩ tới nàng vừa mở cửa liền nhìn tôi, nhẹ giọng hỏi: "Cô không cùng đi sao?"

Tôi sửng sốt ngay tại chỗ, không biết tại sao Hoa Tiệp Lạc lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

"Cùng đi đi, " Hoa Tien Lạc tự mình nói tiếp, "Đêm nay tôi định đi phòng học vũ đạo, cô. . . coi như cùng theo bồi tôi" .

Đây là sau khi tôi chết, lần đầu tiên có người mời tôi đi đến nơi nào đó. Trong lòng khó có thể đè nén mà cảm thấy vô cùng vui sướng, tôi không nói hai lời liền ngoan ngoãn theo Hoa Tien Lạc ra ngoài. Không nói muốn đi để làm gì, cũng không giải thích tại sao tôi phải đi cùng nàng, Hoa Tien Lạc chỉ như bình thường đi thẳng đến trường học. Trường học hôm nay không có ai, chỉ có vài nhân viên vệ sinh quét dọn trước cửa trường. Xuyên qua hành lang thật dài, tôi cùng Hoa Tien Lạc rốt cục cũng đi đến nơi. Hoa Tien Lạc vừa mở cửa phòng học vũ đạo vừa nói: "Trường học đưa chìa khóa phòng này cho tôi, cho nên tôi mới có thể tự do làm cần ra vào như vậy" .

Không đợi tôi trả lời, Hoa Tien Lạc đã đi vào cửa, nàng thuận thực mở đèn. Tôi nhìn phòng học sáng trưng lại không có một bóng người, nhưng cảm thấy như vậy có vài phần hương vị u ám, cảm giác rất khác biệt với thường ngày khi có rất nhiều cô nhóc ở bên trong luyện múa . Hoa Tien Lạc lại không để ý chút nào, nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua tôi, sau đó không nói hai lời liền xoay người đi về phía cây đàn piano. Cảm giác nghi hoặc trong lòng của tôi càng ngày càng mãnh liệt, rốt cuộc Hoa Tien Lạc muốn làm gì? Đi theo nàng tới bên cạnh cây đàn piano, chỉ thấy Hoa Tien Lạc mở nắp cây đàn piano ra, lấy tay nhẹ nhàng gõ vài phím đàn. Sau đó nàng lại xoay người, cúi đầu xuống tìm gì đó trong túi xách, chỉ chốc lát sau liền lấy ra một tờ giấy. Nàng vẫn không nói gì như cũ, chỉ mở tờ giấy kia cho tôi xem.

Hóa ra đó là ca khúc mà tôi chưa viết xong, không biết Hoa Tien Lạc giữ bản nhạc này lại từ khi nào.

"Ca khúc không viết xong rất đáng tiếc, " Hoa Tien Lạc nhẹ giọng nói, "Cô không có ý định hoàn thành nó sao?" Nói xong, lại cúi đầu gõ phím đàn, "Mặc dù đây là bản nhạc phổ theo đàn ghi-ta, nhưng nếu như theo lời của cô, dùng đàn piano để hoàn thành nó cũng không có vấn đề gì chứ?" Nóng xong, nàng lại ngẩng đầu lên, hơi mỉm cười nhìn tôi.

Trong lòng có một cổ ám áp lưu động, tôi há to miệng, rồi lại không biết nên trả lời thế nào. Ca khúc chưa hoàn thành này là ca khúc viết cho An Nghiên, nhưng bây giờ tôi đã chết, cũng đã chia tay với nàng, ca khúc này có hoàn thành hay không đã không còn quan trọng. Nhưng thấy lúc này Hoa Tien Lạc đưa nó ra trước mặt tôi, lại đặc biệt đưa tôi đến đây, chính là để cho tôi viết xong nó - tôi cảm thấy mình có một loại xúc động muốn khóc.

"Cô không nên đối với tôi tốt như vậy, " Tôi cúi đầu, trầm giọng nói với nàng, "Chúng ta âm dương cách biệt, tôi vốn chính là không nên luôn đứng bên cạnh cô. . . " .

"Tôi đối với ai tốt là chuyện của tôi, cô không cần phải xen vào, " Hoa Tien Lạc ngắt lời tôi, nghiêm túc nói, "Huống chi, tôi thật sự xem cô là bạn. Còn cô, vẫn xem tôi là người xa lạ sao?"

Làm sao có thể. Nhưng tôi lại không biết nên trả lời thế nào, nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một hơi: "Chỉ là tôi bây giờ ngay cả đàn piano cũng đàn không được, sao có thể hoàn thành ca khúc này?"

Hoa Tien Lạc thấy tôi đã thỏa hiệp, nụ cười bên khóe miệng càng đậm, nàng nghiêm túc nói: "Cô phải luyện tập nhiều, luyện tập giống như hôm nay đã lột quả cam, cô phải tin tưởng mình" . Thấy Hoa Tien Lạc giống như cô giáo nghiêm trang dạy bảo tôi, lại nhớ tới thời học tiểu học, tôi nhất thời nhin không được cười ra tiếng. Không để ý đến nụ cười khúc khích của tôi, Hoa Tien Lạc đặt túi xách xuống, rất tự nhiên ngồi trên ghế đàn piano, nàng đặt bàn tay phải trên bàn phím tùy tiện đánh mấy tiếng.

"Cô cũng biết đàn piano?" Tôi hiếu kỳ hỏi.

Nàng lắc đầu, nói: "Lúc còn nhỏ đã từng muốn học, nhưng. . . mẹ của tôi bảo tôi chuyên tâm luyện múa, đành bỏ dở" . Nghe Hoa Tien Lạc đột nhiên nhắc tới mẹ của nàng, tôi không khỏi lại nhớ tới Hoa Tien Lạc đã từng nói qua, tôi không phải là "linh hồn" đầu tiên nàng nhìn thấy, mà "linh hồn" đầu tiên nàng thấy, chính là mẹ của nàng.

Phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Hoa Tien Lạc giống như đứa bé, rất chăm chú dùng tay phải chơi đùa trên phím đàn, nhưng bàn tay lại bẹp, ngón tay cũng rất cứng nhắc.

Tôi nhin không được nói: "Cô phải khum bàn tay lên, như cầm một quả trứng gà vậy" .

Hoa Tien Lạc khẽ nhú mày, rất cố gắng muốn khum bàn tay lại, nhưng vẫn đang vô cùng cố hết sức. Theo lý thuyết người luyện múa rất am hiểu mô phỏng theo, tứ chi không nên cứng đờ như vậy, tôi thấy nàng chơi đùa nửa ngày lại không hề có tiến triển, liền theo thói quen vươn tay ra bao phủ trên mu bàn tay của Hoa Tien Lạc, muốn sửa động tác của nàng.

Trong khoảnh khắc hai bàn tay chúng tôi chạm nhau, tôi cùng Hoa Tien Lạc đều ngây ngẩn cả người.

Không có xuyên qua – tay của tôi vô cùng chân thực bao phủ trên mu bàn tay Hoa Tien Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Ngoại trừ "khiếp sợ", tôi cũng tìm không ra một từ nào khác có thể biểu đạt chuẩn xác tâm tình giờ phút này của bản thân.

Hoa Tiệp Lạc vẫn không nhúc nhích, để mặc tay của tôi chụp ở trên mu bàn tay nàng, chỉ mặt không chút thay đổi mà nhìn chăm chăm chỗ chúng tôi chạm nhau. Tôi không tự chủ được mà kéo tay của mình ra, sau đó lại lần nữa vuron ra cùng tay Hoa Tiệp Lạc chạm nhau. Không phải nằm mơ, không phải ảo giác, tay tôi và Hoa Tiệp Lạc quả thật đang dính chặt lấy nhau. Trong đầu liên tưởng trống rỗng, không biết qua bao lâu mới có chút bối rối mà rút tay về, tôi thất thố mà cùng Hoa Tiệp Lạc ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau, hai người nhất thời không nói chuyện.

Tôi nhìn thấy Hoa Tiệp Lạc khẽ nhú mày, nàng đột nhiên khẽ hỏi : "Đây là chuyện gì vậy?" nói xong, nghiêng người tới cầm tay tôi lần nữa. Tôi không nói gì, vẫn không nhúc nhích giống như kẻ đần. "Rốt cuộc đã bao lâu không có chạm qua thực thể rồi" —— đây là chuyện duy nhất trong đầu tôi có thể nghĩ tới... Được rồi, còn có hơi cảm thấy là "Tay Hoa Tiệp Lạc rất mềm".

"Đây là... chuyện gì xảy ra vậy?" Hoa Tiệp Lạc lại hỏi, nàng như trước vẫn nắm chặt tay của tôi, không có buông ra. Tôi khẽ giãy ra, vuron tay sờ về phía đàn piano bên cạnh —— đầu ngón tay của tôi xuyên thấu qua phím đàn trắng đen giống như hình ảnh, không đụng vào được chút nào. Sau đó, tôi lại đi chạm khẽ tay của Hoa Tiệp Lạc —— quả thật chạm được nhau. Hoa Tiệp Lạc đột nhiên khẽ cười, nàng lộ vẻ khó tin mà nhìn tôi, lần thứ ba hỏi câu hỏi kia: "Đây rốt cuộc là... chuyện gì xảy ra?" Từ nét mặt của nàng mà xem, Hoa Tiệp Lạc giống như là phát hiện một chuyện rất thú vị, cảm xúc hưng phấn, kinh ngạc không che dấu chút nào mà trực tiếp biểu lộ ở trên mặt của nàng. Hoa Tiệp Lạc lại trở tay dùng sức cầm tay tôi, giống như muốn tiến thêm một bước xác định nàng thật sự có thể đụng vào tôi.

Nhưng không biết tại sao, tôi đáng lẽ nên vui mừng lại cảm thấy trong nội tâm có một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu. Tôi là một người đã chết, mà Hoa Tiệp Lạc thì còn sống. Đã như vậy, sao tôi lại có thể chạm được nàng? Sao nàng có thể chạm được tôi? Đây là chuyện không thể nào xảy ra, cũng không nên xảy ra. Nghĩ như vậy, tôi lần nữa giãy khỏi tay của Hoa Tiệp Lạc, cũng không tự chủ được mà lui về phía sau một chút. Hoa Tiệp Lạc thối lùi nhìn tôi, nàng theo động tác của tôi mà đứng lên, lại không cẩn thận khiến bản nhạc vẫn chưa viết xong ở trong tay rơi xuống. Tôi phản xạ có điều kiện mà định đón tờ giấy sắp rơi xuống đất, nhưng đây chỉ là phí công —— dường như ngoại trừ Hoa Tiệp Lạc, tôi đều chẳng chạm được vật gì cả.

Hoa Tiệp Lạc cúi người nhặt bản nhạc lên, nàng sau khi đứng thẳng lại nhìn về phía tôi, khẽ hỏi : "Trừ tôi ra, cô còn có thể chạm được thứ gì khác không?" Giọng điệu nàng hỏi là cực kỳ trấn định, giống như là đang hỏi hôm nay tôi sống có tốt không, mà tôi dường như cũng chỉ cần nói cho nàng biết tôi sống "tốt" hoặc là "không tốt " là được rồi.

"Lâm Tẩu?" Có lẽ là thấy tôi đang ngẩn người, Hoa Tiệp Lạc lại gọi một tiếng.

Tôi ngẩng đầu nhìn nàng, sau khi nghĩ một lát cũng chỉ lắc đầu, đều không biết nên nói gì. Mặc dù như vậy mà nói có chút không quá phù hợp, nhưng tôi thật sự cảm giác mình – một con A Phiêu - có điểm được một tác lại muốn tiến một bước —— đầu tiên là có thể trao đổi ở mặt thị giác và thính giác với Hoa Tiệp, mới qua chưa được mấy ngày, bây giờ duyên phận giữa tôi và Hoa Tiệp Lạc lại đã lan đến lĩnh vực xúc giác, quả thật có thể làm A Phiêu rầm rĩ như Trương Thành sao?

Hoa Tiệp Lạc lại như không có việc gì mà cầm bản nhạc quơ quơ ở trước mắt tôi: "Cô làm sao vậy?" Nàng vẫn bộ dáng thản nhiên như cũ, một chút cảm giác sợ hãi đều không có. Có lẽ đối với nàng mà nói, đây là một chuyện vô cùng mới lạ, dù sao trên thế giới này người có thể gặp được ma có lẽ cũng không có mấy. Nhưng đối với tôi mà nói, "duyên phận" quá mức như thế đều khiến tôi cảm thấy trong lòng có loại cảm giác mất mát khó hiểu. Cho dù Hoa Tiệp Lạc có thể nghe được giọng nói của tôi, nhìn thấy mặt tôi, thậm chí có thể chạm vào tay của tôi... Vậy thì sao? Dạng chạm vào như vậy còn có ý nghĩa gì? Ngoại trừ khiến tôi càng thêm không muốn rời khỏi Hoa Tiệp Lạc, rốt cuộc còn có ý nghĩa gì? Càng nghĩ càng phiền, tôi đột nhiên cảm thấy từ sau khi bản thân chết, suy nghĩ trở nên càng ngày càng bi quan. Nghĩ vậy, tôi lại không khỏi trợn trắng mắt: dù sao đã không còn cái gọi là đời người cần tôi tích cực đi đối mặt, bi quan thì bi quan chứ.

Đột nhiên, tay phải của tôi lại được Hoa Tiệp Lạc cầm khẽ không chút báo trước.

"Tay của cô... thật lạnh". Nàng khẽ nói, đôi mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm tôi. Không thể không thừa nhận, Hoa Tiệp Lạc quả thật là một cô gái rất đẹp. Nàng giống như là một đóa hoa hồng đang lén nở ra trong đêm, khiến bạn bối vì không cách nào thấy rõ gai trên người nàng mà không chùn bước muốn tới gần vẻ đẹp của nàng. Thấy Trinh là như vậy, khách hàng nam thường xuất hiện trong tiệm hoa là như vậy, mà ngay cả những người đàn ông cũng nhận được mà ghé mắt trên mặt Hoa Tiệp Lạc khi đi ngang qua cũng là như vậy. Nếu như ở lúc còn sống quen biết với Hoa Tiệp Lạc, tôi nhất định cũng sẽ có thiện cảm với nàng. Nghĩ như vậy, không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua tay bị Hoa Tiệp Lạc nắm. Vừa rồi nàng nói tay của tôi thật lạnh, mà tôi, lại không cảm giác chút nhiệt độ nào trên tay nàng, đây là một loại cảm giác rất kỳ lạ. Lấy lại tinh thần, tôi có chút thất thố mà quét sạch một đống suy nghĩ hỗn độn trong đầu, sau khi dùng ánh mắt ở trên nốt ruồi hơi lộ vẻ quyến rũ ở khóe mắt trái của Hoa Tiệp Lạc, cười nói: "Thân thể của hồn ma, có thể không chạm sẽ không chạm". Nói xong, tôi giả bộ như rất không thoải mái mà rút tay trở về. Mặc dù không biết chuyện cùng Hoa Tiệp Lạc "Chạm nhau" này rốt cuộc sẽ có ảnh hưởng gì với chúng tôi, nhưng tôi cho rằng bốn chữ "Người quý khác đường" này hẳn có đạo lý tồn tại của nó.

Hoa Tiệp Lạc lại đột nhiên nói: "Tôi chưa từng thử chạm vào thân thể người kia".

"Cái gì?" Nói một câu không đầu không đuôi như vậy, khiến tôi còn tưởng rằng bản thân nghe lầm.

"Nếu tôi có thể chạm được cô... Vậy có thể hay không, tôi cũng có thể chạm được hán?" Hoa Tiệp Lạc tiếp tục tự nói, trên mặt không có biểu lộ gì rõ ràng. Người này giống như cũng không thêm để ý tôi có thể nghe rõ nàng rốt cuộc đang nói cái gì hay không, nàng chỉ là muốn đem lời nói ra mà thôi. "Tôi thậm chí ngay cả... ". Hoa Tiệp Lạc lại nói khẽ, "xúc động muốn chạm bà một chút đều chưa từng có". Lúc nói những lời này, trên mặt nàng vẫn như trước bình thản giống như mặt nước phẳng lặng.

"Ài?" tôi hỏi, cảm thấy bất mãn đối với việc Hoa Tiệp Lạc sống ở thế giới của mình như thế.

Hoa Tiệp Lạc đưa mắt lên nhìn thoáng qua tôi, giống như đang âm thầm quan sát biểu lộ trên mặt tôi, một hồi lâu nàng mới khẽ nói ra hai chữ : "Mẹ tôi".

Tôi lập tức sững sờ ngay tại chỗ —— Mẹ nàng? Sao lại đột nhiên nhắc tới mẹ nàng? Tôi qua hơn nửa ngày mới bình tĩnh, có chút không xác định mà hỏi lại nàng: "Mẹ cô?" Nói xong cảm giác mình có chút lưu manh, lại nói bổ sung, "À, ý của tôi là... cô vừa mới nói, là mẹ của cô?" Hóa ra là "bà" chứ không phải là "hắn"? Nhưng chủ đề trò chuyện của chúng tôi, có liên quan với mẹ nàng sao? Cũng ở một giây sau, tôi lại hồi tưởng lại Hoa Tiệp Lạc từng nói, tôi cũng không phải A Phiêu đầu tiên nàng gặp được—— kẻ đầu tiên, là mẹ nàng.

Lúc Hoa Tiệp Lạc hé miệng chuẩn bị muốn nói gì đó, tôi lại đột nhiên nghe được có người ở cách đó không xa gọi: "Cô Hoa?"

Tôi và Hoa Tiệp Lạc đồng thời quay đầu về phía âm thanh truyền tới, nhớ rõ lúc tiến vào chúng tôi không đóng cửa phòng học nữa lại, chỉ thấy thầy Trình không biết đứng ở cửa ra vào từ lúc nào, anh ta đang vẽ mặt kinh ngạc mà nhìn sang bên này. Không đợi Hoa Tiệp Lạc đáp lời, thầy Trình đã tự đi vào cửa, nhưng anh ta dường như có chút khẩn trương, sau khi chậm rãi đến gần cũng dừng bước ở cách đó không xa, anh ta lại hỏi: "Hôm nay không cần dạy học, sao cô lại tới?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Thầy Trình," lúc này Hoa Tiệp Lạc mới xoay người, khẽ đáp, "Tôi... bỏ quên đồ ở chỗ này, hôm nay vừa vặn đi ngang qua trường học, cho nên đi lên mang về". Thật ra lý do này miễn cưỡng đến độ làm cho người vừa nghe liền nhận ra sơ hở, ai mang đồ gì về còn có thể đứng ở cạnh đàn piano chơi đùa nửa ngày? Nhưng thầy Trình rõ ràng không thêm để ý tại sao Hoa Tiệp Lạc phải xuất hiện chút nào, anh ta có lẽ chỉ có ý có thể ở cùng Hoa Tiệp Lạc nhiều thêm một lát hay không.

"Ồ, là như vậy," thầy Trình lại đến gần hai bước, anh ta cười nói, "Bây giờ cô muốn đi?" tôi đã có thể đoán trước, nếu như Hoa Tiệp Lạc trả lời "Ừ", anh ta sẽ thuận miệng nói ra những lời như "Vậy chúng ta cùng đi nha".

Nhưng Hoa Tiệp Lạc cũng không trả lời thẳng câu hỏi của thầy Trình, nàng vô cùng thân nhiên mà nhạt bản nhạc, vừa bỏ nó vào trong túi xách vừa hỏi ngược lại: "Thầy sao cũng ở đây vậy?"

Thầy Trình gãi gãi đầu có chút xấu hổ: "Tôi, tôi vừa vặn đi qua nơi này, thấy đèn mờ... liền tới đây nhìn thử ". Ngoại trừ xấu hổ, anh ta giống như còn có chút khẩn trương. Thật ra bộ dạng thầy Trình coi như không tệ, mặc dù không tính là đẹp trai, nhưng làm cho người ta có cảm giác rất nhã nhặn. Nhưng nếu nói hai người - anh ta và Hoa Tiệp Lạc có hợp hay không, tôi lại cảm thấy tính cách thầy Trình này không khỏi quá nhu nhược. Bị mấy cô bé nói hai câu liền đỏ mặt, nói mấy chữ với Hoa Tiệp Lạc liền khẩn trương, mặc dù bề ngoài thoát nhìn không tệ, nhưng tính cách có điểm yếu đuối quá mức. Nhưng nói là nói như vậy, nếu hai người bọn họ thật có phát triển gì, cũng không phải không có khả năng.

"Tôi phải về rồi, " Hoa Tiệp Lạc đột nhiên nói, ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn thoáng qua bên cạnh tôi, "Trễ quá sẽ không bắt xe được". Nàng nói, vừa khẽ cười với thầy Trình, lại vừa lên liếc nhìn tôi, hình như là đang ý bảo tôi cùng nàng rời khỏi chỗ này.

"Vậy chúng ta cùng đi nha, " hoàn toàn ở trong dự liệu, thầy Trình quả nhiên nói như vậy, "Tôi cũng muốn về nhà". Lần này Hoa Tiệp Lạc cũng không trả lời, nàng chỉ lại khẽ cười với thầy Trình, rồi sau đó xoay người đi về phía cửa. Thầy Trình đi theo bên cạnh nàng, lộ vẻ cao hứng mà nói gì đó. Nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, tôi đột nhiên cảm giác mình giống như quấy rầy đến sinh hoạt cá nhân của Hoa Tiệp Lạc, mặc dù Hoa Tiệp Lạc nói nàng cũng không ngại.

"Tôi muốn ở lại chỗ này luyện đàn một lúc, " khi bọn họ sắp đi tới cửa, tôi ở phía sau hô, "Cô đi về trước đi ". Lời này là nói với Hoa Tiệp Lạc, hơn nữa cũng chỉ có nàng có thể nghe thấy. Tưởng rằng Hoa Tiệp Lạc sẽ như trước kia đều giả bộ như không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước, không ngờ nàng lại dừng bước, thậm chí còn xoay đầu lại nhìn tôi.

"Sao vậy?" Thầy Trình đang nói rất cao hứng cũng dừng lại theo, thắc mắc mà xoay đầu lại nhìn quanh chỗ bên cạnh tôi.

Hoa Tiệp Lạc không thêm để ý tới người bên cạnh, nàng chỉ lộ vẻ thắc mắc mà cùng tôi bốn mắt nhìn nhau. Hoa Tiệp Lạc như vậy khiến tôi có chút ngoài ý muốn, cô gái luôn chú trọng hoàn mỹ này, lại biểu lộ ra phản ứng của nàng đối với A Phiêu tôi ở trước mặt người khác như vậy. Chỉ thấy nàng vẫn đứng tại chỗ, giống như nếu như tôi không mở miệng lần nữa liền sẽ không làm động tác khác.

"À, " không khỏi khiến cho thầy Trình nghi ngờ, tôi chỉ có thể giơ tay lên vẫy vẫy với nàng, "... Trên đường nhớ cẩn thận". Nói xong, Hoa Tiệp Lạc lại nhìn chằm chằm tôi một hai giây, rồi ngay sau đó xoay người rời đi.

"Cô Hoa, " thầy Trình vội theo sau lưng Hoa Tiệp Lạc rời khỏi phòng học nữa, anh ta khó hiểu mà truy hỏi, "Rốt cuộc làm sao thế? "

Còn chưa kịp nghe rõ Hoa Tiệp Lạc ứng phó thầy Trình như thế nào, đèn đã tắt, cửa cũng đóng lại. Lần nữa chìm vào trong bóng tối, tôi nhìn không được mà thở dài một hơi. Nâng tay phải lên, ngơ ngác, ngơ ngác nhìn lòng bàn tay của mình. Vừa rồi, nàng nắm tay của tôi nói, tay của tôi rất lạnh. Chạm vào người khác được, đây là chuyện tôi chưa từng dám hy vọng xa vời. Nhưng khi đã xảy ra, tôi không ngờ lại bình tĩnh như thế. Nhớ ngày đó, lần đầu tiên phát hiện Hoa Tiệp Lạc có thể thấy được tôi, tôi kích động giống như nhận được giải Oscar nữ diễn viên xuất sắc nhất. Mà bây giờ, tôi giống như một diễn viên bình tĩnh, nhiều kinh nghiệm, sớm thành thói quen yên lặng ở dưới sân khấu nhìn mấy nam nữ trẻ đẹp lên sân khấu nhận giải, lại không hề có bất cứ cái gì có thể gọi dậy một điểm nhỏ nhiệt tình của tôi. Mà khoảng cách " lúc trước " và " bây giờ ", cũng chỉ mới cách mấy ngày mà thôi. Chuyện có

thể chạm vào Hoa Tiệp Lạc này, tôi quả thật không thấy có ý nghĩa đặc biệt gì. Tôi vẫn là người đã chết, Hoa Tiệp Lạc vẫn như cũ phải sống cuộc đời của riêng nàng, cho dù chúng tôi có thể chạm vào nhau, vậy có thể thay đổi cái gì chứ? Ngăn người một hồi lâu, tôi mới từ từ chuyển trở lại cạnh đàn piano. Thay vì nghĩ những chuyện không manh không mối này, chỉ bằng... luyện đàn một chút.

Cũng không chờ tôi nhấn phím đàn, cửa ra vào lại truyền đến tiếng "két két". Tôi quay đầu, cẩn thận nghe tiếng vang yếu ớt kia, hình như là có người mở khóa ở ngoài cửa định đi vào. Không thể nào là Hoa Tiệp Lạc, cũng không thể nào là thầy Trình... Vậy sẽ là ai? Ai sẽ còn đến phòng học múa vào chính lúc này chứ? Bảo an, bảo vệ sao? Giáo viên khác? Không đợi tôi suy nghĩ, lại truyền đến một tiếng "Rắc", cửa mở. Theo khe cửa bởi vì bị người phía sau cửa đẩy mà dần dần mở rộng, tôi lại cảm giác mình có chút khẩn trương. Mặc dù biết rõ đối phương không nhìn thấy tôi, nhưng tôi vẫn chột dạ, ngược lại lui về phía sau mấy bước. Cửa mở, ánh đèn trong hành lang khiến tôi chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đen thui của người kia, hình như là một người đàn ông. Hắn đứng ở nơi cửa không hề nhúc nhích, chỉ đưa tay ra lục lọi ở trên tường cạnh cửa, sau đó đèn lại được bật lên.

Là thầy Trình.

Nếu như tôi không có chứng ngưng ngẩn của người già, tôi nhớ rằng hắn đã tại hơn 10' trước cùng Hoa Tiệp Lạc đồng thời rời khỏi trường học. Chỉ thấy vẻ mặt hắn rất trầm ổn, cùng với thầy Trình vừa rời lộ về khẩn trương ở trước mặt Hoa Tiệp Lạc trước hoàn toàn giống như hai người. Không đợi tôi suy nghĩ, hắn đã xoay người lại đóng chặt cửa phòng học, sau đó lại đi về phía cánh cửa nhỏ ở trong góc. Hắn muốn đi vào phòng thay quần áo? Đi vào trong đó làm gì? Không phải là đi thay quần áo chứ? Đứng ở trước cửa phòng thay quần áo, thầy Trình lại quay đầu nhìn về phía cửa phòng học một cái, bộ dạng như vậy rất giống là kẻ trộm vật đang cẩn thận nhìn chung quanh. Hành động của hắn gợi lên lòng hiếu kỳ rất lớn trong tôi, tôi lén lút... ặc, thói quen lén lút mà đi ra sau lưng thầy Trình, theo hắn cùng đi vào phòng thay quần áo.

Hóa ra không chỉ có cửa nhỏ, không gian bên trong cũng rất nhỏ, tường trắng đơn điệu bốn phía, lộ ra một sofa nhỏ màu nâu tựa vào tường, còn một cái tủ bằng gỗ ở góc, trong phòng thay quần áo ngoại trừ những thứ này cũng không có thêm những vật khác. Thầy Trình vừa đi về phía ngăn tủ bằng gỗ, vừa từ trong túi lấy ra... một bức thư? Hắn mở ngăn tủ ra, đặt thư vào bên trong, sau đó đóng lại. Cũng không rời đi ngay, thầy Trình tựa đầu ở trên ngăn tủ, thờ dãi một hơi thật sâu.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Không đợi tôi phục hồi tinh thần lại, đột nhiên nghe được thầy Trình tựa đầu trên tủ tự nói một câu, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng tôi nghe được rất rõ ràng: "Tiếp nhận tôi đi... tiếp nhận tôi". Không đợi tôi cẩn thận ngẫm lại hắn nói những lời này là có ý gì, thầy Trình lại nện mạnh một quyền lên cửa tủ. Ngay sau đó, hắn hai tay ôm đầu rống một tiếng, nhưng ngay sau đó lại mở tủ ra cực nhanh, lấy thư vừa đặt vào trong ra, xé vụn. Tôi đứng ở một bên sợ đến choáng váng —— hắn rốt cuộc là làm sao vậy ? !

Vứt thư đã xé nát xuống đất, thầy Trình liều mạng thờ phi phò, khuôn mặt vốn ôn hòa lúc này tự máu đến đỏ bừng cũng hơi có vẻ dữ tợn. Hắn giơ tay phải lên dùng sức vò mái tóc ngắn của mình. Một lát sau, thầy Trình lại ngồi xổm người xuống, vừa thờ phi phò vừa thu dọn sạch đồng bừa bộn dưới đất, sau đó không hề dừng lại, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng thay quần áo, lại như gió lốc mà rời khỏi phòng học múa.

Mà tôi ngoại trừ đứng ngơ tại chỗ, cũng chỉ có thể tiếp tục đứng ngơ tại chỗ".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tôi không khỏi chặc chặc miệng - thầy Trình kia rõ ràng là thích Hoa Tiệp Lạc nhưng không dám mở miệng, cực kỳ buồn bực và thẹn quá hoá giận mới có thể trở nên điên cuồng như vậy. Có điều đàn ông như vậy, thoát nhìn có tiềm ẩn bạo lực vô cùng nguy hiểm nha. Về phần lá thư ấy... Đoán chừng là một phong thư tình, không ngờ đều gần tới năm 2012 rồi, còn có người chọn cách viết thư tình để thổ lộ? Đọc hết, tôi cúi đầu uống xong ngụm sữa chocolate cuối cùng, sau đó ngẩng cầm lên thư giãn cổ. Không ngờ Hoa Tiệp Lạc lại có thể chạm vào Lâm Tấu, tình tiết càng viết càng thái quá, điều này làm cho tôi càng thêm hoài nghi tính chân thực của cuốn nhật ký này, hơn nữa trong lòng có chuyện phiền nhiễu, tôi chỉ có thể cụt hứng mà bỏ nhật ký lại vào trong túi xách.

Quay đầu nhìn một cụm kiến trúc nào đó cách đây không xa ở ngoài cửa sổ, đợi tí nữa Tả Y Y sẽ xuất hiện ở đó, đến lúc đấy tôi phải làm sao đây? Tôi xúc động chạy tới như vậy, chẳng lẽ chỉ vì nhìn nàng từ chỗ đó đi ra thôi sao? Cẩn rằng, tôi kiên quyết mà tự nói với mình: Chờ tí nữa tôi sẽ đi tới phía trước, giải thích rõ ràng với nàng. Tôi sẽ vô cùng bình tĩnh mà nói cho Tả Y Y biết, Trần Kiện căn bản cũng không phải là bạn trai của tôi. Tôi lại cắn cắn ống hút trong miệng, lại một lần nữa xác định - đúng vậy, chờ tí nữa cứ làm như thế. Nhưng mà... sau đó thì sao? Sau đó tôi nên làm gì? Ặc... cùng Tả Y Y về nhà? Hình như, không có chuyện gì khác có thể làm sao?

Ngay khi đang suy nghĩ miên man không bờ bến như thế, tôi nhìn thấy có hai người từ trong công ty phát thanh đi ra. Một là Tả Y Y mà tôi ngàn mong vạn nhớ, người còn lại là người tôi hôm qua đưa Tả Y Y uống say đến độ không biết gì về... Mạch Đồng. Tôi thấy tôi vẫn nên về nhà thôi, coi như bản thân chưa từng tới - đây không ngờ là chuyện tôi vừa nhìn thấy Tả Y Y xuất hiện đã nghĩ tới. Tôi ngồi bên cửa sổ hết sức đầu tranh, còn hai người các nàng giống như đang nói gì đó, đứng ở trên cầu thang chậm chạp không chịu rời đi. Đi hay là không đi đây? Gặp hay không gặp? Tôi cắn răng một cái, Nhạc Phạm người đừng lè mề như vậy, chết thì chết chứ! Cầm lấy túi xách, tôi ra về trấn tĩnh mà đi ra khỏi Mc Donald, sau khi hít một hơi thật sâu, lặng lẽ đi tới bên cạnh hai người Tả Y Y và Mạch Đồng vẫn đang trò chuyện rất hăng say.

Tôi khựng người đứng ở chỗ cách các nàng chừng hơn năm bước thì không dám cử động nữa, không đợi tôi nghĩ câu đầu tiên nên nói gì, Mạch Đồng liền phát hiện tôi. Có lẽ nàng vừa liếc mắt một cái đã nhận ra tôi là ai, sau khi khẽ cười với tôi lại quay đầu nói gì đó bên tai Tả Y Y. Tả Y Y sau khi thấy

tôi rất rõ ràng là hơi sững sờ một chút, nhưng không có nhiều biểu lộ, điều này làm cho sự lo lắng trong lòng tôi thoáng cái bộc phát. Tôi thấy, tôi vẫn là đi thôi... nhưng thân thể lại cứng đờ, làm sao cũng không nhúc nhích được. Mạch Đồng thì thăm xong với Tà Y Y, nàng rất tự nhiên mà xoay người vẩy tay một cái với tôi, sau khi nói "bye bye" liền mang nụ cười hơi có vẻ mập mờ mà rời đi trước. Mập mờ? Sao tôi lại cảm thấy nụ cười của nàng mập mờ?

"Cậu tới làm gì?" Chờ Mạch Đồng đi xa rồi, Tà Y Y mở miệng trước, nhưng cũng chỉ là một câu hỏi lạnh nhạt như vậy. Nàng vẫn đứng trên bậc thang không nhúc nhích, tôi đứng ở dưới bậc thang không chút nắm chắc mà nhìn lên Tà Y Y, giống như một tội nhân chờ bị thẩm lý và phán quyết. Tà Y Y vẫn mặc bộ quần áo buổi trưa kia, chỉ là xõa tung mái tóc ra, đèn đường mờ vàng khẽ chiếu sáng khuôn mặt không chút biểu tình gì của Tà Y Y vào giờ phút này, nàng thoạt nhìn thành thực, quyến rũ hơn buổi trưa rất nhiều.

Tôi vô cùng mất tự nhiên mà cấp hai tay vào trong túi quần, ấp úng đáp: "Tớ... ặc, tớ tới đây... ừ... cậu làm xong chương trình rồi à?" Sau một hồi lâu không ngờ lại hỏi câu hỏi ngu ngốc như thế, tôi không còn lời nào để nói với mình. Tà Y Y hơi nín thở, hung hăng trừng mắt nhìn tôi một cái xong, không thêm nói gì cả liền giẫm giày cao gót đi xuống bậc thang, vô cùng sáng khoái mà xoay người rời đi.

Vội đuổi theo, tôi giải thích loạn xạ ở sau lưng nàng: "Y Y, cậu... cậu hiểu lầm". Bởi vì đi quá nhanh, mái tóc dài của Tà Y Y nghịch ngợm nảy lên ở trên vai nàng. Mùi dầu gội quen thuộc kia đập vào mặt, tôi không khỏi bắt đầu thất thần. Trong lòng đột nhiên cả kinh: Tôi không ngờ lại vì mùi dầu gội trên tóc Tà Y Y mà thất thần! Đây là chuyện gì vậy nha.

"Hiểu lầm cái gì?" Không có chút ý muốn dừng lại, Tà Y Y vừa hồ hững hờ, vừa nhanh chóng đi về phía trước.

Tôi kiên trì mà nói cho nàng biết: "Người kia không phải là bạn trai tớ".

Không có trả lời, Tà Y Y xách túi xách đi thẳng về phía trước, giày cao gót vẫn bị nàng giẫm đến vang dội như cũ. Ngay cả mạng giày vải như tôi cũng không can nổi Tà Y Y, đành chỉ có thể vừa thờ hồn hèn vừa quấy lầy tiếp tục giải thích, mặc dù không biết mục đích giải thích là gì: "Y Y, tớ là giả làm Trần Kiện... Trần Kiện chính là người đàn ông buổi trưa kia, tớ đang giả làm bạn gái hắn, bọn tớ cũng không phải là..."

"A!" Không đợi tôi giải thích xong, Tà Y Y đột nhiên kêu thất thanh một tiếng, người của nàng sau đó lập tức lắc lư hai cái, mắt thấy sẽ ngã xuống.

Tôi vội vươn tay ra đỡ nàng: "Sao thế?"

"... Gót giày", nàng cau mày, vừa cúi đầu xem xét vừa ảo não nói: "Giày của tớ bị mắc kẹt".

"Đừng vội, tớ giúp cậu nhìn thử". Nói xong, tôi lập tức ngồi xổm người xuống, chỉ thấy gót giày mảnh dưới chân phải Tà Y Y quả nhiên kẹt ở trong khe hẹp cạnh nắp cống trên đường. Vừa rồi còn đi rất nhanh, nhưng bây giờ lại không thể động đậy, đúng là khớp với câu châm ngôn "Phong thủy luân chuyển" kia, tôi vừa nghĩ thế, nhất thời nhịn không được mà bật cười.

"Cười gì mà cười", Tà Y Y tức giận đẩy vai tôi, giọng buồn bực giục nói: "Còn không mau giúp tớ rút ra".

Tôi vội gật đầu đáp ứng, nhưng sau khi đưa tay ra lại do dự một chút, nghĩ một lát liền ngẩng đầu, có chút vô lại mà nói với nàng: "Nhưng cậu phải nghe tớ giải thích".

Tà Y Y cúi đầu, vẻ mặt khó hiểu mà nhìn tôi, đợi sau khi nàng hiểu được lại lập tức hung hăng trừng mắt nhìn tôi một cái, sau đó mặt lạnh mà rút chân phải từ trong giày ra, khom người xuống muốn tự mình rút giày cao gót ra. Tôi vội đề đầu gối Tà Y Y lại không để cho nàng động, miệng cuống quýt nói: "Tớ tới muộn như thế này, chính là muốn nói chuyện rõ ràng với cậu". Không để ý đến tôi, Tà Y Y vươn tay ra ấn vai tôi, liêu mang mà đẩy tôi ra. Còn tôi dưới sự bối rối, chỉ có thể không để ý tới hình tượng mà ôm chặt đùi phải của nàng. May là giờ này xung quanh không có ai cả, nếu không hành vi ôm bấp đùi của tôi muốn có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Có lẽ là không chịu nổi sự vô lại của tôi, Tà Y Y không hề giãy dụa nữa, nàng sau khi véo mạnh vai tôi một cái, giọng buồn bực nói: "... Cậu rút giày tớ ra trước".

Để đảm bảo, tôi mặt dày mày dạn mà dùng dằng nói: "Vậy cậu tí nữa phải nghe tớ..."

"Nhanh lên một chút!" Tà Y Y rất rõ ràng cũng không chịu chiêu này, không đợi tôi nói hết nàng lại mất bình tĩnh mà rống lên một tiếng. Tôi chỉ có thể tranh thủ mà cúi đầu, giúp nàng rút giày cao gót ra khỏi mặt nền, sau đó cung kính mà dâng hai tay lên. Tà Y Y lại trừng mắt nhìn tôi một cái, nàng vịn vai tôi, cẩn thận mà nhét góc ba tắc kia vào trong giày cao gót của mình xong, đứng thẳng người, sau đó nhả ra một chữ cùn lùn: "Nói".

Tôi nhất thời phản ứng không kịp.

"Cậu không phải muốn nói rõ chuyện sao", Tà Y Y tức giận mà giục nói, "Nói mau".

"Ặc..." Tôi đứng lên, phui phui tay mình, ấp úng mà nói cho nàng biết: "Tớ và... tớ và Trần Kiện chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường".

Tà Y Y lại cười lạnh một tiếng: "Cậu nói chuyện này với tớ làm gì?"

Buổi trưa hôm nay cậu không phải vì hiểu lầm quan hệ giữa tớ và Trần Kiệt mới nổi giận dưng dưng mà rời khỏi nhà ăn sao? Cậu không phải vì chuyện này mà giận tớ cả ngày, ngay cả điện thoại cũng không tiếp, cũng không thêm để ý tớ sao? Nhưng bây giờ lại hỏi ngược lại tớ nói chuyện này với cậu làm gì? Tôi có chút không thể tin nổi mà nhìn Tà Y Y, cảm giác mình và nàng hoàn toàn là người ở hai thế giới khác nhau, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

"Tớ cũng không phải là gì của cậu", Tà Y Y đưa tay phất nhẹ đám tóc lộn xộn bên tai, tiếp tục hồ hững nói: "Ai là bạn trai của cậu, có liên quan gì tới tớ chứ?" Nói xong, nàng hơi nhường mày, dùng bộ dạng không liên quan gì tới mình mà nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Tôi bất đắc dĩ cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, hơn nửa ngày mới nhỏ ra được một câu như vậy: "Quả thật... không có quan hệ gì". Vừa dứt lời, Tà Y Y trước mắt ngay cả chào hỏi cũng không thèm, quay đầu bước đi. Lần này tôi ngay cả kiên nhẫn đuổi theo cũng không có, bây giờ Tà Y Y tựa như một con khổng tước kiêu ngạo, nhìn bộ dạng ngẩng đầu ưỡn ngực giẫm cao gót vội vàng rời đi kia của nàng, tôi chỉ có thể đành chịu. Ngay lúc nàng càng đi càng xa, gần như đi đến góc rẽ xoay người rồi đi, tôi khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử liên tục hô câu: "Tớ rất cao hứng!" Bốn chữ không đầu không đuôi này rất có hiệu quả, Tà Y Y lập tức dừng bước xoay đầu lại nhìn tôi, trên mặt không có biểu lộ gì.

"Trưa nay cậu... tới tìm tớ, " tôi mấp máy miệng, lộ da mặt xuống, liêu lĩnh nói, " tớ rất cao hứng ".

Không có trả lời, Tà Y Y chỉ tiếp tục không chút biểu tình mà đối mặt với tôi, một lát sau, nàng nói khẽ: "Nói tiếp ".

Nói tiếp? Nói cái gì? Tôi ngoại trừ nghĩ muốn nói cho Tà Y Y biết "Tớ cùng Trần Kiệt không phải quan hệ bạn trai bạn gái", căn bản là chưa nghĩ ra nên nói cái gì. Nhưng lại sợ hãi nếu bản thân không nói chút gì đó, Tà Y Y sẽ lại vội vã rồi đi lần nữa, vì vậy lúng túng mà ứng phó nàng: "cậu không phải hỏi tớ... nếu như cậu thổ lộ ngay trước mặt, đối phương có thể rất cao hứng hay không sao, ặc... tớ cảm nhận được, vẫn... rất cao hứng". Mặc dù thổ lộ kia của cậu ngay cả ba chữ "Tớ yêu cậu" đều không nói, nhưng loại tâm tình "cao hứng" này, tôi khẳng định là có. "Mặt không biểu tình" của Tà Y Y giống như đang từ từ hòa tan, nhưng lại nhìn không ra sau khi phiên bản mỏng này hòa tan sẽ là bộ mặt như thế nào. Chỉ thấy nàng xoay người chậm rãi quay lại, tiếng giày cao gót giẫm lên nền xi măng ở ngay lúc này nghe ra có vẻ vô cùng vang trong mà lại thông thả, hình thành cụm đối lập với tiếng tim đập bình bịch dần dần nhanh hơn của tôi.

"Nói tiếp". Tà Y Y vừa quay lại vừa nhắc lại, trong giọng nói như là có sức hút thần kỳ nào đó, khiến lỗ tai của tôi không tự giác mà bắt đầu run lên.

"Tớ..". Thấy Tà Y Y càng ngày càng tới gần mình, tôi liều mạng mà vờ vết lời nói ở trong đầu, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi thật sâu, bất đắc dĩ mà nói, "Y Y, tớ, tớ không thể xác định... đó là, đó là loại cảm giác gì. Tớ cho tới bây giờ đều không cảm giác mình sẽ yêu... Yêu... ặc, nói như thế này, tớ trước kia vẫn, vẫn luôn xem cậu thành bạn thân của tớ".

Tà Y Y nhú mày, thỉnh thoảng hỏi: "Cậu thích hôn môi với bạn thân?"

Tôi sững sờ, nhưng ngay sau đó trái tim đập còn nhanh hơn vừa nãy gấp năm: "Cậu, cậu biết? Tớ hôm qua tớ..".

"Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, không phải tới hôm qua, mà là tới ngày hôm trước..". Tà Y Y cười khẽ một tiếng, nàng đứng ở trước người tôi, tiếp tục nói, "Vẫn còn tưởng rằng là mình nằm mơ, bây giờ... cảm ơn cậu nhắc nhở tớ".

Chờ phản ứng lại, tôi liền vì mình tự chui đầu vô lưới mà xấu hổ đến vô cùng: "tối qua, tối qua... không phải, tới hôm trước tớ... tớ không biết... cái kia... cậu..". Nói một chốc, trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh cùng Tà Y Y hôn môi tới hôm trước, môi của nàng, ánh mắt của nàng, những hình ảnh không hòa hợp kia khiến mặt của tôi càng nóng bừng lên, cảm giác kia không khác gì lúc tôi thi ở năm tiểu học thứ ba làm bừa, quay cop bị giáo viên bắt ngay tại trận.

"Nhạc Phạm, cậu có biết cậu có một nhược điểm hay không, " Tà Y Y đột nhiên nở nụ cười, ở dưới ánh đèn mờ nhạt, nụ cười này có vẻ vô cùng dịu dàng, "Cậu lúc khẩn trương, nói chuyện sẽ bắt đầu nói lắp".

"Cái gì?" tôi giống như bị người ta dẫm lên cái đuôi, không chút nghĩ ngợi liền vội cắt ngang mà giải thích ỉn, "Tớ, tớ nào có, nào có nói lắp... Tớ, tớ quả thật..". Tôi lại vẫn thực nói lắp. Thử nhiều lần, nhưng lời nói vừa đến bên miệng liền bắt đầu lưu lười mà nói lắp. Tôi càng sốt ruột, Tà Y Y lại càng cười đến vui vẻ. Nàng không nói gì, lại đưa tay lấy tay phải tôi giấu ở trong túi quần ra, cầm lấy. Tôi cảm thấy ừ ừ cạc cạc vì hành động của nàng, đã nói không nên lời, liền chỉ có thể im lặng mà xem nàng định làm gì.

Nắm tay phải của tôi, Tà Y Y đột nhiên nói: "Tay của cậu... rất lạnh".

Tôi thoáng cái ngây ngẩn cả người. Những lời này, vô cùng, vô cùng quen thuộc. Tôi có phải là đã từng nghe ở nơi nào rồi không? Hay là... từng đọc?... Đúng rồi! Hoa Tiễn Lạc đã từng nắm tay Lâm Tẩu nói những lời này, một câu giống như đúc. Trời ạ, tôi sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này? Thật là có một loại cảm giác tẩu hỏa nhập ma.

"Cậu còn có một thói quen, " Tà Y Y trước mắt cũng không hề phát hiện ra tâm của tôi đang đảo ngũ, nàng vừa dùng ngón tay miết nhẹ lòng bàn tay của tôi, vừa ngược mắt lên nhìn tôi, trong miệng khẽ nói, "Cậu khẩn trương, hai tay sẽ lạnh cả".

Tôi nghe xong, chỉ cảm thấy hai má nóng đến độ sắp bùng, định rút tay mình đang bị Tà Y Y nắm thật chặt tay về, có điều nó lại không thể nhúc nhích —— khiến Tà Y Y không thể nhúc nhích chính là nắp công, khiến tôi không thể nhúc nhích, là sự chạm khẽ của Tà Y Y.

"cậu chắc chắn biết rõ cảm giác trong lòng mình, "Tà Y Y vừa nói vừa dùng đôi mắt thâm thúy kia của nàng chăm chú nhìn tôi, "Cậu nhất định là biết được, có phải không... Phạm?"

Tôi biết rõ... Tôi cảm giác trong lòng mình?

"Ừ, "Tà Y Y rót cuộc chịu dòi ánh mắt đi, nàng cúi đầu xuống nhìn chằm chằm tay phải của tôi, nói khẽ, "Cậu cũng không biết, tớ quyết định muốn truyền đạt cảm giác của mình cho cậu... là cần bao nhiêu dung khí đâu".

"Y Y ". Tôi không tự giác mà gọi nàng một tiếng, rồi kể tiếp lại không biết nên nói gì.

"Nhưng mà tớ không có cách gì nhìn tiếp nữa, "Tà Y Y cũng không hề ngẩng đầu lên, chỉ là bàn tay nắm tay tôi lại tăng chút sức, "Tớ biết rõ, nếu tớ không làm gì cả, cậu sẽ yêu khác người khác bất kỳ lúc nào... cậu sẽ kết hôn bất kỳ lúc nào. Mà tớ cũng càng ngày càng cảm giác mình không có cách gì vứt bỏ loại cảm giác này, tớ không có cách gì làm ỉn... già bộ như không hề có cảm giác gì đối với cậu". Giọng nói tràn đầy sức hút kia của Tà Y Y ở trong đêm phát ra càng có vẻ trầm lắng, tôi chỉ cảm giác trái tim mình bị âm điệu kia xoáy thật sâu vào chỗ nào đó, rốt cuộc không thoát được.

"Tớ muốn một đáp án, "tôi nghe được Tà Y Y nói như vậy, "Phạm, trước khi dứt bỏ hết thấy những thứ khác, tớ chỉ muốn cậu chính miệng nói cho tớ biết, cảm giác của cậu". Tiếng nói vừa dứt, Tà Y Y lại ngược mắt lên nhìn, cùng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Nàng muốn tôi nói cho nàng biết, cảm giác của tôi. Đây còn phải nói sao, trái tim tôi cho tới bây giờ chưa từng đập lợi hại vì ai như thế. Tôi không biết, nếu như tôi không phải thích Tà Y Y, vậy còn có thể là cái gì. Trước mắt Tà Y Y không hề nói gì nữa, nàng chỉ chăm chú nhìn vào mắt tôi, đang đợi "đáp án" kia. Tôi muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại giống như bị vật gì đó chặn ở cổ họng.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng bước chân, tôi nhìn thấy bên phố đối diện có một người đi qua. Đã trễ thế như vậy, ngoại trừ tôi cùng Tà Y Y, còn ai nữa?

"Phạm?" Tà Y Y lại gọi tôi một tiếng.

Vội vàng tập trung tinh lực của mình trở lại trên mặt Tà Y Y, lần nữa há miệng ra, nhưng tiếng bước chân bên tai lại càng ngày càng vang lên, như có con ruồi không ngừng bay vòng vòng bên tai tôi khiến lòng phiền nhiễu vậy. Tôi nhìn không được lại hơi quay đầu đi nhìn người đi ngang qua ở bên phố đối diện kia. Vừa vặn, người nọ cũng quay đầu nhìn về phía bên này, hai chúng tôi trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau. Dưới ánh đèn mờ nhạt, tôi nhìn thấy rất rõ đây là một người đàn ông, trên mặt đeo một gọng kính tròn màu đen cực buồn cười, bộ dáng quen thuộc khiến tôi không nhận được mà ngẩn người. Nhưng chỉ là trong một cái nháy mắt mà thôi, một giây sau người đàn ông kia liền quay đầu đi, tiếp tục đi đường của hắn.

"Mạnh Nhất Loan!" tôi nhìn không được mà khẽ kêu lên.

"Cái gì?" Tà Y Y theo ánh mắt của tôi, quay đầu lại nhìn quanh.

"Kia có phải Mạnh Nhất Loan không?" Tôi cảm giác mình có điểm kích động.

Không có được sự đáp lại của Tà Y Y, trên tay lại bị người ta véo mạnh, tôi đau đến độ vội xoay đầu lại, thấy người trước mắt đang lộ vẻ không thể tin được mà nhìn ta, nàng trầm giọng nói: "Nhạc Phạm, đồ con rùa đen nhà cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Không đợi tôi mở miệng nói chuyện, Tà Y Y dùng sức hất tay phải của tôi ra, mặt lại trầm xuống, giẫm giày cao gót nghênh ngang rời đi.

Đối với việc đột ngột rời đi năm lần bảy lượt của nàng, sự kiên nhẫn của tôi đã sớm bị vắt sạch. Nhìn bóng lưng Tà Y Y, trong lòng tôi bất mãn mà tỏ cáo ủy khuất của mình: Tà Y Y, buổi trưa cậu đột nhiên xuất hiện, tớ một điểm tâm lý cũng không hề chuẩn bị, nếu sớm nói thì tớ đã không để Trần Kiệt xuất hiện vào lúc đó rồi! Gọi điện thoại cả ngày cho cậu, cậu cũng không thèm tiếp, cho dù tiếp cũng mới nói hai câu như vậy liền cúp điện thoại của tớ, bây giờ khuya như vậy tớ còn chạy đến tìm cậu, thậm chí ngay cả đùi cậu cũng đã ôm, nhưng kết quả chỉ là khiến mặt nóng của tớ dán lên cái mông lạnh của cậu! Hừ, cậu không là gì của tớ, tớ cũng không phải là gì của cậu! Càng nghĩ càng giận, phục hồi tinh thần lại nhìn con phố phía đối diện kia, người đàn ông mờ ảo Mạnh Nhất Loan đã sớm nghênh ngang rời đi. Con tức bởi vậy càng trở nên lớn hơn, tôi dứt khoát không để ý tới Tà Y Y, sau khi cân nhắc một mình chậm rãi đi về phía trước.

Thích tớ? Thích tớ mà cả ngày động một chút lại cho ghê lạnh tớ? Còn thổ lộ nữa, trên thế giới này có ai thổ lộ với người khác mà làm mặt lạnh không? Không hoa, không nhạc, không rượu thì thôi đi, cậu còn gọi gì mà com gà xào nấm hương! Khiến tớ mời khách? Còn là gà chứ, tớ thấy cậu là đang giỡn! Tớ càng nghĩ càng tức giận, thậm chí quên mất vấn đề khó khăn gặp phải bây giờ không phải là thái độ lạnh nhạt của Tà Y Y, mà là sự thật mình và Tà Y Y đều là phụ nữ-- có lẽ, tình yêu quá thật sẽ làm người quên rất nhiều việc, nói thí dụ như giới tính.

Chặn taxi đi ngang qua lại rồi chạy về nhà, tôi vừa nhìn xem đèn đường không ngừng lui dần ngoài cửa sổ xe, trong lòng vừa suy nghĩ không ngừng, con tức như trước bốc lên ở trong bụng của mình. Sau khi về đến nhà tôi dùng chìa khóa mở cửa, phát hiện đèn trong phòng khách mờ ra rồi lại không thấy bóng người, chỉ thấy trên kệ để giày bày biện một đôi giày cao gót cao đến độ có thể hù chết người cùng với một cái áo da màu đen trên ghế sa lon. Lại lắng nghe, trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước "tí tách", đoán chừng là Tà Y Y tắm rửa ở bên trong, nghĩ như vậy tôi liền cố ý lạnh lùng mà "hừ" một tiếng. Dù cho Tà Y Y không ở trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn nhìn không được mà dùng những âm cảm thán vô dụng này để phát tiết cơn giận của mình. Có điều đồng thời, tôi cũng có một loại cảm giác khác, mặc dù tôi rất muốn xem nhẹ nó, nhưng lại không lừa được bản thân -- một loại cảm giác yên ổn khó hiểu. Loại cảm giác này, là loại cảm giác yên ổn khi xác định thứ đồ vật nào đó không bị mất đi.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, quăng túi xách, cởi áo ngoài xong, yếu ớt ngồi phịch nhắm mắt dưỡng thần ở trên ghế sa lon.

Tức giận trong lòng dần dần bị cảm giác mỗi một bao phủ, lại không biết sao, trong đầu đột nhiên nảy ra câu Tà Y Y nói với tôi ở trên phố vừa rồi -- "Phạm, vứt bỏ hết thấy những thứ khác trước đã, tớ chỉ muốn cậu chính miệng nói cho tớ biết, cảm giác của cậu".

"Vứt bỏ hết thấy những thứ khác"? Vứt cái gì? Vứt bỏ chuyện tôi và Tà Y Y đều là phụ nữ sao? Tôi nghĩ căn bản không cần dứt bỏ chuyện này cũng đã có thể xác định một chuyện khác: Tôi thích Tà Y Y, không là loại thích đơn thuần kia -- trừ phi quả thật như lời Tà Y Y nói, tôi thích hôn môi với bạn thân. Nhưng không biết tại sao, khi tôi nhìn vào đôi mắt Tà Y Y, muốn đem lời nói ra thì lại như mắc ở cuống họng. Đừng nói là nói lắp, nói một chữ cũng khó khăn giống như muốn lấy mạng của tôi. Cứ suy nghĩ miên man như vậy, bỗng nhiên, một khuôn mặt đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi: Dưới ánh đèn mờ nhạt, người đàn ông đeo một cái kính gọng tròn màu đen rất buồn cười... là người đàn ông rất giống Mạnh Nhất Loan. Hẳn thật là Mạnh Nhất Loan? Tà Y Y nói hẳn cùng chính mình làm việc trong cùng một công ty phát thanh, nếu thật chính là hẳn cũng là chuyện rất bình thường... Tôi rốt cuộc đang làm gì thế? Một chốc là Tà Y Y, một chốc lại là Mạnh Nhất Loan... Tôi bất đắc dĩ xoay người hướng mặt vào trong salon, vùi mình vào bóng đêm để không suy nghĩ miên man nữa.

Chỉ chốc lát sau, mang theo một môi cả đêm, tôi cứ như vậy mà ngủ.

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Tôi từ trên ghế salon ngồi xuống, phát hiện trên người của mình không biết từ lúc nào lại có thêm một cái chăn mỏng. Sừng sốt khoảng hai giây, mới nhớ đến chuyện gì xảy ra trước khi ngủ. Quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng ngủ, cửa đã đóng chặt, lại nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, bây giờ bốn mươi phút. May hôm nay là thứ bảy, hơn nữa có ba ngày nghỉ mỏng 1 tháng 5, bằng không tôi chắc là sẽ bị cuốn gói, lần này cho dù có mười Trần Kiệt cũng không cứu nổi tôi.

Đứng người lên, lại một trận váng đầu. Đồng hồ sinh học chết tiệt, cảm giác cho dù là hơn hai giờ sáng mới ngủ, vẫn như cũ nổi lên tác dụng. Tôi gấp xong chăn, vừa xoa xoa đầu vừa đi về phía phòng ngủ. Mở cửa đi vào trong phòng, trên giường quả nhiên Tà Y Y đang nằm ngủ say. Thấy khuôn mặt ngủ điềm tĩnh của nàng lúc này, trong đầu lại nảy ra câu nói kia của nàng --

"Tớ chỉ muốn cậu chính miệng nói cho tớ biết, cảm giác của cậu".

Thở dài một hơi, tôi cầm chăn trong tay để lại bên giường, sau đó vào phòng bếp làm bữa sáng. Tà Y Y có lẽ hơn mười giờ mới có thể tỉnh lại, tôi như bình thường vẫn gao đổ vào trong nồi cơm điện nấu cháo, sau đó ngồi vào cạnh bàn ăn mà ngẩn người. Cảm giác mình vẫn đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, giống như có rất nhiều thứ chờ tôi suy nghĩ, nhưng tôi lại không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì cả. Ánh mắt đảo loạn trong phòng, tôi nhìn thấy túi xách tôi hôm qua bị bản thân tùy tiện ném ở trên ghế sa lon đã rơi xuống đất, cuốn nhật ký kia cũng từ trong túi xách trượt ra, bây giờ đang nghênh ngang nằm ở bên cạnh. Tôi đi qua nhặt nó lên, sau đó lại nghĩ tới người đàn ông giống Mạnh Nhất Loan kia. Người trong nhật ký này viết, dường như đều là tồn tại chân thật, cho dù là tên họ hay là bộ dáng. Tôi ngồi trở lại trên ghế sa lon, ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ vẫn đang đóng chặt, sau đó cúi đầu xuống, lần nữa mở ra cuốn nhật ký khiến tôi tràn đầy không xác định với sự chân thật của nó kia.

"Ngày 8 tháng 4 năm 2011, trời râm

Hôm nay trôi qua vô cùng, vô cùng hỗn loạn, ngay cả lúc còn sống cũng không hỗn loạn như vậy.

Tôi thấy, tôi vẫn là nên viết từ đầu.

Tối hôm qua sau khi từ phòng học múa trở về, tôi cũng không nói chuyện thầy Trình cho Hoa Tiệp Lạc biết, bởi vì cảm thấy không có gì quan trọng lắm. Tôi vốn cũng không nên tồn tại, đã như vậy, cũng không cần phải làm nhiều chuyện như vậy đi nhiều loạn thế giới vốn không nên có tôi tồn tại. Hôm nay là thứ sáu, sáng sớm Hoa Tiệp Lạc vẫn như bình thường mà tới cửa hàng bán hoa, tôi cũng đi theo. Tiểu Ninh vẫn chưa xuất hiện, xem ra quả thật nàng đã bị tôi dọa sợ tới mức không nhẹ. Đối với chuyện này, Hoa Tiệp Lạc không hề ngại chút nào, nàng vào cửa tiệm đã bắt đầu quét rác, thu dọn bó hoa, xem xét giấy tờ, làm nhân viên tiệm hoa kiêm chủ tiệm hoa của nàng đâu vào đấy.

Vào lúc không có khách, tôi đột nhiên nhớ tới lời Hoa Tiệp Lạc nói ở trong phòng học múa tối qua. Xuất phát từ hiếu kỳ, tôi nhìn không được mà hỏi nàng: "Cô gặp lại mẹ cô vào lúc nào... chuyện đó... ặc..". Tôi nhất thời tìm không ra từ ngữ phù hợp để hình dung trạng thái của tôi bây giờ, linh hồn? A Phiêu? Quý? Hình như mấy cách gọi này đều quá thô lỗ. Lúc này Hoa Tiệp Lạc đang ngồi ở phía sau quầy, trên quầy bày một bó hoa, mà trên tay nàng thì cầm một cây kéo nhỏ màu lam, muốn dùng nó cắt từng cái lá khô trong bó hoa. Sau khi nghe được câu hỏi của tôi, Hoa Tiệp Lạc ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ mà cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, tựa như đang tự hỏi gì đó. Ngay khi tôi cảm thấy áy náy vì mình đặt câu hỏi lỗ nhăng như thế, nàng lại nói: "Lúc mười tám tuổi".

"Bà mất lúc tôi mười tuổi," Hoa Tiệp Lạc vừa nói vừa cúi đầu tiếp tục cắt tỉa bó hoa trong tay, "Ở đêm sinh nhật mười tám tuổi của, tôi lại thấy được bà". Giọng điệu nàng nói chuyện vô cùng bình thản, bình thản giống như là đang nói cho tôi biết mẹ của nàng chỉ đi du lịch một chỗ nào đó vào lúc nàng mười tuổi, sau đó lại vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của nàng đã trở lại mà thôi. Tôi không khỏi cảm thấy, Hoa Tiệp Lạc như vậy có chút lạnh lùng.

"Lúc ấy chúng tôi chỉ nhìn đối phương, đều chẳng nói gì cả," Hoa Tiệp Lạc sau khi cắt bỏ đi nhánh lá khô vàng lại ngẩng đầu lên nhìn tôi, biểu lộ trên mặt nàng có chút hoảng hốt, giống như đang nhớ lại gì đó, "Cờ chừng hai, ba phút, sau đó... bà liền biến mất".

Tôi sững sờ, sau đó lập tức hỏi : "Cứ như vậy mà biến mất ? "

Hoa Tien Lạc không hề trả lời, chỉ bình tĩnh gật đầu. Hôm nay nàng búi tóc dài lên, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài, điều này làm cho tôi không khỏi nhớ tới bộ dạng kiều ngạo của Hoa Tien Lạc khi mùa ba lê trước mặt học sinh, nàng duỗi thẳng cổ như vậy, ngẩng cằm lên thật cao. Ý thức được mình bắt đầu ngẩn người, tôi vội kéo suy nghĩ lung tung về, cẩn thận nghiền ngẫm lời Hoa Tien Lạc nói: Nàng cùng mẹ nàng chỉ nhìn đối phương, không nói gì cả, hai ba phút sau mẹ của nàng cứ như vậy liền biến mất? Đúng là quái dị, thấy con gái của mình, ít nhất cũng phải nói vài lời chứ? Hoa Tien Lạc thấy mẹ của mình, chẳng lẽ không muốn giao lưu trao đổi cảm tình sao?... Vậy ít nhất cũng phải bị hù sợ chứ? Đối phương chính là người đã chết tám năm rồi nha!

Lúc này, một vị khách nam đi vào cửa, cắt đứt đối thoại giữa tôi và Hoa Tien Lạc. Hoa Tien Lạc không chút hoang mang mà đứng dậy, nói vô cùng lễ phép: "Hoan nghênh tới đây ". Sẽ không quá nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt, giọng nói điềm tĩnh, thoải mái. Người khách nam đeo kính đen, bộ dạng nhã nhặn, tướng mạo cũng coi như đẹp trai... Tôi nhớ ra người này, ngày hôm qua hắn cũng từng tới. Chắc hẳn là, người khách quen này sẽ đi quay lại, có lẽ không phải vì hoa, mà là vì Hoa Tien Lạc. Không biết Hoa Tien Lạc có nhận ra hắn hay không, nhưng tôi biết rõ cho dù thế nào, Hoa Tien Lạc đều giữ nguyên tắc "khách hàng là thượng đế" để chiêu đãi đối phương.

"Chào cô, " người đàn ông nhã nhặn đi tới trước quầy, lộ ra khuôn mặt tươi cười coi như điển trai với cô chủ Hoa, "Tôi muốn mua một bó hoa cẩm chương". Không dài dòng, tính mục đích rõ ràng, hôm nay người đàn ông nhã nhặn này dường như đúng là tới mua hoa, hoàn toàn khác với người đàn ông bụng phệ có dụng ý khác vừa mới đi không lâu kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

"Là tặng ẹ anh à?" Hoa Tien Lạc chau mày hỏi.

Người đàn ông nhã nhặn khẽ gật đầu, hắn nhìn xung quanh cửa hàng bán hoa một chút, đẩy kính nói: "Tôi muốn hoa cẩm chương màu đỏ, nhưng hình như trong tiệm chỉ có màu trắng...."

Hoa Tien Lạc vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười quen thuộc không thể bắt bẻ: "Tôi đi vào trong xem còn có hoa cẩm chương màu đỏ hay không, phiền anh chờ" . Nàng nói xong, xoay người đi đến cánh cửa nhỏ phía sau, đó là phòng chuyên dùng để tồn hàng. Vốn nên là việc tiểu Ninh phụ trách, nhưng bây giờ Hoa Tien Lạc phải tự thân vận động, tôi lại bắt đầu thấy hối hận ngay đó đã đùa quá mức. Người đàn ông nhã nhặn đứng ngay tại chỗ không hề nhúc nhích, sau khi hắn nhìn thấy Hoa Tien Lạc đi vào cánh cửa nhỏ liền quay đầu đi, giống như đang quan sát trong tiệm có bao nhiêu loại hoa. Chỉ chốc lát sau, Hoa Tien Lạc đi ra cửa, nàng nói với người đàn ông nhã nhặn: "Thật xin lỗi, hoa cẩm chương màu đỏ đã hết hàng, phải gọi điện thoại kêu người ta đem tới, nhưng nếu như anh cần gấp, chắc phải phiền anh đến cửa hàng bán hoa khác...."

"Không sao, " Người đàn ông nhã nhặn ngắt lời của Hoa Tien Lạc, nói "Tôi cũng không phải cần ngay bây giờ. . . Nếu để cho người ta đưa tới, phải mất bao lâu?"

"Có lẽ buổi chiều mới có thể đưa tới, " Hoa Tien Lạc trở lại phía sau quầy, lấy ra tờ giấy nhìn thoáng qua, lại nói thêm: "Hay là như vậy đi, anh trước tiên ghi lại địa chỉ, đến lúc đó tôi đưa đến cho anh...."

"Tôi tự mình tới lấy là được rồi, " Người đàn ông nhã nhặn vội khoát tay, "Đến lúc đó cô gọi điện thoại cho tôi đi". Nói xong, tự cầm lấy một cây bút bi màu xanh trên quầy, sau đó lại dùng ánh mắt ý bảo Hoa Tien Lạc cho hắn một tờ giấy.

Đợi sau khi viết xong số điện thoại, người đàn ông nhã nhặn cũng không có lập tức rời đi, hắn thông thả cùng Hoa Tien Lạc trò chuyện về hoa, nói về hoa oải hương gì đó, ý đại biểu của số hoa hồng. . . Tôi rảnh rồi mà nghe bọn họ đối thoại, thấy trên mặt Hoa Tien Lạc mãi mãi là nụ cười điềm tĩnh không đổi, không khỏi lại nghĩ tới chuyện mẹ nàng biến mất mà chúng tôi vừa nói.

Nếu quả thật theo như lời Hoa Tien Lạc nói, linh hồn của mẹ nàng xuất hiện ngay buổi tối sinh nhật năm mười tám tuổi của nàng, hơn nữa không bao lâu liền biến mất – cái này có phải ý nói, không bao lâu nữa tôi cũng có thể rời khỏi thế giới này như vậy? Đột nhiên biến mất. . . rốt cuộc là loại cảm giác như thế nào? Là cả người đột nhiên biến mất, hay là giống như trong phim, bắt đầu từ chân dần dần thay đổi mà biến mất? Hay là bắt đầu từ đầu trước? Hay là bắt đầu từ phần eo ở giữa? Lúc biến mất, tôi sẽ không có cảm giác gì sao? Hay là sẽ rất thông khô? Lẽ nào sẽ cảm thấy rất dễ chịu? Sau khi biến mất, là thật sự biến mất sao? Hay chỉ là đi đến một nơi khác mà thôi? Nói như vậy, chỗ đó là đâu? Thiên đường? Địa ngục?

Đúng là không thể tin được, tôi cũng đã chết lại còn phải suy nghĩ chuyện phiền lòng như vậy.

Chờ người đàn ông nhã nhặn cuối cùng cũng rời khỏi cửa hàng hoa, đã là chuyện của nửa tiếng sau. Hoa cẩm chương sẽ được đưa tới lúc ba giờ rưỡi chiều, người đàn ông nhã nhặn vô cùng cao hứng nói với Hoa Tien Lạc hắn sẽ đứng giờ tới lấy hoa, Hoa Tien Lạc thì khẽ gật đầu, mang theo nụ cười ân cần vạn năm không đổi tiễn khách.

"Cô vừa rồi suy nghĩ gì thế?" Sau khi người khách rời đi, Hoa Tien Lạc đột nhiên xoay đầu lại hỏi tôi, "Bộ dáng của cô xem ra hình như rất phiền não" .

"Sao?" Tôi nhất thời phản ứng không kịp.

"Vừa rồi lúc tôi cùng khách trò chuyện, cô vẫn luôn cau mày, " Hoa Tiệp Lạc ngồi trở lại phía sau quầy, nằng dùng tay phải chống cằm, nhướn mày phải nhìn về phía tôi, "Cô giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó không vui" .

Tôi vừa rồi luôn cau mày? Không thể tưởng tượng được, cùng lúc trong lòng rối rắm "bản thân tan biến như thế nào", nét mặt của tôi cũng theo đó sinh ra chút thay đổi nhỏ, hóa ra tôi là một người dễ dàng bị người khác đọc được cảm xúc trong lòng. Nhưng làm cho tôi khó hiểu hơn chính là, vừa rồi Hoa Tiệp Lạc cũng không có chuyên tâm nói chuyện phiếm với khách hàng, nằng thế nhưng lại đi chú ý đến tôi đứng ở một bên rảnh rỗi, suy nghĩ lung tung? Có lẽ ông trời không muốn làm cho tôi và Hoa Tiệp Lạc hai người âm dương cách biệt này có quá nhiều trao đổi, không đợi tôi trả lời, lại có hai người khách đi vào cửa. Lúc này không phải người đàn ông nhả nhặn, cũng không phải tên bụng phệ, mà là hai cô gái. Hơn nữa, hai cô gái này tôi đều biết.

Không biết nên trách duyên phận khiến tôi bất đắc dĩ như vậy, hay là nên trách diện tích thành phố này quá nhỏ - trong một khắc An Nghiên bước vào cửa hàng hoa này, tôi cả người đều mòng. Nếu tôi không thực sự yêu, thì ít ra cũng từng thích An Nghiên. Không biết thêm vào chữ "từng" này có đúng hay không, bởi vì lúc tôi nhìn thấy Đường Tĩnh đứng bên cạnh nằng cùng nằng nắm tay, trong lòng đã tuôn ra một loại cảm giác không được tự nhiên. Rất muốn lập tức trốn đi, dù biết rõ các nằng căn bản không nhìn thấy tôi. Hoa Tiệp Lạc giống như bình thường đứng lên tiếp đón các nằng, cũng không nói gì nhiều, Đường Tĩnh nắm tay An Nghiên tự động đi loanh quanh trong tiệm. Nhìn bóng lưng của các nằng, tâm tình dần dần trở lại yên tĩnh lâu ngày lại bắt đầu gọn sóng. Trong lòng của tôi đột nhiên xuất hiện vài câu hỏi: Nếu như tôi không chết, tôi sẽ tái hợp với An Nghiên sao? Nếu như tôi không chết, đứng bên cạnh An Nghiên bây giờ sẽ là tôi sao? Tôi lập tức có một đáp án cho hai câu hỏi ngu ngốc vừa rồi – sẽ không. Bởi vì tôi lại nhớ tới nụ hôn đó của hai người bọn họ trước cửa nhà tôi, còn có cảm giác trong lòng khi tôi nhìn thấy nụ hôn đó, có lẽ lúc ấy cũng đã chứng minh tình cảm giữa tôi cùng An Nghiên đã sớm một đi không trở lại. Đã như thế, loại cảm giác không được tự nhiên của tôi từ đâu mà đến?

Không đợi tôi đem vấn đề hiểu rõ ràng, hai người bọn họ đã liên cười cười nói nói chọn một chậu hoa hồ điệp nhỏ còn chưa nở đem lại quầy, nhưng Hoa Tiệp Lạc cũng không lịch sự mà nói giả cả cho các nằng biết giống như tiếp đãi những người khách khác, mà đột nhiên đặt câu hỏi với An Nghiên: "Xin hỏi, cô biết Lâm Tẩu không?" Hoàn toàn không ngờ được Hoa Tiệp Lạc sẽ hỏi vấn đề này, tôi lập tức quay đầu nhìn nằng, mà ngay cả An Nghiên cùng Đường Tĩnh về mặt kinh ngạc cũng sờ ngay tại chỗ. Căn bản không cần hỏi, hai người kia đương nhiên biết tôi, vấn đề là Hoa Tiệp Lạc sao. . . Đúng rồi, DVD Steven mang đến hôm trước! Hoa Tiệp Lạc nhận ra An Nghiên.

". . . Cô là ai?" Nụ cười trên mặt của An nghiên đã biến mất, nằng nghi hoặc hỏi ngược lại.

Về mặt Hoa Tiệp Lạc tươi cười, gần như không hề nghĩ ngợi liền đáp: "Tôi ở cách vách Lâm Tẩu, tôi là hàng xóm của cô ấy" . Nghe giọng nằng không thêm đề ý tới, bình thân đến độ không thể bình thân hơn, tôi cơ hồ sắp tức chết rồi. Không biết tại sao Hoa Tiệp Lạc lại hỏi An Nghiên vấn đề này, dù sao nằng kéo dài thời gian cho tôi cùng hai người bọn họ ở chung một phòng, chi điểm này thôi cũng đã khiến tôi rất là buồn bực.

"Quan hệ giữa cô với Lâm Tẩu rất tốt?" Đường Tĩnh đột nhiên đặt câu hỏi, giọng nói của nằng có chút không thân thiện, mà ngay cả về mặt cũng làm cho người ta nhìn ra nằng lúc này có một chút ý thù địch.

Nhưng An Nghiên chăm chú nhìn Hoa Tiệp Lạc, lại hỏi: "Tiểu Tẩu cậu ấy ở đâu?"

"Nghiên Nghiên, người kia nhiều ngày như vậy cũng không đi tìm cậu, cậu còn quan tâm cô ấy ở đâu để làm gì?" Đường Tĩnh quay đầu, hơi tức giận chất vấn An Nghiên.

Khiến tôi không ngờ đến chính là, An Nghiên chỉ nhìn thoáng qua Đường Tĩnh lại hướng Hoa Tiệp Lạc đặt câu hỏi lần nữa: "Cô biết tiểu Tẩu ở đâu sao?"

Tôi không nhịn được nhẹ giọng nói lầm bầm: "Cách đó không xa ngay bên tay phải cậu" . Nhưng rất tiếc, nằng hoàn toàn không nghe được. Tôi rất cuộc biết loại cảm giác không được tự nhiên vừa rồi từ đâu mà đến, nhìn thấy các nằng vui vẻ nắm tay, tôi cho là mình đã hoàn toàn bị quên lãng. Không thể không hèn hạ thừa nhận, An Nghiên lúc này không thêm đếm xỉa tới Đường Tĩnh, hỏi thăm Hoa Tiệp Lạc quả thực khiến trong lòng của tôi có một loại cảm giác ảm áp dễ chịu. Dù cho chúng tôi đã không cùng một chỗ, dù cho hôm nay đứng bên cạnh nằng chính là Đường Tĩnh, nhưng ít ra nằng vẫn chưa hoàn toàn quên tôi. Ít nhất, trên thế giới này, tôi còn có người nhớ đến.

Không đợi Hoa Tiệp Lạc trả lời, Đường Tĩnh đột nhiên hất tay An Nghiên ra, âm thanh của nằng mặc dù không lớn, nhưng giọng nói lại có vẻ đặc biệt chanh chua: "Cậu căn bản không có quên cô ấy đúng không? Cô ấy đối với cậu như vậy, cậu còn tâm tư quan tâm cô ấy ở đâu?" Tôi vẫn không biết Đường Tĩnh là một người không áp chế được tức giận của mình như thế, xem ra tình yêu thật sẽ làm cho đầu óc người ta mòng mị.

"Cậu đừng như vậy, " An Nghiên nói, bắt an nhìn thoáng qua Hoa Tiệp Lạc đứng bên cạnh, hình như cho rằng đây không phải là nơi cùng Đường Tĩnh cãi nhau, "Nhiều ngày như vậy, tớ chỉ là lo lắng có phải là cậu ấy đã xảy ra chuyện gì hay không....."

Đường Tĩnh lại cười lạnh một tiếng, sau đó lại quay đầu, tức giận nói với Hoa Tiệp Lạc: "Cô nói với Lâm Tẩu, bây giờ Nghiên Nghiên đã cùng một chỗ với tôi, đừng tưởng toàn bộ thế giới này đều xoay quanh cô ấy! Cô ấy ngay cả điện thoại cũng không gọi cho An Nghiên, cho dù là một cái tin nhắn cũng chưa từng gửi tới, cô ấy tưởng cô ấy là ai chứ? Lúc trước là Nghiên Nghiên bị mù mới có thể cùng tên khốn Lâm Tẩu đó cùng một chỗ....." Không biết từ khi nào, vị trí của tôi trong lòng Đường Tĩnh đã suy bại tới cấp bậc "tên khốn" này.

"Đường Tĩnh, cậu đừng nói nữa....." An Nghiên kéo bả vai Đường Tĩnh, muốn ngăn nằng nói tiếp.

Nhưng Đường Tĩnh một chút cũng không nghe khuyên bảo: "Có cái gì không thể nói? Tên khốn Lâm Tẩu kia có gì tốt? ! "

Nhìn thấy hai người bọn họ tranh cãi tới lui như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận khó chịu. Tôi cùng An Nghiên đều là người không thích tranh cãi âm ỉ lớn tiếng, cho nên lúc trước tôi cùng nằng một chỗ, tranh chấp như thế chính xác một lần cũng chưa từng có. Nhưng cũng không phải là không

xảy ra xung đột, chỉ là mỗi lần đều dùng hình thức chiến tranh lạnh để chống đối nhau, vài ngày cũng không nói chuyện với đối phương, đợi đến cuối cùng xem ai nhìn không được cười cầu hòa mà vẫy cờ trắng với người kia trước. Đang miên man suy nghĩ, vừa quay đầu lại phát hiện Hoa Tiệp Lạc nhìn chăm chăm tôi, giữa những tiếng tranh cãi ồn ào của Đường Tĩnh và An Nghiên, ánh mắt kia có vẻ vô cùng bình tĩnh. Tôi thở dài một hơi, nói với nàng: "Không cần nói chuyện tôi đã chết cho các nàng biết". Âm thanh rất nhẹ, nhưng tôi tin chắc Hoa Tiệp Lạc đã nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Vì vậy, nàng đã mở miệng: "Chậu hoa hồ điệp hai người chọn có giá 80 đồng, cảm ơn đã tới". Cũng giống như tôi, âm thanh nàng nói rất nhẹ, nhưng tôi tin chắc, Đường Tĩnh cùng An Nghiên đều nghe được.

Tiếng ồn ào dừng lại, sự ồn ào do một câu hỏi đơn giản của Hoa Tiệp Lạc dẫn đến, đồng thời cũng do Hoa Tiệp Lạc tự mình đưa tay kéo màn che này xuống. An Nghiên im lặng, Đường Tĩnh lại dường như không bình tĩnh như trước lắm, nàng nhìn thoáng qua An Nghiên, sau khi lạnh lùng "ừ" một tiếng liền xoay người rời đi cửa hàng hoa. An Nghiên lập tức mở miệng gọi nàng một tiếng lại không có được bất cứ sự đáp lại nào. Nàng cau mày, muốn đuổi theo nhưng rồi lại khựng bước, cuối cùng vẫn quay đầu lại nói với Hoa Tiệp Lạc: "Tôi...".

"Tôi là gần đây mới chuyển tới đó sống". Hoa Tiệp Lạc cắt ngang lời nàng, mỉm cười nói: "Tôi cũng không phải quá thân với Lâm Tẩu". Giống như tôi hôm qua ứng phó với thầy Trình, lấy cớ này cũng có lỗ hổng rất lớn: đã không quen tôi, sao lại biết An Nghiên quen tôi? Nhưng An Nghiên dường như đã bị cuộc cãi vã vừa rồi khiến lòng phiền ý loạn. Nàng sau khi nghe xong lời của Hoa Tiệp Lạc chỉ sững sờ một lát, lại hỏi "Xin hỏi cô gần đây có gặp cô ấy không?".

Hoa Tiệp Lạc không trả lời ngay, nàng nhíu mày, giống như đang suy nghĩ điều gì. Còn cần suy nghĩ sao, nhanh đuổi này ấy đi là được. Tôi đứng sau lưng An Nghiên, nói với Hoa Tiệp Lạc trước khi nàng nói ra những lời khác: "Nhanh nói cho cậu ấy biết, tôi đã chuyển nhà". Giữa tôi và An Nghiên vốn cũng sẽ không có, cũng không nên có bất cứ giao tập gì, để cho tôi đã chết đoạn tuyệt sự tình triệt để hơn một chút đi.

Sau khi im lặng một, hai giây, Hoa Tiệp Lạc hồ hững nói: "Cô ấy đã chuyển nhà".

"Cô ấy có nói với cô, cô ấy chuyển đi đâu không?". An Nghiên lại hỏi.

Hoa Tiệp Lạc lần này không trả lời, chỉ lắc đầu. An Nghiên sau khi sững sờ trong chốc lát cũng không hỏi nữa, nàng vội vàng thanh toán, cầm chậu hoa hồ điệp rời đi cửa hàng. Tôi nghĩ, nàng thật sự là cực kỳ buồn phiền, bởi vì chậu hoa hồ điệp 80 đồng một chậu tôi nhất định sẽ trả giá. Chuyện tôi nghĩ có lẽ —— lần này là kết thúc chân chính rồi. Nếu như chuyện giữa tôi và An Nghiên là lý do tôi dừng lại ở trong thế giới này vậy khoảng cách tôi chính thức rời đi thế giới này lại gần thêm một bước.

"Cô giấu diếm không được bao lâu". Hoa Tiệp Lạc đột nhiên nói.

Tôi thở dài, làm như không sao cả đáp: "có thể giấu được lâu chừng nào hay chừng đó".

Chuyện ngày hôm nay khiến tôi với Hoa Tiệp Lạc lại tiến thêm một bước nhận thức, mặc dù hình dạng cùng lời nói và việc làm của nàng nhìn như không ăn khớp lẫn nhau, nhưng biểu hiện vừa rồi lại làm cho tôi cảm thấy nàng vẫn có vài phần sức mạnh muốn "quét tuyết trước cửa nhà khác đi" như vậy. Lại có vài người khách đi vào cửa tiệm, chủ đề vì vậy không tiếp tục nữa, việc nhỏ đột nhiên xen giữa rốt cuộc cũng đến đây chấm dứt. Nhưng ngay cả như vậy, lòng tôi cũng khó có thể bình tĩnh lại. Tôi lại muốn tiếp tục giấu diếm cái chết của mình. Nhưng thật ra chỉ cần An Nghiên hoặc người nào đó cần vận đi thăm dò một phen, liền có thể biết chân tướng sự tình. Bởi vì thật ra cái chết của tôi, cũng không phải không có chút động tĩnh nào. Nói ví dụ như lần trước tôi nghe được 2 di dạn vệ sinh đứng trong thang lầu nhiều chuyện, đối tượng nhiều chuyện chính là tôi. Nội dung nói chuyện phiếm của các di không ngoài những lời linh tinh rảnh rỗi của ba cô sáu bà, tổng kết lại chính là "Cô gái ở phòng B tầng 18 đã chết".

Lần nữa nghe được bản thân chết đi trở thành chủ đề cho người khác buồn chuyện, tán dóc, trong lòng đã không còn phật phồng gì mấy, tựa như tôi mặc dù biết có không khí bao quanh mình, nhưng cũng không hề cảm thấy nó có cảm giác tồn tại bao nhiêu- cái chết của tôi đối với tôi mà nói, giống như đã không còn cảm giác tồn tại. Đồ đạc trong phòng đã bị người ta lấy sạch, công việc của tôi cũng không phải ổn định, nói cách khác, một khi không tiếp điện thoại hoặc là mở cửa đón khách, tôi giống như cùng biến mất: Trong thành phố này, không có người có thể liên lạc được với tôi. Về phần gửi ngân hàng. Tôi quả thật có một tài khoản ngân hàng mở chung với An Nghiên, người đứng tên là dùng tên của nàng. Bên trong có chút tiền mấy năm nay tôi cùng nàng tích góp. Nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Bây giờ tôi chết đi, số tiền kia thuộc về An Nghiên cũng hợp tình hợp lý. Như vậy có lẽ, tôi ở cái thế giới này đúng thật là "Tôi cũng trống trơn, mà đi cũng trống trơn", vậy điều này rốt cuộc là đáng được ăn mừng hay khiến người ta xót xa đây?

Ở dưới trạng thái hỗn loạn như vậy, tôi ngờ ngác mà qua hết một buổi chiều. Lúc theo Hoa Tiệp Lạc rời khỏi cửa hàng hoa, tôi có cảm giác mệt chết đi được - Hóa ra mà cũng chịu không được tra tấn về mặt tinh thần. Buổi tối nàng theo lệ thường đi đến trường dạy múa, lần này tôi cũng không định đi theo, mà lựa chọn dừng ở nhà nàng. Hoa Tiệp Lạc dường như nhìn ra được sự mệt mỏi của tôi, nàng đứng ở cửa muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì cả mà rời đi. Tôi nghĩ, nàng cũng không biết phải an ủi một người chết như thế nào.

Giống như bình thường, tôi không có mở đèn. Nói ưu nhã một chút là,

tôi muốn đem mình vây hãm trong bóng đêm, nói thông tục một chút là, tôi không muốn phí điện. Nhưng ngay cả như vậy, ta vẫn có thể thấy rõ đồ đạc trong phòng, hơn nữa mượn việc này đi làm một ít việc vặt trong nhà. Thời gian trôi qua rất nhanh, đại khái vào lúc hơn chín giờ, tôi đột nhiên nghe được cửa truyền tới tiếng mở khóa.

Hoa Tiệp Lạc đã trở lại sao? Tôi đang vội dùng cái gọi là "Niệm lực" quét tro bụi giấu ở góc chết của ngăn tủ ra, đột nhiên nghe được tiếng vang cũng lười quay đầu lại nhìn về phía cửa bên kia, chỉ đợi tiếng mở khóa kia dừng lại, ý thức được đối phương đã đi vào cửa tôi mới nói: "Cô đã trở lại? Tôi nay tôi chính là dùng công phu rất lớn dọn sạch tro bụi vương trong phòng này nha".

Tuy nhiên không có tiếng đáp lại, giống như tiếng mở cửa vừa rồi chỉ là ảo giác của tôi. Tôi nghi hoặc mà quay đầu lại, trong lòng lập tức dừng lại. Nơi cửa đúng là đứng một người, nhưng người này không phải Hoa Tiệp Lạc, mà là một người đàn ông. Bóng tối cũng không thể ảnh hưởng tới nhìn thấy mặt người nọ, hắc đeo kính đen, mặc áo sơ mi, quần tây. Lúc này hắn đang hí mắt, theo ánh đèn ngoài cửa xuyên vào mà quan sát trong phòng, biểu lộ trên mặt càng phát ra trầm tĩnh.

Tôi lập tức nhận ra hắn: Người đàn ông mua hoa cắm chương đỏ trong tiệm hôm nay".

Đang xem nhập tâm, đột nhiên cuốn sổ trên rơi khỏi tôi. Hai mắt theo ý thức dõi theo cuốn sổ đang thoát đi mà ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tà Y Y đang đứng trước mặt tôi, nằng tay phải cầm sách, tay trái chống nạnh, môi mỏng nhếch lên, hai mắt trừng thẳng vào mắt tôi. Đúng vậy, không phải nhìn, mà là trừng, là loại trừng mang theo tức giận.

"Cậu làm gì thế?" Đang xem đoạn hấp dẫn, tâm tư còn dừng lại ở trong nội dung nhật ký, tôi không chút nghĩ ngợi mà thốt ra lời không kiên nhẫn với nàng.

Tà Y Y rõ ràng là vừa từ trên giường bước xuống, tóc tai nàng bù xù, trên người mặc váy ngủ đeo dây, dây đeo vai phải còn chảy xuống một nửa rất hấp dẫn. Bộ dáng rất gọi cảm, nhưng mà lời nói ra một chút cũng không gọi cảm: "Nhạc Phạm cậu thật đúng là con rùa đen, tâm của cậu có phải đều đặt trên cuốn sách quý quai này?!"

"Cậu...cậu lại làm sao vậy nha?" Tôi ù ừ cạc cạc mà hỏi lại Tà Y Y, đối với điểm mình lại bị mắng là "con rùa đen" này cảm thấy rất tức giận. Thiệt thời tôi tới hôm qua còn lo lắng suốt đêm chạy đi tìm người này, đối lại chỉ là lời nói lạnh nhạt của nàng, một mối gần chết lại có hết sức không nịnh nọt. Quan trọng hơn là tôi trước khi ngủ còn đã quên cởi Bra, mạo hiểm nguy hiểm về mặt ung thư vú ngủ cả đêm trên ghế sa lon, cũng vừa sáng sớm lại nghe nàng mắng tôi là "con rùa đen", đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

"Tớ không làm sao", Tà Y Y lạnh lùng nói, nằng vứt cuốn sổ trong tay lại trong ngực tôi: "Cậu tiếp tục xem đi!" nói xong, quay đầu đi về phía phòng ngủ.

Tôi bị nàng làm cho ù ừ cạc cạc, bắt đầu đi theo Tà Y Y đến trước cửa phòng ngủ, chỉ thấy nàng đang đứng bên giường cực kì nhanh đem váy ngủ cởi ra, sau đó lại hung hăng ném nó lên giường. Lúc này nửa người trên của Tà Y Y đều không mặc gì, nhìn bộ ngực sữa căng tròn, bụng bằng phẳng kia lộ ra ngoài, trong lòng tôi lại có loại cảm giác từ trước tới giờ chưa từng trải qua, sau khi ý thức được điều này tôi vội dờn mắt đi. Rất hiển nhiên, Tà Y Y cũng không chú ý tới sự quần bách bất thành hình của tôi chút nào, nằng nhìn cũng không thèm nhìn tôi, chỉ xoay người cầm lấy quần áo trên sofa nhỏ mặc vội vào. Động tác cởi mặc liên tiếp này của Tà Y Y, khiến cho người ta cảm giác nằng giống như là cô gái tuyệt tình vội vàng rồi đi ở sau 419 (DG: 491: tình một đêm), mặc dù tới hôm qua chúng tôi không chỉ có cái gì cũng không làm, hơn nữa còn không có ngủ chung trên giường lớn.

Thấy bộ dạng Tà Y Y giống như muốn lập tức đi ra ngoài, tôi hỏi: "Cậu muốn đi đâu? ...Tớ nấu cháo rồi". Ngờ khi có chút cứng nhắc, chỉ vì trong lòng còn vì nàng một tiếng "con rùa đen" vừa rồi của nàng mà chán nản.

Không trả lời vấn đề của tôi, nàng sau khi mặc xong, lướt qua tôi đi ra bên ngoài thẳng đến phòng vệ sinh để rửa mặt. Tôi bắt đầu đi tựa trên khung cửa phòng ngủ, có trăm câu hỏi mà không có lời giải. Chỉ chốc lát sau, Tà Y Y trang điểm xong trở lại phòng ngủ, nằng đi thẳng đến trước tủ quần áo, lấy ra từng bộ quần áo của mình. Nàng đây là muốn làm gì vậy? Tôi nhìn nàng đẩy vali ra ngoài, một bộ dạng thu thập hành lý đi xa, bắt đầu đi mở miệng đặt câu hỏi lần nữa: "Tà Y Y, cậu rốt cuộc đang làm cái gì vậy?"

Nàng kéo vali đã thu dọn thỏa đáng, đi đến trước mặt tôi, gần từng tiếng hỏi tôi: "Tớ là gì của cậu?" không đợi tôi trả lời, Tà Y Y lại nói bổ sung, "Đừng nói tôi là bạn thân gì đó của cậu".

Tôi nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, không biết nên trả lời thế nào, nhưng đồng thời trong lòng đã tức giận giọng nói của nàng lạnh nhạt, liền không đầu không đuôi mà học nằng lạnh lùng đáp lại: "trở về cũng tốt, không cần mỗi ngày chạy tới chạy lui như vậy".

Vừa nói xong, Tà Y Y khẽ nở nụ cười, trái ngược với thái độ lãnh đạm vừa rồi của nàng, dùng giọng nói mang theo sự dịu dàng cuốn hút khẽ nói: "Nhạc Phạm, nói cậu con rùa đen cậu thật đúng là con rùa đen, cậu cứ tự ở đây tìm Mạnh Nhất Loan của cậu đi nha". Nói xong, quay đầu bước đi.

Mà tôi, đã tức giận đến độ không nói gì ra miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Tà Y Y sau khi nổi giận đùng đùng ra khỏi cửa, căn phòng chỉ còn một mình tôi lập tức an tĩnh lại, giống như trận xô xao đột ngột vừa rồi căn bản chưa hề xảy ra.

Tôi yên lặng mà đi vào phòng bếp múc cháo trong nồi com điện ra, sau đó một mình ngồi ở trước bàn ăn nuốt từng muỗng chất lỏng sền sệt không có mùi vị gì cả này vào trong bụng. Liều mạng đè nén trong lòng tôi lửa muốn bộc phát này, tôi tự nói với mình hết lần này tới lần khác : không đáng mình động khí, căn bản một chút cũng không đáng để mình phải động khí . Ba ngày được nghỉ này, tôi muốn đem Tà Y Y cùng với đầu óc của mình hoàn toàn ngăn cách ra, không thể cứ khiến nàng phá hỏng ngày mùng một tháng năm hiếm có của tôi được. Nhưng không như mong muốn, dường như Tà Y Y ba chữ kia đã dính chặt trong não tôi, không sao bỏ được . Cái gì gọi là "cứ tự ở đây tìm Mạnh Nhất Loan của cậu" chứ? Đúng là khó hiểu ! Sáng sớm đã là hết hết, bộ dạng sầm sập cái mặt giống tôi thiếu nợ nàng mấy ngàn vạn không trả . Chỉ vì tôi chưa nói ra " cảm giác của mình ", cho nên nàng mới tức thành như vậy sao ? Đối với cậu chính là nói không nên lời ả, điều này lại có cách gì chứ ? Huống chi, nàng rõ ràng cũng biết cảm giác của tôi không phải sao ? Cho tới bây giờ nàng đều như một nắm lửa, lúc nào cũng có thể bùng lên, nhưng tôi không phải, tôi không có cách gì lộ hết tâm tình của mình để cho người khác thấy rõ ràng như nàng.

Khuấy nước cháo trong chén, suy nghĩ của tôi vẫn đang rối như mớ bòng bong. Thật ra nói cho cùng, tôi bây giờ cùng với Tà Y Y đến tột cùng là một loại quan hệ gì ? . . . Bạn thân ? Hai chữ này vừa xuất hiện, câu nói hơi mang tính uy hiếp kia của Tà Y Y lập tức vang lên ở bên tai: " đừng nói tới là bạn thân gì đó của cậu" — không phải bạn thân, vậy . . . Chúng ta là . . . Đột nhiên thời gian giống như dừng lại một giây, trong lòng tôi vì nghĩ đến cái quan hệ kia mà cảm thấy toàn bộ thế giới do đó mà bắt đầu phân tách ra. Tôi và Tà Y Y là . . . Người yêu ? Trái tim giấu ở sau ngực trái bắt đầu có chút đập nhanh, ngay cả gò má cũng theo đó nóng lên . Tôi ngẩng đầu lên, giống như đấu tranh uống hết miếng cháo còn lại, sau đó vừa đứng dậy thu dọn chén đĩa, vừa gồng người chuyển về phía phòng bếp.

Ngày mùng một tháng năm này, không liên quan với Tà Y Y.

Buổi sáng lúc hơn mười giờ, Trần Kiệt đột nhiên gọi điện thoại tới, nói muốn mời tôi đi ra ngoài ăn cơm trưa, lý do là muốn làm cái đèn bù tổn thất nhỏ vì quấy rầy ngày trước. Tôi vốn muốn cự tuyệt, nhưng ý thức được nếu một mình ở lại nhà cũng chỉ có thể khiến Tà Y Y tiếp tục chiếm hết suy nghĩ của tôi, vì thế liền quyết định đến nơi hẹn. Trần Kiệt nói tên một tiệm cơm Tây, cùng ta hẹn 11:30 gặp nhau tại đó. Hắn dường như đặc biệt yêu thích cơm Tây, nhớ rõ lần trước cũng là hẹn tôi đi vào nơi đó, tuy nói tôi không thích ăn bữa bằng dao nĩa lắm, nhưng dù sao cũng là tiền người ta trả, không thể quá ngại đông ngại tây . Vừa ra đến trước cửa, tôi cầm lấy điện thoại, trong lòng ngứa ngáy nhìn không được muốn gọi điện thoại cho Tà Y Y, ý niệm này vừa nảy ra trong đầu, tôi lại lập tức trách sự hèn nhát của mình, tựa như giận dữ mà vứt đi động vào trong túi xách, dứt khoát rời khỏi nhà.

Xuất phát từ lễ phép, tôi đặc biệt tới nhà hàng sớm hơn mười phút, lại không nghĩ Trần Kiệt đã đứng chờ ở cửa . Hắn hôm nay mặc áo T-shirt bó sát người cổ chữ V màu trắng, phối hợp quần jean màu xanh đậm, thoải mái nhưng không mất phong độ . Tôi không khỏi lần nữa cảm thán : cho dù là tướng mạo hay dáng người, Trần Kiệt tuyệt đối thuộc tộc trung – thượng đẳng kia, ít nhất rất hợp mắt của tôi .

" tiểu Nhạc, bên này ! " hân hướng tôi vẫy tay, " Anh còn tưởng rằng em hôm nay không rảnh " .

Nếu không phải Tà Y Y đột nhiên nổi giận rời khỏi, tôi có lẽ là không rảnh — không hề nói bực tức trong lòng ra ngoài, tôi chỉ là tùy tiện khẽ cười coi như là đáp lại, sau đó cùng hắn đi vào cửa . Trong nhà hàng nhiệt độ có chút thấp, tôi chỉ mặc một cái T T-shirt đơn bạc không khỏi khẽ rụt người . Nhìn vị khách mỗi bằng mùa may dao nĩa yên lặng ăn cơm bên trong, đột nhiên tôi cảm giác tùy tiện mà tiếp nhận lời mời của Trần Kiệt như vậy có chút không phù hợp. Hoàn toàn không chú ý tới nội tâm của tôi dao động, Trần Kiệt vừa ở phía trước dẫn đường vừa phối hợp nói : " hôm nay ngoại trừ hẹn em đi ra ngoài ăn bữa cơm, anh còn muốn giới thiệu cho em một người " .

Giới thiệu một người ? Không đợi tôi suy nghĩ cẩn thận những lời này, Trần Kiệt đã dẫn tôi tới cạnh chỗ bố người ngồi nào đó bên cửa sổ, mà nơi đó đã sớm có một người đàn ông xa lạ ngồi . Không giống với Trần Kiệt, người đàn ông này mặc quần tây đen áo sơ mi trắng, bộ dạng vô cùng chính trực. Hắn để tóc ngắn gọn gàng, có màu da lúa mạch khỏe mạnh, ngũ quan sắc sảo, hơi lộ ra một cổ hơi thở uy hiếp người bên cạnh . Khi hắn thấy Trần Kiệt đến gần, khuôn mặt có chút dịu đi, lại nhìn thấy tôi đi phía sau Trần Kiệt, hắn nở nụ cười, đồng thời hơi thở khiếp người kia cũng bởi vì cái nụ cười tươi rói rực rỡ này mà công phá triệt để . Tương xứng với ngũ quan của hắn, giọng nói của người đàn ông này hùng hậu mà trầm thấp : " Chào cô, Jack thường xuyên nhắc về cô với tôi " .

Chào hỏi đi thẳng vào vấn đề cùng với tiếng phổ thông mang theo chút giọng phương Tây khiến tôi hơi sững sốt, bởi vì khuôn mặt hắn là của Trung Quốc chính thống . . . Hoặc là của Châu Á, hơn nữa. . . Jack ? Ai là Jack ? Tôi vừa ở trong đầu nhanh chóng suy nghĩ bên cạnh mình có ai tên Jack, vừa ngờ ngác mà cười nói : " Chào anh " . Chào xong, tôi hơi do dự mà ngồi xuống đối diện hắn. Trần Kiệt có lẽ là nhìn ra sự thắc mắc trong lòng tôi, nói với tôi: " Tên tiếng anh của anh là Jack, người này chính là bạn học đại học của anh khi du học học nghiên cứu sinh ở Mỹ " . Hắn nói xong, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông kia . Không biết tại sao, thấy hai người bạn họ ngồi cùng một chỗ, khiến tôi cảm thấy Trần Kiệt vốn cao lớn đột nhiên có vẻ . . . Nhỏ nhắn xinh xắn .

" Cô gọi tôi A Minh là được rồi " . Người đàn ông tự xưng " A Minh " này lại mở miệng nói, nụ cười của hắn vẫn dịu dàng động ở trên mặt như trước, hơn nữa không có chút dấu hiệu cứng nhắc nào . Không đợi tôi trả lời, hắn tiếp tục dùng khẩu âm cổ quái nói với tôi : " Thực xin lỗi, Jack không có nói trước với cô rằng tôi sẽ xuất hiện . Có điều đợi tí nữa tôi sẽ rời đi, cô không cần quá mất tự nhiên " . A Minh nói tiếng phổ thông có chút vấp vạ, nhưng hắn vẫn vô cùng cố gắng mà nói ra từng chữ một, mặc dù hiệu quả không tốt, khó coi, lại lộ ra cảm giác đáng yêu nào đó hoàn toàn khác với bề ngoài của hắn .

" Anh cứ giống Trần Kiệt, gọi em là tiểu Nhạc đi " . Sự cố hết sức nói chuyện của A Minh khiến tôi tăng thiện cảm với hắn không ít.

"Được đó" A Minh rất nghiêm túc mà trả lời, " Chào em, tiểu Nhạc " .

Bộ dạng hần nói như vệt nước khiến tôi cùng Trần Kiệt đều buồn cười, bầu không khí vốn có chút căng cứng vì vậy mà giãn ra. Cũng không vội dùng cơm, ba người chúng tôi tiếp tục cười cười nói nói trò chuyện trong chốc lát. Hóa ra A Minh là một người Trung Quốc chính thống, tên đầy đủ là Trương Minh, chỉ tại sau khi hơn một tuổi theo mẹ tái giá theo di cư qua Mỹ, rồi khi hần ba tuổi mẹ vì bệnh mà qua đời, từ đó về sau hần đi theo bên cạnh bố dượng, trong thời gian đó chưa trở về Trung Quốc lần nào. Hần còn nói hần năm nay vừa mới về nước để phát triển, trước mắt vẫn đang cố gắng học tiếng Trung— chuyện này liền giải thích rất tốt vì sao A Minh mặc dù có một gương mặt thuần chính người Trung Quốc, nhưng lại nói lại tiếng phổ thông phương Tây không được tự nhiên.

Hơn 10 phút sau, A Minh đột nhiên đứng lên, mang chút áy náy mà nói hần còn có chút việc, muốn rời đi trước. Trần Kiệt lập tức cầm lấy một ví da trên mặt ghế đưa cho A Minh, rồi ngay sau đó lại cùng đứng lên ghé vào tai hần nói gì đó, A Minh cũng nghiêng người hạ thấp âm thanh thì thầm vài câu với hần. Tôi nghe ra là bọn họ đang dùng tiếng Anh trao đổi, nhưng không nghe rõ nội dung trao đổi. Nhìn động tác thân mật có chút mập mờ của hai người này, tôi đột nhiên như hiểu ra chút gì đó.

A Minh đi rồi, Trần Kiệt đi thẳng vào vấn đề: "A Minh là bạn trai anh".

Bạn trai, chia làm "bạn giới nam" hoặc "bạn trai", rất rõ ràng Trần Kiệt trong miệng chỉ chính là cái sau. Mặc dù bọn họ vừa rồi không làm rõ quan hệ giữa hai người với tôi, nhưng thật ra tôi đã phát hiện được chút manh mối. Bây giờ rốt cuộc nghe được đáp án rõ ràng, tôi cũng không cảm thấy kinh ngạc nhiều, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể ngơ ngác mà "Hả" một cái, coi như là đáp lại. Trần Kiệt dường như đã sớm nghĩ tôi sẽ có phản ứng như vậy, hần cười nói: "Vốn A Minh hôm nay không đến, nhưng đột nhiên lại quyết định tới ngồi một chút, cho nên... Không kịp nói cho em biết".

Tôi cười hơi nhún vai tỏ vẻ cũng không ngại, sau đó lại nghĩ tới cuộc hẹn này, liền hỏi: "Hần biết em và anh...? " chuyện giả làm người yêu của nhau?

"Hần biết", không đợi tôi nói xong, Trần Kiệt sáng khoái mà gật đầu, sau đó liền chuyển chủ đề: "Em muốn ăn chút gì đó không?" Nụ cười trên mặt hần vô cùng hồ hững, giống như ước định bất bình thường của chúng tôi chẳng qua chỉ là trò chơi mà mấy đứa nhỏ mỗi nhà đều chơi, không đáng được nhắc tới. Có điều như vậy cũng tốt, nếu hai người bọn họ nghiêm túc ngồi ở trước mặt tôi cùng tôi thảo luận chuyện này, tôi sẽ lại càng thêm ngại ngùng. Tạm thời buông chủ đề, chúng tôi gọi hai phần ăn bò bít tết giống nhau, Trần Kiệt thì uống rượu đỏ, tôi thì uống nước chanh— lựa chọn vạn năm không thay đổi.

Khi tôi cúi đầu dùng dao nĩa cắt nhỏ bò bít tết, Trần Kiệt đột nhiên lại hỏi: "Em có tâm sự phải không?"

"a?" dao trong tay bỗng vì sự thất thần đột ngột của tôi mà trượt mạnh xuống đĩa, phát ra tiếng chói tai.

"Em hôm nay cười rất miễn cưỡng" Trần Kiệt cầm ly rượu đỏ uống một ngụm, tiếp tục nói, "Hơn nữa còn luôn rầu rĩ không vui".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Cười đến rất miễn cưỡng? Rầu rĩ không vui? Trong đầu tôi nhanh chóng hồi tưởng đến việc làm của mình vừa rồi: Không biết nha, tôi vẫn luôn biểu hiện rất vui tươi nha. Dường như nhìn thấu trong lòng tôi suy nghĩ gì, Trần Kiệt cười dùng ngón tay chỉ mặt gã, nói: "Tâm tình của em đều viết ở trên mặt".

Tôi bất đắc dĩ mà nhìn gã, không lời nào để nói. Nhưng Trần Kiệt lại không cảm thấy xấu hổ vì sự im lặng của tôi chút nào, gã cười để ly để cao xuống, tiếp tục cúi đầu ưu nhã mà thành thạo cắt khối thịt bò bít tết trên đĩa kia. Nhìn gã giống như Như Lai Phật Tổ, bộ dạng cái gì cũng biết rồi lại giả bộ chuyện gì đều không sao cả, tôi tròn trĩnh mắt, tiếp tục cúi đầu thô bạo làm đầu tranh với miếng thịt bò bít tết phiền phức kia. Lại lâm vào trầm mặc, hai người chúng tôi đều ăn cả, nhất thời không nói chuyện. Rốt cuộc cắt xong một ít miếng thịt, đưa vào trong miệng nhai nhai, nhưng vị như nhai sáp. Trong lòng vẫn luôn cảm giác phiền đến sợ, tôi nghĩ có lẽ là vì bò bít tết này không hợp khẩu vị, hoặc là vì lời Trần Kiệt vừa nói, nếu không nữa thì cũng là vì người nào đó.

Nghĩ nửa ngày, tôi nhin không được mở miệng hỏi: "Anh cảm thấy trên thế giới này có ma không?"

"Ma?" Trần Kiệt khẽ nhún mày, "Em nói là "Linh hồn" sao?"

"Ặc... cũng không khác mấy". Tôi nhún vai, dù sao cũng không phải người là được rồi.

"Anh cũng từng rất hứng thú với thứ này, ma nè, quái vật nè, vân vân," Trần Kiệt nói xong, cầm khăn ăn lau khóe miệng, "Anh từng nghe nói người sau khi chết, linh hồn sẽ bám vào ở trên một vật thể tới gần thân thể nhất, ví dụ như một gốc cây ngọn cỏ, một thân cây. Đương nhiên, cách nói này rất gượng ép, chẳng lẽ nói người chết ở trên bàn mổ của bệnh viện, linh hồn sẽ bám vào ở trên bàn mổ sao? Vậy trong bàn mổ kia bám vào bao nhiêu linh hồn?... Nhưng theo anh được biết, đã từng có một cuộc điều tra, nói những người bệnh sắp tử vong sau khi được bác sĩ cứu trở về, phần lớn đều nói bọn họ từng có thể nghiệm "Linh hồn xuất ra". Nói cách khác, bọn họ cảm thấy linh hồn của mình thoát khỏi thân thể, khi đó không chỉ có thể thấy mặt của mình, hơn nữa còn có thể thấy bên cạnh từng xuất hiện người nào, những người này đều đã làm gì..."

Tôi khẽ nhún mày: "Những chuyện này em cũng từng nghe, nói cách khác linh hồn quả thật tồn tại?"

"Anh từng nghe nói gì mà 'Kinh nghiệm gặp ma' của không ít người bạn bên cạnh, nhưng nếu anh mà nói", Trần Kiệt nhếch miệng, "Cái gọi là 'Linh hồn' hẳn là một loại từ trường, hoặc là năng lượng... Anyway, anh cũng không rõ lắm".

"Cho nên anh cho rằng linh hồn là tồn tại?" Tôi cố chấp mà hỏi.

Trần Kiệt nuốt thịt bò vào trong miệng, trả lời ngắn gọn: "Thế giới này thật ra rất lớn, không phải sao". Đúng thật, loài người thật sự quá nhỏ bé, chuyện về thế giới này, chúng ta không biết còn rất nhiều. Rốt cuộc là người ngoài hành tinh hay không? Đến tận cùng có linh hồn hay không? Mặc dù chúng ta vẫn không thể chắc chắn, nhưng không thể vì vậy mà phủ định nó. Cuốn nhật ký kia đúng là khiến tôi đột nhiên suy nghĩ rất nhiều vấn đề mờ ảo như thế - hơn nữa còn hại tôi chọc giận Tả Y Y.

"Chẳng lẽ khiến em phiền lòng, chính là chuyện này?" Trần Kiệt dùng vẻ mặt "không thể nào" mà nhìn tôi.

Đương nhiên không phải. Trong lòng càng ngày càng buồn phiền, tôi uống một hớp lớn nước chanh, nuốt mạnh thịt bò còn chưa nhai nát trong miệng vào, sau đó giống như là quyết định trọng đại gì mà mở miệng nói: "Kia... thật ra, em có một vấn đề muốn xin anh chỉ bảo". Nếu Trần Kiệt cũng là loại người này, vậy gã ít nhiều có thể cho chút ý kiến đi.

Trần Kiệt vừa buông dao nĩa trong tay ra, vừa ngược mắt lên nhìn tôi, bộ dạng nửa tai lắng nghe.

"Ặc..." Tôi ườn người, suy nghĩ làm sao để nói lời ra miệng, "Là như vậy, em có một người bạn... cô ấy á, có một người bạn thân nhiều năm, người bạn này của em vẫn luôn xem bạn thân của nàng là bạn thân, tuyệt không có tình cảm gì khác..." Tôi dừng một chút, thấy Trần Kiệt vẫn đang tỉnh tề mà nghe, vì vậy liền nói tiếp, "Người bạn này của cô ấy á, lại đột nhiên nói cho người bạn này của em biết, nói cô ta thích cô ấy, hơn nữa còn muốn cô ấy nói ra cô ấy rốt cuộc có yêu cô ta hay không, anh nói người bạn này của em nên làm gì bây giờ?" Hy vọng lời của tôi không khiến gã rối ruột.

Trần Kiệt mấp máy miệng, hỏi: "Vậy bạn thân của em yêu em sao?"

"Nói thế nào đây... chắc là, yêu..." Tôi sau khi không tự nhiên mà học ra mấy chữ, lập tức ý thức được mình lộ ra chân tướng, "Không phải, không phải em, là bạn của em..."

Trần Kiệt hoàn toàn không đếm xỉa tới lời nói xạo của tôi, gã thản nhiên mà tiếp tục hỏi: "Nếu yêu, vậy còn do dự cái gì?"

"Em..." Ý thức được bản thân giải thích thêm thế nào cũng vô dụng, tôi chỉ có thể lại trợn trắng mắt thâm trong lòng, bất đắc dĩ mà nói cho gã biết: "Em chính là... chính là, nói không nên lời". Chỉ cần nhìn ánh mắt của Tả Y Y, tôi liền không tự chủ được mà nhớ tới nụ hôn vào buổi tối kia, tim cũng theo đó mà đập dồn dập - tôi khi đó liền coi như là thờ ra một hơi cũng khó khăn, lại càng không thể mở miệng nói chuyện.

"Bạn thân kia của em, là nữ?" Trần Kiệt lại uống một hớp rượu vang đỏ.

"Ặc..." Tôi theo bản năng mà khẽ cắn môi dưới, "Ừ".

Nhẹ nhàng mà thờ ra một hơi, Trần Kiệt ngồi thẳng người, cau mày mím miệng, qua một hồi lâu mới giống như có trường thiên đại luận gì muốn từ trong miệng gã phun ra: "Rất khó". Lại không nghĩ gã chỉ phun ra hai chữ.

"Cái gì?" Tôi không hiểu ra sao.

"Người bạn của em nhất định là hạ quyết tâm cực lớn mới nói cho em biết cô ấy yêu em", Trần Kiệt nhún vai, nghiêm túc nói, "Cô ấy khi đó so với khó khăn mà em đối mặt bây giờ còn khó hơn gấp trăm lần".

Tôi vẫn không hiểu ra sao.

Không vội nói tiếp, Trần Kiệt lại xiên một khối thịt bò đưa vào trong miệng, sau khi từ từ nhấm nuốt hết, mới mở miệng nói: "Thứ nhất, em đã nói bạn em là bạn thân, hơn nữa còn là bạn cùng giới - nói cách khác nguyên nhân cô ấy yêu em có rất nhiều loại, có lẽ là vừa thấy đã yêu, nhưng mà lại nhẫn nhịn thật nhiều năm sau mới nói cho em biết; có lẽ là lâu ngày sinh tình, cô ấy sau khi phát hiện tình cảm của mình đầu trang bao nhiêu ngày hoặc là bao nhiêu năm sau mới quyết định nói cho em biết... bất kể là loại nào, vậy đều là một loại dày vò, hơn nữa loại tình cảm này hẳn là vô cùng sâu sắc - trừ khi nàng chỉ là tâm huyết dâng trào đùa giỡn với em một chút, có điều nghe miêu tả của em, loại khả năng này là rất thấp".

Tôi bị nói xong hơi sững sờ, nhìn dạng chuyên gia yêu đương như Trần Kiệt, chỉ có thể không nói tiếng nào, ngơ ngác mà chờ gã nói tiếp.

"Các em là cùng giới, cũng chính là nói, chuyện cô ấy lo lắng có rất nhiều. Thứ nhất, cô ấy ở trước khi tỏ tình sẽ lo lắng em có đồng ý tiếp nhận cô ấy hay không; tiếp theo, còn phải lo lắng nếu em không tiếp nhận cô ấy, các em còn có thể trở lại làm bạn hay không - đương nhiên, hai vấn đề này mặc kệ yêu khác giới hay yêu cùng giới đều sẽ lo lắng..." Trần Kiệt nói xong, lại uống một ngụm rượu vang đỏ, "Nhưng trừ cái đó ra, bạn của em còn rất nhiều chuyện phải lo lắng. Lỡ như em tiếp nhận cô ấy rồi, nhưng sau đó thì sao? Người nhà, bạn bè... bọn họ sẽ chấp nhận các em hay không? Đó là một vấn đề không thể tránh khỏi, mà cô ấy lo lắng nhất chính là, em có sợ những lời đồn nhảm kia hay không? Em có thể vì vậy mà tổn thương hay không? Bởi vì bạn của em biết rõ như em tiếp nhận đoạn tình cảm này rồi, vậy cô ấy chính là người dẫn đường cho tội ác, dẫn em lên một con đường cần lấy ra mười hai vạn phần dũng khí để đi".

Giống như có thứ gì đó đang từ từ đẩy sương mù trên đỉnh đầu tôi ra từng chút một, phục hồi tinh thần lại, tôi ngơ ngác mà há miệng thờ dốt: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà", Trần Kiệt liền tiếp lời rất nhanh, "Cho dù bạn của em có nhiều chuyện cần lo như vậy, cô ấy vẫn quyết định nói cho em biết cô ấy yêu em -

cho nên, cô ấy hẳn không phải là xúc động nhất thời muốn đùa giỡn với em, mà muốn chân thành đối mặt với tình cảm của mình. Còn nữa, cô ấy có lẽ cảm giác được em cũng có chút ý với cô ấy, cho nên mới muốn nói rõ lời".

Tôi thở dài một hơi: "Cho nên..."

"Cho nên", Trần Kiệt tiếp tục tiếp lời cực nhanh, "Bây giờ thứ cô ấy muốn em rất đơn giản, chỉ là một đáp án. Bây giờ em cảm thấy nói tình cảm của mình ra miệng rất khó, nhưng so với việc cô ấy thổ lộ với em, đó là dễ cực kỳ. Nếu em yêu cô ấy, hơn nữa đồng ý thừa nhận chuyện sau này, vậy thì nói tình cảm của em cho cô ấy biết, nếu không hai người các em đều sẽ chịu dày vò. Nếu em không yêu cô ấy, vậy thì càng đơn giản, nói thẳng cho cô ấy biết là được. Tình cảm à, hợp phách liền ở chung, không hợp phách liền giải tán là được rồi. Nhưng ngàn vạn lần đừng níu kéo, bởi vì nếu như vậy, bạn của em sẽ sống không bằng chết. Đừng trách anh dùng từ quá nặng, đây chính là lời nói thật".

Nghe Trần Kiệt ngồi ở trước mặt nói xong tràng này, tôi trong chốc lát không thể nói gì ra miệng, thậm chí cũng đã quên làm thế nào để hô hấp. Giống như qua nhiều thế kỷ tôi mới phục hồi tinh thần lại, nhìn khuôn mặt vẫn hờ hững như cũ của Trần Kiệt, tôi khẽ hỏi: "Khó không?... Anh và A Minh?"

Trần Kiệt khẽ cười, nhưng nụ cười này cũng không còn hờ hững nữa: "Khó". Trả lời chỉ có một chữ, lại khiến người ta cảm thấy ở trong chữ này dường như ẩn dấu vô số chua xót.

Tôi mấp máy miệng, cẩn thận mà hỏi gã: "Vậy anh sao còn..."

"Thật ra cũng không có gì", Trần Kiệt lại nhún vai, "Mỗi một đoạn tình cảm đều mang theo vô số vấn đề khó khăn không phải sao?... Mặc kệ thế nào, ít nhất, thế giới này còn có một người cùng ở bên cạnh anh". Nói xong, gã tiếp tục cúi đầu cắt bỏ bít tết. Có đôi khi chính là kỳ lạ như vậy, khi rất nhiều rất nhiều vấn đề khó khăn đồng thời đặt ở trên lưng của chúng ta, thậm chí ngay cả thở cũng khó khăn, chỉ cần một câu nói hoặc là một người, chúng ta liền có thể một lần nữa đuổi eo đứng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Nghe xong lời nói này của Trần Kiệt, trong lòng của tôi giống như nhiều hơn chút gì đó, đồng thời cũng ít đi chút gì đó. Dù sao, sau khi ăn xong bữa cơm Tây khó chịu này tôi biết rõ chính mình nên làm cái gì — tôi thậm chí đã có chút không thể chờ đợi được. Lại một lần nữa nhìn thấy tâm tư của tôi, Trần Kiệt cười nói: "anh biết em không thích ăn cơm Tây lắm, dù sao anh cũng không ngại em nữa đường rồi tiệc đi chỗ khác cùng với một người càng thích hợp ăn thứ gì đó em thích".

Trong miệng tôi còn nhai miếng thịt bò vừa mới luộc cắt xuống, tư vị tâm sự bị người ta nhìn thấy không dễ chịu chút nào, bây giờ chỉ có thể vừa mấp máy môi vừa móm vừa ngơ ngác mà nhìn Trần Kiệt.

"Trước khi em đi anh muốn nói lời xin lỗi với em", Trần Kiệt nói tiếp "ngày đó mang theo lão Hắc tới quấy rầy cảnh giữa em và bạn thân của em, anh quả thật là vạn bất đắc dĩ".

Lão Hắc là một kẻ miệng rộng, nếu như không để cho hắn nhìn xem em, hắn và mọi người quanh hắn lại truyền loạn chuyện anh là người đồng tính". Giống như tôn tại của thần, hắn đã biết Tà Y Y cùng tôi ăn cơm giữa trưa ngày đó là "Bạn thân" tôi vừa nhắc tới.

Tôi nhìn Trần Kiệt, nghĩ một hồi sau đó nói "có lẽ, em và anh có thể trở thành bạn tốt".

Trần Kiệt cười cúi đầu ăn mấy miếng bò bít tết cuối cùng của hắn, nhai nhai sau đó nói: "bạn tốt, anh tặng em một câu lời hay này — Thời gian không đợi người, tình cảm cũng không đợi người".

Vội vàng rời đi cái nhà hàng Tây không được tự nhiên này, trong lòng của tôi là cực kỳ phức tạp, tựa như có một tảng đá lớn đột nhiên từ trên núi lăn xuống, xúc động và hỗn loạn. Tôi cho tới bây giờ, cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới, Tà Y Y có nhiều vấn đề khó khăn phải đối mặt như vậy.

Tôi không có chân chân chính chính mà nhìn thẳng vào quan hệ của chúng tôi, thậm chí đều chưa từng nghĩ kỹ tới chuyện sau này. Mang theo túi xách, ta có chút gấp gáp mà đi ra cửa nhà hàng, lúc chuyển queo vẫn không cẩn thận va phải người nào đó đâm đầu mà tới. Không có tâm tư dừng lại, ta sau khi nói tiếng "thực xin lỗi" liền chạy về phía một chiếc taxi đang đỗ ở ven đường. Lưu loát mà mở cửa lên xe, nói ra địa chỉ Tà Y Y với lái xe, tôi lúc này mới hoàn toàn mà thở phào nhẹ nhõm. Không biết mình tại sao phải gấp gáp như vậy, chỉ biết tôi bây giờ rất muốn gặp Tà Y Y, phi thường phi thường muốn — nhưng cho dù là như vậy, tôi vẫn không có nghĩ tới phải sớm gọi điện thoại nói cho Tà Y Y là tôi muốn đi qua tìm nàng, bởi vì tôi biết rõ nàng sẽ không tiếp điện thoại tôi, hơn nữa cho dù là tiếp cũng chỉ lại nhiều hơn nữa mắng ta vài lần "Con Rùa Đen" mà thôi.

Ngồi trên xe, tôi quay đầu nhìn về phía cửa nhà hàng Tây lần cuối. Chỉ thấy nơi đó có một cô gái mặc váy dài màu trắng, dáng người cao gầy, giống như chính là người vừa rồi tôi không cẩn thận va vào kia. Khi cách chỉ khoảng mười bước, tôi theo bản năng mà ngược mắt lên nhìn thoáng qua mặt của nàng. Nhưng chỉ liếc một cái, tôi liền ngây ngẩn cả người. Mái tóc suông dài, làn da trắng nõn, tướng mạo của nàng có lẽ chỉ cần một chữ "đẹp" liền có thể hình dung ra, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là..... sao có loại cảm giác giống như đã từng quen biết? Tôi cau mày, vừa nhìn chăm chăm nàng vừa liệu mạng suy tư, nàng là nghệ sĩ? Hay là người quen? Cho đến khi cô gái này hơi quay đầu, cho tôi thấy được một nốt ruồi đen dưới

khỏe mắt phải của nàng, tôi mới kịp phản ứng. Nhưng lúc này, taxi đã bắt đầu chạy vội đi.

"đợi một chút!" tôi gần như không cần suy nghĩ liền quát tài xế.

Xe theo tiếng mà dừng lại, tài xế bị tôi làm hoảng sợ: "sao?"

Bất chấp phản ứng của hắn, tôi chỉ tiếp tục ngo ngoe mà nhìn cô gái khiến tôi chần chừ kia, mà nàng cũng không đợi cho tôi nhìn kỹ thêm, xoay người đi vào bên trong nhà hàng Tây.

"tiểu thư, rốt cuộc làm sao vậy?" tài xế bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Tôi nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, lại một lần nữa xác định: tuyệt đối là nàng, nàng chính là cô gái tôi đụng phải khi nhặt được quyền nhặt ký kia.

"tiểu thư?" lái xe lại gọi tôi một tiếng. "cô rốt cuộc có muốn ngồi xe của tôi không?"

Quay đầu lại, tôi nhìn thoáng qua lái xe, vẻ mặt hắn không kiên nhẫn. Xuống xe, tôi muốn xuống xe — đây là suy nghĩ trong lòng tôi bây giờ. Nhưng không biết tại sao, trước mặt ngay khi ta muốn mở cửa xe, gương mặt Tà Y Y đột nhiên xuất hiện trong đầu, cùng với câu nói kia của nàng — "Nhạc Phạm, nói cậu con rùa đen cậu thật đúng là con rùa đen, cậu cứ tự ở đây tìm Mạnh Nhất Loan của cậu đi". Vì vậy, đột nhiên xúc động muốn xuống xe cứ như vậy phai nhạt đi. Tôi xuống xe làm cái gì chứ? Đi xác định lại nàng có phải là cô gái nói tôi rốt cuộc không sao? Đi xác định nàng có phải là..... Hoa Tiệp Lạc không à? Sau đó thì sao? Sau đó tôi lại có thể làm sao? Tôi dường như có chút hiểu được tâm tình Tà Y Y xoay người rồi đi đêm đó, có lẽ, tôi thật là một Con rùa đen chính cống, luôn quên mất chuyện gì mới là quan trọng nhất. Nghiêng đầu đi, tôi nói với tài xế: "thật xin lỗi, lái xe đi". Bây giờ, không cần biết cái gì Mạnh Nhất Loan, Hoa Tiệp Lạc, người tôi muốn đi tìm là Tà Y Y.

Tài xế trước khi khởi động xe nhẹ lắc đầu, giống như đang tỏ vẻ bất đắc dĩ với hành khách cổ quái như tôi. Mà tôi cũng không nên giải thích cái gì, chỉ có thể thả lỏng thân thể, nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi. Có lẽ là vì ngủ quá ít, hoặc là vì màn mưa rồi, trong đầu đột nhiên truyền đến từng trận đau nhói, tôi đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương.

Người đàn ông sáng sớm hôm nay nhìn qua là Mạnh Nhất Loan hừ hừ thực thực, cô gái bây giờ đụng phải lại quá giống Hoa Tiệp Lạc, chẳng lẽ kế tiếp tôi gặp được sẽ là u hồn tương tự Lâm Tẩu? Vậy quyền nhặt ký rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nội dung bên trong đến tột cùng là thật hay giả? Vấn đề đã được tôi nói qua vô số lần này như là vực sâu không đáy, ở trước khi tôi hoàn toàn rơi vào vớ vẩn kéo mình trở lại: Hiện giờ trong lòng tôi nghĩ hẳn là Tà Y Y, chứ không phải cuốn nhặt ký chết tiệt kia.

Mười phút sau đến mục đích, xuống xe, ngẩng đầu nhìn chung cư cao hai mươi mấy tầng, tôi lúc này mới đột nhiên nghĩ đến lỡ như Tà Y Y không ở nhà thì làm sao bây giờ. Vậy thì đứng ở cửa chờ cậu ấy trở về — tôi cắn chặt răng, vừa đi vào trong vừa luyện tập làm thế nào mở miệng nói xin lỗi, dù sao thái độ nhất định phải thành khẩn, giọng nói tuyệt đối phải mềm mỏng. Rốt cuộc chuẩn bị thỏa đáng, tôi lòng tin tràn đầy mà đáp thang máy, đi tới trước cửa nhà Tà Y Y, hít một hơi sau đó ấn lên chuông cửa. Nhưng không như mong muốn, khi thấy đứng phía sau cửa chính là Becky, tôi cảm giác mình giống như một khi cầu đột nhiên bị đâm phát nổ, sau khi phát ra tiếng vang dọa người vỡ thành mảnh nhỏ plastic đáng thương.

"Là cậu?" Becky không lập tức mở ra cửa sắt, nàng chỉ đứng ở tại chỗ, dùng một vẻ mặt khinh thường nhìn tôi.

Có lẽ là tôi quá mức nhạy cảm, lại có lẽ là tôi quá mức ngu ngốc, tôi bây giờ chính là cảm thấy, Tà Y Y đã lại chuyển dời tình cảm với tôi lên thân người trước mặt tôi này. Thời gian không đợi người, tình cảm cũng không đợi người — đây là câu duy nhất tôi có thể nghĩ đến bây giờ. Chỉ là tôi không biết, tình cảm của Tà Y Y sẽ siêu tốc siêu đến mức này, tôi ở phía sau liều mạng đập xe ba bánh, làm sao cũng không cần nổi. Tôi không khỏi bắt đầu hoài nghi tình cảm của Tà Y Y với tôi có phải là thật vậy hay không hay chỉ là "cảm xúc nhất thời", bằng không sẽ không giống thủy triều xuống nhanh như vậy.

"ai tới?" tôi nghe được trong phòng truyền đến giọng của Tà Y Y, ngay sau đó nàng liền xuất hiện. Tóc quần rối tung, Tà Y Y như cũ mặc bộ quần áo buổi sáng kia sau khi thấy tôi, rất rõ ràng sùng sốt một chút, nhưng ngay sau đó vẻ mặt trong nháy mắt liền cứng ngắt, nàng lạnh lùng hỏi: "cậu tới nơi này làm gì?" khá lắm, không có vẻ mở miệng liền mắng tôi là con rùa đen.

Mặc kệ như thế nào, tôi phải diễn phần diễn của mình cho xong. Vì vậy, tôi yếu ớt mà nói: "Tớ tớ có việc tìm cậu để nói chuyện". Trận doanh như vậy khiến tôi cảm giác mình rất cô độc, cửa sắt tách rời ba người chúng tôi, Tà Y Y cùng Becky một phe, còn tôi thì đơn thương độc mã mà đứng ở ngoài cửa, giống như đến gây chuyện.

Về mặt Tà Y Y không có chút thay đổi nào giống như bị đóng băng: "tớ và cậu còn có cái gì để nói?"

Trái tim giống như bị người ta giẫm lên một đạp, nhưng lòng tự trọng vẫn khiến tôi gượng chống nói ra ba chữ bản thân muốn nói kia: "Ặc Thật ra cũng không có gì. Tớ chỉ là muốn nói với cậu Thực xin lỗi". Thu lại nụ cười, tôi cùng với Tà Y Y bốn mắt nhìn nhau, hy vọng nàng có thể cảm nhận được sự chân thành trong lòng tôi từ ánh mắt tôi.

"..... Chỉ như vậy?" giọng nói Tà Y Y vẫn lạnh như băng đập vỡ hoàn toàn trái tim của tôi.

Khẽ gật đầu, tôi xấu hổ mà mở miệng nói: "Chỉ như vậy".

"Vậy liền như vậy đi",

, Tà Y Y nói xong, dừng một chút, "..... Không tiễn". Sau đó, vô cùng dứt khoát mà đóng cửa bên trong lại.

Thật ra tôi có nghĩ tới mình sẽ nhận được đãi ngộ như vậy, nhưng mà thế nào cũng không nghĩ ra không phải là một chọi một, mà là một chọi hai — Tà Y Y và Becky toàn thắng. Thân thể ở trong khoảnh khắc cửa hoàn toàn đóng lại kia đột nhiên vô lực, có chút cảm giác muốn khóc, Nhưng chỉ là muốn mà thôi, cũng không có một giọt nước mắt đồng ý ủng hộ. Kết cục như vậy tuy rằng khiến tôi có chút ngoài ý muốn, nhưng thật ra cũng là hợp tình lý, ai sẽ nguyện lại yêu một Con Rùa Đen chứ? Có lẽ Becky là một cô nàng luôn đặt Tà Y Y tới vị trí số 1, cho dù nàng là con gái, cũng mạnh hơn cô gái bị một cuốn nhật ký khó hiểu nắm mũi dẫn đi như tôi.

Hai chân mỗi nhừ đau nhức, vừa rồi còn không chú ý chết sống mà đi nhanh như vậy, bây giờ bình tĩnh lại, rốt cuộc nể đau khổ. Tôi thở dài một hơi, nếu không phải đôi giày vải tôi giặt sạch kia còn cứng, tôi sẽ không mang đôi giày cao gót chết tiệt này ra cửa. Không để ý hình tượng mà cõng giày ra, tôi đi chân trần, mang theo giày cao gót đi về phía thang máy bên kia. Sàn nhà lạnh buốt khiến tôi tỉnh táo không ít, ít nhất tìm về một ít cảm giác làm đến nơi đến chốn. Hóa ra tình cảm quả thật không đợi người, còn tưởng là mình bắt được góc áo Tà Y Y trước khi đi, lại không ngờ chỉ quơ phải một nắm không khí..... tự chuốc phiền. Nhưng mà, tôi ít nhất đã xin lỗi không phải sao, coi như là không có gì tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Vô lực giờ tay ấn sáng nút thang máy, tôi lại cúi người xuống xoa mát cả chân đau kinh khủng. Cửa thang máy mở, bên trong không có người. Tôi chậm chạp mà tiến vào, có chút xúc động muốn ngồi trên mặt đất, nhưng lại cảm thấy mình chưa sa sút đến mức độ như vậy. Dựa vào vách thang máy, tôi ấn nút đóng cửa. Cửa thang máy từ từ đóng lại, ngay tại lúc này, tôi nghe bên ngoài truyền đến âm thanh mở cửa, đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân, ngay sau đó, có bàn tay vươn vào ngăn cửa thang máy sắp đóng.

Cửa lại mở, ngay sau đó tim của tôi cũng nhói lên, bởi vì đứng trước cửa thang máy không phải người nào khác, chính là Tà Y Y. Nàng không có biểu tình gì, sau khi nhìn thoáng qua tôi, không nói một lời đi vào cửa. Tôi vẫn đang dựa vào vách thang máy không hiểu ra sao nhìn chăm chăm Tà Y Y, không hiểu nổi nàng muốn làm gì.

"Đừng nghĩ quá nhiều," Tà Y Y đột nhiên mở miệng, "Tớ chỉ là đi xuống lầu lấy chút đồ".

Giọng điệu ngạo mạn đó của nàng khiến tôi có chút khó chịu, nghĩ quá nhiều? Tôi cũng không có nghĩ cái gì nha, cậu mới suy nghĩ quá nhiều đó chứ? Nếu là bình thường, tôi nhất định sẽ lập tức cãi lại nàng. Nhưng bây giờ tôi mệt mỏi quá, tìm một chỗ chân cũng mệt mỏi, vì vậy chỉ có thể khinh thường mà chộp miệng, cam chịu số phận quay đầu ấn nút xuống lầu. Cửa thang máy liền đóng lại, Tà Y Y đứng ở bên trong thang máy, mà tôi thì không hề có hình tượng dựa vào bên cạnh nút xuống tầng trệt, hai người mặc kệ lẫn nhau, cục diện này rất tốt.

Nhưng dường như Tà Y Y cũng không muốn cùng tôi duy trì trạng thái "mặc kệ lẫn nhau" này, nàng đột nhiên hỏi: "Cậu tới đây tìm tớ, chính là để nói xin lỗi?"

Tôi quay đầu lại nhìn nàng, Tà Y Y cũng đang nhìn tôi, hai người bốn mắt nhìn nhau hơn nửa ngày, tôi mới rầu rĩ đáp: "... Không phải". Trong lòng có chút không được tự nhiên, bởi vì tôi cảm thấy nếu bây giờ Tà Y Y đã có người khác bên cạnh nàng, tôi cũng không cần thiết phải đem những lời đã suy nghĩ dọc đường đi nói ra. Không muốn cùng Tà Y Y nhìn nhau như vậy thêm nữa, tôi lại nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, giương mắt nhìn thoáng qua bảng báo số tầng, thế mà mới xuống tới tầng mười bảy, thang máy này thật đúng là quá chậm.

"Cậu vừa mới nói có chuyện muốn tìm tớ nói," Tà Y Y phía sau lưng lại hỏi, "Cậu muốn nói chuyện gì?"

Quay đầu lần nữa, tôi nhìn Tà Y Y, nét mặt của nàng so với vừa rồi đã dịu đi rất nhiều, giọng nói cũng không lạnh nhạt như vậy nữa. Có lẽ trong lòng ghen một cổ hờn dỗi, hoặc thật sự là hiếu kỳ, tôi không sợ chết hỏi ngược lại: "Cậu với Becky lại ở cùng nhau?"

Quả nhiên, nét mặt của Tà Y Y lập tức lại cứng đờ, hình như nàng có chút tức giận: "Cậu quan tâm với ai cùng nhau chứ?"

Tôi chẳng muốn tranh cãi cùng Tà Y Y, chỉ yên lặng quay đầu đi, nghiêng đầu tựa vào vách thang máy, không hề phản ứng nàng. Chính xác, nàng với ai cùng nhau không liên quan đến tôi, nhưng bây giờ trong lòng của tôi lại khó hiểu mà ghen một cổ tức giận, rất khó chịu. Hình như Tà Y Y thật sự tức giận, nàng cũng không để ý tới tôi nữa, trong nháy mắt thang máy yên tĩnh giống như không có người nào tồn tại, chỉ có loáng thoáng động một cổ khí tức khiến người buồn bực. Tôi lại ngẩng đầu, nhìn con số trên bảng báo số tầng đang chậm chậm đếm ngược, cổ hờn dỗi trong lòng kia càng ngày càng đậm, nhưng lại tuôn ra một chút cảm xúc không cam lòng. Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh vừa rồi Tà Y Y cùng Becky đứng sau cửa, loại cảm xúc "không cam lòng" cũng càng ngày càng mãnh liệt. Vất vả lắm mới có dũng khí, không quan tâm mang giày cao gót khó chịu chạy tới đây, lại hứng lấy loại kết cục này. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi mà xui xẻo khiến nhìn không được mở miệng nói: "Tớ là lần đầu tiên có loại cảm giác này". Quên đi, nói ra đi. Dem tâm tình của mình một lần nói ra hết, sau đó cái gì cũng đều đã kết thúc.

Tà Y Y không trả lời, tôi cũng không hy vọng nàng sẽ đáp lại, chỉ làm lủi hường về góc tiếp tục nói: "Lúc ở đại học tớ đã từng qua lại với một nam sinh, nhưng mà... tình cảm của tớ đối với hắn... tớ cảm thấy được đó không phải là cảm giác yêu một người. Đêm hôm đó, thật sự là tớ hôn cậu, sau đó tớ mới phát hiện thì ra quả thật chính mình, đối với cậu... tớ là lần đầu tiên có loại cảm giác này. Bởi vì là lần đầu tiên, cho nên không biết phải đối mặt thế nào. Hơn nữa cậu và tớ giống nhau đều là con gái, lúc ấy tớ thật sự có chút sợ hãi, không biết nên làm gì bây giờ...". Quay đầu đi, tôi đối diện lại ánh mắt của Tà Y Y, nghiêm túc nói, "Mặc dù bây giờ cậu với Becky cùng một chỗ, nhưng tớ muốn nói, nếu như mấy hôm nay tớ làm chuyện gì cho cậu cảm thấy uất ức, tức giận... Thực xin lỗi". Vừa nói xong, đỉnh đầu truyền đến một tiếng "Dính —", thang máy phát ra tiếng mở cửa, vài người xa lạ đi vào.

Mặc dù còn chưa nói hết những lời mình muốn nói, nhưng tôi đành phải ngậm miệng lại. Tả Y Y bị rất nhiều người xa lạ bao quanh mặt vẫn không có biểu hiện nhìn tôi, ngăn người, tôi thiếu chút nữa cảm thấy ngay cả nàng cũng không mấy may quen biết tôi. Trước khi quay đầu, tôi mỉm cười với nàng, xem như là một cái từ biệt. Một dì đứng bên cạnh tôi cúi đầu xuống, bà ấy cau mày nhìn thoáng qua đôi chân trần của tôi, mà tôi cũng không thèm để ý chút nào tiếp tục xách đôi giày cao gót, kiên nhẫn chờ cái thang máy chậm chạp chết người này từ từ hạ xuống. Tôi nghĩ, vừa rồi sau khi bắt chấp tất cả mà nói những lời kia với Tả Y Y, tôi cũng mặc kệ toàn bộ hình tượng.

Lúc thang máy rốt cuộc cũng xuống đến lầu một, tôi mới âm thầm thở phào một cái, mặc dù chưa thả ra hết tất cả những hờn dỗi trong lòng ra ngoài cơ thể, nhưng tốt xấu gì cũng đã dễ chịu một chút. Xách theo giày cao gót, tôi đang chuẩn bị đi chân trần rời khỏi nơi này cùng những người khác, tay trái lại đột nhiên bị người ta liều mạng kéo một cái. Quay đầu, chỉ thấy Tả Y Y ở sau lưng đang gắt gao nắm chặt tay của tôi. Không đợi tôi kịp phản ứng, nàng không nói tiếng nào lôi tôi ra khỏi thang máy, ngược lại với đường đi của những người khác, Tả Y Y kéo tôi đi vào bên cạnh lối thoát hiểm. Nơi đây một mảnh tối đen, tôi đi chân trần lại càng sợ tới mức cái gì cũng đều không nói ra miệng được. Tả Y Y vẫn yên lặng kéo tôi vào góc, theo động tác của nàng, lưng của tôi liền đột ngột dán lên vách tường lạnh như băng.

"Cậu. . .". Tôi vừa mới phun ra một chữ, Tả Y Y lại đột nhiên chồm lên, một giây sau miệng của tôi liền bị lấp kín.

Lấp kín miệng tôi chính là môi của Tả Y Y, cảm giác mềm mại, ấm áp kia khiến đầu óc của tôi trống rỗng, hương thơm trên người nàng thoảng chốc quấn chặt lấy tôi, cảm giác choáng váng từ sâu trong đầu tuôn ra. Tôi lập tức nhớ tới buổi tối lần đầu tiên hôn Tả Y Y, sự hấp dẫn xa lạ lại quen thuộc khiến tôi không khỏi bỏ mặc bản thân mình đang nhanh chóng mà rơi xuống vực sâu. Nhưng đồng thời, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Tả Y Y và Becky vừa rồi đứng sau cửa nhìn tôi, vì vậy sự tức giận khó hiểu cũng tuôn ra theo, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, vì vậy tôi giơ tay lên dùng sức đẩy nàng ra khỏi người tôi. Động tĩnh của chúng tôi đánh thức đèn điều khiển bằng âm thanh đang ngủ say, ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống, tôi và Tả Y Y vừa nhìn đối phương, vừa hơi thở hỗn hân. Mái tóc quần dài của nàng vì động tác vừa rồi mà có chút tán loạn, nhưng ánh mắt lại đang gắt gao nhìn tôi, bên trong lộ ra một chút cảm giác khiến tim tôi đập nhanh.

Tả Y Y mở miệng trước, trong giọng nói trầm thấp xen lẫn một chút tiếng thở hỗn hân: ". . . Tớ và Becky chưa từng cùng một chỗ, trước kia không có. . . bây giờ cũng không có".

Tôi khẽ nhú mày, vẫn đang không hiểu Tả Y Y đang nói gì – chưa từng cùng một chỗ với Becky? Trước kia không có, bây giờ cũng không có?

Cơ thể của người phía trước lại đến gần, nàng tiếp tục nói: "Không phải chỉ có tớ với cậu ấy, trong nhà còn nhiều người, bọn họ là cùng tớ. . . Tớ không biết cậu đột nhiên sẽ xuất hiện".

Dường như có chút hiểu Tả Y Y muốn nói gì, trong lòng cũng nhớ tới những lời kia của Trần Kiệt, hơn nữa giọng điệu từ miệng của người trước mặt này mang theo một chút ủy khuất, trái tim đang bị thắt chặt đột nhiên vì thế mà thả lỏng ra, tức giận khó hiểu cũng dần dần biến mất. Chạm rai vron tay ra, tôi cảm cô tay có chút lạnh lẽo của Tả Y Y, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng kéo lại gần hơn. Tả Y Y không nói gì, thân thể lại theo động tác của tôi dán lại gần.

"Cậu và cô ấy chưa từng cùng một chỗ", Tôi đè nén xúc động trong đáy lòng, chỉ để nói cho hết, "VẬY. . . cùng tớ một chỗ được chứ?" Không đợi nàng trả lời, tôi cơ hồ không cần suy nghĩ liền nghiêng người, dựa ánh đèn chủ động hôn nàng. Môi của Tả Y Y rất mềm, cái này và tính cách cay như lửa kia của nàng vừa vặn trái ngược. Dán vào hai mảnh môi kia, tôi cảm giác lòng mình đang nóng lên, như một lò lửa nhỏ, đang lặng lẽ một chút một chút đốt cháy thân thể của tôi. Người phía trước vron tay ra ôm chầm eo của tôi, có chút ngang ngược dùng đầu lưỡi cạy môi của tôi, sau đó trượt vào trong miệng tôi. Giống như đêm đó, đụng chạm thân mật như thế khiến bản thân tôi bắt đầu bị mất phương hướng, nhưng không giống như vậy, cảm giác bây giờ không hề trôi nổi bất định, mà là an tâm cực kỳ. Không biết qua bao lâu, cái hôn kéo dài này rốt cuộc chấm dứt, tôi và Tả Y Y hai trán chạm nhau, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện trước. Tôi cảm giác mình giống như trong một giấc mộng nào đó tỉnh lại, có chút ngu ngốc làm cho toàn thân nóng lên, mà ngay cả không khí chung quanh cũng nóng. Giờ khắc này, tôi quả quyết tin tưởng hơn nữa, đây là cảm giác yêu một người.

Tả Y Y đưa tay lên vuốt ve gương mặt của tôi, vừa thở hỗn hân vừa hỏi: "Cậu ăn cam. . . hay là uống nước chanh?"

Tôi mỉm cười, không trả lời.

"Mang giày vào, " Nàng lại nhẹ giọng nói, trong giọng nói lại có một chút cảm giác làm nũng, "Theo tớ trở về. . . được chứ?"

"Không phải là cậu muốn xuống lầu lấy đồ?" Tôi cố ý cười nhạo nàng.

Nàng hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó nắm chặt lấy tay của tôi, dùng giọng nói dịu dàng đó của nàng khiến tim tôi đập nhanh nói: "Thứ tớ muốn lấy, bây giờ đang ở trong tay của tớ".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Khi tôi mang lại giày cao gót, theo Tả Y Y trở lại thang máy, tôi có một loại cảm giác - cuộc sống sẽ từ thời khắc này bắt đầu trở nên không giống với lúc

trước rồi.

Theo như lời Tã Y Y, trong nhà nàng ngoại trừ Becky còn có hai nữ một nam, Mạch Đồng tôi biết cũng ở trong đó. Đi vào phòng khách, thấy Becky đang ngồi phía trong sofa mặt không chút thay đổi, hai người chúng tôi nhìn thoáng qua nhau, đều không nói gì. Theo bản năng không muốn để ý tới người này, tôi dời ánh mắt đi, sau đó liền chú ý đến trên bàn trà xếp rất nhiều loại giấy trắng như là văn kiện gì đó. Dường như ở trước lúc tôi tới, bọn họ đang thảo luận chuyện gì đó. Nhìn thấy tôi và Tã Y Y, Mạch Đồng ngồi ở bên cạnh Becky để ly nước trong tay xuống, nàng ý vị thâm trường mà nói: "Hóa ra là Nhạc Phạm... tớ liền nói nha, Y Y đột nhiên vội chạy đi như vậy, làm tớ giật cả mình". Nàng nói xong lại cười nhìn tôi một cái, ánh mắt kia mờ ám cực kỳ - giống ánh mắt của nàng sáng hôm nay ở trước cửa công ty radio lúc gần đi, mờ ám đến độ làm cho cả người tôi không được tự nhiên.

"Mấy người này đều là người trong đài", Tã Y Y không hề phản ứng Mạch Đồng, nàng quay sang dùng cảm hất về phía hai người ngồi trên sofa khác, sau đó nói cho tôi biết, "Nam tên A Lâm, nữ tên Jenny". Cách giới thiệu cực kỳ tùy tiện, theo như kiểu này thì, quan hệ giữa Tã Y Y và mấy người này hẳn là rất không tệ.

Tôi sau khi bắt chuyện đơn giản với bọn họ, người đàn ông tên A Lâm kia đột nhiên đứng lên nói với Tã Y Y: "Hôm nay thật đúng là có rất nhiều người tới tìm cậu, vậy chúng ta trước hết thảo luận tới đây đi, chờ chúng ta quay lại trong đài lại bàn bạc". Hắn nói xong, Mạch Đồng liền nghiêng người qua sửa lại giấy tờ trên bàn, mà cô gái tên Jenny cũng cầm túi xách đứng lên, bộ dạng bọn họ giống như lập tức sẽ rời đi. Nhưng kỳ lạ chính là, Becky lại vẫn ngồi ở trên ghế sofa thoải mái nhàn nhã như cũ, nàng không có chút ý muốn theo bọn Mạch Đồng rời đi nơi này - chẳng lẽ Becky không phải đi cùng bọn họ tới? Vừa nghĩ như vậy, tôi mới nhớ ra Tã Y Y đã từng nói Becky là thánh giả của nàng, không phải đồng nghiệp. Nói cách khác, hôm nay Becky là một mình tìm đến Tã Y Y? Sau khi ý thức được điểm này, trong lòng tôi bắt đầu không được tự nhiên. Không biết Becky tìm đến Tã Y Y làm cái gì, nhưng nghĩ tới ánh mắt xem nhẹ của nàng khi ở cửa nhìn tôi vừa rồi cùng hai chữ "Là cô" từ trong miệng nàng phun ra, tôi liền không khỏi có một cỗ tức.

Đợi sau khi trong phòng chỉ còn lại có Tã Y Y, tôi cùng Becky, bầu không khí khó xử này giống như sương mù càng ngày càng đậm, bao bọc ba người bọn tôi đến sắp nghẹt thở. Nhưng có khi chỉ là một mình tôi cảm thấy khó xử thôi, bởi vì Tã Y Y có vẻ vô cùng thoải mái, ít nhất tâm tình của nàng thoát nhìn rất không tệ. Từ khắc kéo tôi vào thang máy kia cho tới hiện giờ đứng ở trong nhà, Tã Y Y và tôi nắm tay nhau vẫn luôn không buông ra. Becky vẫn đang ngồi ở trên ghế sofa sau một phen lưu luyến ánh mắt ở trên mặt tôi và Tã Y Y, giống như đang định nói, Tã Y Y đứng ở bên cạnh người tôi lại mở miệng trước: "Thật ngại quá, nhà tớ tới một người quan trọng, cậu không ngại...?" Giọng nói mặc dù dịu dàng, nhưng mơ hồ lộ ra một cỗ lãnh đạm.

Tôi nhìn thoáng qua Tã Y Y, "người quan trọng" trong miệng nàng là chỉ tôi sao? Hai gò má không khỏi bắt đầu nóng lên, vì hình dung từ "Quan trọng" này mà cảm thấy tim đập nhanh. Trong cả cuộc đời, có bao nhiêu người là chân chính có thể khiến chúng ta gọi hắn là "Quan trọng"? Lại có bao nhiêu người sẽ gọi chúng ta là "Quan trọng"? Cho dù là dạng nào, số lượng đều ít đến đáng sợ.

"Yên tâm, tớ sẽ không không biết điều như vậy", Becky nghe xong ngẩn người, nhưng ngay sau đó đứng lên cười nói, "Vậy tớ liền đi".

"Có điều..." Đi tới trước cửa, nàng lại quay đầu lại ném xuống câu nói sau cùng, "Tã Y Y, người qua sông đoạn cầu như cậu, tớ còn thật là lần đầu tiên thấy". Nói xong lại liếc nhìn tôi một cái, trong ánh mắt kia lộ chút mùi thuốc súng rõ ràng, ở trước khi tôi kịp phản ứng, Becky đã xoay người rời khỏi nhà Tã Y Y.

Qua sông đoạn cầu? Ai qua sông đoạn cầu? Tã Y Y sao? Becky tại sao phải nói Tã Y Y qua sông đoạn cầu? Không đợi tôi tiếp tục nghĩ, thân thể đột nhiên bị người từ phía sau ôm ngang.

"Tớ biết cậu có rất nhiều vấn đề muốn hỏi", hai tay ôm chặt tôi, Tã Y Y tựa cằm trên vai tôi, dịu dàng nói, "Nhưng có thể thả mấy vấn đề này xuống trước không? Bởi vì... tớ đói bụng". Mặc dù nàng trước kia cũng thường làm ra loại động tác thân mật này với tôi, nhưng không biết tại sao, đụng chạm vốn đã khiến tôi tập mãi thành thói quen, thậm chí có chút phiền chán, bây giờ lại làm tôi cảm thấy tim đập nhanh hơn - cho dù chỉ là một cái ôm đơn giản.

Tôi nghiêng mặt qua nhìn khuôn mặt nàng gần trong gang tấc, ra vẻ trấn định nói: "Cậu chưa ăn cơm trưa?" Cho dù tôi rất muốn bỏ qua, nhưng tầm lưng nắn cảm vẫn có thể cảm nhận rõ ràng bộ ngực mềm mại dán chặt lấy tôi của Tã Y Y.

Người đứng phía sau lại hồn nhiên không biết hoặc là cố ý làm thế, nàng vẫn ôm chặt eo tôi như cũ, cái đầu tựa trên vai tôi từ từ lắc nhẹ: "Từ chỗ cậu về liền chưa từng ăn... cậu ăn rồi?"

Tã Y Y gần ở bên tai vậy, giọng nói tràn đầy lực hút khiến cơ thể tôi cảm thấy từng trận tê dại, liều mạng chống cự lại loại cảm giác này, tôi giục bản thân tập trung lực chú ý vào trong chủ đề đang trò chuyện với người sau lưng: Về tôi có ăn cơm trưa chưa - lúc này mới nhớ ra vừa rồi bỏ bít tét ở trong nhà hàng Tây kiến tôi ăn vị như nhai sáp kia, vì vậy cũng theo nàng lắc đầu: "Chỉ ăn một chút mà thôi". Ngoại trừ mấy miếng bít tét, tôi đều chưa đụng gì, ngược lại uống mấy ly nước chanh.

"Bây giờ mới mười hai giờ rưỡi", nàng vừa cười nghiêng mặt qua tới hôn nhẹ khóe miệng tôi, "Nấu mì ăn, được không?" Nàng hôn bất thành linh khiến tim tôi không khỏi "Thình thịch" một cái, gò má lại lần nữa bắt đầu nóng lên, tôi nghĩ tôi vẫn là vô cùng không quen cách ở chung đột nhiên từ bạn chuyển thành người yêu với Tã Y Y.

"Ăn mì liền có thể rồi?" Tôi cứng người, cố ý ho một cái, muốn mượn chuyện này để che dấu sự quẫn bách của mình.

"Hắn là còn chưa đủ", Tã Y Y được một tác lại muốn tiến một thước, nàng không ngờ để sát vào gần cổ tôi, sau đó nói: "Tớ còn muốn ăn cậu".

Trong phút chốc hai má nóng đến độ sắp bốc cháy.

Có lẽ là phát hiện sự quẫn bách của tôi, Tã Y Y nhin không được cười ra tiếng, giọng điệu của nàng cực kỳ giống sói già dụ dỗ thỏ con kia: "Chớ khẩn trương, bây giờ còn chưa phải lúc", nàng dừng một chút, còn nói: "Trong tủ lạnh có trứng gà, trong tủ chứa đồ có bún khô... nấu mì là được rồi, được

không?" Mặc dù giọng nói và đề tài của Tả Y Y đều trở lại trong phạm vi bình thường, nhưng suy nghĩ của tôi đã bị nàng dẫn tới chuyện của phương diện kia rồi. Vẫn kẻ sát cùng người đứng sau, giữa cô cảm nhận được hơi thở ấm áp khi nàng nói chuyện... hết thấy những chuyện này đều khiến thân thể tôi bắt đầu nhũn ra, trừ cái đó ra, tôi còn phát hiện mình lại đang tự hỏi một vấn đề: Hai cô gái, nên làm như thế nào? Càng khủng bố hơn chính là, tôi thậm chí có điểm muốn hỏi Tả Y Y: Cậu muốn ăn tớ, nhưng phải ăn như thế nào?

Dường như hoàn toàn không cảm thụ được tôi đang giãy dụa ở trong hố lửa, hoặc là cảm thấy chỉ là không muốn đâm phá, Tả Y Y ngáp một cái, hơi uất ức mà nói: Sáng sớm trở về liên loay hoay muốn chết, bây giờ vừa đói vừa mệt".

Nghe lời nàng nói, tôi lúc này mới nhớ tới người sau lưng hơn hai giờ sáng hôm nay mới ngủ, nằm hơn bốn giờ liền lại vội chạy về đây, đều không ăn gì, còn bị mấy đồng nghiệp đột nhiên đến thăm thảo luận chuyện làm ăn. Tôi không khỏi cảm thấy một trận đau lòng, vội hỏi nàng: "Nếu không cậu vào phòng ngủ một lát trước? Tớ nấu xong mì sẽ gọi cậu".

"Cậu ngủ còn ít hơn tớ ấy", nàng lại khẽ cười, "Hơn nữa còn là ngủ trên ghế sa lon, cậu không mệt?"

"Ừ", tôi bất đắc dĩ mà thờ dài, "Nếu cậu không sợ chúng ta cùng chết đói trên giường, tớ liền cùng cậu đi ngủ tìm lại cảm giác".

"Không tệ", Tả Y Y nhin không được bật cười, "Hai người mệt đến sắp chết chết đói đói ở trên giường... tớ có thể dùng ở lúc làm tiết mục kể chuyện tình yêu thể lương cảm động này, chắc chắn sẽ khiến người ta rơi lệ".

Nghe nàng nói đến hai chữ "Tiết mục", tôi nhớ tới văn kiện đầy bàn kia, vì vậy hỏi nàng: "Tớ tới đây... có phải quấy rầy đến các cậu làm việc không?"

"A", người phía sau cười khẽ một tiếng, "Tớ cũng không phải là thần, mới ngủ ba, bốn tiếng, hơn nữa bị cậu kích ột bụng tức, tớ nào có tinh lực làm việc?... Bọn họ cũng là quyết định tạm thời muốn tới nhà tớ, tớ không hề chuẩn bị chút nào". Nói xong, Tả Y Y buông lỏng tay ôm tôi ra, để tôi xoay người qua mặt ngó nàng, sau đó lại mang chút cười xấu xa nói với tôi, "Có điều tớ biết rõ cậu nhất định sẽ tới tìm tớ, chỉ là không ngờ nhanh như vậy".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Nghe Tả Y Y giọng ngạo mạn cái gì đều hiểu biết kia, tôi bất đắc dĩ mà nhủ mày: "Làm sao cậu biết".

Nàng trả lời đương nhiên: "Tớ đương nhiên biết. Bởi vì cậu là Nhạc Phạm, tớ là Tả Y Y".

Lời của Tả Y Y lập tức khiến tôi cảm thấy giữa hai người chúng tôi giống như có duyên phận dạng số mệnh nào đó — hết thấy chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi, nguyên nhân chính là "Tôi là Nhạc Phạm, cậu ấy là Tả Y Y". Một dòng nước ấm vì câu nói đơn giản này mà từ dưới đáy lòng tràn ra, vô cùng vô cùng muốn lần nữa lại hôn đôi môi gần ngay trước mắt kia, nhưng tôi cố gắng kìm chế dục vọng của mình, xoay người đi vào phòng bếp: "Được rồi, cậu nhanh đi ngủ một lát đi, sau khi nấu xong tớ sẽ gọi cậu dậy".

Nhưng người đứng phía sau lại đuổi theo đến, nói: "Chúng ta cùng một chỗ nấu mì, cùng một chỗ ăn xong rồi, lại cùng ngủ một chỗ để tìm lại cảm giác". Không đợi tôi trả lời, nàng đã trước tôi một bước đi vào phòng bếp.

Nhìn theo bóng lưng Tả Y Y, cảm giác "cùng một chỗ" này ngày càng rõ ràng. Người nhà, bạn bè, những danh từ này đối với tôi mà nói so với thường ngày tăng thêm mấy phần bản khoân, giờ phút này lại có vẻ vô cùng nhỏ bé. Tôi ý thức được, cuộc sống của tôi quả thật đã xảy ra thay đổi không thể nghịch chuyển, mà sự thay đổi này đến tốt cùng là tốt, hay là xấu... Tôi không biết, có lẽ cũng không có ai biết. Tôi chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình đi lên con đường cần bỏ ra mười hai vạn phần dũng khí để đi này, sau đó lại chậm rãi tìm kiếm đáp án. Mặc dù biết con đường này nhất định sẽ rất gập gềnh không bằng phẳng hoặc đầy chông gai, nhưng tôi nghĩ, nếu Tả Y Y là người cùng tôi đi con đường này, tôi nguyện ý đi thử một lần.

Nấu hai bát mì đơn giản, tôi cùng Tả Y Y sau khi điền đầy bụng quả thật mệt vô cùng, cùng ngã xuống giường song song nằm ngủ. Mặc dù "giường" là một món gia sản khiến người ta mơ màng hết lần này tới lần khác, hơn nữa đối với cô nhi quả nữ (Bety299: lấy từ câu cô nam quả nữ, nhưng vì cùng là nữ nên biến thành cô nhi quả nữ) vừa mới xác định quan hệ như Tả Y Y và tôi mà nói lại càng không nói giỡn, nhưng vì sự kêu gọi của Chu công, chúng tôi chưa nghĩ được gì nhiều liền ngủ thiếp đi — được rồi, vào lúc tôi vừa nhắm mắt lại, Tả Y Y lại giống cái huy hiệu dính chặt thân thể tôi, tôi không cần thận lại lần nữa suy nghĩ một chút về vấn đề "Nàng muốn ăn tôi như thế nào" kia. Có điều chỉ là nghĩ được năm giây mà thôi, tôi rất nhanh liền không có đầu mối mà đã ngủ thiếp đi.

Lúc mơ màng mà tỉnh lại, đã là hơn bốn giờ chiều. Sau khi mở mắt ra, tuy rằng vẫn cảm giác được thân thể mệt chết đi, rốt cuộc cũng không ngủ lại được. Quay đầu, Tả Y Y nằm bên cạnh vẫn đang nhắm khê hai mắt, dường như vẫn còn đang ngủ say. Nàng giống như bình thường nghiêng người đưa tay qua ôm chặt eo của tôi, chân cũng đưa tới đè lên chân của tôi, động tác thô lỗ mà dã man. Thân thể dưới chân mặc dù không chịu được như thế, nhưng khuôn mặt ngủ say an tĩnh, hô hấp vững vàng mà thông thả của Tả Y Y, lại làm cho nàng đáng yêu giống như đứa trẻ mới sinh đang yên giấc. Sau khi trải qua một phen sức ép từ sáng đến trưa như vậy, người này có lẽ mệt mỏi gấp tôi ba lần á. Đau lòng thờ dài, tôi nhin không được lên ghé sát vào hôn lên mi tâm của nàng (mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày). Tả Y Y hơi nhú mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra. Mặc dù bị tôi "quấy rầy" như thế, hai mắt nàng vẫn đóng chặt như cũ — Một môi làm cho Tả Y Y lưu luyến trong giấc mơ không muốn tỉnh lại.

Tôi từ từ mà giãy khỏi trói buộc như vôi bạch tuộc này, rón rén mà ngồi dậy ở trên giường. Sau khi bù đủ cảm giác mặc dù cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng lại nhất thời không biết làm cái gì mới tốt. Quay đầu qua, nghiêng mắt nhìn túi xách tôi để ở tủ đầu giường trước khi ngủ, sau đó liền lập tức nhớ tới bên trong có cuốn nhật ký buổi sáng hôm nay tôi đang xem khăn trương, chộc khiến Tà Y Y giận dữ. Lại quay đầu lại nhìn thoáng qua người nằm ở bên cạnh, nàng vẫn đang chìm sâu vào giấc ngủ — có lẽ trong chốc lát sẽ không tỉnh lại.

Được rồi, dù sao cũng đang nhàn rồi.

"... Nơi cửa đứng là đứng một người, nhưng người này không phải Hoa Tiệp Lạc, mà là một người đàn ông. Bóng tối cũng không thể ảnh hưởng tôi nhìn thấy mặt người nọ, hắn đeo kính đen, mặc áo sơ mi, quần tây. Lúc này hắn đang híp mắt, theo ánh đèn ngoài cửa xuyên vào mà quan sát trong phòng, biểu lộ trên mặt càng phát ra trầm tĩnh.

Tôi lập tức nhận ra hắn: Người đàn ông mua hoa cầm chương đó trong tiệm hôm nay.

Đối mặt với tình huống đột nhiên xuất hiện, tôi chỉ cảm thấy đại não trong khoảnh khắc trống rỗng — nếu quý cũng có đại não. Đại khái lại qua hai, ba giây, người đàn ông nhả nhận đưa tay vào trong túi quần lấy ra một thứ, ngay sau đó liền truyền tới một tiếng "cùm cụp", "thứ" trong tay hắn bắn ra một vòng ánh sáng màu vàng — là đèn pin mini. Không đợi tôi kịp phản ứng, đối phương đã nhanh chóng mà đi vào bên trong nhà, sau đó xoay người mà đóng cửa lại. Nhìn động tác của vị khách không mời mà đến bình tĩnh như thế, trong lòng tôi nảy ra một vạn vấn đề khó giải vào giờ phút này: Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Sao hắn lại có chìa khóa nhà Hoa Tiệp Lạc? Sao hắn lại một mình đi vào trong phòng mà không phải cùng đi với Hoa Tiệp Lạc?

Đương nhiên, người đàn ông này một chút cũng không biết được sự tồn tại của tôi, hắn giờ đèn pin mini chiếu về phía bên tường, giống như đang tìm kiếm cái gì. Tôi nhìn người đàn ông nhả nhận lục lọi từng chút trong nhà, như là kẻ trộm nhưng lại không có kẻ trộm lên lút như vậy, điều này khiến trong lòng tôi bắt đầu thấy sợ hãi. Rất nhanh, hắn phát hiện công tắc đèn trên tường bên phải, lập tức liền không chút do dự mà đề nút xuống, tắt đèn pin. Sau khi mở đèn, người đàn ông nhả nhận lại xoay người, hắn về mặt lạnh nhạt như cũ, giống như đang dò xét đánh giá nhà Hoa Tiệp Lạc bình thường. Nếu như "kẻ trộm" chỉ dùng để gọi loại người vào nhà trộm gì đó, vậy hắn chắc là không phải — đầu tiên, hắn có chìa khóa; tiếp theo, hắn hành như không có ý định muốn trộm vật gì. Như là đang nhìn căn hộ, hắn chậm rãi mà đi đến phòng ngủ, sau đó lại đi vào phòng bếp, ngay sau đó lại đi đến trước cửa nhà vệ sinh. Sau khi hắn xem sơ qua nhà Hoa Tiệp Lạc một lần, lại từ từ đi vào phòng khách, thậm chí còn nhắc chân bắt chéo. Người đàn ông nhả nhận lúc này thành thoi cực kỳ, giống như hắn là chủ nhân nơi này, còn tôi, chỉ biết đứng ở tại chỗ ngơ ngác.

Người ngồi trên ghế sa lon kia đột nhiên nghiêng đầu, giống như đang nhìn gì đó. Tôi vội vàng theo ánh mắt của hắn chuyển người qua, lập tức chú ý tới đồng hồ trên tường — hắn đang xem giờ. Bây giờ là chín giờ hai mươi phút, tôi hơi sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng: Đây là thời gian Hoa Tiệp Lạc sắp từ trường học trở về nhà! Không đợi tôi suy nghĩ nhiều, người đàn ông nhả nhận từ ghế sa lon đứng lên, dường như không chút do dự nhắm thẳng phòng bếp mà đi. Ngay một khắc này, tôi có cảm giác vô cùng, vô cùng, vô cùng xấu: Cảm giác đó và cảm giác tôi ở ngày cá tháng tư bị xe hất văng là giống nhau.

Chỉ chốc lát sau, người đàn ông nhả nhận lại từ phòng bếp đi ra, lúc này trên tay hắn có thêm một vật. Trái tim tôi sau khi nhìn rõ vật này lập tức co rút lại: Hắn cầm trên tay, là một con dao trên kệ dao ở phòng bếp. Vẫn mặt không chút thay đổi như cũ, người đàn ông nhả nhận cầm chuôi dao đi tới đứng lại bên cạnh cửa, sau đó vờn tay ra đem đèn tắt đi. Giống như chuyện gì cũng chưa hề xảy ra, phòng khách tối om dường như trở về một khắc tôi đang bận xử lý bụi bẩn vừa rồi, chỉ là cạnh cửa có thêm một người đàn ông cầm dao mà thôi.

Bây giờ, trong đầu tôi thầm nghĩ đến một việc: Nếu như tôi không làm gì cả, Hoa Tiệp Lạc sẽ gặp nguy hiểm — thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng tôi lại có thể làm cái gì? Người đã chết như tôi có thể làm cũng chỉ mấy chuyện ngu ngốc vật vãnh vật lông bóc vỏ như tắt đèn, mở sách ra, xử lý những bụi bẩn này mà thôi — Tôi bây giờ phát hiện thì ra bản thân sau khi chết lại vô dụng hoàn toàn như vậy. Tâm tình ngày càng vội vàng xáo trộn, trong lúc bối rối đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước dọa chàng trai tiểu Ninh dẫn tôi, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, tôi bất lực mà định diễn trò lần nữa. Nghiêng đầu, tôi dùng cái gọi là "niệm lực" bật đèn vừa bị người đàn ông nhả nhận tắt đi. Theo tiếng "cùm cụp" truyền đến, ánh sáng lại trở về trong phòng khách. Nhưng sự "đe dọa" như vậy thật sự là quá trẻ con, người đàn ông nhả nhận đứng ở bên tường cũng chỉ ngẩn người, ngay sau đó lại vờn tay đem đèn tắt đi. Tôi không chết tâm mà mở đèn lần nữa, còn không đợi hắn lấy lại tinh thần liền đã đem đèn tắt đi, lập đi lập lại như vậy nhiều lần, cố ý khiến người đàn ông nhả nhận thấy được sự tác quái của tôi mà tự ấn nút mở của đèn điện. . Dường như rút cuộc ý thức được không ổn, người đàn ông nhả nhận không còn bình tĩnh như vừa rồi, hắn thoáng bối rối mà dán sát thân thể vào vách tường sau lưng.

Tốt lắm, cứ tiếp tục như vậy cho đến khi đem hắn dọa chạy mới thôi. Mặc dù tôi đối với biểu hiện của mình rất hài lòng, nhưng cũng không dám vì vậy mà dừng lại đơn giản, ngay sau đó lại quay đầu đi khiến quả cầu thủy tinh trên tủ gỗ bên cạnh lăn xuống. Quả cầu thủy tinh chạm vào sàn nhà phát ra tiếng vang cực lớn, tôi nhìn thấy bả vai của người đàn ông nhả nhận run rẩy rất khoa trương, rõ ràng cho thấy hắn bị quả cầu thủy tinh đột nhiên rơi xuống đất làm hắn giật mình. Tôi đột nhiên cảm giác mình từ "vô năng" biến thành "vạn năng", trong lòng trăm phần trăm tin tưởng với sự thành công của kế hoạch. Quả cầu thủy tinh vô cùng nghe lời tôi, nó giống như là có sinh mạng từ từ từng chút một lần đến dưới chân người đàn ông nhả nhận. Nhìn sự bối rối trên mặt đối phương trong giờ phút này, tôi tin tưởng, nếu như cho tôi thêm năm phút, nhất định tôi có thể đem người này dọa ra khỏi nhà.

Nhưng mà, không có nếu như.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Đúng vào lúc này, tôi nghe được chỗ cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở khóa - người đàn ông nhà nhận cũng nghe được rồi. Hắn không hề để ý tới quả cầu thủy tinh bên chân nữa, chỉ cầm chắc dao, nhanh chóng nghiêng người đi tắt đèn, sau đó áp vào bên tường không hề động đậy chỉ còn chờ người ngoài căn hộ mở cửa đi vào. Không dám tưởng tượng chuyện sắp sửa xảy ra, cho dù đã chết rồi, tôi lại cảm giác rõ ràng thân thể mình lạnh toát từ đầu đến chân, thậm chí còn bắt đầu có điểm như nhũn ra. Sợ một giây sau cửa kia sẽ mở ra, tôi gần như không cần suy nghĩ liền xuyên tường mà đi ra ngoài phòng. Quả nhiên, chỉ thấy Hoa Tien Lạc mặc đồ thường đang đứng trước cửa, tay của nàng đang vặn chìa khóa cắm trong cửa, dường như lập tức sẽ mở cửa ra. Thấy tôi đột nhiên xuất hiện, nàng ngẩng đầu lên khẽ cười, mở miệng định nói chuyện.

"Không nên vào!" Tôi hô trước nàng một bước.

Tiếng quát to đột ngột khiến Hoa Tien Lạc hơi sững người, nàng đứng ở tại chỗ mờ mịt mà nhìn tôi.

"Chạy mau!" Tôi vội giải thích, chỉ nhanh chóng nắm cổ tay phải của Hoa Tien Lạc, mặc kệ chìa khóa vẫn đang cắm ở trong cửa kia liền kéo mạnh nàng tới trước cửa thang máy. Vừa vặn thang máy đang dừng ở tầng lầu này, tôi lại hoảng hốt mà giơ tay Hoa Tien Lạc đi đè nút trên tường, đợi cửa mở ra, lại vội kéo nàng vào trong thang máy.

"Đợi một chút, tôi đi lấy lại chìa khóa..." Hoa Tien Lạc lại muốn đi về phía cửa.

Tôi gắt gao giữ chặt tay Hoa Tien Lạc không để cho nàng rời đi, chỉ chờ cửa thang máy đóng lại, hơn nữa xác định thang máy đang đi xuống mới trầm giọng nói với nàng: "Không nên trở về, trong nhà cô có người".

Dường như đang nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, Hoa Tien Lạc vẻ mặt mờ mịt như cũ, hiển nhiên là chẳng rõ tôi đang nói cái gì.

"Hắn cầm dao đứng ở cạnh cửa, hình như là muốn đợi cô tiến vào sau đó..." Ý thức được mình bởi vì quá khẩn trương mà khiến cho nói chuyện có chút không đầu không đuôi, tôi ổn định lại tinh thần của mình, đổi giọng hỏi nàng, "Người đàn ông mua hoa cắm chương đó hôm nay, cô còn nhớ hắn không? Hắn đeo kính đen, trước khi đi còn trò chuyện với cô trong tiệm trong chốc lát, nhớ ra chứ?"

Hoa Tien Lạc khẽ gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nhú mày, mang theo ánh mắt thắc mắc mà nhìn tôi. Dường như nàng đang đợi tôi chủ động giải thích với nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thấy phản ứng của nàng bây giờ, tôi càng thêm chắc chắn người đàn ông nhà nhận kia tuyệt đối là dùng thủ đoạn gì đó lấy được chìa khóa nhà Hoa Tien Lạc - hẳn sớm có dự mưu, nhưng hắn rốt cuộc mưu tính cái gì? Hắn rốt cuộc muốn làm gì với Hoa Tien Lạc? Tôi căn bản không dám tưởng tượng, nếu vừa rồi không ngăn Hoa Tien Lạc mở cửa ra, sẽ xảy ra chuyện gì.

"Lâm Tẩu?" Có lẽ là thấy tôi đột nhiên bắt đầu ngăn người, Hoa Tien Lạc có điểm bất đắc dĩ mà gọi tôi một tiếng.

"Cô có đưa chìa khóa nhà cô cho ai không?" Tôi hỏi nàng.

"Không có", Hoa Tien Lạc lắc đầu, lại hỏi ngược lại, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Tôi mím môi sửa sang suy nghĩ lại một chút, liền quay đầu qua nhìn thang máy hạ xuống tầng thứ mấy, qua một hồi lâu mới dám mở miệng nói cho nàng biết: "Người đàn ông kia có chìa khóa nhà cô, hắn ở trước khi cô về nhà đã mở cửa vào trước. Sau đó... hắn lại cầm dao ở phòng bếp đứng cạnh cửa chờ cô trở về, tôi thấy hắn không phải là muốn trộm thứ gì, hẳn có lẽ là muốn..." Tôi không nói tiếp nữa, hoặc là không dám nói nữa.

Hoa Tien Lạc dường như rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, giọng điệu của nàng trầm hơn vừa rồi rất nhiều: "Người nọ bây giờ ở trong nhà tôi?" Nhưng ngay cả như vậy, nét mặt của nàng vẫn không xảy ra thay đổi quá lớn, Hoa Tien Lạc giống như vĩnh viễn đều có thể duy trì trạng thái của mình ở trong hai chữ "Uu nhã", cho dù là ở lúc nguy cấp như vậy.

Tôi không cách nào bình tĩnh giống như nàng, chỉ vội gạt đầu, lại sốt ruột mà khuyên nàng: "Cô mau báo cảnh sát đi, hoặc là xuống dưới lầu tìm bảo vệ giúp đỡ". Mới nói xong, thang máy liền vừa khéo hạ xuống tầng 1, cửa vang một tiếng mà mở ra. Tôi lúc này mới phát hiện mình không ngờ lại từ bắt đầu lúc gặp Hoa Tien Lạc vừa rồi vẫn luôn dùng sức mà cầm lấy cổ tay nàng không hề buông ra, không khỏi cảm thấy mình có chút thất thố, vì vậy liền vội nói lỏng tay ra. Hoa Tien Lạc ngược lại tuyệt không để ý, nàng có lẽ cũng không rảnh để ý, chỉ đi thẳng ra thang máy bước nhanh tới phòng quản lý. Tôi theo sát ở sau lưng nàng, rồi lại phát hiện sống lưng của Hoa Tien Lạc do luyện múa mà cho tới bây giờ đều rất thẳng ở thời khắc này lại thấy cứng ngắc hơn trước kia rất nhiều, tôi nghĩ có lẽ vì khẩn trương hoặc là sợ hãi mà tạo thành. Mặc dù mặt Hoa Tien Lạc giữ bình tĩnh rất tự nhiên, nhưng tay chân thường dùng nhất hoặc là nói cực kỳ kiêu ngạo nhất của nàng lại thăm bại lộ tâm tình của nàng.

Trong phòng quản lý có hai bảo vệ, một người là một bác trung niên, một người khác thì là một anh chàng tương đối trẻ tuổi. Hoa Tien Lạc mới vừa vào cửa, bảo vệ trẻ tuổi ngồi ở trước một loạt máy giám thị kia liền lập tức đứng dậy, hắn xoay người lại về mặt ân cần mà cười nói: "Hoa tiểu thư, vừa mới thấy cô đi lên, sao lại đi xuống thế?" Bảo vệ lớn tuổi hơn, ngồi ở một bàn khác ngược lại không có hành động gì, ông ta sau khi nghe được tiếng vang chỉ quay đầu lại nhìn Hoa Tien Lạc một cái, không nói gì cả liền xoay người lại làm chuyện của mình.

"Nhà của tôi có trộm", Hoa Tien Lạc đi thẳng vào vấn đề chính, "Anh có thể cùng tôi đi lên xem thử không?" Nếu đây là đang diễn trò, vậy kỹ thuật diễn của Hoa Tien Lạc tuyệt đối không thể để cho đạo diễn vừa lòng. Bởi vì về mặt lúc nàng nói chuyện mặc dù nghiêm túc, nhưng không khỏi cũng quá trấn định đi, giọng nói bình thản giống như mặt hồ lặng, giống như chỉ đang nói với bảo vệ ông nước nhà nàng vỡ mà thôi. Nhưng hành động bình thản như thế lại vẫn mang lại hiệu quả lớn, nụ cười của bảo vệ trẻ tuổi lập tức cương ở trên mặt, bác trung niên một bên sau khi nghe được lời Hoa Tien Lạc cũng lại quay đầu nhìn về phía nàng.

Thấy tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ, Hoa Tien Lạc lại giục nói: "Có thể nhanh lên một chút không? Hay là bây giờ báo cảnh sát vẫn tốt hơn?"

"Ặc..." Bảo vệ trẻ cuối cùng có phản ứng, hắn vội đứng lên nói, "Bây giờ tôi liền cùng cô đi lên", sau đó lại quay đầu lại nói với bảo vệ kia, "Chú Trương, chú phụ trách báo cảnh sát đi".

Có lẽ là thấy bảo vệ trẻ định một mình cùng nàng lên lầu, Hoa Tiệp Lạc lại nói bổ sung: "Trong tay hấn có dao". Ý trong lời đại khái chính là, anh muốn nếu mang theo giác ngộ sức với đối phương, vẫn nên hai người cùng lên mới tốt.

Trên mặt nhân viên an ninh kia cũng lộ ra nụ cười hơi có vẻ kiêu ngạo: "Trước kia tôi từng học ở trường quân đội". Nói xong, liền dùng ánh mắt ý bảo Hoa Tiệp Lạc mau dẫn đường. Không biết tại sao người từng học trường quân đội hiện giờ lại thành một gã bảo vệ nho nhỏ, nhưng nghe hấn vừa nói như vậy, tôi coi như thờ phào nhẹ nhõm. Từng học trường quân đội, nói cách khác hấn vẫn rất có thể "Đánh".

Tôi đi theo bọn họ cùng trở lại thang máy, trong lúc đó nhân viên an ninh kia lại hỏi Hoa Tiệp Lạc một vài vấn đề, không gì hơn là mấy câu như "Làm sao phát hiện được kẻ trộm trong nhà", "Thấy mặt đối phương không?", còn nói mấy lời an ủi.

Đội rút cuộc trở lại trước cửa nhà Hoa Tiệp Lạc, phát hiện mặc dù chìa khóa mới vừa rồi bị bỏ lại vẫn cắm ở trong ổ khóa như cũ, nhưng cửa lại mở ra. Trong lòng tôi hơi khựng lại, không tự chủ được mà cùng Hoa Tiệp Lạc liếc mắt nhìn nhau. Vừa rồi lúc rời đi, nàng cũng không có mở cửa ra. Bảo vệ dẫn đầu đi vào trước, hấn rút một thứ bên hông tương tự gậy cảnh sát ra, lại quay đầu lại ra hiệu ý bảo Hoa Tiệp Lạc chờ ở ngoài cửa, sau đó liền rón rén mà đẩy cửa gỗ bên trong ra. Tôi vốn định theo đuôi hấn đi vào trong nhà, nhưng Hoa Tiệp Lạc phía sau lại đột nhiên cầm lấy tay tôi, mặc dù trên mặt nàng vẫn không có biểu lộ gì như cũ, nhưng cũng chỉ có thể dựa theo ý nàng ở ngay tại chỗ. Tôi nghĩ, Hoa Tiệp Lạc bề ngoài thoạt nhìn rất bình thản, thật ra trong lòng vẫn rất sợ đi.

Qua hơn nửa ngày, trong nhà lại không có động tĩnh gì cả, đội nhân viên an ninh kia lần nữa đi ra cửa, hấn chỉ về mặt kỳ quái nói: "Hoa tiểu thư, bên trong không có ai cả".

Thật ra tôi đã sớm có dự cảm như vậy, người đàn ông nhà nhận kia quả nhiên cảm thấy không ổn nên sớm rời đi trước đi? Hoa Tiệp Lạc bên cạnh nhăn mặt nhíu mày, chưa nói gì cả liền lướt qua bảo vệ đi vào cửa, tôi cũng theo sát ở sau lưng nàng. Bên trong dường như thật không thay đổi gì, hết thấy đều giống như lúc trước khi tôi rời đi. Quả cầu thủy tinh cạnh cửa vẫn nằm ở dưới đất như cũ, Hoa Tiệp Lạc không nói lời nào mà đi qua nhặt nó lên để lại chỗ cũ.

"Cô mau nhìn xem có bị mất thứ gì hay không?" Bảo vệ còn nói.

Không có trả lời, Hoa Tiệp Lạc chỉ phối hợp mà vừa đi ở trong phòng vừa xem xét kỹ, từ phòng ngủ đến phòng bếp rồi đến phòng vệ sinh. Tôi cũng theo nàng bay loạn ở trong phòng, chỉ vì xác định người đàn ông nhà nhận kia có thật đã rời đi hay không. Kết luận cuối cùng là, người nọ quả thật đã không còn ở đây, mà tất cả mọi thứ trong phòng đều ở tại chỗ không hề bị động đậy, ngoại trừ quả cầu thủy tinh này cùng với một cây dao biến mất không thấy nữa ở trong bếp. Hoa Tiệp Lạc cũng phát hiện điểm này, nàng đứng ở trước kệ dao không nói một câu.

"Hấn mang dao của cô đi". Tôi đứng ở bên cạnh, nói khẽ.

Bảo vệ theo sát đi vào phòng bếp hỏi: "Phát hiện cái gì sao?"

"Hấn cầm dao của tôi đi". Hoa Tiệp Lạc mới vừa nói xong, bộ đàm gắn bên hông của bảo vệ đột nhiên truyền đến tiếng vang: "Tiểu Vương, sao rồi?"

Hóa ra người bảo vệ tương đối trẻ tuổi này họ Vương, hấn vội cầm lấy bộ đàm bên hông, trả lời: "Chú Trương, con bên này không hề phát hiện gì... sao thế?"

"Chú vừa mới tra xét camera theo dõi, chú thấy..." Đối phương dừng một chút, còn nói, "Chú thấy con nên xuống xem thử, cũng gọi cô kia xuống đây đi". Nghe được có người gọi Hoa Tiệp Lạc là "Cô kia", tôi không khỏi cảm thấy có chút chối tai.

"... Camera theo dõi?" Tiểu Vương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hoa Tiệp Lạc, sau đó lại nói, "Dạ, bọn con xử lý xong chuyện bên này liền đi xuống".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Cất kỹ bộ đàm, tiểu Vương lại gọi điện cho thợ mở khóa gần đó đổi khóa cửa cho Hoa Tiệp Lạc. Tiếp theo, tiểu Vương không hiềm mà hỏi Hoa Tiệp Lạc mấy vấn đề, sau đó lại trình trọng nói xin lỗi vì "Có kẻ trộm xâm nhập". Mặc dù Hoa Tiệp Lạc không nói gì, nhưng tôi có thể cảm giác được cả người nàng không được tự nhiên, là loại vô cùng không tự nhiên kia. Đợi sau khi đổi xong khóa đã gần mười giờ rồi, tiểu Vương lại bảo Hoa Tiệp Lạc cùng hấn xuống lầu, nói bảo vệ kia bảo nàng đi xem thử cameras theo dõi, có lẽ là phát hiện được gì đó. Nếu là chụp được bộ dạng người đàn ông kia liền không thể tốt hơn, tôi cũng vội đi theo bọn họ rời khỏi.

Lần nữa trở lại phòng quản lý, vị bảo vệ được tiểu Vương gọi là chú Trương kia nói với Hoa Tiệp Lạc: "Vừa rồi tôi đã gọi 110, cảnh sát đội tí nữa sẽ tới".

"Bọn con không bắt được kẻ trộm", tiểu Vương có chút sốt ruột hỏi, "Chú Trương, chú vừa rồi có phát hiện người nào khả nghi đi ra cao ốc không?"

Chú Trương lắc đầu không nói gì, chỉ quay đầu lại dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Hoa Tiệp Lạc đứng ở phía sau tiểu Vương. Vừa rồi ông ta ở ngay trong bộ đàm gọi Hoa Tiệp Lạc là "Cô kia", bây giờ lại dùng ánh mắt kì quái như vậy dò xét nàng, ấn tượng trong lòng tôi với bảo vệ này giảm thật mạnh.

"Chú Trương, vừa rồi chú nói "Camera theo dõi" là chuyện gì xảy ra?" Tiểu Vương không hề chú ý tới sự khác thường của chú Trương, chỉ lo vừa hỏi vừa kéo một ghế da qua mời Hoa Tiệp Lạc ngồi xuống, nhưng Hoa Tiệp Lạc lắc đầu cự tuyệt.

Chú Trương vẫn không trả lời như cũ, ông ta lại một lần nữa dùng ánh mắt khác thường nhìn Hoa Tiệp Lạc, sau đó mới quay đầu đi chỉ vào một màn hình theo dõi trên bàn từ từ nói: "Trong thang máy, hành lang mỗi tầng của tòa cao ốc chúng tôi đều trang bị máy theo dõi. Tôi vừa rồi tìm ra đoạn băng có lẽ khoảng chín giờ tối nay nhìn thử, kể cả trong thang máy tầng 18". Ông ta giương mắt nhìn về phía Hoa Tiệp Lạc, nói, "Cũng chính là đoạn băng theo dõi của đoạn hành lang trước cửa nhà cô".

Tiểu Vương có chút hào hứng mà đến gần xem kỹ, còn Hoa Tiệp Lạc thì thẳng người đứng ở tại chỗ, vẻ mặt bình thản cùng chú Trương bốn mắt nhìn nhau, nàng hiển nhiên cũng cảm nhận được bảo vệ này có địch ý khó hiểu với nàng. Tôi không có cách gì trấn định như Hoa Tiệp Lạc, chỉ vội tới gần nghĩ muốn xem trong đoạn băng theo dõi có chụp được người đàn ông nhà nhận không. Hình ảnh đen trắng trong màn hình làm cho người ta có một loại cảm giác hơi có vẻ âm trầm, nhưng ngay cả như vậy, cảnh tượng trong cameras vẫn vô cùng rõ ràng. Tôi có thể thấy rất rõ trong màn hình là một hành lang, bên trái hành lang là thang máy, nơi cuối cùng thì có một cái cửa. Phía trên bên phải màn hình còn có hiển thị thời gian, bây giờ đang đứng ở "9:03pm". Tôi nghĩ, đây chính là cameras theo dõi trước cửa Hoa Tiệp Lạc.

"Người kia là xuất hiện ở chừng chín giờ". Chú Trương vừa nói vừa đề điều khiển từ xa trong tay, thời gian trên màn hình theo đó mà chạy nhanh lên. Đợi lúc nhảy đến "9:07pm", chú Trương lại để cho đoạn băng phát bình thường, không đợi ông ta mở miệng nói, phía dưới màn hình đột nhiên xuất hiện một bóng đen. Rất nhanh, bóng đen kia dời đi trong hành lang, tôi lập tức nhận ra đó chính là người đàn ông nhà nhận, hắn đang từ từ đi tới cửa nhà Hoa Tiệp Lạc. Đột nhiên, chú Trương lại bấm nút tạm ngừng, màn hình lần nữa dừng hình ảnh.

"Người này không hề từ trong thang máy đi ra ngoài, hắn là từ lối phòng cháy đi lên, có lẽ là không muốn bị máy theo dõi quay được..." Chú Trương lại đề lên nút phát, khi người đàn ông nhà nhận trên màn hình rốt cuộc đi tới trước cửa nhà Hoa Tiệp Lạc, ông ta lại nói bổ sung, "Hơn nữa, hắn có chìa khóa nhà cô". Quả nhiên, chỉ thấy người đàn ông nhà nhận ở sau khi đứng ở trước cửa liền từ trong túi quần lấy ra chìa khóa, vô cùng tự tại giống như chủ nhà mở cửa nhà Hoa Tiệp Lạc ra. Hết thấy đều giống như đúc với tôi ở trong phòng nhìn qua, hắn đứng ở trước cửa vài giây, tiếp theo liền lấy đèn pin ra đi vào trong nhà, cuối cùng lại đóng cửa lại.

"Hắn là rời đi ở lúc chừng 9:30". Chú Trương nói xong lại tua nhanh đoạn băng, thời gian trên màn hình nhảy vội lên. Vào lúc chừng 9:30 Hoa Tiệp Lạc cuối cùng từ trong thang máy đi ra, nàng cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, nhưng còn chưa đi vào trong nhà liền trở lại thang máy. Lại một lát sau, cửa nhà Hoa Tiệp Lạc lại mở ra. Chú Trương lần nữa để màn hình phát bình thường, chỉ thấy người đàn ông nhà nhận kia đứng ở trong nhà thò đầu ra nhìn thoáng qua, nhưng ngay đó liền đi ra cửa. Hắn không đập thang máy rồi đi, mà lại xuyên qua hành lang theo đường cũ trở về, cuối cùng rời khỏi cameras theo dõi.

Tiểu Vương đột nhiên đứng lên, nói có chút khẩn trương: "Hắn từ lối phòng cháy rời đi! Chú Trương, chú vừa rồi thấy người kia không?"

"Từ lúc các người lên lầu vừa rồi tới bây giờ, tôi chưa từng thấy có người khác ra vào tòa cao ốc này..." Chú Trương sau khi dừng lại một chút, quay đầu lại hỏi Hoa Tiệp Lạc, "Người xông vào nhà cô này, cô biết hắn không?"

Hoa Tiệp Lạc suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Biết, hôm nay hắn vào trong tiệm của tôi mua một bó hoa, là khách của tôi".

"Vậy liên kỳ quái rồi", chú Trương nhíu mày, lại hỏi, "Làm sao cô biết hắn là ai?... Cô căn bản là chưa thấy mặt hắn mà?"

Tôi sững sốt, lúc này mới nhớ tới Hoa Tiệp Lạc tối nay đúng là chưa từng thấy qua người đàn ông nhà nhận, hết thấy đều là tôi nói cho nàng biết. Nhưng Hoa Tiệp Lạc lại trấn định cực kỳ, nàng cùng chú Trương ngồi ở trước bàn bốn mắt nhìn nhau, bình thản nói: "Tôi nhận ra hắn, máy theo dõi không phải quay được hắn đó sao?"

"Hoa tiểu thư", chú Trương giống như không thêm đề ý tới sự giải thích của Hoa Tiệp Lạc tí nào, ông ta lại hỏi, "Cô có phải, phương diện tinh thần... có vấn đề gì hay không?"

"Chú Trương, chú hỏi cái này làm gì?" Tiểu Vương vẫn luôn không lên tiếng nhịn không được chen miệng nói.

Tôi cũng trăm câu hỏi không có lời giải, ông chú này rốt cuộc có thù gì với Hoa Tiệp Lạc sao? Đối chọi gay gắt khắp nơi, mà ngay cả lời nói cũng càng ngày càng khó nghe như vậy. Nhưng Hoa Tiệp Lạc lại chỉ nhíu mày, cũng không vì vậy mà tức giận. Từ khắc tôi nói cho nàng biết trong nhà có người tự tiện xông vào đến bây giờ, biểu tình trên mặt Hoa Tiệp Lạc trên cơ bản không có pháp phóng bao nhiêu, mặc dù tôi biết rõ nàng thật ra vẫn đang sợ, khẩn trương. Chú Trương nhìn thoáng qua tiểu Vương, sau đó lại xoay người sang chỗ khác đề điều khiển từ xa, hình ảnh bắt đầu lùi nhanh lại. Một lát sau, khi Hoa Tiệp Lạc lần nữa xuất hiện ở trên màn hình, chú Trương mới lại để màn hình phát bình thường. Chỉ thấy Hoa Tiệp Lạc sau khi cầm chìa khóa vào trong cửa, nàng đang định mở cửa lại đột nhiên dừng động tác nhìn phía bên phải, bộ dạng giống như đột nhiên phát hiện thứ gì đó vậy.

Tôi lập tức hiểu được, trong lòng thầm kêu không tốt.

Đoạn băng tiếp tục phát hình xuống, tay phải của Hoa Tiệp Lạc trong màn hình dường như đột nhiên bị thứ gì không thấy túm lại, cả người nàng bắt đầu không tự chủ mà đi về phía thang máy, rất nhanh liền lại lần nữa trở về trong thang máy. Một loạt động tác này vô cùng mất tự nhiên, tôi rốt cuộc hiểu được lời chú Trương vừa mới nói "Phương diện tinh thần có vấn đề" là chuyện gì xảy ra.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Chú Trương xoay đầu lại, hỏi Hoa Tiệp Lạc, "Cô không thấy mặt người kia, thậm chí ngay cả cửa đều chưa mở, cô làm

sao biết trong nhà có người ngoài xâm nhập? Hơn nữa, cô giống như... là bị thứ gì đó kéo vào thang máy?"

"Tôi nghe được trong nhà có âm thanh, cho nên mới biết trong nhà có người ngoài xông vào", Hoa Tiệp Lạc liền khẽ cười, "Về phần chú nói tôi giống như bị thứ gì kéo... đó là vì tôi quá sợ, cho nên mới đi được kích động như vậy mà thôi". Lý do vô cùng miễn cưỡng, nhưng Hoa Tiệp Lạc lại vẫn nói đến thân nhiên, không nóng không vội. Tôi đứng bên cạnh nàng ngược lại đã tức giận đến độ nổi trận lôi đình, bảo vệ này rốt cuộc là làm sao vậy? Bây giờ người đàn ông nhà nhận kia đều chưa bắt được, thậm chí còn có thể ẩn nấp chỗ vắng nào đó trong tòa cao ốc này, bọn họ lại không làm gì cả, chỉ ở đây hời hợt lung tung này nọ?!

"Không chỉ như vậy, còn có ở đây". Chú Trương nói xong, lại xoay người sang chỗ khác ẩn lên điều khiển từ xa, hình ảnh trên màn hình lập tức cắt thành tình cảnh theo dõi trong thang máy. Chỉ thấy Hoa Tiệp Lạc sau khi đi vào trong cửa, rồi lại đột nhiên muốn đi ra thang máy, nhưng nàng giống như bị thứ gì đó kéo lại mà không cách nào rời đi. Đợi đến khi thang máy bắt đầu hạ xuống, Hoa Tiệp Lạc trong màn hình lại quay đầu, bắt đầu nói chuyện với không khí bên cạnh.

Chú Trương thờ dãi: "Chẳng lẽ cô muốn nói, cô đây là đang làm bầm?"

Hoa Tiệp Lạc không hề trả lời, nàng vẻ mặt lạnh nhạt mà nhìn chú Trương đang chất vấn mình, giống như muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc đang bày trò gì.

"... Hoa tiểu thư?" Tiểu Vương đứng ở một bên rốt cuộc nhìn không được, hần nom nớp lo sợ mà gọi Hoa Tiệp Lạc một tiếng, sắc mặt rất khó coi.

"Cô nói cô biết người kia, nhưng câu không có vào nhà, cũng chưa từng thấy mặt người kia", giọng nói của chú Trương càng ngày càng lạnh, "Mấy năm qua tòa cao ốc chúng tôi đều chưa có vấn đề trị an gì, hôm nay việc này cũng xảy ra vô cùng kỳ quái. Nếu như nói... cô cùng người kia muốn mượn lần này để kiện phương diện quản lý trị an của chúng tôi có thiếu sót, vậy đúng là có thể bắt được một số tiền không nhỏ, có phải không?" Nói tới đây, ông ta rốt cuộc ngừng nói, chỉ về mặt ý vị thâm trường mà nhìn Hoa Tiệp Lạc.

Nếu tôi còn không chết, tôi quả thật sẽ nhìn không được tát một phát đập nát mặt ông chú nàng.

Chú Trương thấy Hoa Tiệp Lạc giống như bị ông ta nói trúng bí mật gì mà không dám nói, liền cười nói: "Nếu xiếc của các người bị tôi xem thấy, tôi cũng sẽ không bắt các người làm sao. Thối đời bây giờ, đỡ một người già bị ngã đứng lên cũng phải suy nghĩ nửa ngày, huống chi cô phương diện tinh thần có chút vấn đề..."

Tôi thật muốn lập tức phong Hoa Tiệp Lạc làm vua bình tĩnh, nàng bị người ta vu oan đến mức này, nhưng chỉ khẽ cười, giọng nói chậm rãi hiền hòa cắt đứt lời chú Trương: "Tôi phương diện tinh thần có vấn đề hay không không nhọc chú quan tâm, bây giờ tôi chỉ cần quan tâm có thể bắt người kia không, cùng với chuyện chú có thể giữ công việc của mình không, bởi vì tôi không chỉ muốn trách cứ quản lý trị an các người thiếu sót nghiêm trọng, tôi còn muốn tố cáo chú tội phi báng".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Giống như ăn phải đòn đau, chú Trương mím chặt môi, sắc mặt trở nên khó coi còn hơn tiểu Vương bên cạnh. Lúc này tôi mới hưng phấn mà cười ra tiếng, chỉ kém không có vừa vỗ tay vừa ủng hộ. Lúc này, mấy người mặc đồng phục cảnh sát đột nhiên đi vào, người đàn ông cao lớn đứng ở đằng trước hỏi: "Vừa rồi có phải có người báo cảnh sát không?"

Tiểu Vương lập tức đi về phía cảnh sát nói rõ hết thấy xảy ra vừa rồi, có sự tham gia của cảnh sát, dường như hết thấy đều làm cho người ta an tâm rất nhiều. Sắc mặt chú Trương mặc dù vẫn khó coi như cũ, nhưng lại không dám mở miệng nói gì. Cảnh sát xem những video theo dõi, bọn họ cũng không xoắn xuýt nhiều ở những vấn đề mà chú Trương vừa nói ra, chỉ tranh thủ thời gian bắt đầu cẩn thận lục soát tòa cao ốc này. Nhưng không biết tại sao, tìm ở trong lối phòng cháy hồi lâu cũng không tìm thấy nửa cái bóng của người đàn ông nhà nhận. Bọn họ lại lật xem camere theo dõi cổng chính tòa cao ốc, không thấy hình ảnh người đàn ông nhà nhận lên lút từ trong cao ốc đi ra - nói cách khác, hần hần là vẫn còn ở trong cao ốc này. Cảnh sát chỉ có gõ cửa thăm hỏi từ nhà từ hộ, còn Hoa Tiệp Lạc cũng đưa ra yêu cầu muốn đi về nhà nghỉ ngơi. Ghi chép đã làm xong, huống chi giữ Hoa Tiệp Lạc lại cũng không có cái gì dùng, bọn họ liền đồng ý.

Tiểu Vương phụ trách cùng Hoa Tiệp Lạc đi về căn hộ, hần nhìn không được nói trong thang máy: "Hoa tiểu thư, mấy đêm này cô tốt nhất tới nhà bạn ở, như vậy sẽ an toàn hơn một chút".

Hoa Tiệp Lạc khẽ cười, nói thẳng: "Cảm ơn anh, tôi sẽ cẩn thận". Có lẽ là cảm thấy Hoa Tiệp Lạc cũng không có ý muốn tiếp nhận ý kiến của mình, tiểu Vương liền không tiện nói gì nữa, hần chỉ làm hết phận sự mà đưa Hoa Tiệp Lạc về trước cửa nhà, lại dặn dò mấy câu liền rời đi. Tôi từ ánh mắt thương lại trước khi hần đi nhìn ra, hần dường như quả thật cảm thấy tinh thần Hoa Tiệp Lạc có vấn đề gì.

Về đến trong nhà, Hoa Tiệp Lạc lại không có ý muốn tắt đèn nghỉ ngơi, nàng lấy dụng cụ vệ sinh ra, bộ dạng giống như định chuẩn bị vệ sinh khắp nơi trong nhà một phen. Đối với việc này tôi cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc, về điểm nàng ở lúc tâm tình có dao động sẽ phát tác chứng thích sạch sẽ, tôi dường như đã thành thói quen. Huống chi, Hoa Tiệp Lạc vốn vô cùng thích sạch sẽ bị người ngoài một mình ra vào trong nhà cảm thấy khó chịu

cũng là chuyện đương nhiên. Tối nay có nghĩ vấn đề quá nhiều, nhưng vì không để cho Hoa Tiệp Lạc đang vội vàng thêm phiền, tôi liền im lặng, yên lặng mà giúp nàng làm một chút việc quét dọn nhỏ không đáng kể.

Một lát sau, Hoa Tiệp Lạc đột nhiên ngừng đầu, nói với tôi: "Hôm nay may nhờ cô, nếu không, tôi cũng không biết mình sẽ xảy ra chuyện gì".

Tôi thở dài, nhin không được mà khuyên nàng: "Cô nên theo lời nhân viên an ninh vừa nãy nói, đi chỗ khác ở vài ngày".

"Không cần lo lắng", nàng khẽ cười, "Chìa khóa trong nhà đã thay, hơn nữa còn có nhiều cảnh sát như vậy đang ở đây, sẽ không gặp chuyện xui xẻo. Huống chi... cô có đang ở đây, không phải sao". Hoa Tiệp Lạc lúc nói câu nói sau cùng vừa vặn cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, không biết là tôi hoảng hồn hay sao, tôi lại cảm thấy ánh mắt kia dịu dàng vô cùng. Nhất thời không đáp trả, tôi vì che dấu thất thố của mình, sau khi cười hai tiếng "Ha ha" tùy tiện vội dời ánh mắt đi. Hoa Tiệp Lạc cũng không nói cái gì nữa, nàng chỉ cúi đầu xuống tiếp tục làm việc của nàng".

"Lại đang xem cuốn nhật ký hả?" Câu hỏi đột ngột cắt đứt sự tập trung của tôi, quay đầu lại, chỉ thấy Tà Y Y nằm ở bên cạnh đang hé mắt nhìn tôi, bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ. Nhớ tới lúc sáng nàng bởi vì tôi cầm cuốn này trong tay mà nổi đóa, liền gật đầu có chút không được tự nhiên. Mặc dù rất muốn tiếp tục xem tiếp, nhưng ngại người bên cạnh, đành phải gấp sổ lại để trên tủ đầu giường.

Tà Y Y duỗi lưng một cái, nàng ngồi dậy, liền dùng hai tay ôm hai chân cong lên dưới chân, cười nói với tôi: "Phạm, cậu thật đúng là chưa từng thay đổi".

Tôi nhú mày, sao nàng đột nhiên nói một câu khó hiểu như vậy chứ.

"Tớ nhớ tới lúc cậu đang đi học rất thích đọc một số tiểu thuyết trinh thám, quý quái", Tà Y Y nói xong, nghiêng đầu qua tựa trên vai tôi, sau khi ngáp một cái lại nói bổ sung. "Hơn nữa còn rất dễ mê mẩn".

"Có sao?" Tôi khẽ cười bắt đầu dĩ. Mặc dù từ từ nhỏ đến lớn đúng là rất thích đọc tiểu thuyết thể loại kia, ví dụ như Holmes, Vệ Tư Lý,..., nhưng điểm "Rất dễ mê mẩn" này tôi không quá đồng ý. Cảm thấy "Rất dễ mê mẩn" cùng ý bốn chữ "Tẩu hỏa nhập ma" này giống nhau, mà tôi sẽ không vì chỉ một quyển sách mà tẩu hỏa nhập ma, huống chi còn là một cuốn nhật ký nhật được?

"Có", Tà Y Y lại gật đầu phi thường khẳng định, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, tóc xoắn rối tung che ở bên mặt nàng, tôi không có cách gì nhìn rõ nét mặt của nàng, "Cậu có bữa xem "Holmes", khiến suốt ngày đều vô cùng thích chú ý những thứ việc nhỏ không đáng kể, gì mà giày da của người khác mang dính khối bùn liền suy đoán đối phương đi qua công trường gần đó, bây giờ nhớ lại còn cảm thấy buồn cười..." Tà Y Y đột nhiên lại ngồi thẳng lên, nhướng mày nhìn tôi, "Nói như vậy, cậu người này thật đúng là chưa từng thay đổi, một chút cũng không thay đổi".

Nàng giống như là kẻ toán tận chức tận trách tỉ mỉ tính từng khoản nhỏ cho tôi xem: "Ví dụ như, bức tranh trên tường trong nhà cậu bây giờ cùng bức trong phòng sách lúc cậu học cấp 3 trước kia giống nhau như đúc. Còn nữa, cây lược gỗ trong túi xách cậu bây giờ, dùng chỉ ít cũng bảy, tám năm rồi đi? Không chỉ chừng này, tớ phen nhất cậu mỗi lần ở bên ngoài ăn cơm hoặc mua đồ uống ở bên đường, uống đều là nước chanh... có rất nhiều thói quen trên người của cậu, đã nhiều năm vẫn như cũ", Tà Y Y nói xong, đột nhiên khẽ cười, "Cậu người này nha... đúng là buồn chết".

"A", tôi bắt đầu dĩ cũng cười theo nàng, "Uống nước chanh tốt với thân thể". Mặc dù ngoài miệng tôi đang nói xạo, nhưng thật ra trong lòng cũng có mấy phần đồng tình với điều này. Nghe vừa rồi Tà Y Y vừa nói như vậy, tôi mới cảm thấy qua nhiều năm như vậy, bản thân quả thật là chưa từng thay đổi". Không chỉ là nước chanh, mỗi sáng sớm tôi luôn muốn uống một chén cháo, thức ăn sáng khác đều ăn không quen. Còn nữa, thứ sử dụng chưa hoàn toàn hỏng trước tuyệt sẽ không vứt bỏ... thói quen như vậy nhiều không kể xiết. Nhưng thay vì nói tôi "Không thay đổi", chẳng bằng nói tôi "Chẳng muốn thay đổi" hoặc "sợ thay đổi", bởi vì tôi luôn ôm lấy một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu với những thứ không biết. Đúng như lời của những thứ không biết, người như tôi, quả thật buồn chết.

Tà Y Y bên cạnh lại nhìn ta như có điều suy nghĩ, trầm giọng nói: "Mặc dù cậu qua nhiều năm như vậy có rất nhiều thứ đều chưa từng thay đổi, có điều đối với chuyện cậu "có thể thay lòng đổi dạ" hay không, còn phải đợi quan sát". Nói xong, nàng lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Tôi cười gượng hai tiếng, không biết trả lời gì mới tốt. Tình cảm vừa mới bắt đầu, cũng đang tự hỏi sẽ có vấn đề hay không. Mặc dù tôi sẽ không giống Tà Y Y nói thẳng chuyện mình lo lắng ra, nhưng tôi biết, cảm giác sợ hãi của tôi đối với "Thay đổi", phải hơn xa Tà Y Y rất nhiều.

"Cậu gần đây cứ xem cuốn sổ này", Tà Y Y lại nghiêng người qua lấy cuốn nhật ký tôi vừa đặt ở tủ đầu giường, vừa tùy tiện lật xem vừa hỏi, "Thật hay như vậy sao?"

"Cuốn nhật ký này quả thật rất kỳ quái, cho dù là tình tiết hay là nhân vật bên trong, đều cực kỳ giống trong cuộc sống thực tế". Tôi đột nhiên muốn nói chuyện gặp Hoa Tiệp Lạc ở cửa nhà hàng hôm nay cho Tà Y Y, nhưng sau khi nghĩ một chút vẫn là thôi, tránh cho nàng lại giễu cợt tôi "quá mê mẩn" với cuốn nhật ký này.

Tà Y Y lại đột nhiên khép sổ đang cầm trong tay lật xem lại, nghiêm túc nói với tôi: "Phạm, thật ra mấy hôm trước tớ đã định nói cho cậu biết, nhưng mà... tớ sợ cậu quá mức mê mẩn, cho nên vẫn luôn không dám nói ra".

"Chuyện gì?" Tôi nghe nàng nói đến sừng sốt, thấy nàng nghiêm túc như vậy, không giống như là đang nói đùa.

"Thật ra cũng không có gì..." Tà Y Y đưa tay gỡ gỡ tóc dài, nói, "Cậu biết tớ thường sẽ mời người tương đối có tiếng trong các lĩnh vực vào tiệc mục của tớ, mới đây, đối tượng tớ phải phỏng vấn là một cô gái".

Tôi lắng lắng nghe, chỉ kiên nhẫn đợi nàng nói tiếp.

"Cô gái kia đã từng là một nhà múa ba lê có tiếng", Tà Y Y mấp máy môi, tiếp tục nói, "Nàng tên là Hoa Tiệp Lạc"

Chương 60

"Hoa Tiệp Lạc?" Tôi không thể tin được mà lặp lại cái tên kia một lần nữa.

"Vì phỏng vấn cô ta, chúng tớ tìm rất nhiều tư liệu, " Tã Y Y kẻ sát mặt vào, gần như là dán lên mặt của tôi, nàng cười hỏi, "Có phải rất muốn hỏi tớ về chuyện của cô ta?"

Biết là nàng đang cố ý lấy tôi giễu cợt, vì vậy liền cố sức đè lòng hiếu kỳ xuống, tôi giả bộ nói như không có chuyện gì: "A, đây là chuyện công việc của cậu, tớ làm sao không biết xấu hổ mà còn hỏi đến". Nói xong tôi ngồi thẳng lại, đồng thời duỗi lưng một cái, ra vẻ muốn xuống giường đi nhà vệ sinh.

Vừa chuyển động cơ thể, lại thỉnh linh bị Tã Y Y kéo trở về, nàng vẫn không buông tha cười hỏi: "Chỉ mới là xem ảnh chụp cũng làm cho người ta cảm thấy Hoa Tiệp Lạc là người đẹp, cậu không có chút hứng thú nào sao?"

"Cậu xem tớ là ai chứ?" Tôi tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng, chẳng lẽ là người đẹp thì sẽ cảm thấy hứng thú? Huống chi tôi cũng là nữ. Ngoại trừ Tã Y Y, quả thật tôi chưa bao giờ tưởng tượng qua mình còn có thể yêu một cô gái nào nữa. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lại nhin không được hỏi: "Cậu có ảnh chụp của cô ấy?"

"Xem đi, " Tã Y Y lại nháy mắt, chế nhạo nói, "giấu đầu lòi đuôi rồi."

Tôi liếc mắt, trong lòng có chút buồn bực nàng cứ giễu cợt tôi như vậy, liền lại muốn rời đi. Mới nhồm mông lên lại bị Tã Y Y ngăn lại, nàng ôm chặt eo của tôi, đặt cằm lên vai tôi, âm thanh mềm mại cười nói: "Được rồi, chỉ là đùa một chút. Cậu mà thực có suy nghĩ về cái phương diện kia với cô ta, tớ cũng không tha cho cậu. Chỉ là quả thật bộ dáng của cô ta rất mê người, chính là tớ, cũng nhin không được phải sao động một chút đó".

Nghe xong lời của nàng, tôi nhin không được nói: "Trong cuốn nhật ký kia cũng nói bộ dáng của nàng rất đẹp."

"Biết ngay là cậu sẽ đề cập đến cái này, " Tã Y Y vừa thờ dãi vừa buông lỏng tay ra, nàng nằm lại trên giường nhìn trần nhà, nói, "Phạm, hiện lại suy nghĩ trong lòng của cậu đều là nó. Cậu để tâm đến cuốn nhật ký kia như vậy, có chút dọa tớ."

Biết người theo học thuyết vô thần như Tã Y Y vẫn luôn không cảm giác với ma quỷ gì đó, tôi vội nghiêng người nằm cạnh nàng, dùng tay phải chống đầu nói ra một câu buồn nôn: "Cậu sai rồi, hiện tại suy nghĩ trong lòng tớ, đều là cậu." Nói xong, bản thân nhin không được muốn nôn. Nhưng đây cũng là lời nói thật, suy nghĩ cả ngày trong lòng tôi, chính xác đều là Tã Y Y.

"Học ở đâu miệng lưỡi trơn tru như vậy?" Tã Y Y nhin cười không được, sau đó cũng nghiêng người, dùng tay trái chống đầu cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, "Cuốn nhật ký kia dạy à?"

Tôi không để ý đến giễu cợt của Tã Y Y, chỉ vươn tay ra giúp nàng vén mớ tóc quăn mất trật tự ra sau tai. Tã Y Y vươn tay ra chụp lên tay của tôi, thấp giọng nói: "Mặc dù Hoa Tiệp Lạc không phải là ngôi sao gì, nhưng cô ta cũng coi như là người có chút danh tiếng, lại còn xinh đẹp như vậy. Có mấy người ái mộ cô ta, hay dùng tên của cô ta viết truyện, đây cũng là chuyện rất bình thường."

Truyện? Ghi chép thời tiết chính xác, miêu tả cực kỳ chân thật, chẳng lẽ chỉ là một câu truyện mà thôi? Nhưng thấy Tã Y Y thật sự lo lắng tôi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma với cuốn nhật ký, liền nhin không được quay lại giễu cợt nàng: "Tớ cũng không phải con nít, ngay cả chuyện như vậy cậu cũng phải lo lắng." Tuy thật sự tôi rất hứng thú với những miêu tả trong cuốn nhật kí kia, nhưng muốn nói tẩu hỏa nhập ma, tôi lại còn chưa si mê đến mức này.

Tã Y Y lại lấy tay xoa mặt của tôi, nghiêm túc nói: "Tớ lo lắng, không chỉ là cái này." Đầu ngón tay của nàng có chút lạnh lẽo, đang như gần như xa vuốt ve gương mặt của tôi.

Đột nhiên nhớ tới lời Trần Kiệt nói, hình như tôi biết Tã Y Y đang lo lắng gì. Không muốn làm cho nàng tiếp tục chán nản như vậy nữa, liền cười cười: "Lo lắng cái gì? Lo lắng tớ có động lòng với Hoa Tiệp Lạc trong nhật ký hay không à? Lo lắng tớ sẽ yêu cô ấy, sau đó vứt bỏ cậu?"

Đầu ngón tay của Tã Y Y vốn đang vuốt ve trên mặt của tôi lại thay đổi sự dịu dàng vừa rồi, ngược lại ra sức nắm lấy cằm của tôi, nàng cười nói: "Ngược lại tớ đây không thêm lo lắng, cho dù cậu đã yêu Hoa Tiệp Lạc, cô ấy cũng sẽ không yêu cậu. Người nhầm chán như cậu, cũng chỉ có tớ không biết nhìn hàng mới có thể muốn thôi." Miệng của nàng đều vĩnh viễn không buông tha người như vậy, ngay lúc tôi không có cách nào phản bác lại, Tã Y Y lại nghiêm túc nói: "Tiết mục kia của tớ mỗi lần đều sẽ tiếp một vài cuộc gọi của thánh giả, đến lúc đó cậu có thể gọi tới cùng Hoa Tiệp Lạc trò chuyện vài câu, hỏi câu mà cậu muốn hỏi đó." Thấy Tã Y Y vừa lo lắng tôi tẩu hỏa nhập ma, vừa mượn tiết mục của nàng để tạo thuận lợi cho tôi, tôi càng ngày càng cảm thấy cô gái này đáng yêu cực kỳ, vì vậy nhin không được kẻ lại hôn môi của nàng một chút.

"Được rồi," Tã Y Y đẩy vai của tôi, giống như là ghét bỏ tôi chỉ vì khoe mẽ mà đột nhiên hôn nàng, "Chờ cậu hỏi rõ ràng, xem cậu có còn coi cuốn nhật ký đó như bảo bối, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều mang theo trên người."

"Cậu đối với tớ thật tốt." Tôi vừa cười vừa hôn khoe miệng của Tã Y Y. Dựa vào quá gần, mùi nước hoa nhàn nhạt trên người nàng khiến tim tôi không khỏi đập nhanh. Không nghĩ vừa thất thần một chút, lại đột nhiên bị đối phương dùng sức đẩy, nàng nhanh chóng nằm sấp lên người của tôi, nướng mảy cùng tôi hai trán chạm nhau, trầm giọng nói: "Cậu thật là. . . tớ một mực kiềm chế, cậu lại luôn khiêu khích tớ như vậy, là muốn cho tớ ăn cậu ngay bây giờ sao?" Nói xong, còn đưa lưỡi liếm môi trên khô khốc của tôi.

Mọi thứ đều xảy ra quá nhanh chóng, tôi có chút phản ứng không kịp, tim bởi vì sự tiếp xúc thân mật này mà bắt đầu đập nhanh hơn. Đúng lúc này, điện thoại trong túi xách của tôi đột nhiên vang lên. Muốn đưa tay lấy túi xách qua nghe điện thoại, nhưng lại cảm thấy rất không phù hợp. Mà Tã Y Y nằm ở trên người của tôi chỉ sừng sốt một chút, ngay sau đó lại cúi đầu xuống, tiếp tục dùng lưỡi cạy mở môi của tôi, tay cũng bắt đầu chậm rãi dao động trên người của tôi, hoàn toàn không coi điện thoại đang âm ỉ là chuyện gì. Không biết là ai gọi điện tới, mà tôi cũng không rảnh suy nghĩ, chỉ lo ôm chầm Tã Y Y, căng thẳng mà lại e dè đáp lại cái hôn triền miên này của nàng – đối với chuyện có thể xảy ra kế tiếp, tôi có chút chờ mong, cũng có chút sợ hãi. Nhưng người gọi điện thoại kia lại vô cùng kiên nhẫn, gọi một cuộc rồi lại một cuộc, giống như nếu tôi không nghe điện thoại, tiếng chuông kia sẽ vang đến khi tận thế mới thôi. Rốt cuộc, Tã Y Y cũng chịu không nổi, nàng đột nhiên ngắt đầu, nghiêng người đem túi xách của tôi lại, lấy ra điện thoại còn đang vang điên cuồng đưa cho tôi, vừa thở hổn hển vừa nói: "Nghe điện thoại."

Tôi cũng đang thở hổn hển, đối với cử động đột ngột của Tã Y Y cũng rất bất đắc dĩ, vì vậy đưa tay lau miệng, vừa tiếp nhận điện thoại vừa muốn ngồi dậy. Mới vừa nhô eo lên, Tã Y Y lại đè xuống, nàng giống như nữ vương gác chân ngang hông tôi, vừa cười vừa phun ra hai chữ: "Đừng động." Tôi chỉ nằm lại trên giường, cũng không nhìn màn hình liền nghe điện thoại.

Vừa "Alô" một tiếng, đối phương liền trách nói: "Nhạc Nhạc, sao lâu như vậy mới nghe?"

"Mẹ?" Lòng của tôi lập tức "thịch" một chút, nhưng ngay sau đó lại nhìn Tã Y Y, chỉ thấy nàng chậm rãi thu hồi gương mặt tươi cười, hình như cũng hiểu được ai gọi điện thoại tới.

"Con đang làm cái gì? Mấy ngày nay cũng không gọi điện thoại ẹ, " Không đợi tôi trả lời, đối phương lại hỏi: " 'Ngày một tháng năm' này không phải được nghỉ sao, cũng không về nhà thăm mẹ với cha."

Bởi vì chột dạ, tôi cười một chút, ấp úng đáp: "A. . . Vài ngày nữa, vài ngày nữa sẽ lại về." Mấy ngày qua, tôi luôn bị cuốn nhật ký kia, với Tã Y Y làm cho đầu óc choáng váng, sao còn lo lắng tới chuyện khác.

"Cũng không vội mong con về, gọi điện thoại để mẹ nghe giọng của con thôi, " Mẹ thờ dài, nói tiếp, "Bây giờ con đang ở đâu, không ở nhà mình à?"

Tã Y Y rời khỏi người tôi, nàng lấy tay vuốt vuốt mái tóc quăn có vẻ hơi mất trật tự lại, không nói gì liền xuống giường, đi ra ngoài. Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu, nhưng mà không có cách nào, chỉ có thể ngồi dậy ứng phó với mẹ ở đầu dây bên kia: "Con ở nhà của Y Y."

"Y Y?" Mẹ thờ dài, "Đang nghĩ mà con còn chạy đến nhà của người ta, nó chắc có bạn trai ấy chứ? Con không thấy ngại người ta sao?"

"Không có đâu," Tôi bất đắc dĩ đáp, "Cậu ấy không có bạn trai". Có điều, đã có bạn gái thôi – cũng chính là con gái của mẹ, con đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Mẹ giống như có chút không tin: "Sao? Con không có bạn trai còn nói qua được, Y Y cũng không có bạn trai? Nay, mẹ biết rồi, là nha đầu chết tiệt con làm phiền nàng quá, người ta cũng không còn thời gian đi tìm bạn trai".

Tôi gần đây không dám gọi điện về nhà cũng vì chuyện này: Mẹ càng ngày càng thích cảm rằm vấn đề nhân duyên của tôi.

Tôi ngăn đề tài đúng lúc: "Mẹ, mẹ gọi điện tới có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì không thể gọi điện cho con gái mẹ sao?" Giọng nói của mẹ đột nhiên trở nên cứng rắn, "Nhạc Nhạc, mẹ nói con cũng hai mươi mấy rồi, sao còn giống con nít vậy? Ở mãi trong nhà Y Y làm gì? Phiền đến người ta cũng ngại chính con. Ra bên ngoài, tìm người mà nương tựa, lúc nào dẫn một anh chàng về nhà, mẹ với ba con cũng yên lòng". Nghe xong những lời này của bà, đầu tôi lại đau, nhưng cũng chỉ có thể tùy tiện "Dạ" mấy tiếng, hy vọng nhanh gạt đề tài này qua một chút. Nhưng mẹ tôi cũng không dễ đuổi như vậy, nàng thấy tôi lại bắt đầu nói qua loa cho có, liền nói: "Con đừng nghĩ qua loa với mẹ, con gái của mẹ Vương sang năm liền chuẩn bị bày rượu kết hôn, nói không chừng ba năm sau liền sinh con, con nói con..."

"Được rồi, mẹ", tôi gãi gãi đầu bất đắc dĩ, "Ba đâu? Có ở bên cạnh mẹ không?"

"A... ba con ở phòng sách ấy", mẹ vội trả lời, sau đó lại ở đầu điện thoại bên kia hô "Ông xã, Nhạc Nhạc gọi ông nghe điện thoại".

Cuối cùng được cứu rồi.

Ba của tôi là người khá ít nói, có lẽ "sự buồn bực" của tôi cũng di truyền từ ông ấy. Ở trong trí nhớ trưởng thành của tôi, ông ấy vĩnh viễn là người rất ít

mở miệng nói chuyện, nói đúng ra, là một người rất ít mở miệng nói vô nghĩa. Cho nên, ông ấy và tôi chỉ đơn giản hàn huyên trò chuyện chuyện công việc, nói cho tôi biết tình hình gần đây của ông ấy và mẹ sau lại dặn dò mấy câu liên cúp điện thoại. Bỏ đi động lại vào trong túi xách, tôi không có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm ngày xưa, chỉ thấy vẫn rồi rắm cực kỳ. Thờ dài, chải mái tóc dài vừa rồi rồi tung xong, sau đó đi ra ngoài. Đi tới phòng khách lại không thấy bóng dáng của Tà Y Y, đang buồn bực, lại nghe bên nhà vệ sinh truyền tới giọng của nàng: "Nói chuyện với đi xong rồi hả?" Quay đầu lại, chỉ thấy nàng cột tóc dài xoắn loạn thành đuôi ngựa, đang dựa ở trên cửa, hơi mang ý cười nhìn tôi. Cố gắng thế nào cũng không cách gì nhếch khóe miệng lên, tôi chỉ mấp máy môi, từ từ đi về phía nàng.

"Sao vậy?" Tà Y Y vừa dịu dàng hỏi vừa đi lại gần.

Tôi không trả lời, chỉ nhịn không được vuron hai tay ôm nàng vào trong lòng. Tà Y Y chỉ khẽ cười, cũng đưa tay kéo eo tôi qua, dùng bàn tay vỗ nhẹ trên lưng tôi. Cảm giác bị đè nén vừa rồi bởi vì người trong lòng mà từ từ biến mất, tôi thờ dài, rồi lại nói không nên lời vì sao mà thờ dài. Tà Y Y chỉ lặng lẽ để tôi tùy ý ôm nàng, một lát sau còn nói: "Chúng ta đi coi phim, thế nào?"

"Ừ", tôi cười buông lỏng nàng ra, tận lực khiến giọng nói của mình nghe vui vẻ một chút, "Muốn xem gì?"

Tà Y Y nhéo nhéo mặt tôi: "Xem cái gì cũng được, chỉ là muốn cùng cậu cùng coi phim mà thôi".

Mục đích không phải là "Xem phim", mà là "Muốn cùng cậu ở chung". Tôi cười gât đầu đồng ý, sau đó lại bàn với nàng đi ăn tối ở đâu. Cảm xúc dao động mà chuyện nhỏ vừa rồi mang lại đã bình phục, tôi nghĩ, rằng buộc giữa tôi và Tà Y Y, liền từ hôm nay chính thức bắt đầu rồi.

Vừa ra tới trước cửa, Tà Y Y lại muốn về phòng đổi quần áo, tôi nhân lúc này, xem cho xong đoạn cuối trong nhật ký ngày 8 tháng 4.

"Đội Hoa Tiễn Lạc quét dọn xong, sau khi trở về phòng ngủ, đã gần qua 12h. Thường ngày tôi có lẽ có thể lẳng lặng đứng trong phòng sách hoặc là phòng khách chờ hừng sáng, nhưng tối nay, tôi thấp thỏm không yên định muốn trông chừng trong hành lang trước cửa Hoa Tiễn Lạc, để tránh người đàn ông kia lại đột ngột xuất hiện.

Tôi quả thật không dám tưởng tượng, nếu tối nay tôi không ở trong này, nếu tôi hoàn toàn chết thật rồi, Hoa Tiễn Lạc sẽ xảy ra chuyện gì? Hay là, sự xuất hiện của tôi đã thay đổi hướng phát triển của một số chuyện trong thế giới này rồi? Nghĩ như vậy, tôi không khỏi cảm thấy có chút bất an, rồi lại có điểm may mắn.

Nhưng cho dù thế nào, chỉ cần Hoa Tiễn Lạc bình an vô sự, liền tốt rồi".

"Sự xuất hiện của tôi đã thay đổi hướng phát triển của một số chuyện trong thế giới này rồi?" Trong lòng tôi niệm những lời này lại mấy lần, cảm thấy có chút chỗ nghĩ không ra. Trong nhật ký ngày 8 tháng 4 viết người đàn ông kia xâm nhập nhà Hoa Tiễn Lạc, nhưng vì sự tồn tại của Lâm Tâu, Hoa Tiễn Lạc may mắn thoát khỏi nguy hiểm. Về nội dung trong cuốn nhật ký này, quả thật có không ít cách có thể chứng minh nó rất cuộc là thật hay giả. Tôi nghĩ, tôi biết mình nên hỏi Hoa Tiễn Lạc vấn đề gì ở trong điện thoại rồi.

Đột nhiên, cái trán bị người ta gõ nhẹ, sau đó liền nghe Tà Y Y quở: "Đi rồi, cậu còn xem gì nữa". Nàng không biết từ lúc nào đã đổi lại áo quần, mặc một bộ váy bó màu vàng nhạt phối hợp với áo khoác ngoài màu đen, trang điểm nhạt, đem đuôi ngựa sau đầu quần lên thành búi tóc, đang mang một đôi giày cao gót cao chót người đứng trước mặt tôi. Tôi khẽ cười, sau đó ba hoa chích choè mà khen vẻ đẹp động lòng người của nàng, nàng liền dùng sự ăn nói chua ngoa kia chế nhạo tôi miệng lưỡi trơn tru một phen, rồi sau đó chúng tôi mới nắm tay đi ra cửa.

Trong rạp chiếu phim cũng không có phim gì đặc biệt hay, Tà Y Y thì dựa theo sở thích của tôi chọn bộ "B+ trinh thám" do Quách Phú Thành làm diễn viên chính. Chúng tôi mua hai phiếu hàng cuối cùng, trong góc nhất, nếu vào lúc bình thường, phim đề tài này tôi tuyệt đối sẽ coi đến mê mẩn. Nhưng tối nay, tôi coi lại cực kỳ không tập trung. Trong lúc chiếu phim, tay của tôi và Tà Y Y vẫn luôn đan chặt nhau không chịu buông ra, nàng một lát bảo tôi bón nàng uống nước, tôi một lát bảo nàng bón tôi ăn bông. Đến lúc phim sắp kết thúc, tôi lại nhịn không được mà lén nhích qua hôn Tà Y Y trong tối, nàng đầm nhẹ vai tôi mấy cái, sau đó mới cười đáp lại "trò lưu manh" của tôi, chờ ánh đèn đột nhiên sáng lên liền lập tức tách ra. Thấy vẻ đồ Ừng then thùng trên mặt nàng, tôi nhịn không được trêu chọc, nàng liền vừa giận mắng vừa cầm khăn giấy để lau vết son đỏ bởi vì hôn môi mà cọ lên cho tôi.

Mặc dù hoàn toàn không biết "B+ trinh thám" đã nói những gì, nhưng tôi và Tà Y Y cũng chả thèm để ý chút nào, chỉ tranh thủ chọn quán ăn đi lấp đầy cái bụng đang sôi ùng ục. Vừa ngồi xuống ghi món ăn xong, tôi mới uống miếng nước chanh, Tà Y Y ngồi ở bên cạnh liền một tay chống cằm, nghiêng mặt qua, nhướn mày nói: "Phạm, cậu cũng không hỏi sao".

"Gi?" Tôi nhất thời phản ứng không kịp.

"Becky nói tớ 'Qua sông rút cầu'". Tà Y Y thần nhiên nói, giống như đang nói chuyện không chút liên quan gì tới nàng.

Tôi giờ mới hiểu ra, nhưng không biết nên trả lời nàng thế nào, vì vậy lại uống một miếng nước chanh mới để ly xuống. Thật ra trong lòng tôi vẫn luôn rất muốn biết rõ câu "Qua sông rút cầu" kia của Becky rốt cuộc có ý gì, nhưng nếu Tà Y Y không nói trước, hơn nữa lại vì tránh ỉnh biểu hiện giống oan phụ, tôi liền chỉ có thể nghe nàng tạm thời không đi dây dưa cái đề tài này. Bây giờ Tà Y Y ngược lại nói ra trước, vì vậy tôi liền cẩn thận hỏi: "Thế... sao cậu ấy phải nói cậu như vậy?"

"Giống cậu, đều là giả". Đối phương trả lời thình lình.

Tôi sửng sốt, quả thật càng ngày càng bị thói quen nói chuyện ngắn gọn của Tà Y Y khiến không hiểu ra sao cả.

"Cậu với đồng nghiệp cậu giả người yêu, tớ cũng giống vậy", Tà Y Y dùng ngón trỏ tay trái điểm nhẹ xuống mặt bàn, "Tớ cùng Becky cũng là giả bộ người yêu".

Giả bộ người yêu? Tôi dường như có chút hiểu được, nhưng lại mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể đợi nàng nói tiếp.

Tà Y Y uống một ngụm trà, lại dừng một chút mới chậm rãi mà nói: "Cậu là vì giúp đồng nghiệp của cậu... còn tớ, là vì dẫn sự chú ý của cậu", không đợi tôi nói chen vào, nàng lại tiếp tục nói, "Becky chỉ là một thánh giả của tớ, cậu ấy có ngày đột nhiên chạy tới nói rất thích nghe tiết mục của tớ. Cậu biết tớ vẫn luôn không quá thích có quá nhiều tiếp xúc với thánh giả của mình, cho nên cũng không để ý nàng mấy. Nhưng về sau, Becky còn nói cậu ấy rất thích tớ, muốn cùng tớ chung một chỗ. Lúc ấy tớ liền cự tuyệt cậu ấy, nhưng Becky nói không sao, cậu ấy có thể làm bạn bè bình thường với tớ. Về sau tớ tiếp xúc nhiều với cậu ấy, liền nói ra chuyện bản thân thích cậu. Không biết sao, Becky nói cậu ấy muốn giúp tớ, còn tớ cũng rất sợ, thật nếu không làm chút gì cậu sẽ ở chung một chỗ với người khác, vì vậy quyết định cùng cậu ấy giả bộ người yêu gạt cậu".

"Nhưng mà", Tà Y Y vừa nói vừa cười khò, "Cậu người này quả thật đáng giận cực kỳ, sau khi biết rõ tớ thích con gái lại chẳng có phản ứng gì cả, còn giả bộ thông tình đạt lý. Lúc ấy, cả lòng tớ đều xám xịt, còn cậu lại chỉ lo xem cuốn nhật ký mà mình nhật được kia".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nghe xong lời này của Tà Y Y, tôi nhìn không được mà đưa tay ra cầm tay trái nàng vẫn đang gõ nhẹ trên bàn, trong lòng cũng vì sự trì hoãn của mình mấy ngày trước mà cảm thấy áy náy. Tà Y Y ngược lại khẽ cười không sao cả, trở tay đan xen mười ngón tay với tôi, tiếp tục nói: "Về sau, Becky lại nói muốn cùng tớ ở chung một chỗ. Nhưng tớ không thích cậu ấy, hơn nữa khi đó tớ đã rất phiền rồi, liền vẫn luôn không để ý tới cậu ấy... Hôm nay cậu ấy lại tìm tới cửa, chỉ là không ngờ, cậu cũng tới". Nghe tới đây, tôi đột nhiên cảm thấy một trận an tâm. Nếu hôm nay tôi không tới, Tà Y Y có thể sẽ đáp ứng cùng Becky ở cùng một chỗ không?

"Xem ra, vớ kịch tớ cùng Becky diễn cuối cùng là có chút hiệu quả... chỉ là, không nghĩ tới cậu ấy sẽ nói tớ "Qua sông rút cầu", cậu xong trai sẽ không cần hòa thượng nữa", Tà Y Y giương mắt nhìn tôi, lại hỏi, "... Phạm, tớ có phải rất xấu không?"

Tôi khẽ cười: "Là rất xấu". Vừa dứt lời, tay tôi đan xen với Tà Y Y đã bị đối phương bóp mạnh. Tôi không có ý định cãi nhau với nàng, chỉ vội vàng bồi tội, bảo nàng mau ăn món người phục vụ vừa bung lên. Tà Y Y lườm tôi một cái, không hề truy cứu nữa.

Cho dù thế nào, tôi đã cùng nàng ở chung một chỗ, về phần những chuyện không rêu rĩa này, tôi không cần nghĩ nhiều.

Cơm nước xong, chúng tôi gọi xe về nhà Tà Y Y. Cùng ngồi ở ghế phía sau, nàng kéo tay tôi, ở bên cạnh tai tôi dịu dàng nói: "Mấy ngày nay cậu phải ở chỗ tớ, không cho phép đi". Tôi vốn định tính như vậy, cho nên cũng không phản bác "mệnh lệnh" của nàng, ngược lại cười nói: "Vậy sau "1/5" thì sao?"

"Tớ dọn tới chỗ cậu". Tà Y Y nói thẳng.

Tôi thờ dãi: "Chỗ tớ cách công ty radio của cậu quá xa, hơn nữa cậu còn phải làm tiết mục đêm khuya..." Nhớ lại lần trước nàng vào lúc rạng sáng ngoác chạy về nhà tôi, khiến lòng tôi đau đến vô cùng.

"Đã sửa lại rồi, sau này 9h tối liền bắt đầu làm tiết mục", Tà Y Y gãi đầu trên vai tôi, sau đó lại nhảm chán mà chơi đùa với ngón trỏ tay phải của tôi, "Cứ như vậy liền tiện nhiều rồi, không cần cậu quan tâm". Tôi vừa định nói, lại vô tình ngược mắt thấy được kính chiếu hậu phía trước, chỉ thấy tài xế đang nhìn chằm chằm bên chúng tôi, sau khi bị tôi phát hiện liền lập tức dời ánh mắt đi.

Không lăm lăm lực đi để ý tới tài xế nhiều chuyện này, tôi chỉ định khuyên Tà Y Y đừng xúc động như vậy nữa: "Chúng ta không nhất định phải ở chung, dù sao..."

"Hai tuần sau tớ sẽ phỏng vấn Hoa Tiệp Lạc". Tà Y Y lại đột nhiên cắt ngang tôi, hơn nữa giọng hoạt mà dõng dè tài đi, "Cậu không muốn hỏi tớ một vài vấn đề sao?"

Biết rõ nàng luôn bướng bỉnh như vậy, tôi liền bất đắc dĩ mà nói tiếp theo lời nàng: "Hỏi cậu cái gì? Tớ sợ cậu còn nói tớ với nhật ký kia quá mê mẩn".

"Thân thể của cô ấy rất đáng thương", nàng ngược lại không để ý tới tôi nói gì, chỉ tự ý nói, "Mặc dù gia cảnh rất giàu có, nhưng vào lúc Hoa Tiệp Lạc mười tuổi, mẹ của cô ấy liền mất". Tôi sững sốt, sau đó thiếu chút nữa liền muốn đem những lời "Trong nhật ký cũng viết như vậy" thốt ra, nhưng ở trước đó, Tà Y Y lại hỏi: "Cậu biết mẹ cô ấy là ai không?"

Tôi nhú mày, về chuyện này... trong nhật ký ngược lại không có nhắc tới.

Tà Y Y dường như đã sớm dự đoán được tôi đáp không được, chỉ chậm rãi nói cho tôi biết: "Chính là vào mấy chục năm trước, trong đoàn múa ba-lê New York nổi tiếng có một nhà múa ba-lê người Hoa duy nhất, Lý Ly". Nghe nàng vừa nói như vậy, tôi dường như đúng là có từng nghe một người như thế, chỉ là trí nhớ quá mơ hồ, còn tôi lại rất ít đi chú ý nghệ thuật cao nhã như múa ba-lê, cho nên vẫn không có đầu mối nào như cũ.

"Bà ấy là một phụ nữ vô cùng, vô cùng ưu tú", Tà Y Y tiếp tục nói, "Người bên cạnh Lý Ly đều nói bà ấy là một người chủ nghĩa hoàn mỹ cực độ, với

chuyện gì cũng vô cùng nghiêm túc, nhất là khiêu vũ. Nhưng về sau không biết tại sao, bà ấy đột nhiên trở về Trung Quốc kết hôn với một thương nhân giàu có, kết thúc sớm cuộc sống vũ đạo của mình. Về sau, Lý Ly sinh con gái, đây cũng là đứa con duy nhất của bà ấy, cũng chính là Hoa Tiệp Lạc".

Nghe Tà Y Y nói xong một đoạn dài như vậy, tôi cuối cùng cảm giác người tên "Lý Ly" này cùng "Hoa Tiệp Lạc" miêu tả trong nhật ký vô cùng giống nhau - đều là người chủ nghĩa hoàn mỹ cực độ. Đây có phải chứng minh hết thảy miêu tả của cuốn nhật ký kia đều là thật không? Mang theo nghi ngờ, tôi vội hỏi người bên cạnh: "Vậy sau đó ra sao?"

"Mặc dù Lý Ly không khiêu vũ nữa, nhưng có một số phóng viên báo chí thỉnh thoảng sẽ đi phỏng vấn bà ấy một chút, dù sao cũng từng là vinh quang của người trong nước mà", Tà Y Y đáp, "Lúc ấy có đưa tin nói, Lý Ly quản giáo con gái mình cực kỳ nghiêm, vào lúc Hoa Tiệp Lạc mới ba, bốn tuổi, đã bắt đầu dạy cô ấy nhảy ba lê..." Mới nói tới đây, tài xế phía trước đột nhiên chen vào nói: "Các cô nói là Lý Ly có phải không? Tôi nhớ bà ấy! Bà ấy nhảy ba lê, bộ dạng rất đẹp, đáng tiếc là một người bị bệnh tâm thần, còn trẻ đã chết!"

Tôi sửng sốt: "Bệnh tâm thần?"

"Phương diện tinh thần của Lý Ly hình như có chút vấn đề", Tà Y Y mới vừa rồi còn lười biếng tựa trên người tôi đột nhiên ngồi thẳng dậy, năng tiếp tục nói: "Đại khái là đêm điên cuồng trên công việc chuyển vào trong cuộc sống hằng ngày, bà ấy quản giáo con gái mình vô cùng, vô cùng nghiêm, gần như là muốn bồi dưỡng Hoa Tiệp Lạc thành người kế tiếp bà ấy".

Nghe giọng điệu nghiêm túc của Tà Y Y, tôi không khỏi thờ dãi: "Hoa Tiệp Lạc quả thật rất đáng thương... Cô ấy có lẽ không có bao nhiêu hồi ức tốt đẹp thời thơ ấu nhỉ?"

Người bên cạnh không nói gì, chỉ mấp máy môi.

"Cô có phải người dẫn radio tên Y Y không?" Tài xế phía trước đột nhiên xen vào nói, hẳn đang thông qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm Tà Y Y, "Tôi cảm thấy giọng nói của cô rất quen tai".

Tà Y Y vội khẽ cười: "Tôi không phải cô ấy, anh nhận lầm người rồi".

"Phải không?" Tài xế ngượng ngùng mà cười bồi nói, "Thật xin lỗi, tôi lúc làm đêm rất thích nghe tiết mục của cô ấy... giọng của cô với cô ấy quá giống, đều rất êm tai".

"Cảm ơn". Thấy Tà Y Y phủ nhận trấn định như vậy hơn nữa còn cảm ơn nghiêm túc, tôi nhin cười, lén đưa tay qua nhéo hông nàng. Tà Y Y lập tức vỗ vào mu bàn tay tôi một cái, sau đó lại vừa cười vừa cù ngứa tôi. Trên đường đi, chúng tôi xô đẩy đùa giỡn nhau giống con nít, chỉ một lát sau đã về tới nhà Tà Y Y. Vừa mở cửa đi vào trong, tôi liền nhin không được cười chế nhạo nàng: "Xem ra fan của Tà đại tiểu thư chúng ta thật đúng là nhiều, ngoài Becky, còn có chú tài xế, đều nhanh có thể tổ chức thành đoàn fan".

"Sao", Tà Y Y vừa cởi áo khoác ngoài vừa cười hỏi ngược lại, "Cậu ghen?"

Tôi ngồi vào ghế sa lon, cười trả lời: "Đương nhiên không phải, tớ chỉ là đang nghĩ, fans của cậu phải gọi là gì mới lọt tai đây?"

"Cậu dám giễu cợt tớ?" Tà Y Y cười đẩy ngã tôi, sau đó nhảy lên người tôi bắt đầu cù ngứa tôi, "Nhạc Phạm, lá gan cậu càng lúc càng lớn, mau cầu xin tha thứ, nếu không cậu nhất định phải chết!" Nàng vừa nói vừa hành động nhanh chóng cù tôi, khiến tránh không kịp. Ngăn cản không nổi công kích mãnh liệt của đối phương, tôi chỉ có thể cười ngoan ngoãn cầu xin tha thứ: "Được được được, tớ sai rồi!... Tà đại tiểu thư, tớ sai rồi!"

Tà Y Y rốt cuộc chịu thua hạ lưu tình, nhưng vẫn ngồi trên người tôi không muốn xuống. Trải qua trận đùa giỡn vừa rồi, gò má Tà Y Y hơi ửng hồng, tóc dài cũng xỏa tung, nhưng nàng lại không để ý tới, chỉ đột nhiên cúi người xuống khẽ hôn tôi, nói: "Tớ đi tắm rửa trước". Nói xong mới từ trên người tôi dịch chuyển xuống, tôi cũng cười chạy vào phòng bếp uống chén nước cho bình tĩnh.

Trở lại phòng khách đi mở TV, lại phát hiện những tiết mục nhằm chán kia không gọi dậy nổi nửa điểm hứng thú của tôi. Đột nhiên nghĩ tới chuyện về Hoa Tiệp Lạc mà Tà Y Y, tôi liền ngồi ngẩn ở ghế sa lon, lấy cuốn nhật ký ra tiếp tục xem - si mê như vậy, tôi có lẽ cách loại cảnh giới "Tàu hỏa nhập ma" này đã không còn xa.

"Ngày 9 tháng 4 năm 2011 trời trong

Sáng sớm hôm nay, Hoa Tiệp Lạc vẫn tinh thần sáng láng giống mọi người như cũ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Cảnh sát lại tới hỏi chút tình hình của Hoa Tiệp Lạc, bọn họ nói tạm thời còn chưa tìm được người xông vào nhà Hoa Tiệp Lạc, chỉ bảo nàng cẩn thận một chút. Còn tôi cũng ở trong hành lang canh một đêm, vẫn không thu hoạch được gì. Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hoa Tiệp Lạc, tôi cuối cùng có cảm giác "Hoàng thượng không vội, thái giám vội". Cảnh sát đi rồi, Hoa Tiệp Lạc không ngờ trở về phòng thay áo quần, bộ dạng chuẩn bị đi ra ngoài. Hôm nay là thứ 7, nàng hẳn là không cần đi tiệm hoa, tôi nhin không được ở phía sau Hoa Tiệp Lạc khuyên nhủ: "Hôm nay liên không ra ngoài chứ?" Dù sao người đàn ông kia còn chưa bị cảnh sát bắt, lỡ xảy ra chuyện thì làm sao?

"Lần trước không phải cô nói, tôi nên đặt một loa nhạc ở tiệm hoa sao?" Không hề để ý tới khuyến cáo của tôi, Hoa Tiệp Lạc vừa khom lưng mang giày vừa trả lời, "Tôi cảm thấy đề nghị của cô không tệ, mới định đi xem thử có loa nhạc tương đối khá hay không mua về để trong tiệm, bình thường nghe cũng không quá nhàm chán". Nàng nói xong, lập tức định mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Tôi vội kéo nàng: "Chờ một chút". Sau đó nhanh chóng xuyên tường ra khỏi nhà, xác định bên ngoài an toàn mới yên tâm cho Hoa Tiệp Lạc ra ngoài. Trước khi vào thang máy lại nhìn không được khuyên nàng hôm nay vẫn là nên ở trong nhà -- ngay cả tôi cũng cảm thấy mình có chút dài dòng, nhưng Hoa Tiệp Lạc tất nhiên là sẽ không nghe tôi, nàng chỉ khẽ cười sau đó không biết sợ mà đi vào thang máy. Mà tôi cũng chỉ có thể để nàng đi, nếu không thì có thể làm gì bây giờ, làm sao có thể kéo nàng quay về phòng?

Lúc đứng trong thang máy, tôi không dám mở miệng nói chuyện với Hoa Tiệp Lạc, bởi vì biết chú Trương đó đang thông qua camera trên đầu nhìn chăm chăm chỗ này. Mà khi tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại không trêu chọc Hoa Tiệp Lạc, Hoa Tiệp Lạc quay ngược trở lại nói chuyện trêu chọc tôi: "Lâm Tẩu, trước kia có phải cô sáng tác rất nhiều ca khúc hay không?" Tôi bất đắc dĩ nhìn nàng, sau đó liền dùng mắt liếc về phía camera, ý bảo nàng đừng nói chuyện với tôi. Nhưng Hoa Tiệp Lạc không hiểu ý đồ của tôi chút nào, thậm chí nàng còn cười ra tiếng: "Ngoại trừ tôi, không ai nghe được cô, cô sợ cái gì?"

Tôi chỉ có thể mở miệng nhắc nhở nàng: "Bảo vệ kia nói không chừng đang nhìn camera trong thang máy, ông ấy sẽ nghĩ cô. . ."

"Tinh thần có vấn đề?" Hoa Tiệp Lạc cười nói tiếp, nàng vẫn không có chút lo lắng nào, "Nếu nói chuyện một mình, ông ấy cũng không thể nào đưa tôi vào viện tâm thần được." Nàng vừa nói xong thang máy liền mở, ngay sau đó một nam một nữ đi vào, nàng lập tức ngậm miệng lại.

Thấy đối phương ngậm miệng nhanh như vậy, tôi cười nói: "Tôi không ngại cô tiếp tục nói một mình."

Hoa Tiệp Lạc vẫn tinh bơ giống như chưa nghe thấy gì -- xem ra nàng biết khi nào nên ồn ào, khi nào thì không. Tôi thở dài, vì tính cách không sợ bất cứ thứ gì, chuyện gì cũng đều không quan trọng của Hoa Tiệp Lạc mà không biết làm thế nào, chính là may mắn nàng còn biết cái gì kêu là "đúng mực". Nghĩ như vậy, tôi lại bắt đầu lo lắng người đàn ông nhà nhận vẫn còn tự do bên ngoài kia có thể đột nhiên xuất hiện hay không, nếu có thể, thật muốn đem Hoa Tiệp Lạc khóa cửa ở nhà không cho nàng ra ngoài.

Lúc đi qua phòng bảo vệ, bảo vệ tên tiểu Vương kia lập tức tiến đến hỏi Hoa Tiệp Lạc một vài vấn đề, sau đó khuyên nàng không nên tùy tiện ra khỏi nhà, nói bên phía cảnh sát còn đang điều tra. Mà nếu Hoa Tiệp Lạc có thể dễ dàng bị người ta khuyên như vậy, tôi sẽ không hao tâm tốn sức như thế. Chú Trương không nhiệt tình như tiểu Vương, tôi nhìn từ cửa thấy ông ấy đang ngồi trên bàn rảnh rỗi đọc báo. Tôi thật sự là càng ngày càng ghét người này, nhớ đến tôi hôm qua ông ấy nói những lời đó với Hoa Tiệp Lạc, liền bực bội.

Theo sát phía sau Hoa Tiệp Lạc, tôi nhìn không được vừa đi vừa hết nhìn bên đông tới liếc bên tây, trong lòng luôn có cảm giác trông gà hóa cuốc. Mà lưng Hoa Tiệp Lạc vẫn thẳng tắp như cũ, tao nhã che dù, chậm rãi nhàn nhã bước ở nơi mà tôi cho rằng nguy hiểm tứ phía. Nàng rất nhanh đã chạy tới một cửa hàng lớn gần đó, sau đó bắt đầu thoải mái nhàn nhã đi qua hàng loa nghe nhạc đủ loại kiểu dáng, giống như đã hoàn toàn quên chuyện của người đàn ông nhà nhận ra sau đầu, trong đầu lúc này chỉ nghĩ đến chuyện mua hiệu loa nào sẽ tốt hơn. Tôi bất đắc dĩ theo sát nàng, vừa quan sát xung quanh có gì bất thường hay không, vừa nói mấy câu thúc giục Hoa Tiệp Lạc nhanh về nhà.

"Lâm Tẩu, không phải cô biết sáng tác sao, " Hoa Tiệp Lạc đột nhiên hỏi, "Ca khúc trước kia cô viết, còn có thể tìm được không?"

Không biết tại sao Hoa Tiệp Lạc lại đột nhiên hỏi chuyện này, huống hồ bây giờ tôi cũng không có tâm trí nói chuyện phiếm với nàng, vì thế tùy tiện đáp: ". Chắc là có thể, tôi cũng không rõ."

"Nếu nghe hay, " Hoa Tiệp Lạc cười liếc mắt nhìn tôi một cái, "Tôi định phát ở trong tiệm, có thể mời chào đến không ít mối buôn bán".

Tuy không biết ca khúc của tôi và chuyện mời chào mối buôn bán của nàng có liên quan gì, nhưng biết Hoa Tiệp Lạc cảm thấy hứng thú với ca khúc của tôi, tôi vẫn là vô cùng vui mừng. Đang muốn nói gì đó, một người bán hàng nam cao cao gầy gầy đột nhiên đi tới, hắn vô cùng ân cần bắt đầu giới thiệu một số loa nghe nhạc hàng hiệu giá cả hơi cao cho Hoa Tiệp Lạc. Tuy nói là hàng hiệu, nhưng tôi biết cái hán giới thiệu thực ra là nhìn được mà dùng không được, ngược lại cái bên cạnh tuy kiểu dáng cũ hơn nhưng rất hữu dụng, hiện tại nhà Steven cũng đang dùng cái này.

Tôi thừa dịp người bán hàng xoay người đi điều chỉnh lại loa, nhẹ nhàng nói với Hoa Tiệp Lạc: "Mua cái bên phải đó có lợi hơn." Về phần nàng có chịu nghe ý kiến của tôi hay không, cũng không có gì quan trọng. Tôi vừa mới nói xong, người bán hàng mở đã mở cái loa nhìn được nhưng dùng không được lên, âm nhạc hùng hậu từ loa truyền đến, nhưng Hoa Tiệp Lạc chờ người bán hàng kia chỉnh nhỏ lại, liền dứt khoát mỉm cười nói: "Tôi muốn cái bên phải đó, có thể giao hàng không?"

Người bán hàng lập tức ngốc ở tại chỗ, hần há hốc miệng, hơn nửa ngày mới đáp: ". Có thể, xin chờ một chút." Sau đó về mặt buồn bực tắt cái loa hàng hiệu kia đi.

Có thể được Hoa Tiệp Lạc tin tưởng như vậy, tôi liền sinh ra cảm giác tự hào không biết từ đâu. Sau đó nàng lại nghe đề nghị của tôi mua đầu CD, mặc dù giá cả bình thường nhưng tuyệt đối hữu dụng, còn mua vài CD trắng, sau đó mới bằng lòng dẹp đường hồi phủ. Qua vài ngày nữa người bán hàng sẽ trực tiếp tự mình đem máy CD cùng loa đến cửa hàng hoa lắp đặt, cho nên chuyện đi "mua đồ điện" mà không có đàn ông bên cạnh chiếu cố đối với Hoa Tiệp Lạc cũng không có gì phải lo nghĩ, nàng vẫn là một con thiên nga đơn độc tao nhã, ở trên hồ tùy tiện đi một vòng sau đó liền về nhà nghỉ ngơi, thật sự là vô cùng thoải mái.

Ngược lại tôi mới là vô cùng lo lắng chuyện kia, trên đường luôn theo sát bên cạnh Hoa Tiệp Lạc, cho đến khi nhìn thấy nàng bình an về nhà, sau đó khóa cửa cẩn thận mới chính thức thả lỏng một chút.

Về đến nhà, tuy rằng Hoa Tiệp Lạc không nói thêm gì, nhưng nàng lại phá lệ đi vào phòng sách mở máy tính. Lần đầu nhìn thấy nàng hứng thú với chuyện khác ngoài những chuyện như quét dọn vệ sinh, luyện yo-ga, đọc sách, nghe nhạc, tuy tôi vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không muốn làm phiền đến nàng, liền quyết định đi ra ngoài một chút. Đi dạo hai lần quanh hành lang cũng không phát hiện có chỗ nào khả nghi, tôi lại nhìn không được đi tới phòng bảo vệ, chỉ vì trong lòng vẫn canh cánh đoạn băng ghi hình hôm qua. Tiểu Vương đang đứng cạnh cửa cái, mà trong phòng bảo vệ chú Trương đang nằm ngủ trên bàn. Nhìn thấy thái độ làm việc "xuất sắc" như thế, tôi không hề bất ngờ đối với việc người đàn ông nhà nhận có thể tự do ra vào nhà của Hoa Tiệp Lạc -- xem ra tôi phải thúc giục Hoa Tiệp Lạc mau nộp thư khiếu nại kia lên mới được

Mới vừa oán giận vài câu, lại phát hiện hệ thống tivi đang mở, mà điều khiển lại đặt tùy tiện trên bàn. Tôi nhìn chú Trương vẫn đang ngủ gục trên bàn, sau đó đưa ánh mắt trở lại cái điều khiển. Khẽ nhủ mày, tôi bắt đầu ngắm ngẫm nhìn nút tua lại màu xanh lá, không tốn nhiều sức lực, hình ảnh trên tivi bắt đầu mau chóng tua lại. Rất nhanh, tôi điều chỉnh đoạn băng ghi hình đến lúc người đàn ông nhà nhận rời khỏi nhà Hoa Tiệp Lạc. Hẳn đúng thật là chạy về lối phòng chữa cháy, nhưng tại sao cảnh sát lại không tìm thấy hắn chứ? Tôi lại lén chuyển qua xem đoạn băng ghi hình của camera chỗ cửa lớn và thang máy, vẫn không phát hiện được hình bóng của người đàn ông nhà nhận kia, mà chuyện này căn bản là không thể nào.

Tìm nửa ngày cũng không có đầu mối, trong lòng tôi càng ngày càng buồn bực bắt đầu tùy tiện bấm loạn điều khiển, cười ngửa xem hoa xem đoạn băng ở các tầng sau khi người đàn ông nhà nhận kia rời đi. Bởi vì lúc đó cũng hơn chín giờ rồi, cho nên người đi lại trong tòa nhà này cũng không nhiều. Trừ bỏ mấy bác mầy đi ở những tầng khác nhau ra vào thang máy, trong đoạn băng ghi hình của camera tầng mười bảy đột nhiên xuất hiện một người đi từ phòng chữa cháy vào hành lang, nhưng người kia cũng không phải là người đàn ông nhà nhận, bởi vì hắn ta mặc áo sơ mi trắng, mà người đàn ông này lại mặc áo khoác đen hơn nữa sau khi bước đến bên phải hành lang còn mở cửa bước vào, có thể thấy hắn là một hộ gia đình trong tòa nhà này.

Đội đã, chẳng lẽ... Đang muốn tua lại đoạn băng ghi hình, lại không nghĩ rằng điều khiển từ xa trên bàn bị người khác lấy -- Không biết chú Trương tỉnh lại lúc nào, về mặt của ông ấy đang nghỉ hoặc nhìn chăm chăm hình ảnh trên tivi đã bị tôi điều khiển lung tung kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Đúng vào lúc này, tiểu Vương đột nhiên đi vào phòng: "Chú Trương, hộ gia đình dãy C tầng 12 nói ông ta quên mang chìa khóa ra cửa rồi... Chú Trương?... Chú Trương!"

Chú Trương bị một phen giật trở lại của tôi khiến thành hồ đồ nơi nào để ý tới phản ứng của tiểu Vương, ông chỉ ngơ ngẩn đứng lên, về mặt nghi ngờ mà đi tới trước hệ thống camera cúi đầu nhìn thoáng qua, giống như chỉ cần nhìn cẩn thận, sẽ biết vì sao hình ảnh vừa rồi lại nhảy lung tung. Tôi thở dài một hơi, không ngờ chú Trương tỉnh lại nhanh như vậy, tôi vốn định xem lại đoạn băng theo dõi lần nữa, bây giờ cũng chỉ có thể bắt đĩ mà "Khoanh tay đứng nhìn".

"Chú Trương, làm sao vậy?" tiểu Vương rốt cuộc phát hiện được không ổn, hắn tới gần vỗ vỗ vai chú Trương, "Đang xem gì thế?"

Chú Trương lúc này mới quay đầu lại liếc nhìn tiểu Vương, lại không trả lời, rất nhanh lại xoay người tiếp tục về mặt nghi ngờ mà nhìn chăm chăm màn hình theo dõi. Xem ra, sự tùy ý làm bậy của tôi đúng là tạo thành kích thích không nhỏ cho ông chủ này.

"Rốt cuộc sao thế", tiểu Vương đi tới bên cạnh chú Trương, cũng học ông ta khom lưng nhìn sát vào màn hình theo dõi, "Phát hiện người khả nghi nào phải không?"

"Tiểu Vương", chú Trương để ngoài tai lời tiểu Vương nói, chỉ tự hỏi, "Hệ thống theo dõi này lắp lúc nào vậy? Còn cái điều khiển này... có phải hư rồi?" Nói xong, giờ điều khiển cầm trong tay quơ quơ về phía tiểu Vương, tiểu Vương nhướng mày, lộ vẻ thắc mắc mà nhận lấy điều khiển từ trong tay chú Trương, hơn nửa ngày mới đáp: "Hệ thống theo dõi là mới thay ba năm trước đây, nếu điều khiển..." Nói xong, hắn tùy tiện bấm mấy nút, sau khi phát hiện không có vấn đề gì lại nói, "Không có hư mà, không phải tốt sao".

"Nhưng mà", chú Trương lại cầm lại điều khiển từ xa, nhướng mày nói, "Chú mới thấy, hình ảnh này nó... tự đổi tới đổi lui..."

"Là sao?" tiểu Vương đứng lên, không đồng ý mà nói, "Có thể là máy móc xảy ra chút vấn đề đi, dù sao cũng dùng ba năm rồi... Khoan nói cái này, hộ gia đình dãy C tầng 12 đã quên mang chìa khóa ra cửa, chú Trương chủ mau giúp con tìm xem, con còn phải đưa qua cho nhà người ta".

Chú Trương vẫn chưa phản ứng lại tiểu Vương, ông nhìn chăm chăm màn hình theo dõi với vẻ mặt rối rắm, sau đó lại cúi đầu nhìn thoáng qua điều khiển từ xa trong tay: "Nhưng mà... chú còn thấy phím ấn của điều khiển này... hình như tự động". Thậm chí ngay cả chuyện này cũng bị ông ta phát hiện, tôi đứng ở bên cạnh không khỏi giật khóe miệng. Tiểu Vương thấy chú Trương không để ý tới hắn, liền lười gọi tiếp, tự xoay người sang chỗ khác mở ngăn kéo ra tìm chìa khóa. Còn tôi cũng cảm giác mình không cần phải nán lại ở nơi này tiếp, bỏ lại chú Trương bị tôi làm cho tỉnh tỉnh mê mê, quay đầu đi lên lầu. Lúc trở về, tôi còn thấy hai cảnh sát ngày hôm qua đang tra hỏi thám quét dọn tầng lầu này ở gần thang máy, có lẽ bọn họ cũng không có thu hoạch thực tế gì.

Trở lại nhà Hoa Tien Lạc, nhưng không thấy bóng dáng Hoa Tien Lạc. Quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện cửa phòng sách không đóng, tôi không khỏi nhủ mảy: Chẳng lẽ nàng còn đang dùng máy tính?... Hôm nay là ngày gì? Ngày của máy tính? Ngày lên mạng? Nếu không rồi cuộc là thứ gì thúc đẩy vị tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian Hoa Tien Lạc này dùng máy móc chuyên gây phóng xạ - máy tính này lâu như vậy? Tôi thắc mắc mà tới cạnh cửa phòng sách, quả nhiên thấy người nọ đang uốn thẳng lưng, ngồi ngay ngắn trước máy tính gỗ gỗ. Hoa Tien Lạc dường như cảm ứng được cái gì, đột nhiên xoay đầu lại.

"Đã về rồi?" Nàng hơi sững sờ, sau đó khẽ cười với tôi. "Tôi còn nghĩ cô đi nơi nào". Lời nói tự nhiên như vậy, khiến tôi hoảng hốt cho là mình với Hoa Tien Lạc là bạn thân quen biết đã nhiều năm.

"Xuống lầu tiện xem thử", tôi thuận miệng đáp, "Những cảnh sát kia còn đang tra hỏi, nhưng mà hình như không hỏi ra gì cả". Nói xong, tôi lại nghĩ tới người đàn ông mặc áo khoác đen ở trên hành lang tầng 17 ở hệ thống theo dõi kia. Không biết tại sao, trong lòng đột nhiên tuôn ra một tia bất an. Nhưng Hoa Tien Lạc chỉ khẽ cười, không chút thay đổi mà dời đề tài đi: "Tôi tìm thật lâu ở trên mạng, đều chưa tìm ra ca khúc cô viết".

Nghe xong lời của Hoa Tien Lạc, tôi nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, qua hơn nửa ngày mới chậm rãi tới gần nàng: "Cô đang ở đây tìm ca khúc tôi viết?" Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân thúc đẩy Hoa Tien Lạc lần đầu tiên ngồi lâu với máy tính như vậy? Chỉ là vì tìm ca khúc tôi viết trước kia?

"Đúng vậy", Hoa Tien Lạc ngược lại không đồng ý, "Cô không phải nói còn có thể tìm ra sao? Nhưng tôi tìm đã lâu..."

Tôi lập tức cũng biết vấn đề xảy ra ở nơi nào, vì vậy hỏi nàng: "Cô trực tiếp gõ tên tôi để tìm sao?"

Hoa Tien Lạc khẽ gật đầu.

"Như vậy thì tìm không được đâu", tôi bất đắc dĩ cười cười, "Cô nhập vào 'Cửu sinh hoa', Cửu của thất bát cửu, sinh của sinh mệnh, hoa của đóa hoa". Đây là tên một bài hát trong đó.

Hoa Tien Lạc chần chờ mà nhìn thoáng qua tôi, sau đó liền ngoan ngoãn mà xoay người gõ ở trên bàn phím, còn chưa tới một giây, trên màn hình vi tính lập tức xuất hiện một chuỗi dài websites của bài hát này.

"Chính là bài này?" Nàng khẽ nhủ mảy, "Nhưng mà... người soạn không phải là cô mà?"

Tôi thở dài, cười khổ nói: "Nghề của tôi là 'Người soạn ngầm'..." Để tránh nàng nghe không hiểu, lại nói bổ sung, "Coi như là thay thế đi, hoài thai tháng mười chính là tôi, nhưng làm mẹ sau khi sinh ra không phải là tôi... tôi là dạng người nhận tiền liền đi kia". Giới thiệu như vậy hình như có chút thô tục, nhưng không sao cả, đây xác thực chính là công việc tôi làm lúc còn sống.

"Cô soạn, nhưng người soạn ghi tên người khác?" Đầu óc của nàng quả nhiên rất thông minh, vừa nói liền hiểu.

"Ừ". Tôi khẽ gật đầu.

Hoa Tien Lạc vẫn nhủ đôi mày xinh đẹp của nàng như cũ, lại hỏi: "Vì sao?"

Tôi sững sờ, nhưng ngay sau đó cam chịu mà vươn tay phải, dán lòng ngón cái cùng ngón trỏ, ngón giữa vào nhau ma sát: "Vì tiền".

"Nhưng mà..." Hoa Tien Lạc lộ vẻ muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, "Cô sẽ cam lòng sao? Rõ ràng là ca khúc do mình soạn..."

"Lúc đó tôi cần tiền gấp, còn Steven lại đột nhiên tìm tới cửa, cho nên tôi không nghĩ nhiều liền đem ca khúc cho hắn", tôi mấp máy môi, tiếp tục nói. "Như vậy có thể đưa ca khúc đi ra ngoài rất nhanh hơn nữa còn có tuyên truyền tương đối khá... huống chi, để ca khúc viết xong ở nhà cũng dùng gì đâu, chỉ có đem nó thu thành ca khúc truyền ra để nhiều người nghe hơn, mới có thể gọi là 'Ca khúc', nếu không cũng chỉ là nốt nhạc đầy vô nghĩa". Sau khi tôi nói xong, Hoa Tien Lạc không hề tiếp lời, nàng giống như đang suy tư gì đó, hơn nửa ngày mới hỏi lại: "Lời là cô điền?"

"Không phải". Tôi lắc đầu, tự nhận là văn chương còn chưa tốt như vậy.

Hoa Tien Lạc rồi cuộc không hỏi nữa, nàng xoay người đi dùng con chuột tùy tiện kích mở một websites. Một lát sau, âm nhạc vang lên, nàng lẳng lặng nghe bài hát không nói thêm gì nữa. "Cửu sinh hoa" là một ca khúc chậm khá trữ tình, lúc ấy sau khi vừa mới viết xong ca khúc này tôi cũng không nghĩ nhiều mấy, tùy tiện ném cho Steven liền không hề để ý nữa. Nhưng không ngờ tới là, phản ứng sau khi bài này ra sân lại không tệ. "Mẹ" của bài hát này - bài hát bảo là tự gây tự hát tự diễn từ này - cũng vì vậy mà ăn hên theo. Từ sau khi đó, số lần Steven tới tìm tôi càng ngày càng nhiều, còn tôi cũng đã dưỡng thành thói quen làm "Mẹ thay thế", cầm tiền ra đi, chưa từng nghiêm túc truy cứu vấn đề "Quyền tác giả" - lại có lẽ là vì tôi không ngờ mình sẽ chết nhanh như vậy, cho nên cũng không có dục vọng quá mãnh liệt tranh thủ danh dự ỉnh. Nghe xong ca khúc, Hoa Tien Lạc chỉ hơi gật đầu, sau đó lại di chuyển con chuột kích một ca khúc bên cạnh: "Đây cũng là cô viết?"

Tôi sững sờ, nhưng ngay sau đó đáp: "Ừ".

Bài thứ hai Hoa Tien Lạc nghe tên là "Tả kiếm thái dương, hữu kiếm nguyệt lượng" (Má trái mặt trời, má phải ánh trăng). Giống với "Cửu sinh hoa" đều là ca khúc chậm, nhưng tương đối đặc biệt chính là, lời của ca khúc này mặc dù không phải tôi viết, nhưng tên ca khúc lại là tôi đặt. Đây là một ca khúc hiếm hoi mà bản thân vô cùng yêu thích, nhưng mà, sau khi Steven phát nó ra, phản ứng lại không được tốt lắm. Giống như vô số ca khúc lưu hành bị chìm ngập, bài ca này cũng giống như cây kim sau khi bị vứt vào biển rộng mênh mông liền không thấy bóng dáng. Có điều, điều này cũng không thay đổi sự yêu thích mãnh liệt của tôi đối với nó tí nào. Bài không thích được hoan nghênh, bài thích lại bị hát hủi, không biết điều này có thể gọi là "Có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu thành rừng" hay không nhỉ - mặc dù người ngồi ở mát dưới bóng liễu không phải là tôi.

Sau khi âm nhạc bắt đầu, tôi chú ý tới Hoa Tien Lạc khẽ động thân mình, sau đó liền không có động tĩnh gì khác nữa. Âm nhạc bốn phút hai mươi mốt giây rất nhanh liền kết thúc, nhưng Hoa Tien Lạc lại không nói hai lời liền phát ca khúc này một lần nữa. Tôi vốn muốn hỏi nàng cảm thấy thế nào, nhưng thấy Hoa Tien Lạc vẻ mặt nghiêm túc nghe bài hát, liền không mở miệng đặt câu hỏi. Cứ như vậy, Hoa Tien Lạc nghe bài hát này tới bốn lần rồi cuộc mới chịu dừng lại, rồi lại hỏi tôi: "Đây là cô viết?"

Mặc dù đối với vấn đề giống nhau bị hỏi hai lần mà cảm thấy rất kỳ quái, nhưng tôi vẫn tận lực gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Hoa Tien Lạc liền nói: "Rất êm tai, tôi rất thích." Giọng điệu không hề xu nịnh, vẻ mặt của nàng còn nghiêm túc, giống như thật sự đó là những lời nói từ trong lòng. Cảm giác vui sướng tràn đầy trong thoáng chốc dâng lên, không nghĩ tới ca khúc không được bên ngoài đón nhận mấy này, lại đang nhận được ưu ái của Hoa Tien Lạc. Tôi đang cao hứng đến mức có chút đắc ý quên mình, vì thế liền nhân tiện nói cho nàng biết tên của ca khúc này cũng là cho chính mình đặt.

"'Tà kiếm thái dương, hữu kiếm nguyệt lượng' . . ." Hoa Tien Lạc có chút đắm chiêu nói, "Đây là lời khen của người Tây Ban Nha ngày xưa đối với người con gái đẹp, đặt tên rất đúng, rất hợp với giai điệu này."

Tôi kinh ngạc há miệng ra, bởi vì tên bài hát này cho đến bây giờ, ngoại trừ bản thân mình cũng không ai biết rõ ý nghĩa của nó – Dù là Steven hay An Nghiên. Hơn nửa ngày, tôi mới lại hưng phấn nói cho Hoa Tien Lạc: "Đây là lúc tôi đọc 'Đôn-Ki-Hô-Tê' biết được, lúc ấy cũng rất thích cách nói 'tà kiếm thái dương, hữu kiếm nguyệt lượng', còn vì vậy mà viết ca khúc này." Có điều khiến tôi không hài lòng chính là ca khúc này bị phớt lờ, ý nghĩa trong những hàng chữ ngược lại ước nguyện ban đầu khi sáng tác bài hát này của tôi.

"Cô thích xem 'Đôn-Ki-Hô-Tê' ?" Hoa Tien Lạc nhướn mày phải, nhưng ngay sau đó lại xoay người ấn nút phát, bài hát may mắn được nàng thích bắt đầu chậm rãi truyền từ loa ra.

Tôi không khỏi khẽ cười: "Tôi cảm thấy, Đôn-Ki-Hô-Tê là một kẻ điên rất đáng yêu." Cuốn sách này tôi xem không chỉ một lần.

"Cuốn sách 'Đôn-Ki-Hô-Tê' này, tôi xem vài lần," Hoa Tien Lạc xoay đầu lại nói, "Tôi rất thích những câu chuyện ở bên trong. Nhưng ca từ của bài hát này, tôi cảm thấy không được phù hợp."

Tôi lại há to miệng không nói tiếng nào, không biết nên nói cái gì để biểu đạt tâm tình bản thân giờ phút này, giống như trong phút chốc, tôi và Hoa Tien Lạc có rất nhiều điểm chung. Có đôi khi, muốn tìm được một người có cùng sở thích rất khó, khó như tìm kim đáy bể. An Nghiên với tôi là lâu ngày sinh tình, điểm giống nhau tất nhiên là có, nhưng sở thích trước sau cũng không quá hợp. Cảm xúc vui sướng dâng lên đến mức nào đó, lại đột nhiên biến thành sự buồn bã vô lực: "Tại sao, sau khi chết mới biết được người này?"

Hoa Tien Lạc đương nhiên sẽ không phát giác tâm tình của tôi nhấp nhô giống như xe qua núi, nàng vừa nghe ca khúc vừa dùng ngón trỏ gõ nhịp lên bàn, đột nhiên mở miệng nói: "Ca khúc này, là nhịp ba."

Tôi sững sờ, nhưng ngay sau đó khẽ gật đầu: "Ừ." Hoa Tien Lạc nói không sai, đây quả thật là một ca khúc có nhịp ba, nhưng tôi không hiểu sao nàng đột nhiên lại nói như vậy.

"Nhịp điệu này rất thích hợp để nhảy điệu waltz," Hoa Tien Lạc tiếp tục nói, nàng quay đầu lại nhìn tôi, "Cô biết không?"

"Hả?" Tôi nhất thời không hiểu.

Hoa Tien Lạc lấy chiếc ly sứ màu trắng trên bàn, sau khi uống một ngụm nước ấm lại hỏi: "Điệu waltz, cô biết nhảy không?" Tôi thoáng chốc hiểu được, điệu waltz đều là nhịp ba, hướng chỉ giai điệu ca khúc tôi viết này tương đối chậm, theo như lời nàng, quả thật rất thích hợp để nhảy điệu waltz – có điều, tôi không biết nhảy. Có chút ngưng ngừng, tôi giơ tay lên gỡ gỡ cảm lắc đầu với nàng, sau đó hỏi lại: "Còn cô, cô biết không?" Vừa nói ra miệng liền hối hận, nếu Hoa Tien Lạc không biết nhảy điệu waltz, có lẽ trên thế gian này sẽ không còn ai biết nhảy nữa?

"Học qua," Hoa Tien Lạc trả lời ngắn gọn, sau đó chuyển chủ đề, "Ca khúc này có bản nào chỉ có nhạc không?"

Tôi sững sờ, nhưng ngay sau đó đáp: "Có, tôi. . ." Nói xong, cảm thấy ý tứ không được tốt lắm, "Bởi vì tôi rất thích ca khúc này, cho nên mở một trang web cá nhân tải bản demo lên, vẫn giữ lại." Nói xong, theo ý nguyện của Hoa Tien Lạc, nói trang web kia cho nàng. Đường như tâm tình Hoa Tien Lạc không tệ, khoe miệng nàng vẫn hơi cong, chưa hỏi qua tôi đã tự tải bản demo về máy tính. Nghe lại bản demo của ca khúc đó, không biết tại sao, lòng của tôi không khỏi rung động một chút. Có một loại cảm giác đau xót lan tỏa trong lòng, tình tế nhấm nháp loại rung động vì điệu này: hóa ra âm dương xa cách với ca khúc mình yêu quý, lại sẽ cảm thấy thương cảm khó hiểu.

Hoa Tien Lạc đột nhiên đứng lên, sau đó lại xoay đầu hỏi tôi: "Muốn học không?" Giọng nói của nàng hòa cùng giai điệu đang phiêu đảng trong không khí, tôi nhất thời lại thần thờ. Có lẽ thấy tôi không có phản ứng, Hoa Tien Lạc cầm tay trái của tôi, không nói hai lời liền kéo tôi đến phòng sách. Lúc này

mới lấy lại tinh thần, tôi như lọt vào trong sương mù hồi nàng: "Sao thế?"

Người đứng trước mặt tôi vẫn không mở miệng nói chuyện, nàng đưa tay đang nắm tay phải của tôi lên, sau đó lại tự ý mở lòng bàn tay của tôi làm cho hai tay cùng nắm. Tay của nàng không có độ ấm – không đúng, hẳn là tôi không cảm thấy được nhiệt độ từ tay nàng – bởi vì tôi đã chết. Thấy tôi giống như con rối giật dây mặc cho nàng thao túng, Hoa Tiệp Lạc mới lại nhẹ giọng dặn dò: "Đỡ tay kia ở xương bả vai của tôi." Tôi ngây người một hồi, mới sững sờ không được tự nhiên để tay trái lên eo của nàng.

"Đưa tay lên trên một chút." Nàng lại kiên nhẫn nói.

Tôi nghe lời dời tay phải lên trên, lại cố gắng đè thấp cảm giác khẩn trương trong lòng, cứng nhắc ôm hờ thân thể của đối phương. Hoa Tiệp Lạc ngược lại rất tự nhiên, nàng đứng đối mặt giờ tay trái phủ lên cánh tay của tôi, chóp mũi chúng tôi cách xa nhau có điều khoảng cách giữa hai lòng bàn tay, vô cùng gần. Tôi bay trên mặt đất cao hơn Hoa Tiệp Lạc một chút, cho nên trên căn bản là nhìn thẳng nàng. Có lẽ cảm thấy cả người tôi vô cùng cứng nhắc, Hoa Tiệp Lạc lại khẽ cười nói: "Thả lỏng cơ thể." Tiếng nói ôn hòa, vô cùng giống giọng nói lúc nàng đang ở phòng học vũ đạo dạy múa cho bọn nhóc.

"Cái kia, " tôi có chút khẩn trương nhú mày, "đây là. . ." . Bài hát được Hoa Tiệp Lạc cài đặt tự lặp lại, cũng chính nhờ thế mới hoàn toàn che giấu được sự lúng túng trong giọng nói của tôi, nếu như xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, có lẽ sẽ bị Hoa Tiệp Lạc nghe được giọng nói đang phát run của tôi.

"Điệu waltz," không đợi tôi nói xong, Hoa Tiệp Lạc nói, "cơ thể của cô thả lỏng chút nữa, tay phải nâng lên một chút." Giống như cô giáo ân cần dạy bảo học trò, nàng lại kiên nhẫn uốn nắn động tác của tôi. Thật sự là dựa vào quá gần, nhưng đúng là khoảng cách như vậy làm cho tôi bất chấp suy nghĩ, theo hướng dẫn của nàng vội uốn thẳng người mình. Tôi giương mắt, tình huống nhìn được cặp lông mi thật dài từng sợi từng sợi cong lên của Hoa Tiệp Lạc, còn có con ngươi tối đen nhìn tôi, giống như dòng suối ôn hòa mềm mại làm cho người ta nói không ra lời. Thế nhưng tôi nói không ra lời, không có nghĩa là Hoa Tiệp Lạc cũng trở thành người câm, nàng đột nhiên dịu dàng nói: "Đây là ba bước chậm. Cô bước chân trái trước, sau đó tới chân phải, bước thứ ba chân trái bước lên cùng với chân phải. . . . Tôi đếm nhịp." Nàng tự mình phân phó, không đợi tôi kịp phản ứng, tiếng "một" kia đã phun ra từ miệng nàng.

Tôi sợ lỡ nhịp, liền vội nghe lời mà lúng túng bước, lại lập tức dẫm lên mu bàn chân của Hoa Tiệp Lạc. Không đợi Hoa Tiệp Lạc mở miệng, tôi vội buông tay lui ra phía sau liên tục giải thích: "Thực xin lỗi, tôi nghĩ hay là thôi đi."

"Từ từ sẽ được, " Hoa Tiệp Lạc không thêm để ý chút nào, nàng lại đến gần cầm tay của tôi, "vừa mới bắt đầu học sẽ hơi khó, tôi đếm nhịp chậm một chút, cô đừng vội." Nói xong lại nhú mày, ý bảo tôi chuẩn bị động tác. Muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh dịu dàng của Hoa Tiệp Lạc lại khẩn trương không tìm được bất luận cơ gì, chỉ vươn tay ôm lấy Hoa Tiệp Lạc, cam chịu số phận chờ nàng mở miệng đếm nhịp.

"Một." Hoa Tiệp Lạc ôn nhu mở miệng nói, đồng thời, chân phải của nàng đã muốn lùi về phía sau một bước. Lúc này tôi mới bắt đầu phản ứng, vừa cẩn thận cúi đầu nhìn, vừa vội bước chân trái ra phía trước để đuổi theo.

". . . Hai." Tiếng thứ hai vừa rơi xuống, tôi lại bước chân phải đuổi theo thân thể Hoa Tiệp Lạc.

Hoa Tiệp Lạc lại khẽ cười, ôn nhu nói: "Đừng nóng vội, đây không phải cuộc thi." Tôi nghe xong, có chút chật vật giương mắt nhìn nàng, lại ngượng ngùng nở nụ cười, cảm giác giống như mình là học sinh tiểu học được cô giáo cầm tay viết chữ. Hoa Tiệp Lạc vẫn đang rất kiên nhẫn, nàng nói tiếp: "Nhịp thứ ba là chân trái bước về phía trước cùng với chân phải, chuẩn bị. . . ba." Vừa dứt lời, Tôi ngu ngốc bước chân trái một bước lớn về phía trước, lại dẫm lên mu bàn chân Hoa Tiệp Lạc. Tôi vội buông tay ra: "Có đau không? Hay là thôi đi, tôi thật sự khiêu vũ không được. . . ."

Lần này Hoa Tiệp Lạc tiếp tục không để ý đến tôi, nàng lại một lần nữa đến gần cầm lấy tay của tôi: "Bây giờ thế này đi, nhịp thứ nhất chân phải của cô lùi về phía sau." Nghe giọng nói dịu dàng không thể phản bác kia, tôi không dám nói tiếp, nhanh chóng chuẩn bị động tác, chờ nàng đếm nhịp. Kế tiếp, cùng với giai điệu quen thuộc này, tôi giống như trẻ con học bước cùng Hoa Tiệp Lạc thông thả di chuyển tới lui trong phòng sách. Khoảng hơn mười phút sau, Hoa Tiệp Lạc lại nói: "Ngắt đầu lên, bây giờ chúng ta nhảy theo nhịp nhạc." Nghe xong lời của nàng, tôi có chút khẩn trương ngắt đầu lên. Vừa rồi bởi vì sợ hãi dẫm trúng Hoa Tiệp Lạc, tôi vẫn cúi đầu chú ý động tác trên chân.

"Đừng khẩn trương, " Hoa Tiệp Lạc nhìn tôi cười nói, "Thả lỏng cơ thể, cười một cái."

Cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, tôi khẩn trương miễn cưỡng mà giờ khoe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

"Tôi không dễ dàng dạy khiêu vũ miễn phí cho người khác đâu". Hoa Tiệp Lạc dịu dàng nói:

"Cô phải nắm chắc cơ hội!"

Trong giọng điệu nàng nói chuyện thâm lộ chút vui đùa, nhưng lại kèm theo chút cường thế không cho phép từ chối.

Vừa lúc tiếng nhạc dừng lại, một lát sau lại lần nữa bắt đầu, Hoa Tien Lạc nhắm mắt, đôi mày nhỏ nhắn khẽ chau, giống như đang âm thầm đếm nhịp. Vừa nghe giai điệu mình yêu thích, vừa ngắm Hoa Tien Lạc gần ngay trước mặt, tầm mắt của tôi không nhìn được mà rơi xuống đôi môi đang mấp máy của nàng. Cảnh môi vẽ lên đường cong tinh tế mê người, sắc môi mang chút trắng nhợt khiến người ta nhìn ra nàng không có bôi son. Thật ra, hôm nay Hoa Tien Lạc cũng không có bôi son phấn, nhưng ngay cả như vậy, cũng không thể che giấu vẻ đẹp xuất chúng của nàng.

Đột nhiên, Hoa Tien Lạc lại mở mắt ra, nàng khẽ nói: "Bắt đầu rồi!"

Tôi vội căng cứng người lại, theo tiết tấu âm nhạc cùng với động tác của Hoa Tien Lạc, nhảy điệu waltz mặc dù không khó nhưng lại khiến tôi khần trương không thôi này. Dần dần, động tác của tôi càng ngày càng thông thuận, về mặt tiết tấu tôi tự nhận là còn tạm tạm, chỉ là động tác vẫn cực kỳ cứng nhắc.

Lần đầu tiên cùng Hoa Tien Lạc dán chặt như vậy, trong lòng tôi có loại cảm xúc khó hiểu từ từ bùng lên, cũng không đợi tôi nghĩ tiếp, Hoa Tien Lạc đột nhiên khẽ nói:

"Cô nhảy rất khá" - Giọng nói thỏ thẻ, nghe rất thoải mái.

Tôi nhìn khoe miệng nàng hơi nở nụ cười, nhìn không được cũng cúi đầu khẽ cười, sau đó hỏi nàng: "Cô...biết nhảy rất nhiều điệu, phải không?" Ngoại trừ ba lê, Hoa Tien Lạc đến tận cùng còn có thể nhảy bao nhiêu loại vũ đạo?

"Chỉ cần dung nhập tình cảm, thân thể đương đưa lên chính là vũ đạo." - Hoa Tien Lạc khẽ cười, vừa thông thả chuyển dời thân thể, vừa chăm chú nhìn tôi mà nói: "Thật ra, ngay từ thuở ban đầu, tất cả những loại hình vũ điệu trên thế giới đều là phương thức để con người thổ lộ, biểu đạt tình cảm bản thân. Tại sao phải phân ra nhiều chủng loại như vậy? Tại sao lại phải vì từng động tác đều nêu lên danh tự rắc rối? Tại sao phải ép buộc từng cử chỉ đương đưa đều phải đạt đến trình độ hoàn mỹ? Quá nhiều ràng buộc như vậy khiến cho người ta quên mất ước nguyện ban đầu, lúc khai sinh ra vũ đạo. Không phải vì thi đấu, cũng không phải vì danh vọng, mà vũ đạo - thực chất chỉ là một phương thức chấm phá những đường nét của xúc cảm mà thôi."

Nghe xong những lời này, tôi có một loại xúc động khó lý giải, muốn lập tức mở miệng đồng ý, nhưng lại cảm thấy nhiều lời vô ích, cuối cùng chỉ nói: "Âm nhạc với tôi cũng là như vậy, từng âm điệu đều là tiếng lòng của tôi. Vui vẻ cời mờ, hay dụng tâm khép kín... Những cảm xúc không nói nên lời đó, tôi đều gửi vào giai điệu, ca từ bài hát mà biểu đạt. Ngôn ngữ tuy rằng trực tiếp, nhưng đôi khi lại quá tẻ nhạt. Vì thế, tôi đem tâm tình gửi vào lời ca tiếng nhạc, không cầu tất cả mọi người hiểu được, chỉ mong có người thấu được những điều tôi muốn truyền tải mà thôi. Chính là, cũng không cần phải lo lắng bởi, giọng nói của cõi lòng khi phát ra, ít nhất - cũng có bản thân tôi hiểu được."

Không biết tự lúc nào, bước nhảy đã dừng lại, nhưng chúng tôi vẫn duy trì động tác ôm hờ đối phương. Hoa Tien Lạc hơi nhướng mày, mang theo ý cười, hỏi: "Ca khúc này biểu đạt tâm tình gì của cô?"

Tôi kéo kéo khoe miệng, đáp: "Tên của ca khúc này, không biết cô có biết không? [Má trái thái dương, má phải ánh trăng]... Chính là tưởng niệm mỹ nhân."

Hoa Tien Lạc nhìn không được, cười lắc đầu, sau đó nói: "Bước nhảy của chúng ta cũng đã ăn ý như vậy, bây giờ cũng nên theo tâm tình mà khiêu vũ thử xem sao?". Không đợi tôi kịp phản ứng, nàng đã kéo thân thể của tôi bắt đầu chuyển động, không giống như những bước nhảy đơn điệu khi nãy, mà là kéo tôi nhẹ nhàng xoay chuyển. Tôi lại càng hoảng sợ, cố gắng thao sát tiết tấu và động tác của nàng mà ngốc nghếch nhích dời thân thể. Hoa Tien Lạc đột nhiên cười lên tiếng, giống như rất thích ý khi nhìn thấy bộ dáng quẫn bách của tôi vậy, bởi thế, động tác của nàng càng lúc càng tăng nhanh, nét cười cũng càng ngày càng vui vẻ. Tôi cũng ngượng ngùng cười theo, bắt đầu...nhưng khoái hoạt...

Âm nhạc, tiết tấu đã không còn quan trọng nữa, vũ khúc bây giờ chính là tâm tình hiện tại của chúng tôi. Những ngày qua, tôi chưa từng thấy Hoa Tien Lạc thoải mái như vậy, nụ cười, tư thái của nàng nhẹ nhàng như gió thoảng, làm cho người ta không tài nào bắt được, mà tôi, cũng chỉ có thể ở một bên, đem hình ảnh này, cố gắng khắc sâu vào tâm tưởng...

Tiếng nhạc ngừng, động tác của chúng tôi vẫn không dừng lại, nét cười ngày càng nồng đậm, mà tiếng thở dốc cũng nhẹ nhàng ngân nga trong thư phòng tĩnh lặng...

Lúc này, tôi lơ đãng nghiêng đầu, nhìn đến mặt kính của giá sách thủy tinh bên tường, trên đó chiếu rọi thân ảnh Hoa Tien Lạc...Bóng lưng thon dài, suối tóc tung bay theo động tác của nàng, kỹ thuật nhảy điêu luyện cùng tiếng nhạc du dương, nhìn một màn này, có thể cảm nhận được nội tâm vui sướng của nàng, hết thảy đều hoàn mỹ như vậy - duy chỉ tôi không có xuất hiện trên đó mà thôi...

Bởi vì xuất thần, mà động tác của tôi có phần chậm lại, Hoa Tien Lạc vừa cười, vừa theo tầm mắt của tôi nhìn lại, nàng cũng phát hiện ra trên mặt kính chỉ chiếu rọi duy nhất thân ảnh của mình. Động tác của chúng tôi bỗng dừng lại, mà tiếng nhạc vẫn đang phát ra.

"Cám ơn cô dạy tôi khiêu vũ" - Tôi nói lòng tay trái đang cùng nàng tương khẩu, thu hồi tay phải vẫn đang ôm lấy vòng eo của nàng, sau đó, không được tự nhiên mà hướng nàng nói lời cảm tạ: "Đây là lần đầu tiên...tôi nhảy điệu waltz."

Nét cười trên mặt nàng đột nhiên cứng lại, nhưng trong nháy mắt, loại cảm giác cứng nhắc liền nhanh chóng biến mất, nàng thở nhẹ nhẹ, nói với tôi: "Khóa học này là miễn phí, xem ra trên thế giới này, không phải tất cả những thứ miễn phí đều không tiện nghi, đúng không?" Nói xong, đưa tay vén những sợi tóc vẫn đang vui đùa ra phía sau, không đợi tôi lên tiếng đã tranh thủ thời gian xoay người sang chỗ khác, cầm lấy chiếc ly sứ trên bàn, uống một ngụm lớn.

"Thật sự, cô rất thích hợp làm vũ sư" - tôi nghiêm túc nói: "đã kiên nhẫn, lại ôn nhu. Có thể làm học sinh của cô, chắc chắn là một loại khoái hoạt!". (^^)

Hoa Tien Lạc xoay đầu lại, bởi vì vừa rồi nhảy khá dụng tâm, nên hai má đã nhiễm một tầng hồng nhuận, nằng để cái ly lại trên bàn, vừa thở nhè nhẹ, vừa nói: "...Cô chưa nhìn thấy tôi nghiêm khắc như thế nào mà thôi". Nói xong, cầm lấy con chuột đóng website lại, tiếng nhạc cũng tại thời khắc này mà đình chỉ ngân nga. Một khắc yên tĩnh bất chợt, trong thoáng chốc, tôi có loại cảm giác nhảm tưởng rằng : vừa rồi hết thấy đều là mơ, hoặc là - những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua, tất cả đều chỉ là một giấc mộng mà thôi.

"Tôi đi...tắm rửa." - Hoa Tien Lạc lại cầm lấy chiếc ly sứ nhấp một ngụm, có chút vội vàng, cười nói: "Vừa rồi nhảy, cả người đồ đầy mồ hôi". Tôi cảm giác...nàng có điểm mất tự nhiên, nhưng lại nói không được là mất tự nhiên ở chỗ nào. Không đợi tôi lên tiếng, Hoa Tien Lạc liền hướng tôi mỉm cười, sau đó, không nói hai lời liền vội vã rời khỏi thư phòng. Tôi sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nhất thời không biết nên làm cái gì. Quay đầu, nhìn lại mặt kính thủy tinh, như muốn kiểm tra lại là thực hay mơ. Nhưng...vẫn không có gì cả. Nói vậy tức là: tôi đã không nhìn thấy bộ dáng của mình mấy ngày qua.

Quý giới, chính là loại thực thể có hình hài không tồn tại trên kính sao? Nếu vậy, có thể có một ngày, ngay cả hình dáng của mình như thế nào tôi cũng đều quên mất hay không?"

"Cậu lại xem quyển sách đó à?". Cô đột nhiên bị người phía sau thân mật ôm lấy, mùi sữa tắm cũng đồng thời bao phủ xung quanh. Tôi giật mình một cái, sau khi định thần lại, không khỏi thở phào một hơi, nghiêng đầu cười hỏi người phía sau: "Tắm xong rồi à?"

"Ừ" Tà Y Y nhéo nhéo gương mặt của tôi "Cậu đọc mê say đến nỗi, tớ đi ra cũng không nghe thấy". Vừa nói, vừa dùng sức siết chặt cổ tôi như một cách trừng phạt. =,=

Tôi đưa tay vuốt vuốt mặt, thế nhưng đầu óc vẫn lén lút ngưng lại tại nội dung của quyển nhật ký mà suy tư, thấy Tà Y Y mái tóc dài ướt sũng vẫn còn rối tung, tôi vội vàng đứng lên nói với nàng: "Vào phòng đi, tớ giúp cậu sấy khô tóc". Tà Y Y lại vươn tay ra kéo tôi đến gần hơn nữa, trên mặt nhàn nhạt ý cười, hỏi: "Trong sách viết cái gì vậy? Tớ thấy nét mặt vừa rồi của cậu...giống như có điểm mất hứng."

Mất hứng? Tôi ngẩn người, nhớ tới nội dung vừa đọc thấy trong quyển nhật ký, không khỏi thở dài một hơi, hỏi lại nàng: "Y Y,cậu có biết nhảy điệu waltz không?"

"Waltz?" - Tà Y Y nhú mày, nhưng ngay sau đó lại cười nói: "Sao? Muốn mời tớ khiêu vũ?"

Nàng vừa tắm xong, trên người một chiếc váy ngủ, tóc dài ướt sũng rối tung, hai má bởi vì nhiệt khí trong phòng tắm mà hơi phấm hồng. Nhìn Tà Y Y như vậy, lòng tôi đột nhiên mềm nhũn, nhìn không được liền vươn tay ra đem mỹ nhân ôm vào lòng. Tà Y Y lập tức giơ tay lên đánh vào lưng tôi, nhưng cũng không có đẩy ra, cười sáng giọng: "Cậu chưa tắm, bẩn chết được."

Không để ý tới lời trách cứ, tôi nhắm mắt lại cảm thụ thân thể ôn hòa của Tà đại tiểu thư, đặt cằm trên vai nàng, thấp giọng nói: "May mắn....Không quá muộn để chúng ta nhận thức nhau, thật tốt quá."

"Nói cái gì dở hơi vậy?" - Tà Y Y lại nhẹ nhàng đẩy tôi ra, nghi hoặc nhìn tôi: "Phạm, cậu sao vậy?"

"Không có gì" - Tôi đưa tay nhéo nhéo gương mặt của nàng, cười thúc giục: "Mau vào phòng sấy khô, tóc ẩm ướt như vậy không tốt lắm đâu". Nói xong, đẩy nhẹ Tà Y Y - vẫn đang ngây ngốc tại chỗ, mang theo quyển nhật ký hướng phòng ngủ thẳng tiến. May mắn...vì chúng tôi đã được nhìn thấy nhau trên quỹ đạo vận mệnh này. Duyên phận là thứ sẽ đến bất chợt, không thể biết trước khi nào, tôi rất may mắn, gặp gỡ duyên phận của mình vừa lúc, không quá muộn màng để phải hối hận.

Chính là, không biết tại sao...trong lòng vẫn mơ hồ đau nhức...

Không biết tại sao, quyển nhật ký trên tay...giống như nặng hơn trước kia một chút...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Đứng phía sau Tà Y Y đang ngồi trước bàn trang điểm, một tay tôi cầm máy sấy tóc, một tay cầm mái tóc ướt xoắn dài của Tà Y Y. Kèm theo tiếng "ù ừ" ồn ào, tôi biểu hiện là đang thổi tóc cho Tà Y Y, nhưng tâm tư vẫn đang ở trong nội dung của cuốn nhật ký. Lâm Tẩu và Hoa Tien Lạc... Trong cuộc sống hiện thực hai người đó có thật sự biết nhau hay không? Lâm Tẩu thực sự đã chết? Hay đã biến thành. . . . mà? Cứ mãi suy nghĩ như vậy, mái tóc ướt trên tay tôi bất tri bất giác đã được thổi khô. Tắt máy sấy tóc, nhìn vào gương khẽ cười với Tà Y Y, ý bảo nàng đã ok rồi. Tà Y Y lại khẽ nhú mày, đưa tay phủ lên mu bàn tay của tôi đang khoát trên vai nàng, nhẹ giọng hỏi: "Cậu làm sao vậy, không tập trung gì hết."

"Không có gì." Tôi khẽ mỉm cười để máy sấy tóc lên bàn trang điểm, sau đó thuận theo động tác của Tà Y Y ngồi xuống, dựa vào bên cạnh nàng. Ngẩng đầu nhìn chúng tôi đang ngồi song song trong gương, thoáng qua loại cảm giác cảnh còn người mất. Ngày hôm qua vẫn là bạn bè, hôm nay đã là người yêu. Thì ra quan hệ giữa người và người, thật sự trong phút chốc có thể xảy ra sự thay đổi thật lớn. Duyên phận gì đó, thật sự rất kỳ diệu. Lúc học trung học nếu có người hỏi tôi có khi nào yêu Tà Y Y hay không, khi đó chắc chắn tôi sẽ cười ha hả không ngừng. Nhưng hiện tại, tôi lại quý trọng đoạn duyên phận may mắn này.

Tà Y Y và tôi nhìn nhau trong gương, đột nhiên nàng mấp máy môi, mở miệng hỏi: "Hối hận sao." Rõ ràng là câu hỏi, nhưng giọng điệu giống như câu trần thuật.

Sừng sốt một chút liền lập tức biết Tà Y Y đang chỉ chuyện gì, nhưng tôi há miệng, trong nhất thời không nói được gì. Chỉ là không trả lời ngay mà thôi, Tà Y Y vốn chính là có chút nghi ngờ về mặt trong nháy mắt liền trầm xuống, ngay sau đó nàng liền hỏi: "Cậu hối hận?" Giọng điệu bình thản, biểu tình lại không bình tĩnh.

Tôi cười quay đầu lại, nắm chặt bàn tay có chút lạnh lẽo của nàng vào trong ngực: "Hối hận gì chứ? Hối hận buổi sáng tớ chỉ lo đọc sách không để ý tới cậu, làm cậu giận?"

Tà Y Y sừng sốt, sau đó nhìn không được đánh tôi một cái, rồi lại rầu rĩ nói: "Cậu biết là tớ không phải đang nói cái này." Nàng nói xong, lại dùng sức khê siết bàn tay bị tôi nắm.

"Thật ra tớ nghĩ rồi, " Tôi thu hồi nụ cười, gương mặt đối diện với nàng, nghiêm túc nói, "Quan hệ của chúng ta không giống trước kia, có một số việc. tớ muốn nói rõ với cậu, " Nhìn thấy ánh mắt của Tà Y Y theo lời nói của tôi mà bắt đầu nghiêm túc, vì thế liền cười cười khẽ vỗ mu bàn tay của nàng, tiếp tục nói, "Chúng ta đều là con gái, quan hệ của hai bên là ngang hàng. Cho nên, cậu không thể luôn nghĩ tớ có hối hận ở cùng một chỗ với cậu hay không, cậu nên nghĩ chúng ta phải như thế nào để tiếp tục ở bên nhau. Huống chi, tình yêu vốn là chuyện của hai người, tớ không muốn nhìn đến cậu đem tất cả trách nhiệm đặt trên người mình. Hơn nữa, thời khắc tớ quyết định cùng một chỗ với cậu, tớ không nghĩ là phải hối hận." Nói xong, tôi mấp máy môi, yên lặng chờ đối phương đáp lại.

Nhưng hai mắt Tà Y Y lại sừng sờ nhìn tôi, hơn nửa ngày mới thờ dài một hơi, nói với tôi: "Phạm, cậu luôn nói một mạch liền như vậy, tớ cũng không biết nên phản bác như thế nào. Cậu thật đúng là một chút cũng không thay đổi, lớp 11 khi đó, cậu cũng nói đến mức làm cho tớ trợn mắt há mồm."

Tôi khẽ nhủ mảy: "Lớp 11? Tớ đã nói gì?" Chủ đề này cũng được xoay chuyển vô cùng khó hiểu nha?

Hình như Tà Y Y cảm thấy vô cùng bất mãn đối với sự mất trí nhớ của tôi, nàng liếc mắt, sau đó lại thờ dài một hơi, nắm tay tôi tiếp tục nói: "Nếu không phải cậu, hiện nay tớ căn bản không thể làm DJ ở đài phát thanh."

"Sao?" Tôi có điểm không tin mà trợn to mắt, chuyện này là sao đây?

Trí nhớ dờ tề của tôi như vậy rõ ràng đã chọc giận Tà Y Y, nàng cau mày, hung hăng néo đuôi của tôi một cái: "Cậu còn nhớ học kỳ hai năm lớp 11, lần chúng ta cãi nhau ở sân thượng của trường đó?"

"A. . . học kỳ hai lớp 11? Sân thượng của trường?" Tôi vẫn mờ mịt như cũ, ". cãi nhau?" Nàng đề cập tới chuyện này để làm gì? Hơn nữa khi đó tôi với Tà Y Y quả thực như nước với lửa, mỗi lần chạm trán không phải đầu võ mồm thì chính là cãi nhau, sao tôi có thể nhớ Tà Y Y đang nói tới lần nào? Huống chi đó là chuyện ở năm tháng nào rồi, tôi đã đi làm nhiều năm sao còn có thể nhớ được?

"Cậu. . ." Tà Y Y còn muốn nói gì tôi gì đó, điện thoại đặt ở đầu giường lại vang lên, nàng chỉ có thể trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, "Cậu nhanh đi tắm đi, vừa tắm vừa suy nghĩ, nếu còn không nhớ ra, cậu cứ chờ xem." Nói xong, chỉ trên giường bộ áo ngủ đã chuẩn bị cho tôi, sau đó cũng không quay đầu lại lác lác eo thon đi nghe điện thoại.

Tôi không biết làm thế nào đành ôm quần áo đi tắm, vừa lục lọi lại kho trí nhớ trong đầu vừa chậm chạp đi đến phòng tắm. Chính là, tôi đứng dưới vòi hoa sen, vẫn như trước không nhớ được gì. Trừ bỏ một màn mặt đỏ tai tía với Tà Y Y, cũng không phát hiện lần tranh cãi nào có ý nghĩa đến mức có thể "ảnh hưởng đến việc Tà Y Y làm DJ ở đài phát thanh". Suy nghĩ hơn nửa ngày cũng không có đầu mối, cuối cùng chỉ có thể chán nản quay lại phòng ngủ chuẩn bị nhận lời răn dạy của Tà Y Y, nhưng vừa vào cửa lại phát hiện nàng đã thay váy ngủ, đang mặc áo sơ mi trắng ngồi trang điểm trước bàn, bộ dáng sắp phải ra ngoài.

Quả nhiên, Tà Y Y vừa nhìn gương dùng bút ti mi vẽ lông mày, vừa bắt đầu đi nói: "Đài đột nhiên có việc gấp, nói là muốn tớ qua đó ngay." Nói xong, nàng trong gương gương mặt nhìn tôi đang đứng ở cửa.

Tuy rằng đã quen với việc Tà Y Y thường làm việc khuya, nhưng tôi vẫn nhìn không được oán giận một chút mà mở miệng hỏi nàng: "Đã trễ thế này còn phải đi?" Bất quá chính là, tôi nhớ rõ nàng vừa nói qua cấp trên ở công ty phát thanh hình như có ý đề bạt nàng làm giám chế tiết mục, bận một chút cũng không thể trách được.

Tà Y Y cầm lấy lược trên bàn tùy tiện chải mái tóc quần dài của nàng, sau đó lấy túi da đi đến trước mặt tôi. Không đợi tôi mở miệng, nàng không nói gì liền đưa tay nâng mặt tôi lên, kẻ sát người lại hôn lên môi của tôi. Nhất thời phản ứng không kịp, tôi chỉ ngây người dựa vào khung cửa bên cạnh mặc cho đầu lưỡi mềm mại kia của nàng tùy ý dò xét qua lại trong miệng tôi vài lần mới phản ứng lại, nhưng chờ tới lúc tôi vừa ôm eo của nàng, đối phương lại nói lóng ra: ". Chắc hơi muộn tớ mới về nhà, cậu ngủ trước đi." Nàng thờ gấp, vừa dùng đầu ngón tay vuốt ve hai má của tôi, vừa cúi đầu dịu dàng nói.

"Tớ đưa cậu đi, " Tôi khẽ nhủ mảy, "Tớ ở bên ngoài Mc Donald chờ cậu." Nói xong, đã muốn đi đến tủ lấy quần áo ra thay.

"Đừng, " Tà Y Y giữ chặt lấy cánh tay của tôi, "Muộn lắm, cậu ở đó một mình rất nguy hiểm."

Tôi không khỏi cười ra tiếng: "Có nguy hiểm gì chứ, tớ qua chẳng phải cũng chờ ở đó sao. Nhưng thật ra cậu, liều mạng làm việc như vậy, tớ sợ thân thể của cậu không chịu nổi." Nhìn thấy đôi mắt thâm quầng đã bị che phủ bởi lớp phấn của nàng, tôi không khỏi đau lòng một trận. Không khó nhìn ra, mấy năm gần đây cuộc sống của Tà Y Y bởi vì ngày đêm đảo lộn do chuyên tâm làm việc ở đài phát thanh mà càng lúc càng tiêu tụy.

Nàng lại dựa vào làm cho hai trán chúng tôi khẽ chạm nhau, dịu dàng nói: "Cậu nói, chuyện mình thích làm, dù vất vả như thế nào cũng xứng đáng. . . Nhiều năm như vậy, tớ vẫn luôn nhớ kỹ." Nói xong, lại khẽ sát vào hôn khẽ miệng của tôi, sau đó lại một lần nữa dặn dò tôi ngủ sớm mới xoay người đi ra cửa. Đứng ở cạnh cửa phòng ngủ, nhìn thấy bóng dáng lộ vẻ gầy gò của Tà Y Y, tôi khẽ nhíu mày -- chuyện mình thích làm, dù vất vả như thế nào cũng xứng đáng?

Hình như, tôi có chút nhớ ra rồi.

"Tôi quyết định thừa khoảng thời gian Hoa Tiệp Lạc đi tắm này đến tầng 17 xem thử.

Không biết tại sao, trong lòng tôi luôn mơ hồ có một loại cảm giác bất an, luôn nhớ đến người đàn ông mặc áo khoác đen kia. Hay hẳn ta chính là người đàn ông nhả nhện? Trăm phương nghìn kế lên vào nhà của Hoa Tiệp Lạc, rốt cuộc hẳn muốn làm gì? Sao hẳn lại có chìa khóa trong nhà Hoa Tiệp Lạc chứ? Nhớ tới bộ dáng ôn hòa rập khuôn của hẳn đối với Hoa Tiệp Lạc trong cửa hàng hoa, trong lòng không khỏi rung mình. Trong lúc này, hẳn nhất định là đang làm "công tác chuẩn bị" gì đó. Mà thủ đoạn của hẳn, không chỉ có Hoa Tiệp Lạc, ngay cả tôi cũng không nhận thấy được. Tên này, thật sự rất kinh khủng.

Đi vào hành lang tầng 17, nơi này bố cục giống như tầng 18, hiện tại không có một bóng người. Tôi đứng trước cửa thang máy, quay đầu khẽ nhìn phía sau. Cách đó không xa chính là cửa lối thoát hiểm, mà trên cửa lại cài đặt camera. Tôi nhớ rõ lúc đó người đàn ông mặc áo khoác đen đi ra từ lối thoát hiểm. . . Nghĩ vậy tôi lại quay đầu đi, theo hình ảnh trong băng ghi hình còn sót lại trong đầu tìm được số nhà người đàn ông kia đi vào -- "17B". Tôi suy nghĩ một chút, đang muốn xuyên tường vào, cửa thang máy phía sau lại đột nhiên mở, hai người cảnh sát vừa rồi tôi nhìn thấy dưới lầu vừa trò chuyện vừa từ bên trong ra.

"A Tà, hộ gia đình 17B hôm qua cậu có hỏi qua chưa?" Người cảnh sát tương đối cao hỏi.

Người cảnh sát được kêu là "A Tà" có vẻ khá cường tráng, anh ta lật lật cuốn sổ nhỏ trong tay: "Hỏi rồi, bên trong là một đôi vợ chồng. Tối hôm qua là người phụ nữ ra mở cửa, cô ấy nói nhà cô ấy cũng chỉ có hai người ở, mà chồng của cô ấy lúc đó đang tắm."

"Nói cách khác, người đàn ông đi ra từ lối thoát hiểm trong băng ghi hình kia là chồng của cô ấy?"

"Hình như là vậy. . . ." A Tà còn chưa nói xong, cánh cửa sau lưng tôi lại đột nhiên mở, có một nam một nữ đi từ trong ra. Tôi lập tức nhìn về phía người đàn ông kia, anh ta có bộ dáng tương đối cao to, một người đàn ông trung niên có lông mi rậm xếch lên -- không phải là người đàn ông nhả nhện. Người phụ nữ đứng trước anh ta sau khi nhìn thấy A Tà sững sốt một chút, lập tức khẽ cười nói: ". . . Chào các cậu, còn đang điều tra à?"

A Tà nhìn gương mặt của người đàn ông, khẽ gật đầu nói: "Đúng vậy, xin hai vị nhớ chú ý khóa kỹ cửa sổ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Người đàn ông kia không nói gì, chỉ khẽ gật đầu với hai cảnh sát rồi liền cùng vợ hẳn đi thẳng vào thang máy. Để lại hai người bọn họ, cũng không tốn nhiều thời gian, họ lướt qua 17B, trực tiếp đến phòng 17A nhấn chuông cửa, bắt đầu hỏi thăm một cụ bà trong đó, tôi chân chờ đứng ngay tại chỗ, đối với chuyện phát sinh tôi qua cảng có trăm mối rồi rồi. Người đàn ông mặc áo khoác đen kia không phải tên nhả nhện, vậy hiện tại hẳn ở nơi nào? Quay đầu nhìn thoáng qua hai viên cảnh sát đang không ngại làm phiền người khác, tôi cau mày suy ngẫm một chút, hay là... đi vào 17B xem thử ra sao!

Bố cục phòng ốc cùng nơi tôi ở cũng không khác cho lắm, cách trang trí bày biện cũng rất bình thường, không có điểm gì đặc biệt. Tôi lướt vài vòng khắp các gian, phát hiện vật dụng bên trong đều là những thứ rất riêng tư của hai người, trong nội tâm không khỏi trút giận một hơi.

Xem ra, tên nhả nhện đúng thật là không có trốn trong này. Đứng ở cửa phòng ngủ bên cạnh, tôi bắt đầu dĩ thời dài, vừa định rời đi, đột nhiên phát hiện từ quần áo thỉnh thoảng động một chút. Không đợi tôi kịp phản ứng, cửa tủ đã tự động mở. Tôi sững sờ nhìn việc đang xảy ra trước mắt mình: một người đàn ông mặc áo khoác đen từ trong tủ chui ra, trên tay hẳn cầm con dao, đứng vững trên mặt đất thở mạnh một hơi -- đúng là tên nhả nhện.

Suy nghĩ của tôi hỗn loạn đến mức tận cùng, mà tên nhả nhện lúc này không ngờ lại đuổi lưng một cái, nhưng ngay sau đó liền thoải mái xoay người ra khỏi phòng ngủ. Theo sát hẳn đi ra bên ngoài, chỉ thấy tên nhả nhện không chút vội vàng đi thẳng đến nhà vệ sinh, xong rồi còn chạy đến phòng bếp rót một chén trà. Nhìn hẳn như thể đã quen thuộc với nơi này, tôi mới phục hồi tinh thần lại, vì vậy tranh thủ thời gian bay ra khỏi phòng. Chính là, trong hành lang không có ai cả, hai viên cảnh sát không biết đã đi khỏi từ khi nào. Lòng tôi lập tức khẩn trương, không tự chủ bay về xem lại lần nữa, chỉ thấy tên nhả nhện đang tựa bên cửa lớn, hơi cong thân thể, qua kẽ mắt mèo trên cửa mà hướng ra ngoài nhìn lên.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi bỗng trở nên ngu ngốc, ngờ ngác đứng nhìn tên nhả nhện ở trước cửa dòm ngó hồi lâu, sau đó, hẳn mở cửa chính bước ra ngoài, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại. Động tác của hẳn cực kỳ tự nhiên. Tôi tranh thủ lao ra khỏi tường, thấy hẳn đang hướng lối thoát hiểm mà bước nhanh hơn. Tôi đứng ngây ngốc tại chỗ, cho đến khi thấy hẳn cũng không có theo hướng dưới lầu mà chạy trốn như suy đoán, mà là bấu vào tay vịn hướng tầng 18 chạy lên, tôi đây mới sức nhớ tới Hoa Tiệp Lạc -- nỗi lo lắng lớn nhất của mình. Vì vậy, cái gì cũng không cần tự hỏi nữa, tranh thủ thời gian trở lại bên cạnh nàng, nhanh nhất

là: bay lên xuyên qua trần nhà.

Không biết là trời đã định hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, tôi vừa xuyên lên tầng 18, liền thấy Hoa Tiệp Lạc trong tay mang theo một theo một túi rác, cũng vừa bước ra khỏi cửa. Thấy tôi đột nhiên từ dưới đất chui lên, Hoa Tiệp Lạc ngậy ra tại chỗ. Không đợi nàng há miệng, tôi vội vã bắt lấy tay nàng, bất quá, lần này không hướng về phía thang máy, mà là kéo nàng vào trong nhà. Nhưng, hết thấy cũng không kịp. Một bóng đen từ phía sau chúng tôi nhào tới, ngay lúc tôi ngậy người vài giây, Hoa Tiệp Lạc đã bị bóng đen kia chộp lấy. Xoay người lại, thấy tên nhả nhặn một tay không chế miệng, một tay kẻ dao sát cổ nàng. Túi rác trên tay rơi xuống đất...

— "Tim được cô rồi.. Rốt cục... rốt cục..." — Tên nhả nhặn một bên thờ phỉ phò, một bên như mê sáng cười nói : "...Rốt cục cũng tìm được cô rồi.. Đừng sợ, chúng ta trước tiên về phòng đã". Vừa nói, hắn vừa động thân thể như muốn đem người đang bị giữ chặt trong lòng, từ từ kéo về phía cửa. Bị che miệng, hai mắt nàng nhìn thẳng vào tôi, là không được, lại chẳng thể nhúc nhích, nàng hướng về phía tôi như đang cầu xin sự giúp đỡ. Nếu bây giờ tôi cứ nghịch ra như phỗng, hậu quả sẽ không thể tưởng được. Vì vậy, ngay lúc hắn sắp bước vào nhà nàng, tôi cho cửa sắt lập tức đóng lại.

Tên nhả nhặn trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, Hoa Tiệp Lạc muốn nhân cơ hội này giãy ra, nhưng chỉ phí công. Tên nhả nhặn mặc dù đang phân tâm, nhưng tay nắm lấy nàng vẫn không chút nào rời lỏng. Hắn càng dùng sức siết chặt nàng vào trong ngực, đảo mắt nhìn qua bốn phía, giống như đang tìm kiếm cái gì, nhưng ngay sau đó lại cười nói: "Ta biết rõ ngươi ở quanh đây, ta biết rõ ngươi ở chỗ này...đúng không?!" Lúc này, cả tôi cùng Hoa Tiệp Lạc đều hoảng hốt, không chờ tôi khôi phục tinh thần, tên nhả nhặn lại hét lên: "Tôi hôm qua cũng là ngươi giả thần giả quỷ phải không? Ngươi nghĩ rằng ta sợ sao? Ngươi nghĩ rằng ta sợ à? Ta đây không sợ đâu. Ngươi có giỏi, thì ra đây cho ta xem!"

Tôi đương nhiên không có khả năng hiện ra cho hắn thấy.

— "Người mở cửa ra cho ta!" — tên nhả nhả thét, con mắt vẫn không ngừng loạn nhìn bốn

phía. "Mau mở ra" – hẳn giống như rất kích động, lưỡi dao trên cổ Hoa Tiệp Lạc cũng theo từng động tác run rẩy của hắn mà loạn sáng. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc chính là: nét kinh hoàng trên mặt nàng đã dần nhạt đi, không còn gầy gù, chỉ ánh mắt vẫn đang trực diện nhìn tôi. Mà tôi, lại đã chết rồi. Sao hắn là lớn tiếng vậy vẫn không ai nghe thấy? Đồi vợ chồng già cách vách? Tiểu Vương cùng lão Trương? Tôi rất muốn bay nhanh xuống lầu tìm người đưa đến, nhưng lại sợ khi mình rời đi, Hoa Tiệp Lạc sẽ xảy ra chuyện. Vẫn đang suy tính rồi bời, tên nhả nhận lại đột nhiên quát: "TA BẢO MÀY MỞ CỬA !!!"

Tâm tình của hắn càng ngày càng kích động, da mặt nàng vốn trắng nõn cũng bị hắn vẽ đỏ. Mà nơi cổ bị dao gí vào cũng bắt đầu lộ ra tơ máu. Dưới tình thế cấp bách, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ mà cho cửa mở ra, để tránh hắn tổn hại nàng. Khi thấy cửa đột nhiên mở, tên nhả nhận mới thờ nhẹ được chút. Hắn nghiêng đi thân thể, vừa siết chặt Hoa Tiễn Lạc, vừa hướng bên trong phòng mà dịch chuyển. Tôi tranh thủ thời gian cũng tiến vào, tâm cũng theo con dao đang dí sát cổ nàng mà căng thẳng lên, tuyệt đối không cho phép chuyện không hay xảy ra. Bây giờ, người duy nhất có thể cứu nàng, chỉ có tôi.

“Cô đừng động, đừng mong chạy thoát.” Tuy Hoa Tiệp Lạc đã không còn giấy dựa, nhưng tên nhả nhận vẫn như cũ không ngừng lăm bằm lầu bầu: “Cô cho rằng cô có thể chạy thoát sao? Tối hôm qua, là cô may mắn thôi!”. Hiện tại, tôi có thể khẳng định: tên này đầu óc có vấn đề, hơn nữa, cũng không phải nhẹ. Sau khi đóng cửa lại, hắn vẫn tiếp tục thì thào: “Cô cho rằng cô có thể thoát được một lần, bỏ trốn được lần thứ hai? Tôi không biết...A!!” Lời chưa dứt, quả cầu thủy tinh trên ngăn tủ đã rơi xuống, hung hăng nện vào ót tên nhả nhận.

"MAU CHẠY VÀO THƯ PHÒNG!" Tôi lập tức hướng Hoa Tiệp Lạc hét lớn. Vẫn nhìn chăm chăm vào tôi từ nãy đến giờ, ắt hẳn là có chú ý đến ánh mắt của tôi, nên sau khi nghe tôi thét, nàng một lời cũng không nói liền giẫy thoát ngay lúc tên nhả nhận vì đau mà nói lỏng tay, rất nhanh, chạy đến thư phòng.

Thấy nàng đã vào bên trong, tôi vội vàng bỏ sung: "Mau khóa cửa lại!", riêng mình thì vẫn đề phòng mà nhìn chằm chằm tên nhả nhện. Sau khi nghe tiếng ổ khóa cùm cụp vang lên, mới an tâm được chút. Không đợi tôi kịp tri hoãn căng thẳng, tên nhả nhện đã chụp lấy con dao vừa rơi trên nền đất, nhanh chóng tiến đến thư phòng, hung hăng dùng tay đấm lên cửa, lại dùng chân đá mạnh, miệng quát lớn: "CỜ ĐI RA! ĐI RA CHO TÔI!!!"

Nhân cơ hội này, tôi vội vã bay đến bên nàng: "Điện thoại, điện thoại của cô đâu?"

Hoa Tiệp Lạc đứng trước bàn đọc sách, nghĩ nghĩ một chút, mím môi nhìn tôi nói: "Trên ghế salon trong phòng khách". Mặc dù nét mặt của nàng vẫn như cũ không chút bối rối, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia không liệu được có sự này, mà hai tay vẫn đang ôm ngực càng bày ra nội tâm bất an của nàng.

"Dùng sợ!" Tôi kiên trì trấn an nàng: "Hiện tại hẳn không vào đây được, tôi đi gọi điện thoại cho...tiểu Vương". Nếu như gọi cho cảnh sát, mà tôi lại không thể làm cho họ nghe thấy tiếng nói của mình, như vậy chỉ tổ tốn thời gian. Cách nhanh nhất để cầu cứu chính là gọi cho tiểu Vương, tôi nhớ tiểu Vương đã từng đưa số điện thoại của mình cho Hoa Tiên Lạc, phòng khi gặp nguy hiểm thì báo cho hắn biết.

Lần nữa bay ra ngoài, chỉ thấy tên nhả nhặn mặt đỏ bừng cả lên, hấn vừa thở hổn hển, vừa gõ cửa: "Cô đừng trốn nữa...Tôi rất thích...rất thích xem cô múa.....Cô...lúc đó sao cô lại từ bỏ hết thảy? Cô lúc đó chỉ bị thương mà thôi, chờ thương thế bình phục không thể tiếp tục khiêu vũ được sao?". Mặc dù tên nhả nhặn nói ra những lời này khiến lòng tôi nặng nề nghi hoặc, nhưng bây giờ không phải lúc trông nom chuyện đó, tôi tìm được điện thoại của nàng, tranh thủ thời gian mở ra danh bạ, tra tìm số điện thoại tiểu Vương.

“Cô đi ra – cô mở cửa ra!!!” Bây giờ, trong tên nhả nhận một chút cũng không nhả nhận. Hần vừa gào thét, vừa hung hăng ột cước lên cửa, tôi cả kinh quay đầu lại, nhìn đến cánh cửa đang khóa đã có dấu hiệu nới lỏng. Quay đầu lại, đem dây số tìm được gọi đi. Nghe thanh âm “__đồ __đồ__” truyền đến trong điện thoại, tôi mới định thần một chút, bên kia, tên nhả nhận càng lại thêm mất bình tĩnh, hung hăng dùng sức đá liên tiếp lên cửa, miêng không ngừng quát: “MỞ CỬA !! TÔI BẢO CÔ MỞ CỬA !!!!!!!”. Tôi thậm chí thấy được cánh cửa gần như muốn bung, giống như đang chờ một cước cuối cùng của hắn. Ở bên này khẩn cấp, điện thoại rốt cục cũng thông, tôi nghe thấy âm thanh tiểu Vương truyền đến: “Hoa tiêu thư? Có vấn đề gì vậy?”

ẦMMMMMM....Tên nhả nhả lại dùng sức đập mạnh cánh cửa.

Không kịp rồi.....

Tôi vội vã xuyên qua hắt, bay đến bên nàng. Nàng đứng cạnh bàn, môi mấp máy, hay tay ôm chặt trước ngực, biểu tình cứng nhắc khiến lòng tôi không khỏi thấy đau...

Muốn mở miệng an ủi, lại cảm thấy lời nói hiện tại hết thảy đều là vô nghĩa. Sau lưng truyền đến tiếng đám, đá và âm thanh rền rĩ rã rã, giống như... chỉ một khắc nữa là hắn có thể phá cửa mà vào. Hoa Tiệp Lạc giương mắt nhìn tôi, mà tôi chỉ có thể tận lực khắc chế biểu tình kinh hoàng của mình. Không dám cùng nàng đối mặt, quay đầu nhìn thoáng qua cửa sổ, sau đó...

Có một ý niệm điên cuồng bỗng nảy sinh...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 69

Minh điên rồi, sao có thể làm chuyên hoang đường như vậy?!

Chính là, âm thanh phá cửa vẫn không dừng lại, có cảm tưởng chỉ một khắc sau cánh cửa sẽ bung ra mất. Mặc kệ, bây giờ không có cách khác. Tôi đến gần Hoa Tiễn Lạc, sốt ruột hỏi nàng: "Không ngại nếu tôi ôm cô chứ?". Hoa Tiễn Lạc cũng không rõ tôi muốn làm gì, về mặt nghỉ hoặc nhìn tôi, không có trả lời.

Thật ngu ngốc, tôi đang lo lắng cái gì vậy? Vấn đề bây giờ không phải là nàng ngại, mà là tôi có thể hay không ôm lấy nàng =..=

Âm thanh xô cửa sau lưng cứ như là bom hẹn giờ đếm ngược, tôi không thể không khản trương. Không chờ hỏi đáp, tôi đã tự tiện vươn tay ôm lấy Hoa Tịch Lạc, tay trái chế trụ ở chân, sau đó cắn răng bế nàng lên. Cực lực cực lực cực lực gắng hết sức,...được rồi. Thật không ngờ một linh hồn phiêu diêu không thực như tôi lại vẫn có thể đem người đang sống bế lên thế này!! Người ở trong ngực có hơi chút sừng sờ, không để ý đến hình tượng mà thất thố nhìn chằm chằm vào tôi.

"Nhắm mắt lại!". Ngẩng đầu nhìn thoáng nơi cửa sổ, không dám đối diện với nàng, chỉ thấp giọng khuyên: "Tốt nhất không nên nhìn"

Sau lưng tiếng gầm rú lại càng điên loạn, cánh cửa rền rĩ như sắp bung ra đến nơi. Tình huống như vậy, còn có thể do dự sao? Ôm nàng nép vào trong ngực, đè nén nỗi sợ hãi đang găm nhăm trong lòng, cắn răng bước đến bên bậu cửa sổ, thật cẩn thận bước lên, chậm rãi ôm Hoa Tiễn Lạc bay ra ngoài, lơ lửng giữa không trung...

Thành công rồi!!....

Ngoài phòng gió lớn thổi ú vào tai, át cả tiếng gào thét bên trong. Tuy ở trạng thái 3D này, tôi hoàn toàn miễn nhiễm, nhưng Hoa Tiệp Lạc thì khác. Nhìn suối tóc dài bị gió mạnh chà xát tán loạn cả lên, chứng tỏ nàng phải chịu không ít thống khổ. Sợ nàng lạnh, tôi tận lực đem thân thể của mình bao bọc lấy, sau đó xoay người lại, đem nàng đối diện vách tường, đưa mình ra che gió.

Nhìn dòng xe dưới lầu cứ như những hộp diêm đang không ngừng di động, chân tôi cũng theo đó mà mềm nhũn ra =,=. Cũng do chứng sợ độ cao thôi, nhưng hiện tại, ở trong lòng đang áp ù một người mà tôi hết mực trân quý, nên không có tâm tư quan loại chuyện vặt vãnh này. Ngay lúc đó, bên trong truyền đến tiếng vang mãnh liệt hơn bao giờ hết, cửa đã bị đá bung, tiếng gào rú điên loạn lập tức đập vào tai.

"CÔ ĐI RA CHO TÔI Đâu rồi??! Cô...cô ở đâu??" Tiếp theo, là âm thanh hỗn độn của đồ vật bị xới tung.

Cúi đầu, phát hiện đôi phượng nhãn kia vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm mình, muốn mở miệng bảo nàng nhắm mắt lại, nhưng, không hiểu sao một chút khí lực cũng không có, từ trước đến giờ chưa từng có loại cảm giác như vậy. Tôi dần dần hiểu được, nguyên nhân không phải bởi Hoa Tiệp Lạc nặng, mà là khí lực của tôi so với lúc còn sống đã giảm đi không ít, nếu không muốn nói là rất nhiều. Tôi chỉ còn biết cau mày liều mạng mà tập trung tất cả ý niệm vào đôi tay đang ôm lấy nàng. Hơn bao giờ hết, tôi có thể rõ ràng cảm nhận dòng chảy tinh lực đang chậm rãi tụ lại tại đôi tay, rồi cũng dần dần thất thoát. Nói cách khác, tôi không có khả năng cầm cự được bao lâu. Nếu...nếu như tôi kiệt sức, thì sẽ vĩnh viễn tan biến ư? Cũng sẽ mang theo nàng rơi xuống?...

Tiếng gào thét vọng ra từ thư phòng, thân thể tôi phát run, càng lúc càng mãnh liệt. Tôi rõ ràng cảm giác được khí lực của mình giống như hòa cùng cơn cuồng phong đang thổi cào kia mà cuộn cuộn cháy ra khỏi cơ thể, tiếng gió bên tai cũng dần dần nhỏ lại... Không biết là gió đã dịu đi hay do thánh lực của mình cũng đang ngày một suy yếu... Nhưng, tuyệt đối không được bỏ cuộc. Ngay lúc tôi cần rằng tập trung toàn bộ khí lực, thân thể đột nhiên bị người ôm lấy. Mở mắt, nhìn nàng vòng tay qua cổ mình, đầu tựa trên vai, hai má kè sát – nhưng vẫn không có nhiệt độ.

"Không phải sợ!". Tôi như nghe thấy âm thanh của nàng, lảng lảng bên tai, nhưng lại rất mơ hồ: "Không có việc gì, không cần phải sợ"

Người này...rất cục đang nghĩ cái gì vậy? Rõ ràng người gặp nguy hiểm chính là nàng, không phải tôi. Đã là cô hôn dã quỳ, lai cần kẻ đang sống phải đỡ

dành ư? Mặc dù trong tâm nghĩ vậy, cơ thể vẫn không ngừng phát run, nhưng so với vừa rồi, có phần tỉnh tâm không ít.

Rõ ràng bản thân đã chết từ trước, hiện tại mới biết được cái gì gọi là nội tâm siêu thoát. Thật buồn cười!!

Hoa Tien Lạc như trước chăm chú ôm lấy tôi, mặc dù không thể nhìn đến ý vị trong mắt nàng, không thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể, lại có thể cảm nhận được hô hấp phập phồng của hai thân thể đang gần gũi tựa vào nhau. Cảm thụ nhỏ nhoi này giúp tôi trấn tĩnh không ít. Giống như...cái gì cũng không còn sợ nữa!

Qua một hồi lâu, tôi lại vánh tai nghe ngóng, tên nhà nhận hình như đã rời khỏi thư phòng, tiếng gào thét khi nãy không biết đã lắng xuống tự bao giờ. Sau đó lại nghe được....thanh âm của Tiểu Vương? Tôi chậm rãi bay đến cửa sổ, quan sát bên trong, phát hiện thư phòng không có một bóng người, mới ôm Hoa Tien Lạc nhẹ đáp vào trong. Nàng mới từ người tôi bước xuống, Tiểu Vương cũng vừa lao vào phòng.

_"Hoa tiểu thư !" – về mặt hân thất kính, "cô không sao cả chứ?"

Lúc này, hình ảnh trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, đầu óc choáng váng, cảm giác thân thể có điểm là lạ, vì vậy liền tranh thủ chuyển đến một bên. Mà Hoa Tien Lạc lại trấn định đến phi thường, tôi thấy nàng lắc đầu, khẽ cười và nói vội vàng với Tiểu Vương: "Không có gì...Người kia đâu rồi?"

Tiểu Vương thở ra một hơi, quay đầu nhìn ra bên ngoài thư phòng, nói:"Tôi kêu cảnh sát đến xử lý hân. Hiện ở phòng khách. Đang rất kích động. Đại khái là...đầu óc có chút vấn đề". Nói, Tiểu Vương nhìn đến tên nhà nhận vừa rời khiến cả thư phòng như muốn bong tróc cả lên, sau đó lại cẩn thận đánh giá Hoa Tien Lạc. Hân một mặt đầy nghi hoặc, có điểm chờ chờ hỏi lại: "Hoa tiểu thư, cô...quả thật không có việc gì chứ?". Mặc dù thư phòng rồi tỉnh rồi mù, nhưng Hoa Tien Lạc lông tóc lại không một chút thương tổn, không khỏi khiến người ta cảm thấy quý dị. Không đợi Hoa Tien Lạc trả lời, bên ngoài đột nhiên có người hô một tiếng: "Tìm được người chưa?"

_"Tìm được rồi". Tiểu Vương vừa đáp, vừa quay đầu hướng Hoa Tien Lạc nói: "Hoa tiểu thư, phiền cô đi theo tôi, bên ngoài cảnh sát có chút chuyện muốn hỏi cô."

Hoa Tien Lạc gật đầu đi theo Tiểu Vương, lại đột nhiên thả chậm cước bộ, đợi Tiểu Vương đi xa, mới tại cửa phòng mà xoay lại xem tôi, vẻ mặt lo lắng: "Cô vẫn khỏe chứ?"

Chẳng lẽ nàng cũng cảm giác sự bất thường của tôi? Rõ ràng chỉ ôm nàng thoáng cái mà thôi, cũng đã khó chịu như vậy rồi. Toàn thân suy sụp, lòng lều...cảm giác choáng váng lại ập xuống, lại có chút muốn phun... Chính là, đã chết rồi còn có thể nhô ra cái gì? Cẩn rằng hướng nàng lắc đầu, cố gắng tận lực triển khai gương mặt thân nhiên ngày thường. Hoa Tien Lạc còn muốn nói gì đó, bên ngoài đã truyền đến tiếng gọi. Tôi hướng nàng khoát tay: "Cô đi đi". Bằng không họ lại nói cô tinh thần có vấn đề.

Hoa Tien Lạc lại chần chờ nhìn thoáng qua tôi, hơn nửa ngày mới chậm rãi xoay người chuẩn bị rời đi. Nhưng, không hiểu sao, tôi đột nhiên nhìn không được ý nghĩ muốn giữ nàng lại. Suy nghĩ vậy, liền không chần chờ mà vươn tay ra. Vốn phải là chạm vào, nhưng cảm giác tiếp xúc lại không có, tôi nhìn thấy tay của mình, cùng với Hoa Tien Lạc...xuyên thấu qua nhau... Trong lòng như có tảng đá vừa rơi xuống...

Tôi không chạm được nàng...

_"Lâm Tấu" – vốn phải ly khai, Hoa Tien Lạc dường như cũng cảm giác được gì đó, đột nhiên xoay người lại, thấy bộ dáng của tôi, liền có điểm vội vàng hỏi: "Cô làm sao vậy?"

Cô làm sao vậy? Cô làm sao vậy?...Cô...làm sao vậy?....

Không hiểu vì sao, tôi cảm thấy thanh âm của nàng cực kỳ mơ hồ, câu hỏi như điệp khúc cứ lặp lại bên tai.

Lâm Tấu...Lâm Tấu...Lâm... Tấu

_"...Lâm Tấu" Lại vang lên một tiếng, tôi mạnh mẽ hồi phục tinh thần, cảm giác choáng váng vừa rồi cũng đột nhiên biến mất. Cúi đầu, chỉ thấy Hoa Tien Lạc không biết từ khi nào đã cầm lấy tay tôi. Bàn tay mềm mại kia đang ngày càng siết chặt hơn. Nhưng, cái cảm giác vụng huyễn vừa rồi...chẳng lẽ chỉ là ảo giác của tôi?? Lại giương mắt, nhìn thấy thần sắc bối rối của nàng, vì vậy miễn cưỡng mỉm cười:"Cô làm sao vậy?"

_"Cô...vừa rồi..?" Hoa Tien Lạc vừa muốn nói, bên ngoài đã truyền đến thanh âm thúc giục của Tiểu Vương: "Hoa tiểu thư?"

_"Đi đi" Tôi giẫy ra khỏi tay nàng, "Bằng không họ lại nghi ngờ". nói, lại hướng nàng cười cười, tự nhận nét mặt của mình bây giờ chắc là khá hơn khi nãy đôi chút. Hoa Tien Lạc lại nhìn chăm chăm tôi một chút, đến khi thanh âm Tiểu Vương lại càng thêm sốt ruột, nàng mới nói khẽ với tôi: "Cô ngồi lại đây đi, một bước cũng đừng đi." Nói xong mới chịu ly khai.

Nhìn bóng lưng của nàng, trong tâm lại từng trận tê tái...

Cảm giác khó chịu vừa rồi...là tôi muốn tiêu thất ư?

Đó từng là mong muốn của tôi mà. Nhưng, vì cái gì, một chút cũng không cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70

Quay đầu nhìn thoáng chung quanh, chỉ thấy mấy tính nằm la liệt trên mặt đất, bàn phím đã sớm "đôi nửa chia ly", mà ngay cả chiếc ly sứ cũng không tránh khỏi kiếp nạn, vỡ tan nát, trông thảm thiết vô cùng. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Khiến một kẻ có vẻ ngoài nhã nhặn lại có thể làm ra những hành động thô bạo như vậy? Thân thể khôi phục dần, mà lòng hiếu kỳ cũng trở lại mãnh liệt như trước, không làm theo lời dặn của Hoa Tiệp Lạc, tôi tự tiện theo nàng ra khỏi thư phòng. Vừa đến phòng khách, liền nhìn thấy viên cảnh sát tên A Mới, đang xem xét hồ sơ của tên nhả nhận - vốn đã bị trấn trụ ở ghế salon, ngân sắc công tay sáng ngời lóe qua trong mắt. Vị cảnh sát cao to bên cạnh đến gần Hoa Tiệp Lạc, ân cần hỏi: "Hoa tiểu thư, cô có bị thương không?".

Lắc đầu, thanh âm của nàng vẫn như ngày thường, ôn hòa cùng trấn định: "Không có."

"Là như vậy, Hoa tiểu thư" – viên cảnh sát vừa viết gì đó lên quyển sổ tay, vừa nói: "Tôi muốn mời cô đến cục cảnh sát để ghi nhận rõ ràng hơn, bây giờ, cô có thể theo chúng tôi một chuyến chứ?"

Hoa Tiệp Lạc nhú lại đôi mày nhỏ nhắn, hỏi: "Tôi có thể dời đến buổi tối không? Bây giờ...tôi muốn xử lý chút chuyện trong phòng". Vừa nói, vừa nhìn thoáng qua một mảnh bừa bộn trong phòng.

"Đương nhiên có thể" – viên cảnh sát cao to gật gật đầu: "Chúng tôi bây giờ áp giải hắn về. Nếu có chuyện gì, cô có thể gọi đến đồn cảnh sát, hoặc là...liên lạc với nhân viên quản lý tòa nhà này" – hắn vừa nói, vừa liếc mắt sang tiểu Vương bên cạnh: "Nơi này trước hết giao cho anh, chúng tôi cần xuống dưới để xem lại đoạn băng ghi hình". Không hiểu sao, tôi lại thấy cái cách của hắn cứ như muốn vỗ vỗ cái mông mà rời đi ấy (=, =, =)

Tiểu Vương gật gật đầu, hắn vừa định nói gì đó với Hoa Tiệp Lạc, lại bị đối phương đoạt lời trước: "Tôi muốn dọn nhà". Bốn chữ này vừa thốt lên, mọi người trong phòng đều phải chuyển tầm mắt về phía nàng, mà tôi lại càng âm thầm kinh hãi. Hoa Tiệp Lạc muốn dọn nhà? Nàng sẽ rời khỏi nơi đây? Lòng tôi không hiểu sao, lặng lẽ siết lại... Ai cũng không ngờ đến quyết định của nàng. Bị trấn trụ ở ghế sa lon, nhả nhận nam cũng giấy dựa ngẩng đầu lên quát: "Cô đừng rời đi, đi đến đâu tôi cũng tìm ra cô thôi. Tôi...". Không đợi hắn nói hết, hai viên cảnh sát đã lôi hắn ra ngoài, cửa đóng lại, thanh âm cũng theo một khắc này mà biến mất.

"Hoa tiểu thư" – tiểu Vương có điểm xấu hổ: "Xảy ra sự cố này, chúng tôi là quản lý, tất nhiên sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, hơn nữa, nhất định sẽ bồi thường tổn thất cho cô, nhưng mà..."

"Gian phòng bên cạnh không phải còn trống sao?" – Hoa Tiệp Lạc cắt lời của hắn: "Tôi muốn dọn sang bên đó".

Suy nghĩ của tôi có chút không kịp chuyển biến. Cách vách? Tư duy đột nhiên trì độn, đương nhiên không chỉ có tôi. Tiểu Vương cũng sững sờ tại chỗ, hơn nữa ngày mới há to miệng: "...Cách vách?"

"Không lẽ, phòng đó đã có người thuê?". Rất tự nhiên, Hoa Tiệp Lạc hoàn toàn phớt lờ kinh ngạc của đối phương.

"Cái kia..." – tiểu Vương nhú mày, cần cần dục dục nêu lại thoại đề: "Hoa tiểu thư, ý của cô là, muốn chuyển đến phòng cách vách? Là...18B?". Nét mặt của hắn cực kỳ cuồng quýt, giống như nghe thấy ông chủ nói với hắn tăng ba đồng tiền lương hoặc năm đồng tiền thưởng vậy.

Hoa Tiệp Lạc gật đầu, giống như đang thừa nhận một việc hết sức bình thường, kiểu như: nàng chẳng qua là muốn đem nhà của mình dịch chuyển vài bước sang cách vách bên cạnh mà thôi, có cái gì kỳ quái? Tôi thừa nhận, tư duy của nàng không thể dùng phương thức thông thường để mà đoán đọc. Về việc nàng muốn dọn nhà, tôi có thể hiểu, nhưng dọn đến nhà của tôi, cũng chính là gian phòng cách vách,...tôi nghĩ mãi cũng không thông.

Tiểu Vương cũng sững sờ hơn nửa ngày, cuối cùng khôn ngoan dằn xếp: "Cô nếu như nhất định muốn chuyển, tôi trở về an bài một chút"- sau, hắn lại bổ sung: "Trong cao ốc này còn có vài phòng trống, cô không cần phải lo lắng, giá tiền cũng tương đương thôi".

"Không cần" – Hoa Tiệp Lạc không có nhìn đến tiểu Vương, nàng xoay người nhặt lấy quả cầu thủy tinh trên mặt đất: "Tôi muốn mau chóng dọn đến phòng cách vách, tốt nhất là ngay hôm nay". Nói xong, mới đứng thẳng người cùng tiểu Vương bốn mắt nhìn nhau. Nhu hòa mà cứ như chém đinh chặt sắt, ngữ khí như vậy khiến cho tiểu Vương lời gì cũng không nói được. Ở chung chỉ có vài ngày, tôi cũng đã biết rõ điểm đáng sợ của nàng: lợi dụng ôn nhu mà kiềm chế hết thảy, giống như một khóa kẹo ngọt, rất ngọt, ngọt đến nỗi không chế được cả người khác, làm cho hắn dẫu có khổ sở đến mấy cũng phải cắn răng nuốt vào, mấy ai có thể cự tuyệt được ôn nhu gian trá?

"VẬY...tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ..". Tiểu Vương chỉ có thể gật đầu ngượng ngùng, có chút chần chờ, chậm rãi tiến ra phía cửa, đứng ở cạm cửa rồi vẫn không cam lòng mà dừng lại nói: "Hoa tiểu thư, mặc dù nói những lời này không quá phù hợp, nhưng...cô có biết, phòng cách vách vì sao không có người ở không?"

Hoa Tiệp Lạc đương nhiên biết rõ vì sao, nhưng nàng không có trả lời. Đem quả cầu thủy tinh để lại trên bàn, mới ngồi thẳng người lẳng lặng chờ tiểu Vương đem lời nói hết.

"Theo lý, tôi không nên nói những lời như vậy, nhưng..."- tiểu Vương giống như đang hạ quyết tâm thật lớn, trầm giọng nói: "Phòng cách vách bên đó...vốn có một cô gái độc thân sinh sống, vài ngày trước cô ta đã...Chết". Chính là người đã chết cách đây vài ngày mà hắn đề cập đến, đứng ở sau lưng Hoa Tiệp Lạc, tôi bất đắc dĩ kéo kéo khóe miệng, trong tâm đã đoán được điều hắn muốn ám chỉ. Đứng ở cạnh cửa, tiểu Vương lúc này sắc mặt có chút

âm trầm, hần thở dài một hơi: "Hình như là bị xe tông, một người trẻ tuổi như vậy mà lại.....". Nói xong, lại giương mắt về phía Hoa Tiệp Lạc, giống như chờ đợi nàng bày ra bộ dáng kinh hoàng thông thường khi nghe đến chuyện ma quỷ. Nhưng hần làm sao có thể thỏa nguyện, khi đối phương chính là Hoa Tiệp Lạc a.

Quả nhiên, hai bên trầm mặc một chút, Hoa Tiệp Lạc cuối cùng học ra hai chữ: "...Cho nên?"

Cho nên, thế nào?

Tiểu Vương ngăn người, nhưng ngay sau đó vội vã nói: "Thực xin lỗi, tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ". Nói xong, xấu hổ xoay người mở cửa rồi đi, chỉ để lại Hoa Tiệp Lạc một người vẫn trấn định như trước, cùng một đồng bừa bọn xung quanh. A, còn có tôi – cô gái độc thân chết trẻ do bị xe tông a.

Hoa Tiệp Lạc đột nhiên xoay người, thấy tôi lập tức sững sờ một chút, không đợi nàng mở miệng, tôi liền hỏi trước: "Muốn...dọn sang phòng cách vách à?"

Dừng một chút, Hoa Tiệp Lạc vài giây sau mới nhàn nhạt đáp: "Lúc này, tôi không có biện pháp khác". Vừa nói, trên mặt nàng vừa biểu lộ một chút chán ghét mà ngày thường ít thấy.

Tôi biết rõ, chữ "bản" mà nàng đang muốn đề cập đến, không phải ý chỉ đồ vật loạn thất bát tao đang nằm ngổn ngang khắp phòng, mà là khó chịu khi nơi ở riêng tư của mình bị người khác tự tiện xâm nhập rồi thô bạo xới tung cả lên, giống như, không cách nào nhạt phai hoàn toàn dấu vết. Tôi bất đắc dĩ cảm thán: Hoa Tiệp Lạc tư duy quả không giống người thường, vừa rồi, điều tôi muốn hỏi không phải là "tại sao phải dọn nhà?", mà là "tại sao cứ phải chọn phòng cách vách?" – trọng điểm là hai chữ "cách vách". Rõ ràng vẫn còn phòng trống, sao nhất thiết phải là phòng đó chứ? Có thể nàng né tránh bằng cách trả lời qua loa, hoặc là, nàng cần bản không thêm giải thích điều khó hiểu của tôi. Hiện tại, tôi cũng lười truy cứu nguyên do, bởi chỉ cần liếc mắt nhìn qua cảnh tượng long trời lở đất chung quanh, đâu cũng có điểm muốn ngắt rồi =, =

Không ngờ tới chính là, một người yêu thích sạch sẽ đến cực hạn như Hoa Tiệp Lạc, lại không tiến hành dọn vệ sinh ngay lập tức, mà là đặt ra câu nghi vấn: "Cô thế nào?"

_ "Thế nào?" – Tôi có chút mờ mịt hỏi lại.

Sau đó, Hoa Tiệp Lạc làm một hành động khiến tôi trở tay không kịp. Nàng đột nhiên kẻ sát vào, nằng tay phải xoa mặt tôi. Động chạm mơ hồ này khiến tôi nhất thời ngây ngốc, bàn tay của nàng trắng nõn nhu mềm, đầu ngón tay như thể đang xác định điều gì đó, nhẹ nhàng mà vuốt ve qua lại gương mặt của tôi. Theo động tác ôn nhu của nàng, lòng của tôi càng ngày càng gấp, nếu như có thể cảm giác được nhiệt độ của nàng...thì tốt rồi..... Không hiểu sao chính mình lại nghĩ như vậy.

Không cảm giác được nhiệt độ, giống như không nhìn thấy phân biệt được màu sắc xung quanh vậy, nhưng cái thế giới chỉ tồn tại trên phòng nền trắng xám đó lại càng khiến người ta khao khát muốn được ngắm nhìn màu sắc thực sự của mầm sống chung quanh. Mà tôi, cũng rất muốn biết: rốt cục, đầu ngón tay kia, trái tim kia, là âm áp nhu hòa...hay ngàn năm băng giá....

_ "Thật tốt quá". Hoa Tiệp Lạc khoe miệng phảng phất ý cười, tự hồ thở dài mà cảm thán: "...Tôi còn có thể.....chạm vào cô..."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Người này....chỉ cần muốn cười, đôi mi liền như vậy khẽ nhếch, con ngươi cũng sẽ ánh lên niềm vui. Gắn trong gang tấc....ngày thường không dám nhìn kỹ ngũ quan, giờ phút này lại tụ ngay trước mặt, còn có....nốt ruồi con khéo léo điểm hạ nơi góc mắt, hết thảy làm cho tôi có chút khâm trọng không dám mở miệng. Có điều, chỉ mới ngây ngốc đôi mắt vài giây, một kẻ đã sớm từ biệt dương thế như tôi, lại có cảm giác như vừa sống dậy...., tựa như.....có một luồng nước ấm từ từ chảy vào trong tim....

Âm áp..... Không phải nhu nhiệt của da thịt cọ xát, mà là hơi ấm phảng phất trong tận tâm can.....Cảm giác chưa từng có từ trước đến nay, dù là lúc sinh thời, hay đã chết về sau. Theo cái động tác khẽ vuốt ve của nàng, lòng tôi càng ngày càng gấp, nói không rõ là hưng phấn hay là sợ hãi.

Hoa Tiệp Lạc tiểu dung có chút nhạt đi, chỉ nghe nàng sâu kín nói: "...Tôi còn tưởng rằng.....cô sẽ biến mất...."

Còn tưởng rằng tôi sẽ biến mất? Lời của nàng trong nháy mắt liền đem ta kéo lại cái vũng huyền cảm giác kia. Từ choáng váng, muốn nôn mửa, cho đến tràn ngập thống khổ gãy dựa, thoáng cái, toàn bộ cảm thụ kinh khủng đó, theo trong trí nhớ của tôi, một lần nữa nhảy bỏ ra. Chẳng lẽ đó là những gì tôi sẽ phải trải qua lúc sắp vĩnh viễn tan biến? Phải chịu đựng những cái đó sao? So với bị xe húc lên giữa không trung rồi rơi xuống mặt đất, còn khổ sở hơn. Rõ ràng đã chết rồi, còn phải đối mặt với kiểu tra tấn đó ư? =, =

_ "Cô đang nghĩ gì?" Hoa Tiệp Lạc đột nhiên hỏi, đôi mày nhỏ nhắn khẽ chau, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi. Tay vẫn dán tại gương mặt không buông, đầu ngón tay đã định chỉ vuốt ve, chỉ lảng lảng dừng lại bên cạnh khoe miệng của tôi. Nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy tình huống thế này thật quý dị, mập mờ đến phi thường quý dị. >, <

Lặng lẽ nghiêng mặt đi, giả vờ lơ đãng mà dịch chuyển gương mặt khỏi tầm tay nàng, tôi ra về trấn định, cười cười: "Tôi nghĩ, căn phòng này phải mất bao lâu mới thu dọn sạch sẽ đây."

Hoa Tien Lạc thu hồi cánh tay vốn đang lơ lửng tại không trung, quay đầu nhìn thoáng qua hiện trường hỗn loạn, sau đó trở lại cười cười: "Bản, phải vứt bỏ. Những thứ khác, đem sang cách vách thôi."

Bản, phải vứt bỏ? Không biết trong từ điển của nàng, chữ "bản" được định nghĩa theo tiêu chí thế nào, nhưng tôi có thể dự liệu được: đại đa số những vật dụng trong phòng này đều chuẩn bị chia tay thân chủ a. "Bản", đối với Hoa Tien Lạc, là một từ vô cùng nhạy cảm. Nàng rất ít nấu cơm ở nhà, mặc dù ngẫu nhiên sẽ ở trong phòng bếp chuẩn bị gì đó, nhưng bữa trưa và bữa tối, nàng chỉ dùng cơm dưới lầu. Đó là một nhà ăn chuyên phục vụ cho Building này, chỉ cần đặt trước, mỗi ngày đều không cần phải lo điểm tâm, cơm trưa, ăn nhẹ hay cơm tối, tất cả đều được chuẩn bị rất tận tụy. Rốt cục, có một ngày, nhin không được, bèn tò mò hỏi nàng có biết công việc bếp núc hay không, nàng gật đầu nói biết. Sau đó, tôi càng tò mò hỏi tiếp: "Vậy....vì sao tôi chưa từng thấy qua cô nấu cơm ở nhà?". Hoa Tien Lạc nhu hòa mỉm cười, nhẹ giọng đáp: "Tôi sợ làm dơ nhà bếp". (□))

Cái này, chứng minh Hoa Tien Lạc đối với chữ "bản" cực kỳ mẫn cảm a, làm cho người ta khó mà tưởng tượng. Trực giác nói cho tôi biết, xuất thân của nàng tuyệt đối không đơn giản. Ít nhất, nàng hẳn là từ nhỏ đã có tác phong kỷ cương trong cách ăn mặc. Công việc ổn định và nhàn hạ, nhìn ra được nàng rất thích thú, cho dù đơn thân lẻ bóng như vậy thật khiến người khác phải đau lòng.

_"Tôi biết gần đây có một nơi chuyên gom góp quyền tặng vật cũ" – tôi đề nghị: "Cô có thể đem một ít đồ không dùng quyền góp cho họ".

Hoa Tien Lạc xoay đầu nhìn tôi, cười nói: "Được".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Ngày 10/4/2011 – trời âm u

Hôm qua, đại khái là từ lúc quen biết Hoa Tien Lạc tới nay, là ngày bận rộn nhất của nàng.

Buổi sáng đi mua cặp loa, trở về ngồi trước máy tính một lát, nhảy xong điệu Waltz lại phải đi tắm rửa, tiếp đó bị tên nhả nhận tập kích, cảnh sát mới vừa rời đi thì lập tức phải thu dọn bãi chiến trường, đem một đồng lớn đồ vật này nọ gửi đến nơi quyên góp, rồi lại chạy đến cục cảnh sát để cho khẩu cung, sau lại vội vã trở về hoàn tất thủ tục chuyển nhà, gọi dịch vụ dọn đồ đến để khuôn vác gia cụ sang phòng bên cạnh,..... Chờ hết thấy đều được an bài ổn thỏa, đã là chuyện của một, hai giờ sáng hôm nay.

Cho nên, sáng nay nàng cũng không có theo thói quen mà dậy sớm tập thể dục a.

Tối hôm qua vội vội vàng vàng dọn nhà, rất nhiều thứ cũng chưa kịp xếp đặt hoàn chỉnh. Tuy nói nội thất hai gian phòng đều giống nhau, vật dụng chỉ việc y như vị trí trước kia mà bày biện là ổn, chỉ là.....trong nội tâm rõ ràng cảm giác quái lạ. Bởi, từ thời khắc hai vị "tiền bối" kia dọn phẳng đồ đạc của mình đi, tôi đã không trở về căn phòng này, mà bây giờ, Hoa Tien Lạc lại trực tiếp chuyển vào đây.

Ở phòng khách đợi hơn nửa ngày, rốt cục nhin không được, vụng trộm chạy vào phòng ngủ, thấy Hoa Tien Lạc an an ổn ổn ngủ say trên giường mới nhẹ nhàng thở phào một cái. Vốn muốn rời đi, vẫn lại nhin không được mà đứng tại cửa, lén lút quan sát nàng. Đây là lần đầu tiên trông thấy dáng ngủ của nàng, đại khái là, trong giấc ngủ cũng không dứt được thói quen bảo trì hình tượng hoàn mỹ a: thân thể nằm nghiêng, cánh tay trái đặt dưới gối đầu, thần thái tĩnh lặng, khóe miệng hơi mang ý cười. Tóc dài tán loạn phía sau, ngay đến chiếc chăn đơn bạc cũng không khóa lấp hết mĩ cảnh này, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn thon dài. Hoa Tien Lạc hô hấp thông thả vững vàng, tựa như gió nhẹ lướt qua mặt biển, làm cho người ta thư thái trong tiếng rì rào của những gợn sóng con con.

Gối màu trắng, drap trải giường màu trắng, mà ngay cả chiếc chăn đơn cũng thanh thuần bạch sắc....nàng tựa như một thiên thần siêu cấp khả ái đang an an tĩnh tĩnh ngủ say trong cái ổ của mình. Yêu mến màu trắng, đa phần đều rất tự kỷ a. ~ .

~ Tôi lại nhin không được đem ánh mắt dừng tại khóe mắt phải của nàng, nơi khéo léo điểm tọa một nốt ruồi khả ái, với màu da trắng nõn phụ trợ, trông nó có vẻ nổi bật hơn hẳn. Không khỏi nhớ đến lần đầu gặp gỡ, Hoa Tien Lạc giẫm giày cao gót mà đi, trấn định tự nhiên bước qua mặt mình, mà tôi chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn. Đột nhiên, trông thấy hai cái nhũ mảy, đôi phượng nhãn vốn đang đóng kín cũng khẽ động tự bao giờ, không đợi tôi kịp phản ứng, đối phương đã nghiêng đầu, đôi mắt mê man nhìn tôi một chút.

_"Cô....đã tỉnh?" – Muốn giấu đi hành động vụng trộm này, cũng không kịp mất rồi, thôi thì đành mặt dày bắt chuyện ()

Hình như đã đoán được từ trước, vừa tỉnh lại, Hoa Tien Lạc cũng không biểu hiện chút khó chịu nào khi nơi tư mật của mình bị người khác tự ý xâm phạm, đối tôi câu hỏi khóe môi, nhưng ngay sau đó lại gờ lên tay phải đặt lên trán mình, biểu lộ vài phần ảo não cùng mệt mỏi, giọng nói ngái ngủ: "Hôm nay....ngủ quên....".

Đây là lần đầu tiên nàng dùng ngữ điệu này nói chuyện với tôi, nội tâm không khỏi cuống quýt, có điểm bối rối đáp: "Không có, hiện chỉ mới....chín giờ hơn". Sinh thời, tôi yêu nhất rồi giường vào thời khắc này. Thật đáng hồ thẹn a!!! =,=

Hoa Tịch Lạc nằm ở trên giường như con mèo nhỏ cuộn mình trong chăn, nàng lại nhìn tôi cười cười, sau đó mới chậm rãi ngồi dậy. Vặn trên mình cái áo sơ mi màu trắng, khi nàng chuyển mình, cổ áo rộng thùng thình không biết vô tình hay cố ý, lại rơi xuống một bên, để lộ ra bờ vai thon gầy hoàn toàn lồ lộ hiện trong không khí, còn có....xương quai xanh gợi cảm mê người, cùng với cảnh xuân nồn nà ẩn hiện bên dưới....

Ông trời a!!! Tôi cố ép mình dời đi tầm mắt =,=

Ngày thường Hoa Tịch Lạc tuyệt đối sẽ không ăn mặc bạo lộ như vậy, mà bây giờ, bản thân nàng cũng không cảm giác được, đại khái là, cái trạng thái ngây thơ sẽ không buông tha bất kỳ chú cừu nhỏ nào vừa thức giấc a.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, tôi khẽ giọng nói: "Tôi ra ngoài trước ". Sau đó vội vã hướng cửa ly khai.

_ "Lâm Tấu" – nàng lại đột nhiên gọi.

_ "Sao?" – đứng hình ngay tại chỗ, không dám quay đầu lại xem, một cái chân đã bước qua khỏi cửa, cái còn lại vẫn còn tại trong phòng, tư thế như vậy, muốn nói bao nhiêu phần mất tự nhiên, liền có bấy nhiêu phần khó nhìn.

_ "Không biết tại sao...." – giọng nàng chậm rãi cất lên, thanh âm cũng đã khôi phục vài điểm ôn nhu thường ngày : "Vừa rồi... lúc còn mơ ngủ, rõ ràng cô không có bảo, nhưng tôi vẫn cảm giác được cô ở cạnh bên...."

Không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ vài giây mới xấu hổ nói: "Thật xin lỗi....từ nay sẽ không tùy tiện như vậy nữa"

Hoa Tịch Lạc lại cắt đứt lời tôi: "Tôi không có ý như vậy" – lúc nàng nói chuyện, có thể nghe được thanh âm nhàn nhạt ý cười: "Chỉ cảm thấy rất kỳ diệu, tôi còn....chưa bao giờ biết đến cảm giác này. Không chỉ cảm giác được có người ở cạnh, mà còn sâu sắc cảm nhận được, người đó....chính là cô"

Nhìn không được quay đầu lại, quả nhiên, người nọ vẫn như ngày thường xuất ra nụ cười ôn hòa cùng thánh thiện. Đột nhiên cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, cái cảm giác như có một đóa hỏa liên ấm áp từ từ nở rộ trong tâm, một lần nữa xuất hiện. Tùy tiện ứng đáp một câu: "Haha, thật đúng là kỳ diệu", sau đó, liền cong đuôi trốn ra ngoài.

Trở lại phòng khác, phi thường cảm giác được nhịp tim bất ổn không thôi. Không phải đã chết rồi sao? Có gì vẫn nghe được nhịp tim thùng thình??

Quá thật rối loạn!!!

Hết thấy đều rối loạn!!!

Hết thấy đều rối loạn?? Hai người họ quả nhiên....Điện thoại đột nhiên vang lên, vội thả ra quyển nhật ký : "Y Y?" – Không cần nhìn đến tên hiển thị, cũng có thể biết chắc đầu dây bên kia là ai.

_ "Mau tới đây" – Trong điện thoại, thanh âm của nàng có chút mệt mỏi, hiện tại cũng hơn một giờ sáng rồi, làm việc trễ như vậy còn có thể không mệt mỏi sao?

Ngồi thẳng lên quay đầu lại, xuyên qua cửa kính, nhìn đến thân ảnh một người đứng tại cửa công ty, ngo ngắc hướng phía này nhìn quanh

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Tôi không khỏi nở nụ cười, rồi lại không nhìn được đau lòng mà nói: "Làm việc liều mạng như vậy, tớ thấy, cậu rất nhanh là có thể thăng chức làm trưởng đài quá".

Tà Y Y không để ý đến tôi, chỉ giục nhẹ: "Mau tới đây".

Bỏ nhật ký vào trong túi xách, tôi đứng dậy đi ra khỏi Mc Donald. Đứng ở lề đường, vừa vẫy vẫy tay với Tà Y Y ở đối diện, vừa hỏi vào di động: "Làm xong việc cả rồi à?"

"Ừ", Tà Y Y đáp, lại thở dài một hơi đầu u oán, "Không phải đã bảo cậu ngủ trước à, sao lại tới đây rồi?" Trong giọng nói có vẻ hơi giận.

Tối hôm qua sau khi Tà Y Y vội vã rời đi, tôi vẫn quyết định thay áo quần chạy tới đây đón nàng. Vẫn uống ly nước chanh trong Mc Donald như lần trước, cộng thêm gửi tin nhắn cho Tà Y Y báo nàng sau khi làm xong gọi điện thoại cho tôi, sau đó thì bắt đầu ngồi ở bên cửa sổ vừa chờ vừa đọc sách rất thoải mái nhàn nhã. Trong lòng luôn nhớ tới nàng, bảo một mình tôi ngủ thì làm sao có thể ngủ được.

Từ từ đi tới cửa công ty radio, đứng ở dưới bậc thang cùng Tà Y Y bốn mắt nhìn nhau, tôi vẫn không cúp điện thoại, cố ý cười mờ ám nói: "Tối bồi cậu, đây mới gọi là 'Ở chung một chỗ' nha, hay là 'Hẹn hò' trong truyền thuyết nhỉ?"

Tà Y Y mấp máy môi, khẽ nói với tôi: "Tối đây". Nàng bỏ đi động vào trong túi áo khoác đen, sau đó vươn tay phải về phía tôi, khoe miệng nở nụ cười.

Cúp điện thoại, tôi cười vươn tay ra đan chặt với bàn tay mềm mại của Tà Y Y, không ngờ lại bị nàng dùng sức kéo lên bậc thang, còn chưa kịp mở miệng nói, đối phương đã ôm tôi vào lòng. Tôi theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn thoáng xung quanh, không có ai, lập tức không khỏi thờ dài, trở tay ôm Tà Y Y. Mùi thơm quen thuộc trong lòng bao chặt lấy tôi, nghe người nọ đang hít sâu một hơi, rồi lại thờ dài một hơi ở bên tai tôi, sau đó mới rầu rĩ nói: "Cậu đúng là muốn đối nghịch với tớ mà". Tuy là trách cứ, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

Tôi cười bất đắc dĩ: "Cho dù tớ từng nói lời không biết sợ như 'Chuyện mình thích làm, dù cực khổ thế nào cũng đáng để làm', nhưng cậu cũng phải giữ gìn sức khỏe chứ. Con gái cứ chịu đựng như vậy mỗi ngày, sẽ không chịu nổi". Vừa nói xong, người trong lòng lập tức ưỡn người, nàng nhìn tôi hỏi: "Cậu nhớ ra rồi?"

"Nhớ ra rồi", tôi không nhịn được mà liếc xéo, "Lần đó chúng ta cãi nhau quả thật rất dữ, hèn gì cậu nhớ rõ như vậy".

Tà Y Y chỉ cười nhạt không đáp, nhưng lại gợn tay phải nắm cằm của tôi dùng sức lắc lắc, trong đôi mắt nhìn tôi ngầm chứa tình cảm mập mờ nào đó tôi rất quen thuộc. Quả nhiên, không đợi tôi phục hồi tinh thần lại, đối phương đã nghiêng người qua, bẻ cằm tôi, miệng đối miệng dùng sức hôn lên môi tôi. Tôi hơi luống cuống, dù sao lần đầu tiên công khai hôn người yêu ở chỗ công cộng như vậy. Nhưng nhiệt tình của Tà Y Y khiến tôi không cách nào từ chối, tôi nhủ thầm, nhưng ngay sau đó cứ để mặc bản thân há miệng đáp lại sự điên cuồng của nàng, trong lòng vừa khẩn trương vừa hưng phấn... Dù sao, bên cạnh cũng không có ai không phải à.

Nhưng mà phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng ho khan rất nhỏ, tôi và Tà Y Y lập tức tách ra. Quay đầu nhìn thử, phát hiện Mạch Đồng đang đứng cách đó không xa. Nụ cười mập mờ trên mặt nàng khiến tôi cảm giác hai má mình lập tức nóng bừng, khẩn trương lui về phía sau nửa bước, miệng mấp máy không nói được gì cả.

"Xem ra, tối nay có người không cần một mình cô đơn về nhà nữa?" Mạch Đồng cười mà đến gần, ánh mắt càng không ngừng quét ở trên mặt tôi và Tà Y Y, sau đó lại chế nhạo, "Tớ nói rồi mà, tối nay Tà Y Y tình ý đầy mặt, còn luôn cười khúc khích, vừa thảo luận xong đã đi ra ngoài, cũng không đợi người ta".

"Được rồi", không ngờ Tà Y Y lại ngại ngùng ngàn năm khó gặp, "Bây giờ muộn rồi, bọn tớ phải về, cậu trên đường phải cẩn thận". Nói xong, vươn tay ra khoát cánh tay tôi.

"Không phiền các cậu ân ái nữa". Mạch Đồng nhủ thầm, khẽ cười nói, "Bye~" Nàng thoải mái nói tạm biệt, rồi phui mông rồi đi.

Nhìn bóng lưng Mạch Đồng xa dần, tôi nhìn không được nghiêng đầu nói khẽ bên tai người nọ: "Tối nay có người tình ý đầy mặt, còn cười khúc khích, cũng không biết là ai nói tớ đừng tới đón ấy... nhỉ?"

"Đâu ra mà nói nhảm nhiều thế, đi thôi!" Tà Y Y ra về tức giận mà véo tay tôi, sau đó lại không nói hai lời kéo tôi định rời khỏi chỗ này. Đột nhiên phát hiện, nàng đúng là càng ngày càng đáng yêu, tuy là tính cay, nhưng lại không phải là cay thuần, mà là dạng chua cay mang theo ngọt. Tôi cười để tay xuống đan mười ngón với nàng, cảm nhận độ ấm lòng bàn tay nàng, thứ vô cùng quý đối với tôi.

Vừa về tới nhà, Tà Y Y hiếm khi mà lập tức vọt tới phòng tắm tắm rửa, bình thường nàng luôn chờ tới hôm sau ngủ đủ mới tắm, tôi không khỏi ngạc nhiên ở cửa, kinh hãi một hồi. Đợi mãi sau khi nàng mặc váy len dây cả người thơm ngào ngạt đi ra ngoài, lại không nói hai lời mà ném tôi vào phòng tắm. Tôi vừa bất đắc dĩ lại một mặt mà đáp ứng, trong lòng rất thắc mắc người này từ khi nào thì có chứng thích sạch sẽ vậy. Đợi đến khi tắm sạch cả người, trở lại phòng ngủ, tôi mắt nhắm mắt mở thấy Tà Y Y đã sớm nằm ở trên giường sát bên tường. Hơn 2h sáng, cơ thể nặng nề giống như có thể đè tôi một trăm năm. Thờ dài bất đắc dĩ tắt đèn, không nói gì cả liền ngã xuống bên cạnh Tà Y Y, thầm nghĩ sẽ lập tức đi gặp Chu công.

Trong dự liệu, người bên cạnh rất nhanh liền quấn chặt giống cái huy hiệu, có điều khác biệt chính là, tối nay nàng nằm đè cả người lên người tôi.

"Y Y?" "Tôi mở mắt ra nhưng không thấy gì cả, chỉ cảm thấy hơi nóng Tà Y Y thờ ra có vẻ dòn dập từng hồi từng hồi, phun nhẹ lên mặt tôi. Người nàng nóng đến khác thường, giống như lò than. Vươn tay ra vô ý ôm eo nàng, cũng ở khắc chạm nhau kia liền cảm thấy bên môi nóng lên - Tà Y Y đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên tôi. Một giây sau lập tức cảm nhận được sự nóng rang cùng điên cuồng trong lòng Tà Y Y, nàng cạy mở miệng tôi có điểm bá đạo, đầu lưỡi trườn vào miệng tôi không thêm nói lý. Tương phản với cái nóng chính là vị kem đánh răng bạc hà tươi mát ở phần môi nàng, nhưng tươi mát thì tươi mát, vị này vẫn khiến tôi cảm thấy tim đập dồn dập như cũ. Theo nụ hôn của Tà Y Y, tôi cảm thấy tim mình đập thình thịch, hơn nữa còn đập mỗi lúc một nhanh. Cơ thể mềm mại chỉ mặc độc mỗi váy ngủ của nàng đang dán chặt với tôi, có chút không biết ôm nàng thế nào, tôi chậm chạp cùng khẩn trương mà đáp lại sự nhiệt tình của nàng, tiếp tục nụ hôn chưa xong ở cửa công ty radio vừa rồi.

Tà Y Y lại nghiêng đầu nhắm nháp tinh tế vành tai của tôi, nàng dùng tay trái chống giường, tay phải lại bắt đầu sờ nhẹ trên người tôi, còn tôi cũng không biết đã lấy tay vén váy ngủ của nàng lên từ lúc nào, không tự chủ được, vuốt ve tấm lưng mềm mại không xương của nàng.

"Ừm..." Người trên thân tôi đột nhiên hừ khẽ một tiếng, trái tim tôi cũng theo đó mà thắt chặt. Cảm thấy bàn tay mình đang run rẩy, nhìn không được hắt cằm lên tìm môi người nọ, rốt cuộc cũng tìm được, lại hôn thật sâu. Hoàn toàn không dạy tự thông, tay của tôi theo bản năng mà trượt từ sống lưng nàng xuống trước ngực mềm mại kia, dựa vào cảm giác vỗ về chỗ mê người kia. Tà Y Y theo động tác của tôi mà ưỡn người lên, mái tóc dài của nàng lỏa lỏa xoa làm ngứa mặt tôi, tiếng thờ dốc của nàng làm lòng tôi nôn nao. Tà Y Y đặt tay phải lên trên mu bàn tay đặt ở trước ngực nàng của tôi, cơ thể bởi vì sự vuốt ve của tôi mà hơi run rẩy, nhưng ngay sau đó lại cúi người xuống cắn nhẹ cằm tôi, tôi nghe được hơi thở trong miệng nàng càng nóng hơn. Trong cơ thể có một dòng nước ấm đang bắt đầu di chuyển, tôi cong chân lên, lơ đãng mà cùng cơ thể bóng loáng của nàng vuốt ve lẫn nhau. Không biết qua

bao lâu, Tà Y Y đột nhiên cầm tay của tôi, từ từ dẫn xuống. Cảm giác được động tác của nàng, lòng tôi lập tức mơ màng, cơ thể cũng theo đó mà cương lên.

Có lẽ thấy tôi đột nhiên dừng lại, Tà Y Y vừa thở hổn hển, vừa cúi người xuống áp bên tai tôi khẽ gọi: "Phạm?"

Làm sao mở miệng đây? Nhưng mà, cũng không thể cứ cương tiếp như vậy. Tôi mím môi, thật lâu mới phun ra được ba chữ: "Tôi không biết".

Vừa mới dứt lời, cảm giác được cơ thể Tà Y Y cũng hơi cứng lại, không đợi tôi mở miệng nói nữa, đối phương lại bật cười. Trong lòng tôi vừa ảo não vừa xấu hổ, lúc loại cảm xúc phức tạp này sắp chuyển thành tức giận, Tà Y Y lại cúi người xuống cắn nhẹ trên môi tôi, dịu dàng nói: "Tôi dạy cho cậu".

Nghe xong ba chữ kia, hai má vốn đã nóng đến độ có thể chiêm trướng kia của tôi giống như lập tức sẽ bốc khói...

Nàng dạy tôi? nàng làm sao dạy tôi? Nàng biết dạy tôi như thế nào à? Vô số câu hỏi giống như một đám ong mật đột nhiên từ trong đầu tôi ủa ra ngoài, tiếng "Ong ong" ồn ào khiến tôi nhất thời sững sờ ở trên giường.

Nhưng sau khi Tà Y Y học ra ba chữ như tiếng sấm nổ kia lại không nói gì nữa, trong bóng tối, nhạy cảm nhận thấy nàng nằm trên người tôi đột nhiên duỗi tay ra, đầu ngón tay vuốt nhẹ trên mặt ta như sờ mà không phải sờ. Từ cằm tới khóe môi, từ khóe môi đến chóp mũi, cuối cùng đùa nghịch ở chân mày tôi. Động tác mập mờ của nàng lúc này cùng tiếng hít thở trên người kia quần thành một thể, như là tiếng nhạc quý dị mà mê người nào đó. Cảm giác tê dại bắt đầu từ mi tâm của tôi lan ra bốn phía, ngay sau đó, Tà Y Y nằm ở trên người của tôi đột nhiên lại ngồi dậy. Xuyên qua ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, tôi nhìn thấy hai tay nàng nắm làn váy, sau đó nhấc váy lên rồi cời ra, mái tóc dài cũng nảy lên theo, hạ xuống... mấy động tác này làm liền một mạch, giống như là vũ đạo duyên dáng nào đó.

Thấy nàng như vậy, tôi nằm ở trên giường lại không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Tà Y Y cời trần đang cúi đầu nhìn xuống tôi, mặc dù thấy không rõ mặt của nàng, nhưng tôi có thể cảm giác được... Nàng đang cười. Tôi không biết phải hình dung tâm tình của mình giờ như thế nào, chỉ là bây giờ tư thế như thế khiến người ta thật mơ màng, khiến tôi cảm giác mình giống như là miếng cá tươi nằm trên thớt, chỉ còn chờ cây dao sắc bén Tà Y Y cắt từ từ. Hình như biết rõ trong lòng tôi đang nghĩ gì, Tà Y Y lại ép người xuống, mùi thơm quen thuộc thuộc về cơ thể nàng cũng theo đó mà ập vào mặt tôi. Cơ thể bóng loáng, nóng hổi giống như con rắn quấn chặt lấy người tôi, đôi môi ẩm áp của Tà Y Y dán sát tại tôi, giọng nói có hơi khàn khàn: "... Đừng khản trương".

Ma xui quỷ khiến, sau khi nghe được giọng Tà Y Y bình tĩnh nói ra ba chữ kia, ngoại trừ tim thắt chặt hơn, không ngờ tôi lại nhớ tới sự hướng dẫn kiên nhẫn hết lần này tới lần khác lúc Hoa Tiệp Lạc dạy Lâm Tấu nhảy Waltz trong cuốn "Nhật ký sau khi chết" kia.

"Đừng khản trương, thả lỏng người, cười một cái".

"Tôi không tùy tiện dạy người ta khiêu vũ miễn phí, cô phải nắm chặt cơ hội".

"Cô nhảy rất khá".

Đúng là, quá tà môn mà. Tôi bất đắc dĩ mà nhắm mắt lại, tranh thủ trước khi càng thêm tẩu hỏa nhập ma, dùng sức dùng năng lực liên tưởng siêu cường của mình. Nhưng người đè trên người tôi lại không thể nào không biết tôi đang thất thần, quả nhiên, Tà Y Y đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cằm tôi, rầu rĩ hỏi: "Nghĩ gì thế?... Trên giường cậu cũng không chuyên tâm à?"

Lời nói thẳng thắn khiến tim tôi lại thất, Tà Y Y hình như rất biết nắm chặt từng cơ hội khiến không khí nóng lên, cho dù là một động tác, hay là một câu nói. Nếu nói thật ra mình đang suy nghĩ gì, Tà đại tiểu thư chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó đừng nói trên giường, có lẽ ngay cả ngủ cùng cũng khó có khả năng. Vì vậy, tôi đối lương tâm mà ứng phó qua loa: "Ờ, ờ nào không chuyên tâm chứ". Nói xong lập tức cắn mạnh đầu lưỡi mình, tôi lại cá lắm!

"Không có?" Long mi của Tà Y Y cách long mi của tôi chỉ mấy cm, mỗi một hơi thở của nàng đều khiến tim tôi nhảy lên, "Vậy là cậu... khản trương?"

Tôi chết vì sĩ diện mà phủ nhận: "... Đầu có".

Trên thực tế, tôi đúng là đã thất thần, hơn nữa cũng rất khản trương. Nhưng Tà Y Y cũng không lập tức trả lời để chế nhạo tôi như bình thường, tay trái của nàng dường như sờ soạng cái gì đó ở trên giường, đột nhiên chạm phải tay phải tôi, liền nắm lấy, sau đó kéo chậm, cuối cùng đặt lòng bàn tay tôi ở trên ngực trái ẩm áp mềm mại của nàng. Tôi nghe được Tà Y Y dùng giọng nói ngọt dính đến độ làm người khác phát run nói ở bên tai tôi, chậm rãi nói: "Cậu không khản trương?... Nhưng mà, tớ rất khản trương. Tim, đập rất nhanh".

Tay của tôi bị nàng nắm rất chặt, sâu trong bộ ngực mềm mại dưới lòng bàn tay kia, dường như có thứ gì đó đang nhảy lên cuồng nhiệt. Theo như lời của nàng, trái tim này đập còn nhanh hơn so với trái tim tôi. Không biết tại sao, thân thể căng cứng của tôi giờ phút này lại đột nhiên thả lỏng, tiếp theo còn nhìn không được mà cười thành tiếng. Vốn tưởng rằng tiếng cười của tôi sẽ khiến Tà Y Y giận nặng, lại không nghĩ đối phương cũng bật cười theo tôi, nhưng ngay sau đó mang theo điểm hôn dỗi, dịu dàng hỏi: "... Còn muốn lãng phí thời gian không?"

Không biết nên trả lời sao, cũng không cần trả lời thêm gì nữa, tôi tăng lực tay phải đè bầu ngực nàng, đồng thời ngẩng đầu hôn lên môi nàng. Tà Y Y thở ra một hơi, lập tức tỉnh tê đáp lại, tôi cảm giác được tay của nàng đang chui vào áo ngủ của tôi không chút dè dặt. Ở khác tay chạm được eo bụng kia, tôi không nhịn được mà run lên một cái. Đầu ngón tay của nàng thật giống như lò than, đang lén trên chọc cơ thể của tôi, muốn từ từ nhen nhóm tôi lên. Điều tôi có thể làm, chỉ là càng dùng sức mà hôn nàng, dùng tâm cảm nhận sức nóng ở đầu ngón tay nàng, không kìm nổi mà mà duỗi hai tay ôm chặt cơ thể bóng loáng của nàng. Không biết áo quần mình làm sao cời ra, chỉ biết là ở khoảnh khắc tiếp xúc với cơ thể Tà Y Y, tôi không tự chủ được mà thở ra một hơi. Thờ dốt, ngâm khê... những tiếng vang mập mờ này tại lúc Tà Y Y dịu dàng vuốt nhẹ cơ thể tôi liền không ngăn được mà thoát ra khỏi miệng.

Nàng giống như tay thợ săn giảo hoạt, một chốc liếm láp nơi này, một chốc lại vuốt nhẹ chỗ kia, cảm giác tê dại bay vào trong đầu óc hỗn loạn của tôi từng cơn. Cơ thể theo từng động tác của Tà Y Y mà một chốc thì căng cứng, một chốc lại mềm nhũn, mỗi nhịp đập của trái tim tựa hồ dốc hết tất cả sức lực. Trong thoáng chốc, chỉ cảm thấy cơ thể dán chặt, bị mồ hôi nóng ướt đầm của chúng tôi đã hoàn toàn dung hợp, huyết dịch nóng hổi trong mạch máu hai người đang ôm nhau triều miên.

Đột nhiên giống như bị điện giật, tôi mở bừng hai mắt, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Tà Y Y. Không đợi tôi lấy lại tinh thần, giữa hai chân lại truyền đến cảm giác tê dại ầm ập mập mờ nào đó. Tôi lập tức hiểu được xảy ra chuyện gì, vì vậy liền lập tức phản xạ có điều kiện mà rút người lại: "Y Y!"

Nhưng người nọ lại cố ý đối nghịch với tôi, dùng cánh tay nhẹ nhàng mà mạnh mẽ giữ chặt hông tôi, không cho tôi nhúc nhích. Mang theo cảm giác hưng phấn cùng ngượng ngùng không được tự nhiên nào đó, tôi bất đắc dĩ mà nằm ngửa ở trên giường nhắm tịt mắt lại, mười ngón tay nắm chặt chăn đơn bên cạnh, vừa thở khẽ vừa để mặc Tà Y Y dưới thân tùy ý làm bậy. Nàng dường như vô cùng rõ ràng chỗ nào là tử huyệt của tôi, chỗ nào là chỗ yếu hại của tôi, không ngờ mỗi một động tác đều chạm đến đốt chuẩn xác, tôi đã không còn phân biệt rõ kia rốt cuộc là lưỡi của nàng hay là con rắn xảo quyết từ nơi nào tới. Theo sự khiêu khích không ngừng của nàng, tôi cảm giác tất cả lỗ chân lông trên người mình thoáng cái đều giãn ra... từ lúc sinh ra tới giờ, chưa bao giờ từng có cảm giác như vậy. Tại lúc tôi cảm thấy mình giống như đang rơi xuống vách núi, Tà Y Y lại đột nhiên dán chặt tôi, giống như con rắn trượt cơ thể đầm đìa mồ hôi lên. Không tự chủ được mà ôm chặt nàng, tôi tựa cằm ở trên vai đối phương, miệng gần không được mà thở hổn hển, giống như người trong lòng chính là bùa cứu mạng của tôi.

"Đây chỉ là", Tà Y Y run nhẹ, nàng vừa thở hổn hển, vừa nói. "... khởi động". Mới nói xong, nàng lại cong người lên.

Khởi động? Đầu óc của ta mờ mịt, ngay sau đó liền cảm giác được chỗ khó nhìn nhất của mình dường như bị vật gì đó khẽ chạm vào, sau một khắc lập tức hiểu được, đó là ngón tay của Tà Y Y. Muốn mở miệng nói, nhưng khoảnh khắc trước khi chữ đầu tiên nhảy ra khỏi cuống họng, đã bị môi Tà Y Y ngang ngược ngăn chặn. Cơ thể chúng tôi quấn chặt, giống như vốn cùng sinh trưởng. Nàng khẽ vuốt khiến cơ thể tôi phát run không ngừng, không tự chủ mà cong chân lên đặt trên hông nàng, vuốt ve. Cảm nhận được cơ thể mình càng ngày càng trơn ướt, tôi ngậm chặt miệng, không để ỉnh phát ra quá nhiều tiếng làm cho người ta đỏ mặt tim đập nhanh.

"... Phạm", tôi nghe được tiếng gọi sâu kín của Tà Y Y bỗng bèn bên tai, "Phạm, Phạm..."

Tôi cảm nhận rất rõ ràng, theo tiếng gọi khẽ của nàng, đầu ngón tay kia đang tiến vào cơ thể tôi từng chút một. Cảm giác đau đớn rất nhỏ đột nhiên truyền tới, tôi lập tức căng cứng người, cắn chặt môi dưới. Dường như biết sự sợ hãi trong lòng tôi, đầu ngón tay Tà Y Y lập tức dừng lại. Nàng thở hổn hển, cúi người xuống không ngừng hôn lên trán, chóp mũi, khóe môi, cằm tôi. Nhưng vào lúc này, tôi lại có thể cảm giác được trái tim trong cơ thể đang dán chặt lấy tôi của Tà Y Y đang đập điên cuồng, giống như nàng mới là người khẩn trương nhất. Tôi biết nàng sợ làm đau tôi, hoặc là, sợ cứ như vậy lấy đi "Lần đầu tiên" của tôi. Tôi quả nhiên là người rất kỳ lạ; nếu biết Tà Y Y còn khẩn trương hơn tôi xong, tôi liền không khẩn trương nữa; nếu biết Tà Y Y còn sợ hãi hơn tôi xong, tôi liền không sợ nữa. Cho nên, bây giờ tôi vừa không khẩn trương, cũng không sợ hãi.

Thật ra căn bản là không cần khẩn trương, không cần sợ hãi, bởi vì đây chỉ là vấn đề rất đơn giản mà thôi.

Tôi thích Tà Y Y không? Thích...

Tôi yêu Tà Y Y không? Yêu.

Như vậy, là đủ rồi..

Tôi khẽ cười, học giọng điệu người nọ, dịu dàng hỏi: "Nghĩ gì thế, trên giường cậu cũng ngần ngại".

Vừa nói xong liền cảm giác cơ thể Tà Y Y cứng đờ, một lát sau, nàng đột nhiên dùng sức hôn môi của tôi, ngón tay lại bắt đầu trượt vào cơ thể tôi. Cảm giác đau đớn dần dần tan đi vừa rồi lại xuất hiện lần nữa. Tà Y Y hôn tình tế qua khuôn mặt tôi, đi tới bên tai tôi, tay còn lại cũng dịu dàng mà thông thả vuốt nhẹ người tôi. Tôi cắn môi dưới, không để ỉnh phát ra tiếng vì đau đớn mà cảm thấy khó chịu. Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng mơ hồ không rõ giống như thờ dốc, vô cùng vô cùng nhỏ của Tà Y Y, nhưng tôi rõ ràng nghe được đó là ba chữ: "Tớ yêu cậu".

Lòng tôi ở khoảnh khắc ba chữ kia chạm vào màng nhĩ liền run mạnh một cái, đồng thời cơ thể cũng bị ngón tay mảnh khảnh kia tiến sâu vào. Tôi vội ngẩng đầu, cắn răng ôm người trong ngực. Đau đớn khiến cơ thể của tôi thất mạnh lại, nhưng ba chữ kia lại khiến lòng tôi hoàn toàn mở ra... đây chính là lần đầu tiên của tôi. Tôi muốn, để cho tôi khắc sâu không phải là một ít đau đớn thấu tim kia, mà là ba chữ nàng thủ thi ở bên tai tôi, sự rung động trái tim mãi mãi không cách nào quên được.

Giống như là ca-nô rút cuộc thuận lợi chạy quanh vịnh, chương trình dạy học của Tà Y Y dường như bây giờ mới bắt đầu. Tay chân quấn chặt, cơ thể đầm đìa mồ hôi, thờ dốc uốn lượn... Hết thầy kế tiếp tựa như cũng xảy ra đến tự nhiên như vậy, tôi cảm thấy tôi cùng Tà Y Y giống như là hai con cá trong biển, mỗi một vẫy cá cộ nhẹ lên cơ thể đối phương, mỗi cái lắc lư, mỗi cái lật người đều vì đối phương mà dậy. Khi gió biển từ từ lắng xuống, sóng biển dần dần bình ổn, tôi nằm ở bên cạnh Tà Y Y, tay phải gối đầu, ngón trỏ tay trái quấn lộn tóc nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt mang theo ý cười của nàng trong bóng đêm.

Hóa ra, giữa chúng ta còn có thể thân mật như vậy.

"Cô giáo tớ, dạy thế nào?" Tà Y Y hơi kiêu ngạo mà cười hỏi, giọng điệu còn dịu dàng, ngọt lành hơn mấy phần so với bình thường nàng làm chương trình. Nghĩ tới vừa rồi tim Tà Y Y còn đập nhanh hơn tim tôi liền muốn cười, nhưng không đành lòng vạch trần nàng, vì vậy đành nén nhịn. Tôi muốn lên lút tầng từ một Tà Y Y đáng yêu như vậy ở trong lòng của mình.

"Chuyện này à..." Tôi cố ý rậm rì, nheo, sau đó cười xấu xa mà nghiêng người qua đè lại nàng, "Ví dụ mẫu của cô em vừa nãy xem rồi, có điều... vẫn

phải thực hành thử mới có thể biết mình đã hiểu chưa". Tuy là giọng đùa giỡn, nhưng thái độ của tôi lại nghiêm túc cực kỳ.

Tà Y Y nhìn tôi không nói, nàng rướn tới hôn nhẹ khóe miệng của tôi, hơn nửa ngày, mới cẩn thận hỏi: "Có đau không?" Giọng nói mềm mại, hoàn toàn không còn ngạo khí vừa rồi.

"Một chút", tôi cười duỗi tay trái ra, ép ngón trỏ cùng ngón cái sát nhau, "Chỉ một chút như vậy nè".

Người nọ lại ngậm miệng, tay cũng treu ghẹo eo tôi như có như không, mỗi một cái vuốt nhẹ cũng khiến lòng tôi dậy lên một lớp sóng. Nhớ lại vừa rồi mình đưa ra yêu cầu muốn "Thực hành", tôi hơi ma xui quỷ khiến mà đưa tay qua xoa chỗ mềm mại trước ngực nàng, vờ nhẹ, khiến đầu nhụy cọ nhẹ trong lòng bàn tay tôi, cảm giác nó trở nên cứng, trở nên căng. Mặc dù rất tối, nhưng tôi vẫn có thể thấy Tà Y Y theo động tác của tôi từ từ nhắm mắt lại, còn cả khóe miệng hơi nhếch lên như cũ của nàng.

Bây giờ tôi mệt không? Mệt. Nhưng so với dự vọng trong lòng, chút mệt mỏi này tuyệt không đáng nhắc tới.

Nằm ở trên người Tà Y Y, tôi vừa cúi đầu gập xương quai xanh nàng, trong miệng người nọ lập tức truyền đến một tiếng hừ nhẹ. Không giống với tôi, dường như nàng càng biết hưởng thụ hơn tôi, Tà Y Y sẽ không cố ý đè tiếng rên rỉ của mình xuống, nàng rất vui vẻ mà để sự sung sướng trong lòng theo giọng nói ngọt ngào kia của mình tận tình biểu đạt ra. Còn tôi sau khi nghe tiếng nhạc treu người này, tim liền đập càng lúc càng nhanh, dự vọng trong cơ thể cũng theo đó càng ngày càng dâng cao.

Thực giác của tôi nói cho tôi biết, đó cũng không phải lần đầu tiên của Tà Y Y. Sau khi ý thức được điểm này, trong lòng có ngu ngơ chợt lóe lên, nhưng đến ngay sau đó chính là cảm giác khẩn trương càng ngày càng khiến tôi dè dặt. Tôi sợ mình làm không tốt, sợ miệng cùng ngón tay ngọc của mình sẽ làm Tà Y Y cảm thấy không thoải mái. Tôi sợ Tà Y Y sẽ âm thầm lấy tôi so sánh với người trước của nàng, sau đó trong lòng tôi âm thầm tính toán chỗ nào chỗ nào quá nhẹ, chỗ nào chỗ nào quá thô lỗ. Tôi liền giống như một học trò nhỏ thấp thòm lo âu, trong lòng liêu mạng nhớ lại bộ quyền pháp, ở trước mặt thầy giáo sâu hiểm khó dò biểu diễn công phu mèo ba chân mới học một cách nom nớp lo sợ. Nhưng từ từ, tôi phát hiện lo lắng của mình hoàn toàn là dư thừa.

Bởi vì làm tình, cho tới bây giờ cũng không chỉ là chuyện của một người.

Lúc mới bắt đầu, Tà Y Y còn có thể vừa thờ hờn hển, vừa nhỏ giọng chỉ điểm tôi. Vị trí lệch, nàng sẽ nói "lên trên một chút"; lực mạnh, nàng sẽ nói "Nhẹ một chút"; vuốt ve ít, Tà Y Y sẽ trực tiếp ôm chặt tôi, dùng cơ thể uốn éo biểu lộ dự vọng của nàng. Nhưng từ từ, những ngôn ngữ vụn vặt này đã hoàn toàn bị tiếng thờ dốc trong miệng, sự uốn éo trên giường của chúng tôi thay thế. Bởi vì mỗi cái liếm láp, mỗi cái xoa nắn của tôi đều đưa tới sự thờ gấp, ngậm khế của Tà Y Y, còn mỗi phản ứng không tự chủ được của nàng đều khiến tôi biết mình làm có đúng không, làm có tốt không, hơn nữa vô cùng thích thú. Tôi cảm nhận được trạng thái loài cá vừa rồi của chúng tôi, mỗi một động tác của tôi với nàng đều ăn ý cực kỳ, giống như là đã sớm diễn luyện trăm ngàn lần. Giống như Tà Y Y, tôi cũng hôn khắp mỗi một tác da thịt trên người nàng, toàn tâm cảm nhận cánh môi của mình mỗi một khắc kề cơ thể nàng. Không biết tại sao, tôi cảm giác mình luôn ngửi được mùi thơm như có như không nào đó có trên người Tà Y Y, mùi thơm cùng hơi thở giữa chúng tôi bỗng bành dập diu trong bóng tối, điều này làm cho tôi luôn nghĩ rằng ở chỗ nào đó trên người nàng có phải lén nở ra một đóa hoa gì đó hay không, mà nơi đó chính là nơi tỏa ra mùi thơm khiến tôi không thể kìm nổi như thế.

Khi tôi xuôi theo cảm giác của mình tiến vào cơ thể Tà Y Y, đầu ngón tay mẫn cảm cảm thấy chỗ thần bí kia đã lấy lợi mà ấm nóng, giống như có lực hấp dẫn trí mạng nào đó khiến tôi nhìn không được muốn tiếp tục chui vào trong. Cơ thể Tà Y Y một chốc căng cứng, một chốc lại mềm nhũn, tôi nhìn thấy chân mày nàng theo động tác của tôi càng nhíu càng chặt, tôi nghe được hơi thở của nàng theo sự vuốt ve của tôi càng ngày càng thờ gấp. Mồ hôi nóng hết lần này tới lần khác ướt sũng cơ thể chúng tôi, loại cảm giác dính dính, mềm mềm này, khiến chúng tôi càng lúc càng lún sâu, không cách nào tự kềm chế được. Khi động tác của tôi càng lúc càng tăng nhanh, cơ thể Tà Y Y càng ngày càng cứng ngắc, tôi cảm giác mình giống như là con cá liêu mạng phóng về trước ở trong biển, trên người có sức lực vô hạn, không ngừng, không ngừng mà bơi lượn, giống như đến cuối cùng lại chưa tới cuối cùng, không biết điểm cuối ở chỗ nào... Mãi đến khi Tà Y Y đột nhiên hừ dài một tiếng, tay chân quăn chặt lấy tôi, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy một trận, tôi mới đột nhiên phát hiện, đây chính là điểm cuối của chúng tôi, điểm cuối chỉ thuộc về hai người chúng tôi.

Đợi đến khi gió yên sóng lặng lần nữa, tôi thờ hờn hển từ từ rút ngón tay về, lại khiến Tà Y Y không tự chủ được mà ngậm khế. Cúi người xuống, sau khi hôn một nụ hôn thật dài, tôi cảm thấy cơ thể hai người chúng tôi đều ướt đầm, cả cái giường cũng đều ướt đầm. Nên đi tắm rửa một lượt, nhưng quá mệt mỏi, mệt mỏi đến độ không muốn cong cong ngón tay, mệt mỏi đến độ không muốn ngoắc ngoắc ngón chân. Nằm nghiêng ở một bên, nhìn Tà Y Y cả người thắm đỏ hồng, đang nhắm nghiền hai mắt, mái tóc quăn ướt đầm bết trên trán nàng, tôi lại nhìn không được mà hôn nhẹ lên khóe miệng của nàng. Tà Y Y không mở mắt ra, chỉ cười xoay người lại ôm sát tôi, miệng còn đang thờ nhẹ. Tôi cảm nhận được sâu sắc, tôi và Tà Y Y bây giờ, có thân mật chưa từng có. Giống như là cá bơi quanh nhau ở trong biển kia, vây trên người đều bong ra, thịt dán chặt với thịt, ai cũng không muốn tách ra cả.

"... Phạm", ngay khi tôi tưởng rằng Tà Y Y đã ngủ, lại nghe được nàng dịu dàng nói, "Tối nay, tớ sẽ nhớ cả đời".

Tôi nhắm mắt lại, mỉm cười mà ôm chặt nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Thật sự rối loạn....

Hết thấy đều rối loạn....

Kỳ thật, ở cái thời khắc tôi bị húc bay lên không trung, hay cái giây phút sững sờ đến ù ù cạc cạc của buổi đầu gặp gỡ, cho đến cái khoảnh khắc chấn động cùng ngầy ngẩn khi tay tôi cùng tay nàng lần đầu giao chạm....hết thấy đều rối loạn. Không biết có phải ông trời cố ý trêu tôi hay không, hoặc là Hắc Bạch Vô Thường lúc vào nhân gian làm nhiệm vụ câu đi oan hồn lại không cẩn thận mà bỏ sót tôi, để lại một linh hồn bơ vơ ở nhân gian. Đột nhiên nhớ tới trước kia, thăm hỏi hận vì đã thỉnh cầu Hoa Tiễn Lạc thu lưu chính mình, có chút mong muốn rời khỏi nơi này, một mình và lén lút. Thân thể mơ hồ....so với trước kia tựa như nhẹ đi không ít...., trong đầu một mảnh hỗn độn, không tự giác được, tỉnh tỉnh mê mê mà phiêu phiêu rời khỏi nhà nàng lúc nào không hay.

"Bất được người nọ rồi ư?". Một giọng nói cực kỳ hiếu kỳ đột nhiên chui vào tai, tinh thần hồi phục lại chút ít mới phát hiện mình đã bay tới đầu cầu thang tự bao giờ, cách đó không xa là hai bác gái mặc đồng phục của nhân viên vệ sinh, đang ngồi tại cầu thang tán chuyện.

Tôi loáng thoáng nghe được bác gái có kiểu đầu giống bánh quai chèo nói một câu không rõ đầu đuôi: "Bất được rồi. Là Tiểu Vương dẫn người lên bắt". Nói xong, lại đuổi tay phải mà đứng lên hai ngón: "Dẫn theo hai cảnh sát".

Lập tức liền hiểu ra hai vị này đang "thảo luận" cái gì, đứng phía sau, tôi bắt đầu dĩ nhiên. Trừ bỏ "cô gái ở 18B đã chết", hai vị lao công vĩ đại vì dân mà phục vụ này lại có thêm một cái đề tài nhân hạ nữa.

"Bà đoán xem" – Bác gái tóc ngắn bên cạnh đột nhiên nói chậm lại: "Cô gái họ Hoa kia, có hay không bị...."

"Đại thẩm bánh quai chèo" chần chờ trong chốc lát: "Đại khái là không đâu. Tôi hôm qua bà không ở đây, tôi nói cho bà biết, cô gái đó suốt đêm dọn nhà sang cách vách. Trông bộ dáng, tinh thần...không giống như bị người ta.....cường gian".

Bác gái tóc ngắn thờ dãi: "Ai biết được, cô ta xinh đẹp như vậy.....Ôi chao, bà nói cách vách? Cô ta dọn sang cách vách?". Bà ta đột nhiên tăng nhanh ngữ điệu, tựa như không thể tin được mà hỏi lại.

"Đúng vậy" – "Đại thẩm bánh quai chèo" gật gật đầu, cũng cảm thấy không thể tin được mà phụ họa theo: "Cô gái này cũng thật kỳ quái. Con nhỏ ở cách vách cũng vừa mới chết trong chính căn phòng đó, cô ta đã đòi dọn vào. Lá gan thật đúng là lớn!". Tựa hồ lời đồn đại về tôi đã bị truyền tụng cùng bóp méo ra cái dạng gì rồi, trong lòng có chút bức bối, rốt cục là vị "bà tám cao nhân" nào đã nói ta chết trong nhà mình???

"Ông trời a, người trẻ tuổi bây giờ, cái gì cũng không quan tâm" – Bác gái tóc ngắn bắt đầu lắc đầu, giống như cảm thấy việc Hoa Tiễn Lạc tùy tiện chuyển nhà khiến người ta thật khó mà lý giải.

"Đại thẩm bánh quai chèo" vẫn chưa chấm dứt nhiệm vụ của mình, tiếp tục nói: "Nghe đầu cảnh sát cũng đem hai vợ chồng ở 17B bắt đi, hình như nói họ....chứa chấp phạm nhân".

17B? Tôi lập tức hồi tưởng lại đôi nam nữ kia, tên nhà nhận ẩn thân trong phòng ngủ của họ. Chẳng lẽ đúng thực là họ chứa chấp hân?

"17B? Không thể nào !" – bác gái tóc ngắn vội vã lắc đầu: "Sáng hôm nay, lúc quét rác, tôi còn trông thấy họ mà".

"Nhanh như vậy liền được thả?" – "Đại thẩm bánh quai chèo" nghi hoặc nói: "Nhưng rõ ràng chính mắt tôi nhìn thấy họ bị cảnh sát mang đi mà?"

"Ai biết được" – bác gái tóc ngắn hít một hơi: "Tôi thấy, từ lúc cô gái ở 18B kia chết đến nay, cả tòa nhà này cứ tà tà dị dị thế nào ấy. Suốt ngày toàn gặp chuyện không may. Bà đoán xem, oan hồn cô gái đó có phải hay không vẫn còn vất vưởng ở chỗ này?"

Tôi trở mình xem thường, ha ha, bác nói thật là đúng!!!

"Ai nha, bà đừng làm tôi sợ" – "Đại thẩm bánh quai chèo" có điểm kích động, nhún vai: "Buổi tối tôi còn phải ra ngoài hiến quét rác một mình đó".

Bác gái tóc ngắn chuyển thân tới gần "Đại thẩm bánh quai chèo", kè sát cái lỗ tai, ngữ điệu hơn vài phần quý dị: "Ai hù dọa bà? Tôi nè, làm xong tháng này liền chuẩn bị về hưu a. Tôi già rồi, không chịu nổi sức ép. Thứ quý dị đó, có thể tránh được thì cứ tận lực tránh xa một chút. Bằng không, bị nó ám phải thì đen rồi, tổn thọ nhiều năm chứ chẳng chơi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75

Đến đây, tôi chẳng còn kiên nhẫn để nghe tiếp nữa. Nếu biết được "cái thứ quý dị" đó giờ phút này cũng đang hiện diện tại đây, ở phía sau mình, hai người họ sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Kêu to rồi ù té chạy? Hay sẽ đi tìm thầy bùa thầy ngãi đến để hàng phục tôi? Hoặc là lập tức về vườn nghỉ việc?

Con người đúng là loài động vật kỳ quái. Cho dù chưa tận mắt chứng kiến, đối với những sự vật mơ hồ chưa nắm rõ, lại cứ thích đem ra bàn tán, mổ xẻ, đề tài càng bí ẩn thì người nói lẫn người nghe lại càng lấy làm hưng phấn. Mặc dù chính họ cũng sợ đến vỡ mắt cả ra. Bất đắc dĩ cười cười, tôi tiếp tục hướng dùi lâu bay xuống.

Đi vào phòng quản lý, thế nhưng lại gặp hai viên cảnh sát hôm qua. Bọn họ hình như đang cùng lão Trương và tiểu Vương nói gì đó, mà đề tài tựa hồ cũng liên quan đến Hoa Tiệp Lạc. Trong lúc nhất thời bị nhiều người đàm luận như vậy, không biết ở nhà Hoa Tiệp Lạc có liên tục hát xì hay không. Nghĩ vậy, cái cảm giác mất mát đột nhiên dâng trào, liền nhanh chóng đem suy nghĩ chế ngự lại, lặng lẽ xuyên qua nghe lén xem bọn họ đang nói những gì.

— "Nói như vậy, là hấn trốn trong phòng 17B?" — lão Trương đứng bên cạnh bàn, tay trái chống bàn, tay phải cầm cái cốc giữ nhiệt.

— "Vẫn chưa điều tra rõ ràng" — viên cảnh sát tên A Mới mím môi: "Căn cứ theo băng ghi hình hai vị cung cấp tới qua, đúng là hấn có chìa khóa phòng đây thật. Nhưng mà, tối hôm qua, khi tra hỏi, hai vợ chồng ở 17B lại nói rằng họ cũng không biết có người lén trốn trong nhà mình, hai vợ chồng cũng bị dọa không nhẹ khi biết sự thật".

Tiểu Vương cũng nhin không được chen vào nói: "Hèn gì, lúc sáng nay, người đàn ông ở 17B có đến gặp tôi, nói là muốn chuyển nhà". Sắc mặt tiểu Vương có chút mệt mỏi, chắc do tối qua hấn phải đi theo Hoa Tiệp Lạc bàn chuyện dọn nhà, tra tấn đến hơn nửa đêm =,=

— "Hai vị đối với người nam này không có ấn tượng gì sao?" — viên cảnh sát to cao trầm giọng hỏi, ngữ khí của hấn mười phần là đang giải quyết việc chung, không muốn đem thời gian lãng phí ở đây.

Lão Trương cùng tiểu Vương đều lắc đầu, tiểu Vương nhin không được bèn hỏi: "Hai vị đã tra ra được hấn vì cái gì lại khủng bố Hoa tiểu thư chưa?"

Lần này, A Mới đứng ở một bên liền cướp lời, giống như thật am hiểu mà nói: "Chắc là một fan cuồng của cô ta rồi. Hoa tiểu thư là một vũ công ba-lê nổi danh. Các vị không biết sao?". Hấn trốn tròn con mắt, tựa hồ không thể tin được mà nhìn hai người bảo an của building. Nếu A Mới có thể nhìn thấy tôi, có lẽ hấn cũng sẽ như vậy mà nhìn trừng trừng vào tôi, vì thực sự: tôi cũng không biết.

Lão Trương và tiểu Vương đồng loạt lắc đầu.

— "Tôi cũng phải về sở tra xét tư liệu mới biết được, những năm trước đây tôi còn chưa xem qua diễn xuất của cô ta". A Mới đột nhiên mở ra máy hát: "Khi đó tôi ở trên biển, còn chưa có điều qua đây. Bà của tôi lại rất thích xem kịch ba-lê, cho nên tôi cũng có đi theo. Một vé những mấy trăm..."

Đứng ở bên cạnh, viên cảnh sát kia có chút bất mãn, liền nhẹ giọng kêu: "A Mới"

— "Thực xin lỗi" — A Mới có chút ngượng ngùng cười cười: "Anh để cho tôi nói hết đi, như vậy cũng giúp cho hai vị đây biết thêm chút ít, cùng chúng ta phối hợp điều tra".

Cảnh sát kia bất đắc dĩ bĩu môi, không nói lời nào. May mắn là hấn không có tiếp tục ngăn cản, bởi vì, tôi hiện tại phi thường muốn biết những gì A Mới sắp nói.

— "Hoa tiểu thư kia nhảy múa rất đẹp, tôi là người thường thô lỗ, nhìn xem mà cũng sửng sốt" — A Mới giống như đang mở đề tán gẫu: "Nhưng, nếu nói đến ấn tượng khắc sâu nhất, không phải là kỹ thuật khiêu vũ của cô ta có bao nhiêu uyển chuyển, mà là ở tinh thần chuyên nghiệp a".

— "Tinh thần chuyên nghiệp?" — tiểu Vương nghi hoặc nhíu nhíu mày, tựa hồ không thể tìm ra giữa "tinh thần chuyên nghiệp" cùng "múa ba-lê" có điểm gì liên hệ.

A Mới khoát tay ý bảo hấn chờ đợi: "Lúc ấy cô ta đang nhảy trên sân khấu, vừa lúc kiễng mũi chân chính giữa, tay giơ lên cao, toàn bộ khán phòng đột nhiên cúp điện. Âm nhạc a, ngọn đèn a... Trờn tới hũ. Đèn mở lên lúc sau, tôi nhìn thấy Hoa tiểu thư vẫn còn duy trì cái tư thế kiễng mũi chân mà không hề nhúc nhích. Suốt mười mấy phút đồng hồ, dưới đài người xem đều rộn ràng nhón nháo, nhưng Hoa tiểu thư lại giống như hóa thành tượng đá. Giữ nguyên tư thế đó, có thể không mệt sao? Thế mà, khi có điện trở lại, âm nhạc vừa vang lên, cô ta liền tiếp tục nhảy múa, như chưa từng có chuyện gì xảy ra".

Nghe xong những lời này của A Mới, trong mắt ta đột nhiên hiện ra một mặt hình ảnh: sân khấu lộng lẫy, chỉ có Hoa Tiệp Lạc một mình trên đài biểu diễn, thanh âm la hét âm ỉ bên dưới vẫn không ảnh hưởng đến nàng, giống như là tượng sáp tĩnh tại, vẫn không nhúc nhích, kiễng mũi chân, giơ cao hai tay, vững vàng đứng yên tại chỗ.

A Mới tiếp tục chậm rãi nói: "Nhưng sau này, nghe bạn gái của tôi nói, cô ta đột nhiên bị thương..."

— "A Mới, chúng ta cần phải đi!!!" — người cảnh sát kia đột ngột chặn ngang: "Hai vị nếu nhớ ra được cái gì, xin hãy liên hệ ngay với chúng tôi. Còn có, tòa nhà này trị an cũng tốt, tối hôm qua nghe nguwofi quản lý nói, vốn cũng không có chuyện gì to tát..."

Tôi nhin không được, bất đắc dĩ hít một hơi, trong lòng thầm oán trách hấn đã ngăn chặn A Mới nói tiếp.

Lão Trương nhanh chóng buông cái cốc, gật gật đầu: "Chúng tôi sẽ mau chóng chỉnh đốn, nhất định!". Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc này của lão Trương, lại nhớ tới hôm qua hấn ung dung ngủ gật trong phòng quản lý, tôi lập tức hoài nghi lời hứa hẹn này. Tiểu Vương cũng không nói thêm gì nữa, nhưng vẻ mặt hấn lại trở nên ngưng trọng, tựa hồ như đang suy nghĩ những gì A Mới vừa kể.

Hai cảnh sát đi rồi, tôi lại không có việc gì, bèn phi ra ngoài phiêu đảng một chút.

Đại khái là: tôi lại nhớ lời của hai bác gái lao công kia đã nói: "cái-thứ-quy-dị-đó"... Tôi hiện tại, có được tính là đang ám lấy Hoa Tien Lạc không? Nàng sẽ giảm thọ sao? Tôi có nên rời xa nàng hay không? Vừa suy nghĩ miên man, vừa chậm rãi xuyên qua đám người trên đường để giết thời gian. Không dám trở về, chỉ vì sợ nhìn thấy Hoa Tien Lạc, cảm giác sợ hãi kia lại trỗi dậy.....

Đã qua mười ngày rồi, tôi thể nhưng cũng đã vĩnh biệt thân xác hơn mười ngày rồi. Còn cô bé ấy? Cô bé đã bị tôi đẩy mạnh trên đường cái hôm nọ? Suýt nữa cũng quên mất có một người như vậy vẫn đang tồn tại trên đời. Giống như....tai nạn của tôi cùng cô bé đó không có chút quan hệ nào. Từ cái ngày xảy ra tai nạn đó, cho đến tận hôm nay, tôi vẫn chưa nhìn thấy thi thể của chính mình. Có khi đã bị hỏa táng rồi cũng nên..... Lại nhớ đến hai cái người đã dọn sạch tron nhà của tôi, đem những thứ đáng giá đi hết, chỉ sợ cũng thuận tiện lấy luôn cả hài cốt của tôi mà vứt ở chốn nào rồi....

Bất quá, nghĩ nhiều như vậy còn có ích lợi gì nữa đâu. Dù sao, tôi cũng đã chết rồi.

Trở lại building tầng 18, tôi theo thói quen mà tiến nhập nhà cũ của Hoa Tien Lạc, nhìn khoảng không trống rỗng mà đứng ngó hồi lâu mới sức nhớ ra. Lập tức xoay người bay vào nhà hiện tại của nàng, cũng chính là nơi tôi ở trước kia, lúc tiến vào một khắc kia, trong lòng lại cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

"Lâm Tấu" – vừa vào cửa chợt nghe thấy thanh âm của Hoa Tien Lạc: "Tim cô hơn nửa ngày, mau tới đây". Ngực khí của nàng thể nhưng lại mang theo chút vui sướng, cùng với âm điệu bình thản bất biến trước đây lại hoàn toàn bất đồng. Lòng hiếu kỳ của tôi lập tức bị kích khởi, cảm giác mất tự nhiên vừa rồi cũng hoàn toàn tiêu thất, chỉ vội vàng bay đến hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trước mắt Hoa Tien Lạc đã thay áo ngủ, buộc đuôi ngựa gọn gàng, trên người vận một chiếc áo sơ mi ngắn tay đậm vàng, một chiếc váy dài điểm xuyên hoa văn, trông tự nhiên nhưng cũng rất dồi dào phóng. Bất ngờ nhất là: nàng đi chân trần a O.o

Người khác đi chân trần tôi không cảm thấy kỳ quái, nhưng đây là Hoa Tien Lạc nga – yêu thích sạch sẽ, thánh khiết đến cực hạn như nàng thể nhưng cũng đi chân trần ư? Tôi khó tránh khỏi cảm giác sững sờ. Mà nàng, lại cực kỳ tự nhiên như chẳng có chuyện gì cả, thấy tôi đến gần liền hạ giọng, hướng tôi vậy vậy: "Cô mau tới đây, xem này!!!"

Rất khó để dời tầm mắt khỏi thân ảnh của nàng. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ giờ phút này lại nhẹ nhàng mang những tia nắng tinh khôi đến nhảy múa trên gương mặt thánh khiết nọ, khoe miệng lại thần nhiên về nên nét cười sáng khoải....Một màn này, khiến tôi nhất thời ngơ ngẩn. Hoa Tien Lạc hoàn toàn không hay biết giây phút lơ đãng của nàng có bao nhiêu mỹ, chỉ dùng ánh mắt lén lút nhìn tôi, rồi lại cẩn thận nhìn về hướng mình đang chỉ. Tôi cũng nhìn theo, thấy một chú chim không biết tự nơi nào bay đến, đang vờn vàng hiên ngang đậu bên bệ cửa. Đây không phải là Ma Tước, cũng không phải một trong những loài chim mà tôi biết, nó có cái bụng trắng toát, cái lưng màu đen bắt mắt, cái đuôi rất dài, đỉnh đầu còn phiêu phiêu mấy nhúm té vũ, trông thật tiêu sái a.

Chú chim không mời mà tới này nghiêng đầu, tròn mắt đen bóng đang nhìn chăm chăm Hoa Tien Lạc, tựa hồ rất ngạc nhiên. Đột nhiên lại kêu lên vài tiếng, âm thanh dễ nghe giống như tiếng sáo trong trẻo cất vang.

Tâm tình tốt hơn hẳn, tôi nhìn không được mà chế nhạo nói: "Nó đang kêu đồng bọn đó, nói là 'Mau tới đây, có mỹ nữ nè' "

Vừa nói xong, Hoa Tien Lạc nhìn mắt của tôi, thần sắc có chút kỳ quái, rồi lại mau chóng quay lại xem xét chú chim vẫn đang hướng nàng kêu to. Rốt cục hiểu được: nàng muốn cười nhưng lại sợ hỷ thanh dọa vị "tiểu bằng hữu" này chạy mất, bèn dùng tay che miệng lại, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập ý cười. Nhìn không được, tôi lại tiến gần hơn chút nữa. Đúng lúc này, chuyện kỳ quái đã phát sinh.

Vị "tiểu bằng hữu" kia đột nhiên dịch chuyển cái đầu, hai tròn mắt tò mò nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Tôi sững sờ tại chỗ, đây có phải là mộng không? Hoa Tien Lạc cũng ngạc nhiên không kém, chậm rãi buông tay đang che miệng, nhìn về phía tôi giống như muốn mò miệng nói gì đó, chuông cửa lại đột ngột vang lên.

"Tiểu bằng hữu" trong phút chốc vỗ cánh bay mất.

Nhìn hướng nó rời đi, sau đó quay đầu ại. Hoa Tien Lạc thần tình nghi hoặc còn đang muốn nói gì đó, tiếng chuông cửa ngày càng dồn dập làm nàng không khỏi nhăn mày, cuối cùng, cái gì cũng không nói, trực tiếp để chân trần chạy đến phía cửa. Tôi đứng ngốc tại chỗ, xoay người nhìn theo bóng dáng nàng, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh chú chim kỳ lạ ung dung mà tiêu sái nhìn thẳng vào mắt mình.

Nó có thể.....nhìn thấy được tôi?

Cửa mở, không rõ người đến là ai, cũng không có hứng thú muốn biết. Một lát sau, bên kia truyền đến thanh âm quen thuộc. Bất tri bất giác lại bay đến cạnh cửa, thể nhưng lại nhìn thấy An Nghiên, cũng mấy ngày rồi không gặp.....

Ngoài cửa, thần sắc nàng vô cùng mệt mỏi, hai mắt đỏ lên, vẻ mặt sốt ruột nhìn chăm chăm Hoa Tien Lạc, thanh âm run rẩy: "Tiểu Tấu.....tiểu Tấu có phải.....có phải đã xảy ra chuyện rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Không đợi Hoa Tiệp Lạc trả lời, An Nghiên nói năng đã có chút lộn xộn, gấp giọng hỏi: "Rốt cuộc cô là gì của tiểu Tẩu? Không phải nói tiểu Tẩu đã chuyển nhà sao? Vì sao cô lại ở đây?"

Hỏi dồn dập như vậy, mặc dù có điểm vô lý, nhưng cũng nhờ thế mà tôi mới kịp định thần lại. Trong ý thức của An Nghiên, cho dù tôi có rời đi, thì đây vẫn là nhà tôi – chốn riêng tư và cũng là nơi chứng giám cho tình yêu của tôi và nàng. Mà Hoa Tiệp Lạc, chỉ đơn thuần là một người hàng xóm không hơn không kém.

Mấy ngày không gặp, An Nghiên gầy yếu đi không ít, hốc mắt trũng sâu, hắc sắc đã thành quầng, làm cho lòng tôi ảm ảm phát đau, mấy ngày này, nàng tựa hồ không hề thoải mái. Đường Tình đâu? Theo bản năng nghĩ như vậy, lại phát hiện phía sau nàng cũng không có người khác đi cùng. Không biết vì sao nàng lại đột nhiên tìm tới cửa, nhưng tôi cảm giác được, nàng muốn biết điều gì đó.

Bị truy vấn dồn dập như vậy, Hoa Tiệp Lạc không có lập tức trả lời, một lát sau, nàng tiến lên mở cửa sắt, nhẹ giọng bảo An Nghiên: "Vào ngồi một chút đi". Tôi nhìn thấy nụ cười thân nhiên trên gương mặt nàng.

Đại khái là không dự đoán được đối phương lại mời như thế, An Nghiên ngần ngừ, sau đó có chút xấu hổ mà đi vào nhà. Nàng ở cạnh cửa kế tiếp, quay đầu đánh giá bốn phía. Tôi biết nàng đang xem xét những gì, nhưng trong phòng này, những thứ nguyên bản thuộc về tôi đều đã bị mang đi tất, nàng không có khả năng nhìn thấy.

Đứng ở bên phải An Nghiên, tôi đột nhiên có cái khao khát muốn tiến đến ôm lấy nàng, không biết tại sao, chính là muốn ôm cái người đã từng cùng tôi đi qua ba năm ngọt ngào cùng sống gió, muốn ôm – dù chỉ một cái....

Nhưng mà, điều đó là không thể.

Bởi vì tôi đã chết.

Đóng cửa lại, Hoa Tiệp Lạc để cho nàng tự nhiên, còn mình đi đến bàn trà rót lấy một chén, đưa cho An Nghiên: "Ngồi đi". Nụ cười trên môi vẫn thân nhiên như trước.

Lúc này, An Nghiên đã có vẻ câu nệ, hoàn toàn không còn cái khí thế bức người như lúc truy vấn Hoa Tiệp Lạc ở ngoài cửa. Tiếp nhận cái chén rồi, nàng mím môi, tựa hồ đang muốn nặn ra một nụ cười, nhưng lại không được thành công cho lắm, cuối cùng, cái gì cũng chưa nói, liền cùng Hoa Tiệp Lạc im lặng đối diện nhau. Hoa Tiệp Lạc nâng lên cái chén uống hai ngụm, biểu tình yên tĩnh nhàn hạ. Mà An Nghiên vẫn hai tay cầm chén, mắt như trước – buồn bã nhìn ngắm xung quanh, vẻ mặt lại thêm vài phần câu nệ.

"Tôi chỉ mới dọn vào hôm qua" – Hoa Tiệp Lạc đột nhiên cười cười, nói với An Nghiên: "Đồ đạc còn chưa thu xếp xong, có chút lộn". Thanh âm như trước nhu hòa, giống như đang đón tiếp khách ghé thăm một cách hết sức bình thường.

An Nghiên sững sốt, nàng giật giật thân mình, hơn nửa ngày mới hỏi: "Cô rốt cuộc.....là gì của tiểu Tẩu?". Tôi nhìn thấy An Nghiên hai tay giữ cái chén rất chặt, mười ngón tay góc cạnh rõ ràng. Nàng thực sự đã gầy đi không ít....

Không biết tại sao, vấn đề đơn giản như vậy, Hoa Tiệp Lạc lại không có trả lời ngay. Nàng uống trà, sau đó đột nhiên hỏi: "Người yêu của cô không đi cùng à?"

Tôi nhú nhú mày, trong lòng thực không rõ Hoa Tiệp Lạc vì có gì phải hỏi như vậy, hơn nữa biểu tình của nàng cũng không bình thường như đang hỏi đối phương đã ăn cơm chưa. Quay đầu, nhìn thấy An Nghiên cũng ngần ngừ cả người, trong mắt nàng lộ ra vài tia xấu hổ. Há miệng thở ra nhưng lại không nói chuyện, mười ngón cầm chén trà đã bắt đầu trở nên trắng bệch, nàng lại hướng nó mà cúi mặt xuống, hơn nửa ngày mới nhẹ giọng đáp: "Tôi đến một mình".

Hoa Tiệp Lạc gật gật đầu, lập tức thu hồi nụ cười, nhìn An Nghiên, hỏi: "Cô hôm nay đến đây, cốt là để hỏi.....tôi cùng Lâm Tẩu có quan hệ như thế nào? Phải không?".

Câu hỏi bất thành lời này làm cho An Nghiên cảm thấy thất thố: "Tôi....", phun ra một chữ, nhưng cái gì cũng không nói được. Tôi biết cái loại cảm giác này, biểu tình của Hoa Tiệp Lạc luôn tỏ ra nhu hòa đến từng hơi thở, lúc nàng cười thì mọi thứ rất ư hoàn mỹ, nhưng khi nụ cười đã không còn túc trực trên môi, sẽ có một loại áp lực vô hình khiến tâm người cũng phải nhảy dựng, cực kỳ mất tự nhiên. Huống chi, An Nghiên vừa rời ngoài cửa còn có điểm muốn gây sự, biểu hiện này cũng cực kỳ hiếm thấy.

"Tôi....tôi mới đi ngang nơi này" – An Nghiên cúi mặt nhìn chén trà đang nắm chặt trong tay: "...không tự giác được, muốn ghé qua đây một chút...."

"Không tự giác?" – Hoa Tiệp Lạc nhú mày, tình hình hiện tại là nàng đang ngược lại truy vấn đối phương.

An Nghiên không trả lời, biểu tình trên mặt so với vừa rồi lại càng xấu hổ hơn, chén trà bị nàng nắm chặt đến nỗi tựa hồ chỉ một khắc nữa thôi sẽ kịch liệt méo mó vậy.

Hoa Tiệp Lạc liên tục đưa ra những vấn đề này khiến tôi cũng cảm thấy khó hiểu, vì thế, nhin không được, hướng nàng nhẹ giọng nói: "Đừng như vậy"

Đừng như vậy với An Nghiên....

Mới vừa nói xong, Hoa Tiệp Lạc liền giương mắt nhìn đến tôi, chỉ thấy nàng hơi chau mày, vẻ mặt thản nhiên khiến người ta không thể nào hiểu nổi. Dù sao, hôm nay An Nghiên đột nhiên xuất hiện, quấy rầy Hoa Tiệp Lạc như vậy.....Nhưng khi nhìn đến nàng bị Hoa Tiệp Lạc hỏi cung đến á khẩu không trả lời được, tình cảnh như đứng đông đờ, như ngồi đổ đờ, thì trong lòng lại cảm thấy không dễ chịu chút nào.....

Rốt cục dời đi tầm mắt, Hoa Tiệp Lạc không nhìn tôi nữa, cũng không hướng An Nghiên truy vấn, chỉ nghiêng mặt đi không nói lời nào.

Thế nhưng An Nghiên lại đột nhiên mở miệng, ngữ điệu mơ hồ: "Vừa nãy ở dưới lầu....nghe có người nói về chuyện của tiểu Tẩu. Nói tiểu Tẩu.....gặp tai nạn...". Ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm Hoa Tiệp Lạc, tựa hồ sợ hãi sẽ nghe được cái đáp án khủng khiếp mà chính mình cũng đang nghi ngại. Tôi bất đắc dĩ cười cười, dù sao cũng không giấu được mãi....

Hoa Tiệp Lạc nhìn An Nghiên, nhưng không nói gì, chỉ đưa cái chén đến bên miệng, nhấp một ngụm trà. An Nghiên, vốn dựa lưng vào ghế, cũng đã khản trương đến mức bật dậy, hơi hướng về phía trước, và vẫn như cũ: gắt gao nhìn chăm chăm Hoa Tiệp Lạc.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi đóng mắt lại, cảm thấy trái tim như chậm rãi siết chặt. An Nghiên là người rất dễ rơi lệ, mỗi lần xem « trung khuyển bát công », đều sẽ khóc đến chết đi sống lại. Tôi không dám tưởng tượng, nếu để nàng biết tôi đã chết, thì sẽ như thế nào nữa. Chắc chắn sẽ khóc, tôi biết. Cho dù không hề yêu tôi, nàng cũng sẽ khóc, hơn nữa sẽ khóc thực sự thương tâm – An Nghiên là một người yếu đuối và rất dễ động tình. Sau đó sẽ như thế nào?

Chính là: không có sau đó. An Nghiên còn có cuộc sống của nàng, còn có cái thế giới ngập tràn hi vọng ái ố mà nàng phải đi cảm thụ. Còn tôi? Đã chết rồi....Giống như hai người đang tham gia trò chơi có đầy đủ những cung bậc cảm xúc của cuộc sống, những thách thức, cơ hội lẫn những mối quan hệ.....Nhưng tôi chỉ có thể dừng lại vào lúc bốn giờ, còn nàng thì tiếp tục cái hành trình của mình đến tám chín giờ gì đó. Dù sao, cuộc sống của tôi cũng đã dừng lại. Vậy, tái kiến đi.....

Kỳ thật, trước khi xảy ra tai nạn, tôi đã từng liên tưởng: "Người chết", giống như một người đã đi đến một địa phương xa xôi không bắt được tín hiệu di động vậy, và sẽ ở đó, vĩnh viễn không quay lại nữa. Tôi không thể liên lạc với người đó, mà người đó cũng không liên hệ được với tôi. Nhưng lúc đó tôi cũng tự biết: sẽ có một ngày mình phải đến cái nơi không bắt được sóng di động ấy. Chỉ không biết là khi nào thôi.

Chính là hiện tại, tôi rốt cuộc đã chết rồi, nhưng vẫn dừng chân tại nơi này...

..

Hơn nữa, tôi còn có thể làm vài việc nhỏ khiến An Nghiên chú ý, nói cho nàng biết tôi vẫn đang tồn tại, cho dù cuộc sống của tôi đã chấm dứt rồi.

Nhưng mà, có cần thiết phải làm vậy không?

_"Kỳ thật, tôi đã nói dối cô" – Hoa Tiệp Lạc đột nhiên nói, ngữ điệu thông thả: "Mấy hôm trước, có hai người đến đây, đem đồ đạc của Lâm Tẩu mang đi cả rồi. Bọn họ....chắc là người thân của Lâm Tẩu"

Suy nghĩ miên man đã bị lời của nàng kéo lại, tôi giương mắt nhìn về phía nàng, người này sắc mặt vẫn bình thường như trước. Nhưng càng như vậy, tôi càng cảm thấy Hoa Tiệp Lạc nhất định sẽ đem chân tướng sự việc mà nói ra tất. Theo bản năng, tôi quay đầu nhìn về phía An Nghiên, sắc mặt của nàng không biết sao lại trở nên tái nhợt. Lòng tôi cũng theo đó mà chùng xuống, muốn bảo Hoa Tiệp Lạc đừng nói thêm gì nữa, nhưng lại không nghĩ ra được lý do vì sao phải như vậy.

Nhẹ nhàng để cái chén lại trên bàn, Hoa Tiệp Lạc nghiêm túc nhíu mày, qua hồi lâu mới tiếp tục nói: "Vừa rồi, cô cũng đã nghe người khác nói. Vậy tôi cũng không cần nói thêm nữa..."

_"Có ý gì?" – An Nghiên ngữ khí đột nhiên kích động, cướp lời Hoa Tiệp Lạc, hỏi xong lại nhẹ giọng cười cười, nhưng nụ cười này.....thật giống như phản xạ có điều kiện, tựa hồ đang an ủi chính mình.

Hoa Tiệp Lạc ngẩng đầu cùng An Nghiên bốn mắt nhìn nhau: "Lâm Tẩu....Cô ta đúng thật đã xảy ra chuyện..."

Hoàn toàn không có phản ứng, giống như Mộc Đào Nhân, An Nghiên cương thân ngồi trên ghế salon không nhúc nhích. Miệng nàng hơi hé mở, lại không nói chuyện. Mắt mở to như ngưng đọng gì đó. Tôi bắt đầu nhìn ra hốc mắt của nàng đã dần dần tích tụ hơi nước. Sắc đỏ trong đó cũng dần tản mạn ra chung quanh.

_"Đừng khóc" – Dù biết rõ An Nghiên không nghe được, tôi vẫn nhịn không được mà nói ra cái câu chính mình vẫn thường nói mỗi khi nàng rơi lệ: "Đừng khóc, cậu nhìn mình xem...., nấc đến cổ họng cũng nghẹn rồi kia....". Nói xong, tôi nhắm mắt lại, không dám nhìn một màn này. Trong lòng từng tận đau buốt tìm gan, có lẽ tôi cũng sắp khóc rồi, nhưng lại không có nước mắt – một giọt cũng không....

_"Có phải đang ở bệnh viện không?" – An Nghiên đột nhiên nói, thanh âm run rẩy như có gió lạnh xoáy vào, làm người ta không khỏi phát đau...."Tôi biết cậu ấy giận tôi....Mấy ngày trước có gặp qua Steven, anh ta cũng nói không có gặp cậu ấy. Không có chuyện gì nghiêm trọng, phải không? Cậu ấy....khi nào có thể xuất viện? Như thế nào lại đột nhiên xảy ra chuyện được chứ? Tôi rõ ràng còn....". Tôi mở mắt ra, nhìn đến An Nghiên đã sớm lệ nóng doanh tròng, hai hàng nước mắt từ từ bờ xuống, nhưng vẫn không ngừng nói những điều mà chính nàng cũng không tin tưởng, cốt chỉ để an ủi mình.

_"Tai nạn xe cộ...." – Hoa Tiệp Lạc đột nhiên thấp giọng, cướp lời nàng: ".....mười ngày trước"

Tai nạn xe cộ, mười ngày trước.

Chương 77

Thân mình An Nghiên không nhúc nhích, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cuối cùng, nàng thế nhưng lại cười cười mà hỏi: "...Đã chết?". Thanh âm rất nhẹ, tưởng như phải thật lao lực mới có thể nghe thấy...

Hoa Tiệp Lạc vẫn yên lặng.

Tai nạn xe cộ. Mười ngày trước. Đã chết !

Thở dài một hơi, tôi nhắm nghiền mắt lại. Không muốn nhìn thấy cậu ta như vậy----- An Nghiên à, cuối cùng cậu vẫn phải đối mặt với chuyện này.....Ba năm...chúng ta gần bó cũng đã ba năm rồi. Nói dài không dài, bảo ngắn không ngắn. Có lẽ, điều may mắn duy nhất chính là: tớ đã rời đi, vào cái thời điểm mà cậu không còn yêu tớ nữa. Kỳ thật, cái gọi là cuộc đời, chẳng qua chỉ là một cuộc du hành cải trang giấc mộng. Có trách thì trách ông trời không cho tớ mua chiếc vé giống cậu, nửa đường phải rời đi cũng là chuyện của số mệnh mà thôi. Đã thế, tớ có mặt trên đời này hay không, thì người ở cạnh cậu...cuối cùng cũng không phải là tớ -----Đường Tình đâu? Sao không đi cùng ?

Đột nhiên, Hoa Tiệp Lạc trầm giọng nói: "Thực xin lỗi, tôi phải vào trong lấy chút đồ". Nói xong, liền đứng lên đi đến thư phòng, để lại An Nghiên vẫn đang ngồi ngây dại. Đi đến bên cạnh tôi, nàng nhỏ giọng bảo: "Theo tôi". Tôi nhắm lại mi, quay đầu nhìn An Nghiên, nước mắt vẫn không tự chủ được mà lặng lẽ chảy dài, nhưng gương mặt lại trở ra như tê dại đến không còn cảm xúc. Sau đó mới xoay người đi theo Hoa Tiệp Lạc. Đến bên chiếc bàn trong phòng sách, Hoa Tiệp Lạc mới mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một chồng giấy viết thư đặt ở trên bàn. Nàng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ lấy một chiếc bút đen, đem nắp bút mở ra rồi đặt nó lên mặt giấy, sau đó mới xoay đầu lại nhìn tôi:

_"Đem những lời muốn nói với cô ấy, viết ra đi" - Hoa Tiệp Lạc nói, thanh âm trầm thấp.

Tôi nhất thời không hiểu nàng nói vậy là có ý gì, chỉ sững sờ tại chỗ. Thấy tôi không phản ứng, nàng lại bổ sung: "Tôi giúp cô giao cho cô ấy". Nói xong, nàng tùy tiện với tay lên giá, rút ra một quyển sách, rồi lật ra xem, không nói gì thêm nữa. Tôi hiện tại mới có chút thấu hiểu: Hoa Tiệp Lạc muốn tôi viết một phong thư gửi An Nghiên. Nhìn đến giấy bút đã đợi sẵn trên bàn, tôi bất đắc dĩ cười cười. Viết cái gì? Viết như thế nào? An à nàng? Cố vũ nàng? Bảo nàng không cần quá đau lòng vì tôi? Bảo nàng mau chóng quên tôi đi mà trở về với cuộc sống riêng của mình?

_"Quên đi" - Tôi nâng mắt hướng về phía Hoa Tiệp Lạc: "Tôi đã chết rồi, không có gì để viết cả"

Quay đầu lại, mặt nàng không chút thay đổi mà nhìn tôi, một lát sau mới xoay người lại trầm giọng nói: "An Nghiên vẫn còn yêu cô". Tôi chú ý đến quyển sách trên tay nàng - là Goethe - một tác phẩm lớn, dài dòng mà khó hiểu, tựa như tính cách của nàng.

Tôi hít một hơi, cố dùng ngữ khí bình thản nói: "Cậu ấy chỉ là thương tâm mà thôi. Tôi hiện tại chỉ là một người bạn bình thường của An Nghiên. Bạn chết, đương nhiên phải đau lòng rồi....Huống chi, An Nghiên lại là một người dễ rơi lệ nữa..."

_"Chính là" - Hoa Tiệp Lạc đột nhiên cướp lời của tôi: "Cô không thương cô ấy"

Cô ấy còn yêu tôi? Tôi không thương cô ấy?

Những lời tựa như chỉ vô tình nói, giống như ánh đèn pha hung hăng rơi thẳng vào cái góc tối trong lòng mà mấy ngày nay tôi cực lực giấu giếm. Tôi hé miệng, rất muốn phản bác rằng: nếu An Nghiên còn yêu tôi, vậy sao lại lời chia tay? Nếu tôi không thương An Nghiên, sao lại cảm thấy lòng chua xót khi bắt gặp nụ hôn của cậu ấy và Đường Tình? Chẳng lẽ, đúng như lời An Nghiên nói, rằng "chia tay" chỉ là do nhất thời xúc động ? Và cùng Đường Tình hôn môi, cũng chỉ vì cậu ta không có biện pháp chống cự nên mới có thể ồm ồm như thế? Lời nói của Hoa Tiệp Lạc làm cho tôi có chút tức giận, nhưng cũng ần ần cảm thấy được: nàng nói đúng.... Tôi, kỳ thật, không hề chân chính yêu An Nghiên.

_"Viết vài câu mà thôi" - Hoa Tiệp Lạc vẫn như cũ nhìn tôi, chỉ là mặt không chút thay đổi: "Dù thế nào đi nữa, cũng coi như nói một lời từ biệt đi"

Tôi mím môi: "Cần thiết sao?"

Nói lời từ biệt, thật sự cần thiết ư?

"Có" - Hoa Tiệp Lạc không chút nghĩ ngợi, liền đáp: "Không chỉ với An Nghiên, mà với cô, cũng thật sự cần thiết"

Cùng Hoa Tiệp Lạc lẳng lặng nhìn nhau, ba, bốn giây sau, tôi bất đắc dĩ hít một hơi, xoay người hướng bàn đọc sách. Tôi còn có gì để nói ư, kỳ thật, cái gì cũng không cần phải nói. Cái năng lực "không lạnh không nóng", mà vẫn có thể nói trúng tim đen, không chỉ với An Nghiên, mà ngay cả tôi, đối mặt với Hoa Tiệp Lạc, đối mặt với con người vừa ôn nhu vừa cường ngạnh này, tuyệt đối không có biện pháp.

Điều khiển chiếc bút đứng lên, tôi nghĩ nghĩ, lấy những lời muốn nói trước khi chết mà viết xuống. Hoa Tiệp Lạc thật sự có thể nhìn thấu được lòng người,

thật ra, tôi có không ít điều muốn nói với An Nghiên, vô luận là trước kia, hay là sau này đi chăng nữa. Viết xong thư, Hoa Tien Lạc lại lấy ra một phong thư từ trong ngăn kéo, nàng đem thư tôi viết cẩn thận nhét vào trong, sau đó ý bảo tôi viết lên mặt phong ba chữ: "Gửi An Nghiên". Vừa ra đến trước cửa, Hoa Tien Lạc cầm thư, ngẩng đầu nhìn tôi. Tưởng nàng muốn nói gì đó, nhưng nàng không nói một câu mà lại nắm lấy tay tôi. Hoa Tien Lạc nhủ lại mi, gắt gao nắm chặt tay tôi, vẫn như trước - dùng ánh mắt mà người khác không thể đọc được ý vị bên trong - nhìn thẳng vào mắt tôi. Trong lòng run lên, tôi đây mới có chút ý thức được: "mặt không chút thay đổi" có lẽ là một phương pháp kỳ quái mà Hoa Tien Lạc dùng để che dấu bi thương hay giận dữ. Cuối cùng, cái gì cũng không nói, nàng buông tay tôi ra, xoay người rời khỏi thư phòng.

Ngồi ở ghế salon, An Nghiên vẫn ngây người như phỗng. Nước mắt mặc dù đã ngưng, nhưng hốc mắt vẫn đỏ bừng như trước. Giống như luôn dán mắt tại cửa thư phòng, thấy Hoa Tien Lạc đi ra, vội há miệng thờ dốc như muốn nói gì đó.

"Đây là thứ tôi vô tình nhặt được, khi chuyển vào đây..." Hoa Tien Lạc mở miệng trước, vờn tay đặt lên bàn trà, trước mặt An Nghiên: "Một phong thư"

An Nghiên có chút sững sờ, nàng nhìn Hoa Tien Lạc, sau đó cúi người nhìn chằm chằm phong thư

"Tôi chưa từng thấy qua" - Hoa Tien Lạc lại bổ sung.

Không để ý đến lá thư này, An Nghiên lắc đầu, nước mắt của nàng cơ hồ chỉ chực chờ để rơi xuống, không cam lòng mà hỏi Hoa Tien Lạc: "Cậu ấy hiện tại đang ở bệnh viện nào? Ở phòng nào? Có ai săn sóc không? Cô vì sao lại tự tiện chuyển vào đây? Tiểu Tẩu có đồng ý không? Cô rốt cục có quan hệ thế nào với tiểu Tẩu?"

Hoa Tien Lạc vẫn như trước không trả lời, nàng nhủ mi, xoay người ngồi xuống salon.

"Tôi lỡ làm cậu ấy buồn bực, sợ nàng vì chuyện đó mà không yên lòng..." - An Nghiên tựa hồ cũng không để ý Hoa Tien Lạc có đáp trả nàng hay không, chỉ một bên khóc, một bên lầm bầm lầu bầu: "Không phải tôi muốn chia tay, kia bắt quá là vì giận, chỉ cần cậu ấy quan tâm tôi như trước kia, tôi sẽ không làm vậy nữa, sẽ không giận đối cậu ấy.... Chẳng lẽ cậu ấy không biết tôi nói như vậy là vì giận sao?" Nói xong, An Nghiên đột nhiên để cái cốc lại trên bàn, sau đó đứng lên, cái gì cũng không nói, liền cầm lấy túi xách mà hướng ra cửa.

"Thư của cô" - Hoa Tien Lạc gọi nàng lại.

An Nghiên đứng ở cạnh cửa quay đầu lại, không hề khóc nhưng trên mặt vẫn đầm bi thương, nàng lẳng lặng nhìn đến lá thư trên bàn, sau đó nở nụ cười, giương mắt về phía Hoa Tien Lạc, ánh mắt lạnh đậm mà ngay cả tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy, nàng trầm giọng nói: "Tiểu Tẩu không chết!". Nói xong, không đợi đối phương trả lời, liền xoay người mở cửa rồi đi.

Cửa đóng lại, tôi vẫn si đàn đứng sững ra, có chút khao khát muốn đuổi theo, nhưng lại không biết đuổi theo rồi còn có thể làm gì khác. Lời nói của An Nghiên làm cho tôi rối rắm cực kỳ: chẳng lẽ tôi không còn quan tâm cô ấy như trước nữa ư?

Qua một hồi lâu, Hoa Tien Lạc mới đứng dậy. Nàng đi đến bàn trà, cầm lấy lá thư, nhìn tôi, nói: "...Cô ấy còn có thể đến". Nói xong, xoay người hướng về phía thư phòng. Có lẽ nàng muốn đem cất lá thư này, chờ An Nghiên lần sau tới mà giao lại.

"Chờ một chút" - Tôi nhin không được liền hô.

Hoa Tien Lạc dừng ở cửa thư phòng, quay đầu lại nhìn tôi.

Dừng một chút, tôi nhẹ giọng nói: "Lá thư này.....tôi muốn viết lại" "

Người phía sau nhẹ giọng lầu bầu một chút, tôi buông quyển nhật ký trong tay mình, nghiêng đầu qua, chỉ thấy người nọ vẫn như cũ nhắm nghiền hai mắt, nhủ mảy, xem ra vẫn chưa muốn tỉnh dậy. Không tự chủ được mà nhếch lên khóa miệng, tôi nhẹ nhàng xoay lại cùng người nọ mặt đối mặt, sau đó giơ tay lên vuốt ve mi tâm của nàng, muốn xoa dịu nếp gấp nơi đó. Đại khái là cảm giác được động tác của tôi, nàng vận vẹo thân mình, hướng tôi mà sát lại, miệng nói mơ hồ gì đó, lập tức liền vòng tay qua lưng tôi mà ôm thật chặt.

Buổi sáng lúc mười giờ, tôi mông mông lung lung mà tỉnh dậy, phát hiện tình trạng hiện tại thật khác thường: không phải là "người được ôm", mà là "người đi ôm". Vẫn đang cuộn mình trong lòng ngực, ngủ giống như miêu, còn có thể là ai khác ngoài Tà Y Y? Nhìn nàng ngủ ngon lành như thế, tôi cũng muốn tiếp tục mộng Chu Công của mình, nhưng, thế nào cũng không ngủ được, thân mình lại mềm nhũn ra, vì thế liền quyết định: nằm ở trên giường, xem tiếp quyển nhật ký.

Cầm lấy đồng hồ đeo tay: mười một giờ lẻ bảy phút. Bên cạnh, Tà Y Y vẫn như vậy, ngủ say như chết, không đành lòng đánh thức nàng, bèn lặng lẽ nhích ra khỏi cái ôm của nàng, bước xuống giường tìm quần áo - hiện tại, tôi và cái gối kia cũng cùng một trạng thái tương đồng mà thôi. Mặc xong quần áo, cài lại thắt lưng, giúp nàng đắp chăn xong, lại hôn hôn khóa mắt của nàng, tôi vừa ngáp dài vừa đi đến phòng tắm. Trước khi nấu cơm, tắm rửa một cái đã.

Mở vòi, nước nóng hầm hập phút chốc đổ xuống thân mình, tâm căng thẳng, không khỏi thở dài một cái. Giương mắt nhìn vào gương, lại phát hiện vai trái có vài ấn ký nho nhỏ, tôi sững sờ hồi lâu mới kịp phản ứng. Tối hôm qua...không đúng, phải là rạng sáng hôm nay, nghĩ tới lúc cùng Tà Y Y trải miên âu yếm, hai má như cũ liền nóng lên. Chưa bao giờ nghĩ đến, lần đầu tiên của mình....lại là một nữ nhân. Lại càng không nghĩ tới: lần đầu tiên của mình, chính là Tà Y Y. Từ đây trở đi, tôi phát hiện: "Giới tính", cùng với xu hướng tình cảm, không phải được quyết định qua về ngoài. Cùng giới thì sao? Bởi vì, bất kể là cái hôn của nàng, hay là dán tại tai tôi mà phun ra luồng hơi thở ấm áp,..., hết thảy đều khiến tôi khó lòng mà cự tuyệt, tìm đáp nhanh liền hồi. Vì thế, có một số chuyện như vậy, cứ tự nhiên mà phát sinh trên địa cầu này đây thôi

Lần đầu tiên của Tà Y Y, là cùng với ai?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Đột nhiên, vấn đề này hiện tại lại nảy ra - tựa như vật thể lạ bay vút qua trời đêm, nghênh ngang lướt qua tâm trí tôi. Tôi nghĩ: mình đại khái cũng không phải là người quan trọng chuyện trinh tiết, cho tới bây giờ cũng không phải. Bất quá, tôi vẫn có chút muốn biết: lần đầu tiên của Tà Y Y - là cùng với ai? Cái khiến tôi rối rắm - không phải là nàng "cấp" cho ai, mà là "cùng" với ai? Là nữ nhân? Hay là nam nhân? Khi nào chứ? Tà Y Y yêu người đó sao? Rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra khiến cả hai đôi ngã phân ly? Cứ một cái lại thêm một cái vấn đề - làm cho đại não của tôi sắp hỏng mất, vội ép bản thân đình chỉ những suy diễn "tự ngược đãi" đó, rồi mau chóng lau khô thân mình, dự định làm nốt bữa sáng - trước khi đuổi Tà Y Y xuống giường.

Trong tủ lạnh, nguyên liệu cũng không còn nhiều cho lắm, vì trứng gà vẫn còn vài cái, nên tôi quyết định ưu tiên làm món Tà Y Y thích ăn: thịt chưng trứng. Đang lúc dùng bữa "quầy nhiễu" mấy khóa trứng lên, bất thành linh bị người phía sau gắt gao ôm chầm lấy, kế đó - bên tai truyền đến một hồi ầm ập: "Buổi tối chúng ta cùng đi mua một cái máy đánh trứng nha".

Hơi thở phía sau vô cùng quen thuộc, nhưng lại hù tôi sợ đến thất hồn bạt vía. Không nhận được, bèn trở mình liếc mắt khinh bỉ một cái, mới vừa quay đầu đi đã bị đối phương dùng cái tư thế kỳ cục nọ trực tiếp sắp lại chấn ngay mũi. Cau mày, không yên lòng mà ứng phó qua loa, thật vất vả chờ cho đến khi nàng ta rốt cục cũng chịu chấm dứt cái mứt môi dai dẳng này, nhận không được liền sảng giọng: "Cậu đánh răng chưa???".

"Người ta ngay cả tắm cũng còn chưa tắm mà..." - Tà Y Y đem mặt úp tại cổ tôi mà cọ cọ, miệng phát ra cái loại âm tiết ừ ừ cạc cạc của người mới tỉnh dậy: "Cậu làm sao mà mặc xong quần áo nhanh như vậy, bỏ lại tớ một mình trên giường...". Trước kia như thế nào lại không phát hiện ra: Tà Y Y làm nũng - công lực lại thâm hậu như thế!

"Cậu..." - Tôi bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Mau đi tắm, tắm rồi ra dùng cơm...". Đang nói, đột nhiên cảm thấy có điểm là lạ, vội xoay người lại. Quả nhiên, Tà Y Y này...cái gì cũng chưa mặc, một đầu hỗn độn tóc xoăn, cứ như vậy lỏa thể mò vào bếp... Tôi tròn tròn mắt, há miệng thờ đốc, nhìn lại gương mặt tươi cười tỏ vẻ vô tội kia, lập tức bao lời giáo huấn cũng không thốt lên được. Đặt cái chén trong tay xuống, rồi vội vã đem Tà Y Y tùm đến phòng khách. Đang muốn tiếp tục đem nàng xuống phòng tắm, nàng lại đột ngột dừng bước, trở tay ôm chặt thắt lưng của tôi, cười cười - nói: "Tắm cho tớ đi, chúng ta cùng tắm!".

"Tớ tắm rồi, cậu mau vào tắm đi" - Tôi tức giận nhíu mày: "Coi chừng cảm lạnh, tớ lấy quần áo giùm cho".

"Tắm lại một lần có sao đâu" - Cười khoái chí, không để tôi kịp phản trần - Tà Y Y đã kéo tay, túm tôi vào buồng tắm: "Tớ kỳ lưng cho".

Muốn giãy mở thoát ra, nhưng không hiểu sao khí lực của nàng ta bỗng dưng mạnh mẽ đến vậy, không đợi tôi kịp mở miệng phản đối, vòi sen đã phun nước rồi, tôi toàn thân thấm thấu - ướt nhẹp. Bất đắc dĩ, đành đứng yên tại chỗ khép mắt lại, bên tai là tiếng cười giảo hoạt của Tà Y Y. Gắt gao nhắm chặt mắt, lại dùng sức lắc lắc đầu, nước vẫn không ngừng tưới xuống người tôi. Lui vài bước né tránh, tôi bất lực nói: "...Cơm còn chưa có nấu xong...".

Tà Y Y kéo tôi lại, ngay sau đó, hai thân thể trơn truột lại dán vào nhau, bị nàng ta vòng tay qua cổ ôm chặt, thanh âm gọi tình truyền đến bên tai: "Tớ không đói bụng".

Tôi hít một hơi sâu: "...Nhưng, đồ của tớ vẫn chưa có cởi". Từng thớ thịt trên người hiện phải chịu sự bết dính nặng nề của vải dẹt ướt đẫm, cảm giác này - một chút cũng không dễ chịu.

Người đang dán trong lòng vẫn như trước mà ôm chặt lấy tôi, vừa hôn lên khoe miệng, vừa kéo dài thanh âm: "...Tớ cởi giùm cho". Nói xong liền giảo hoạt vươn tay đến ngực trên áo tôi, bắt đầu chậm rãi vuốt ve nơi cúc áo. Tôi vô lực phản kháng, chỉ ngoan ngoãn thuận theo động tác của nàng mà cởi bỏ y phục ra, sau đó - có chút quạu quọ mà kê sát vào cổ nàng cần cần cho bỏ ghét, nhưng chỉ khiến nàng ta nhột nhạt mà phá ra cười một trận.

Vì thế, tôi phải tắm thêm một lần nữa - đương nhiên, không chỉ có "tắm" mà thôi...

Tắm xong tắm lại rồi nấu cơm, do Tà đại tiểu thư quấy rối, nên bữa cơm này kéo dài đến hơn một giờ chiều mới bắt đầu. Ăn xong chỉ tùy hứng mà đặt bát đĩa sang một bên, tôi miễn cưỡng tựa vào sofa, để cho Tà Y Y đưa lưng về phía mình, hết như chú mèo con ngồi thõm, um ừm trong lòng. Cách đó không xa là cái TV đang mở, nhưng không có ai nguyện ý mà xem. Vì tôi đang bận nghịch tóc của nàng mà, trong lòng ầm ập như vậy thì cái gì cũng lười để ý. Sau đó, nhận không được, cười cười ghé lại hôn xuống cái ót của nàng. Cứ như vậy mà qua hết một ngày thì cũng không tồi chút nào. Đột nhiên, người ở trong lòng cầm lấy cái tay đang ngo ngoáy nghịch phá của tôi, kéo đến bên miệng nhẹ nhàng cắn cắn, sau đó có vẻ ập ứng, hỏi: "Phạm...cậu trước kia...đã từng có bạn trai hay chưa??".

Hơi sùng sốt đôi chút, liền lập tức gạt đầu: "Cũng có". Chắc, cái đoạn duyên nợ mơ hồ thời đại học kia - hiện tại nhớ lại vẫn thấy thật bất đắc dĩ, không rõ phải làm sao.

Người ngồi trong lòng cũng không nói gì cả, nhưng cái siết trong lòng bàn tay tôi - lại từng chút từng chút nói lòng đi, như nói như không - hỏi: "...Mấy người??".

"Một người".

Tà Y Y bắt đầu trầm mặc. Lần này, ngay cả động tác nắm lấy lòng bàn tay tôi - cũng dừng lại, chỉ là lẳng lặng đặt tay tại đấy. Tôi vốn nghĩ rằng Tà Y Y chắc cũng không phải loại người xét nét chuyện tôi có từng qua lại với ai đó hay không, nàng luôn tùy tiện. Hơn nữa, vô luận là cuộc sống hàng ngày hay trong vấn đề tình cảm - nàng đều kinh qua không ít, kinh nghiệm chắc chắn ăn đứt tôi. Cho nên, tôi không dám hỏi là: "Cậu đã từng có quan hệ tình ái với bao nhiêu người?", hoặc những điều tương tự vậy, vì tôi sợ số lượng kia sẽ làm tôi không tài nào tiếp nhận được. Đúng vậy, tôi để ý...

"Có...cùng người nọ thân mật hôn nhau?" - Tà Y Y lại đột nhiên hỏi.

Bắt đầu có điểm là lạ, nhưng tôi cũng chỉ có thể thành thành thật thật đáp lời: "Có". Cái kia - giống như một con ác mộng hơn là một nụ hôn đúng nghĩa, nghĩ tới đối phương môi mép khô khốc, lại còn bắt cần va vào hàm răng, tôi đã nghĩ đến chuyện loại trừ việc gặp gỡ.

Tà Y Y không nói gì, kế tiếp - là một hồi trầm mặc không rõ vì sao. Ngay lúc tôi định mở miệng đặt câu hỏi, nàng lại đột ngột - từ trong lòng tôi mà ngồi thẳng dậy. Cũng không quay đầu lại, mà đứng lên. Đưa tay vén tóc ra phía sau, rồi không nói không rằng hướng phòng ngủ mà đi. Tôi nằm ngáy người trên ghế sofa nhìn theo, hoàn toàn không hiểu chuyện gì cả.

"Y Y?" - Tôi gọi một tiếng, nàng không đáp lại.

Bất đắc dĩ đứng lên, mang vội dép lê rồi đi nhanh đến phòng ngủ. Đứng ở cửa, thấy Tà Y Y đang ngồi bên mép giường - vẻ mặt kinh ngạc đang cúi đầu nhìn cái gì đó. Tôi theo ánh mắt của nàng mà nhìn lại, thì kia - giữa cái màu vàng đậm đồng nhất của tấm khăn trải giường - là một khối vết tích màu đỏ nhuận, nhỏ bé và lọt thỏm, nhưng lại ngênh ngàng "an vị" trên đó. Lúc này mới hiểu được.... Trong phút chốc, mặt tôi nóng bừng, như thể cả hai gò má đều bị hun trên lửa, vội vàng cuống quýt nói: "Cái kia...dra trải giường cũng đến lúc phải giặt rồi, hoặc là...thay cái khác?". Nói xong, Tà Y Y ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy cái loại ôn nhu mà tôi hằng quý mến, tâm vốn có điểm luống cuống - tức khắc liền bình ổn trở lại. Nàng duỗi tay ra, hướng về phía tôi, không nói chuyện. Nhịn không được, tôi khẽ cười một cái, rồi bước đến nắm tay, ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Nếu tớ không nói, có phải vĩnh viễn cậu sẽ không hỏi đến?" - Tà Y Y hít một hơi.

"Hỏi cái gì nga?" - Tôi giả ngu hỏi lại. Tà Y Y không trả lời ngay, nàng chỉ cúi đầu, dăm dăm nhìn vào hai bàn tay đang găt gao đan vào nhau, tựa hồ như bận suy nghĩ gì đó. Tà Y Y vận vẹo nhãn nhỏ của hiện tại - hoàn toàn không giống với cái người mới vừa ban nãy còn bá đạo bức tôi vào phòng tắm, hoàn toàn không giống. Tôi bắt đầu hoài nghi phải chăng nàng là người có hai nhân cách?!

Hít một hơi, cọ cọ mũi vào mặt nàng: "Y Y?"

"Một người," - nàng đột nhiên nói: "...Ngày trước, lúc mới đến đây lập nghiệp, tớ đã cùng một người bạn trai...có quan hệ tình cảm".

Bạn trai? Trong lòng có chút "Lộp bộp", có chút kinh ngạc, lại thêm một chút buồn bực, tôi còn tưởng là Tà Y Y chỉ có cảm xúc với nữ nhi. Những cảm giác nửa rối rắm, nửa lung chừng đó khiến tôi thật không hiểu được tâm tình hiện tại của mình là đang ở cái dạng nào, cuối cùng chỉ có thể ngăn người ra: "U" một tiếng, coi như là đáp lại. Cũng đã sớm dự liệu được đáp án như vậy, nhưng khi nghe chính miệng nàng nói, trong lòng một chút cũng không dễ chịu...

"Cậu trách tớ?" - Tà Y Y vươn tay nâng lấy cằm của tôi, xoay mặt tôi đến đối diện với nàng, bốn mắt nhìn nhau, kia...đôi mắt ngập tràn lo lắng, cả sự áy náy lẫn tự trách nữa.

Trong lòng có nhiều ứ đọng, nhưng hiện lên trong mắt là gương mặt khổ sở vì lo lắng của người mà mình thật tâm yêu mến, thành ra - trong phút chốc, tất cả phiền muộn đều nhẹ hẫng như thể bốc hơi, kéo kéo khóe miệng - cười hỏi: "Trách cái gì chứ?". Tôi không có lý do, càng không có ý định trách cứ nàng những chuyện trước đây, tiếc nuối - đương nhiên cũng có, nhưng nó không khóa lấp được cái sự thật là tôi-yêu-Tà-Y-Y như thế nào.

"Tớ lúc đó..." - Tà Y Y lại cúi đầu, vẫn tiếp tục lảm bảm: "Tớ lúc đó thật không dám chấp nhận tình cảm của mình...dành cho cậu, hơn nữa...cậu đúng thật là đồ đầu gối, tớ không đến tìm cậu, thì cậu cũng không thèm đến tìm tớ..."

"Được rồi," - Tôi cướp lời Tà Y Y, vươn tay ra túm nàng vào lòng: "Mặc kệ trước kia thế nào, thì hiện tại - cậu cũng là của tớ rồi!". Lần đầu tiên nói ra những lời bá đạo như vậy, mặc dù có chút không quen, nhưng không thể phủ nhận là cảm giác này cũng không tồi, rất tốt nữa là đằng khác!

Tà Y Y nhẹ giọng cười khì, vừa đắc ý, vừa ôn nhu đáp lại: "Ừm...Tớ là của cậu", rồi - rất nhanh sau đó lại bổ sung: "Cậu cũng là của tớ, của mình tớ".

Lười đáp lại cái sự trẻ con đấy, tôi chỉ cười cười rồi ghé vào ngoạm lấy môi nàng. Để cho cảm xúc mặc sức bộc phát, tôi tùy hứng mà lảm càn, vừa tán công" xuống dưới, vừa ngang tàng đem nàng áp xuống giường. Tà Y Y phập phồng thờ gập, nàng thuận theo động tác càng lúc càng gấp rút của tôi mà hăng cảm lên, vươn tay ôm lấy đầu tôi. Lúc này, TV bên ngoài phòng khách đột nhiên phát ra một giai điệu khá quen tai - nương theo cửa phòng ngủ còn chưa có đóng - mà truyền vào, hình như là một bài hát nổi tiếng nào đó... Thấy tôi đột nhiên dừng lại, người dưới thân nhẹ giọng kêu: "Phạm...?"

Vẫn giữ tư thế nằm trên người nàng, tôi ngẩng đầu cười cười, không có trả lời.

"Đây là ca khúc đã từng đứng đầu trước kia, hiện tại - vẫn thật dễ nghe," - Tà Y Y tựa hồ biết bởi vì đoạn nhạc đó mà tôi đột ngột dừng lại, nàng dùng ngón tay ôn nhu vuốt ve vành tai tôi, nhẹ giọng tiếp: "Mấy tháng trước, phần tiết mục của tớ luôn có người gọi điện thoại đến yêu cầu bài hát này".

Ngày thường không bao giờ chú ý đến những ca khúc thịnh hành, thành ra, hiện tại cũng chỉ có thể nhú mày, cười nói: "Hèn gì, tớ nghe quen tai như vậy, chỉ là không nghĩ ra được tên..."

Tà Y Y cười cười, nhẹ nhàng nắm lấy vành tai của tôi: "Bài hát này tên 《 cừu sinh hoa 》, hát, soạn nhạc, ca từ - đều là một người đấy. Rất giỏi, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

"...Cừu Sinh Hoa?" - Tôi sửng sốt.

Tà Y Y dùng hai ngón tay ôn nhu vuốt ve vành tai bên phải của tôi: "Thì sao?"

Nhìn người dưới thân, suy nghĩ cùng với thân thể của tôi đột nhiên đồng loạt đình chỉ, há miệng thờ đốc, sửng sờ hỏi lại: "Cừu trong số đếm, Sinh trong sinh mệnh, Hoa trong đóa hoa?"

Không nhận thấy được đáy lòng của tôi có bao nhiêu con chấn động, Tà Y Y chỉ bất đắc dĩ mà cười cười, sau đó kéo tôi nằm xuống bên cạnh. Tay phải chống đầu, tay trái ôm hồ thất lưng của tôi, bây giờ mới chậm rãi hỏi: "Câu lại đang nghĩ cái gì đấy?". Vài sợi tóc xoắn "tọt" vào trong vạt áo trắng đang hững hờ để ngỏ, khe hở ở giữa lộ ra xương quai xanh mẽ người cùng nửa trên... "hai khóa bánh bao" mềm mại, trên đấy vẫn còn ẩn hiện những vết tích nhàn nhạt mà tôi đã lưu lại...trong lúc hứng tình tối qua...

Ép buộc chính mình đem tầm mắt dời đi nơi khác, bèn nghiêng mặt đi, nhẹ giọng nói: "Quyền nhật ký nọ - cũng nhắc tới bài hát này". Mới vừa nói xong, liền âm thầm lo lắng rằng Tà Y Y sẽ vì vậy mà "nổi xung thiên" rồi trách cứ tôi đối với quyền nhật ký đã quá chuyên tâm mê mải.

Nhưng mà, nàng không có đồ quạu, chỉ ôn nhu cười nói: "Nhắc tới như thế nào?"

"Lâm Tẩu...cũng chính là người viết nên ca khúc này" - Tôi nằm ngửa trên giường, nấp dăm dăm nhìn trần nhà: "Bên trong viết Cừu Sinh Hoa là do nàng ta sáng tác". Nói xong, bèn chuyển đầu sang quan sát biểu tình của Tà Y Y, nàng như cũ - vẫn thừ thả nằm cạnh tôi, làm ra cái bộ đáng cực kỳ chăm chú lắng nghe, cũng không giống như kiểu sẽ phát biểu suy nghĩ gì đó.

Như vậy thật không giống Tà Y Y chút nào, tôi nhủ mảy, hỏi: "Câu không trách mắng tớ sao?". Vì cái gì đột ngột khác lạ như thế, mỗi khi tôi nhắc đến quyền nhật ký thì y như rằng sẽ bị nàng giáo huấn một trận, muốn tôi ngừng cái việc tin tưởng một cách ngây thơ vào câu chuyện trong đấy.

Tà Y Y không trả lời, nàng chỉ nhích lại gần, đem đầu gối lên tay phải của tôi, nói: "Kỳ thật, tớ vẫn cảm thấy...viết nên bài hát này - phải là một nữ nhân mới đúng".

Trong phòng khách, TV vẫn như cũ phát ra thanh âm, giai điệu nhẹ nhàng phối hợp với giọng nam trầm thấp kia khiến tôi cảm thấy có chút kỳ quặc, không được phù hợp cho lắm, bèn tò mò hỏi người bên cạnh: "Vì sao?"

"Giai điệu lẫn ca từ đều rất dịu dàng, chỉ có lòng phụ nữ mới có thể nhẹ nhàng sâu lắng đến vậy". Tà Y Y nói xong, nhẹ nhàng nháy mắt một cái, hơi thở ấm áp bông bênh ở cổ tôi, có chút tê dại...

"Ừm" - Tôi mím môi, đồng ý nói: "Tớ cũng cảm thấy vậy".

Làn điệu thông thả nhẹ hẫng như không vẫn bông bênh giương cao, nghe thật êm tai, nếu theo những gì nhật ký viết - thì giai điệu này đích thực phù hợp với khẩu vị của đại chúng. Nhưng mà, giai điệu tinh tế đó lại phối hợp cùng giọng nam trầm thấp như vậy, tôi lại cảm giác thật giống như cái cách một người đàn ông cố dùng chân mình để ước cho vừa đôi giày gót nhọn tinh xảo vậy, tạo cho người ta cảm thấy thật không thích hợp. Đúng rồi, nhật ký còn đề cập đến một ca khúc nữa - cũng do Lâm Tẩu viết, tên...hình như là..."Má Trái Thái Dương, Má Phải Ánh Trăng". Không biết bài hát đó nghe như thế nào nhỉ?

"Y Y..." - Tôi nhìn trần nhà, nhện không được bèn hỏi: "Ca khúc này - có thể là Lâm Tẩu sáng tác thật sao?"

Đội hoai không nghe tiếng đáp lại, tôi nghi hoặc quay đầu sang, phát hiện người nọ không biết tự khi nào đã khép lại hai mắt, môi mở hờ thờ ra từng hơi đều đặn, an ổn - nàng cứ như vậy, gối lên cánh tay tôi mà ngủ. Bất đắc dĩ kéo kéo khóe miệng, nghe đến TV kia đã phát gần xong ca khúc "Cừu Sinh Hoa". Lo lắng những đoạn quảng cáo đáng ghét nọ sẽ khiến người trong lòng ngực tôi bị đánh thức mất thôi, liền vội vã cùng lạng lẽ chuồn ra khỏi giường, bước nhanh đến phòng khách - tắt TV.

Ngay lúc tôi vừa cầm cái điều khiển từ xa, quảng cáo bột giặt trên màn ảnh đột nhiên chuyển thành chương trình phỏng vấn ngôi sao. Là một sao nam trẻ tuổi mà tôi không biết là ai, hần có gương mặt tuấn nhã, nụ cười ăn hình, góc trái bên dưới màn ảnh còn hiển thị dòng chữ: "Ca sĩ kiêm nhạc sĩ thế hệ mới". Đối với loại phỏng vấn này - từ trước đến nay tôi đều không hứng thú, đang định tắt TV đi, thì vấn đề phóng viên đề cập đến lại kéo lực chú ý của tôi trở về: "Đình Ngừ, "Cừu Sinh Hoa" của anh được rất nhiều người đánh giá cao, xin hỏi bài hát này được lấy cảm hứng từ đâu?"

Chỉ thấy người nọ khóe miệng hơi giương lên, tiếng nói trầm thấp liền chậm rãi truyền đến: "Từ bạn gái cũ của tôi, bài hát này được viết khi chúng tôi đã

chia tay được hai tháng. Hiện tại, tôi muốn dùng nó như một món quà từ biệt - dành cho cô ấy".

Hiển nhiên, ba chữ bạn-gái-cũ kia như kích thích sự hiếu kỳ của những người chung quanh, giống như một hòn đá phát khởi ra tầng tầng đợt sóng, vô số vấn đề không-can-hệ-đến-tác-phẩm-âm-nhạc liền được ném về chàng "ca sĩ kiêm nhạc sĩ thể hệ mới" này. "Xin hỏi, bạn gái cũ của anh có phải cũng là người hoạt động trong ngành giải trí không?", "Hai người bởi vì sao mà lại chia tay?", "Xin hỏi, anh hiện tại đã có bạn gái mới chưa?", "Hai người liệu còn cơ hội tái hợp hay không?"... Đối với một đồng hồ lớn những vấn đề vô nghĩa này, người nọ vẫn như trước cười thản nhiên, hẳn không biểu lộ ra chút tâm tình phiền chán nào cả, ngược lại còn có vẻ thích thú, từng câu hỏi đều được trả lời một cách chừng mực khéo léo - không nghi ngờ gì nữa, tin tức này ắt có thể oanh tạc trên trang bìa của các tờ báo trong nhiều ngày tiếp theo.

Hắn là Đinh Ngữ sao... Tôi nhủ mi cười cười, sau đó quyết định tắt TV.

Ngày 11 tháng 4 năm 2011, trời âm u

Hôm nay, Hoa Tiệp Lạc đến cửa hàng vẫn sớm như thường lệ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chỉ thấy tiểu Ninh - đã lâu không gặp - đang đứng bên cạnh giàn trồng hoa. Cô bé vẫn như trước, không thiết hụt sứt mẻ gì cả, chỉ là trông rất gầy, sắc mặt tiểu tụy không ít. Tôi vẫn tưởng rằng cô bé đã nghỉ việc - bà chủ bị quỷ ám, người thường dĩ nhiên không dám kề cận, nhưng tiểu Ninh lại không có như vậy. Trong lòng không khỏi cảm thán: đây quả là một nhân viên không tồi, ngay cả loại tình huống như vậy mà vẫn không rời khỏi nơi này - thật không biết là do mị lực của Hoa Tiệp Lạc quá lớn, hay là do tiểu Ninh đích thị là một người không sợ chết. Còn chưa có đem cảm thán nói ra, đã cùng Hoa Tiệp Lạc bước vào cửa, đột nhiên cảm thấy hai mắt tối sầm. Bất quá cũng chỉ là tối sầm mà thôi, chờ một chút cho khá lên vậy, chỉ cảm thấy đầu óc vưng vưng hồ hồ, giống như triệu chứng trước khi bị cảm hay phát sốt vậy... Tôi gắng lấy lại bình tĩnh, tận lực không để cho Hoa Tiệp Lạc chú ý, chỉ lặng lẽ suy nghĩ xem rốt cục mình đã xảy ra chuyện gì. Nhớ tới ngày hôm qua đầu cũng vô cùng đau đớn, vì thế càng thêm hoài nghi: có phải mình sắp tan biến hay không? Hoặc là, có thể người đã chết vẫn có thể cảm mạo hoặc phát sốt? Có nên hỏi xin Hoa Tiệp Lạc chút trà giải cảm hay thuốc uống gì không, hoặc là một cái nhiệt kế chẳng hạn?

Nhìn thấy Hoa Tiệp Lạc đang đỡ tay bó lại đóa Tulip, tiểu Ninh tức khắc tiến lại nói: "Chị Hoa, trong nhà của chị...". Nói một nửa lại ấp úng, sắc mặt âm trầm, liền nhìn ra được điều rồi rầm thật sự trong lòng cô bé này.

Hoa Tiệp Lạc ôn nhu cười nói: "Yên tâm, chị vẫn ổn", lập tức nhấn lại mi, có vẻ lo lắng hỏi: "Tiểu Ninh, em không được khỏe à?". Đứng ở bên cạnh nàng - tuy rằng đầu óc hơi choáng váng, nhưng tôi cũng không nhịn được cười mà kéo kéo khóe miệng, tiểu Ninh này rõ ràng là bị tôi làm cho phát hoảng, sợ mất hồn mất vía, làm sao có thể "khỏe" được...

"Thứ đó còn bám lấy chị không?" - Không để ý đến Hoa Tiệp Lạc có để ý hay không - hai mắt trừng trừng, hỏi dồn: "Chị...chị thật sự vẫn ổn chứ ạ?".

Lại một lần nữa, Hoa Tiệp Lạc bắt đầu dĩ cười, an ủi: "Yên tâm, chị thật sự không có việc gì đáng lo cả". Đương nhiên không có việc gì, nàng đã cùng với A Phiêu ta đây trực tiếp trở thành bằng hữu - hoặc ít nhất cũng không phải là người xa lạ? Nhịn không được chút đùa bỡn trong lòng, đầu cả người vẫn cảm thấy thập phần không dễ chịu.

Hiển nhiên rất dễ nhận thấy, tiểu Ninh không có tin tưởng vào lời của Hoa Tiệp Lạc cho lắm, cô nhóc vẫn như trước - điệu bộ rồi rầm nhìn chằm chằm cô chủ của mình, tựa như đang tự hỏi gì đó, đột nhiên lại ghé sát mặt vào nói nhỏ: "Lần trước, bạn của em công lực vẫn còn chưa đủ, hiện tại em vừa tìm một cái...".

"Chào ngày mới" không đợi tiểu Ninh nói xong, ở cửa đột nhiên xuất hiện một thanh niên mặc công phục đậm bụi, đầu đội mũ lưỡi trai. "Xin hỏi, có phải ở đây đã đặt một dàn loa cùng với máy hát nhạc?". Tôi nhìn lướt qua người thanh niên này, hướng ra phía ngoài - lập tức trông thấy một chiếc xe màu chó hàng màu trắng, thân xe dùng nước sơn mà quét ra nhãn hiệu công ty khuôn vác.

Có chút ngạc nhiên, Hoa Tiệp Lạc gật đầu: "Các anh đến giao hàng?".

"Cô là...Hoa tiểu thư đúng không? Hàng cô đặt hiện đang ở trên xe". Thanh niên mang mũ lưỡi trai nói xong, liền nhanh chóng xoay người sang xe nói với đồng bạn: "Là chỗ này, mau mang đồ vào đi".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sau Khi Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.